Jacqueline Monsigny

FRUMOASA DIN LOUISIANA

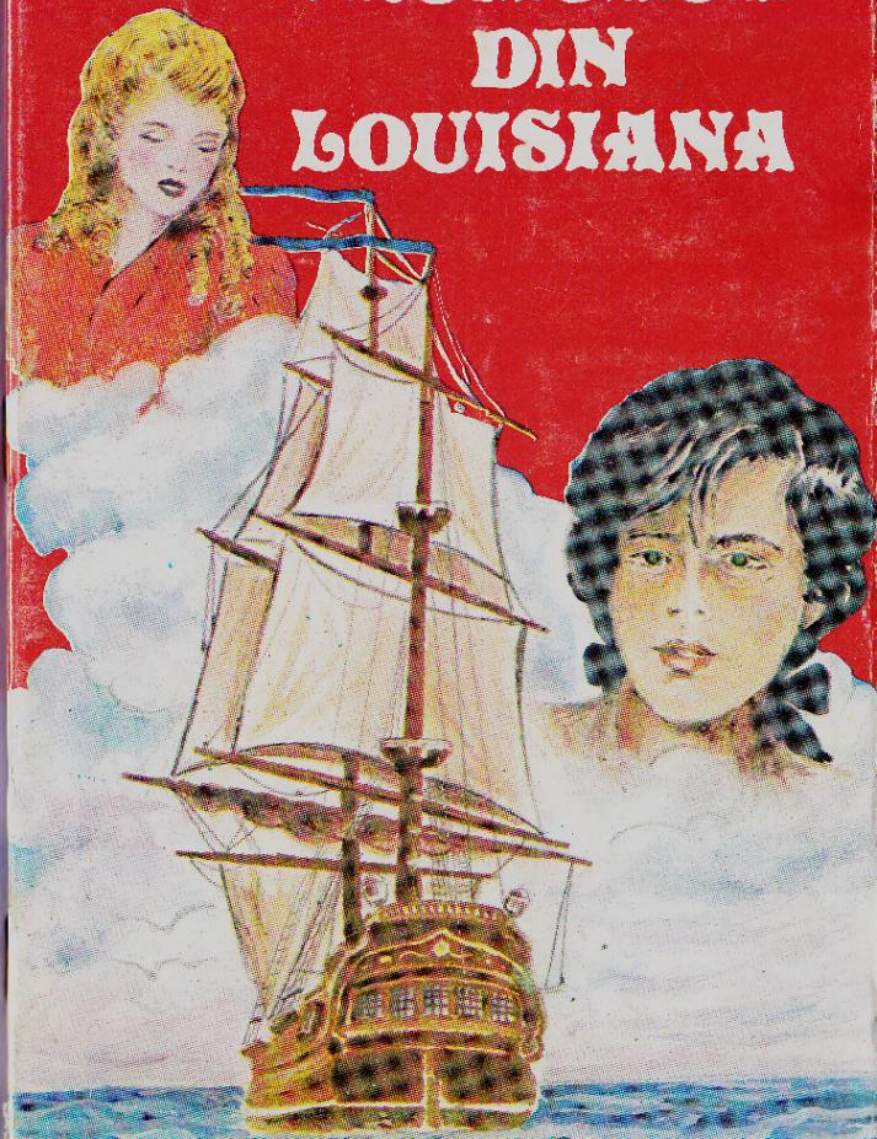

Jacqueline Monsigny

Frumoasa din Louisiana

COPERTA :
LAURENȚIU VÎJA

ISBN : 973-95774-3-1

Jacqueline Monsigny

LA BELLE DE LA LOUISIANE

1986 Editions Grasset & Fasquelle

Toate drepturile asupra versiunii în limba română sînt rezervate în exclusivitate Editurii SIRIUS

Jacqueline Monsigny

Frumoasa din Louisiana

în românește de
Manuela Cernat

ediția I

București • 1993

Editura SIRIUS

PARTEA ÎNTÎI

PRIMĂVARA BAPTISTINEI

CAPITOLUL I

— Ce bine că a ieșit soarele !

Baptistine se răsuci fericită în așternutul de mătase întinzîndu-se leneș. După furtuna care bîntuise zile în șir, cerul se înseninase parcă anume pentru logodna ei. Nici că se putea semn mai bun.

Tînăra sări sprinten din pat și se înfioră de răcoarea dimineții. În pofida razelor de soare revărsate din belșug în cameră, acea dimineață de aprilie a anului 1745 se anunța neobișnuit de friguroasă. Apropiindu-se de fereastră, Baptistine își lipi buzele de geamul care se aburi într-o clipită. Chiciura cotropise turlele în stil Renaissance ale castelului, iar brazii seculari din marginea peluzei centrale îmbrăcaseră tunici albe de promoroacă. Întorcînd spatele acestui peisaj iernatic, Baptistine își înghesui în grabă sub boneta de noapte cascada buclelor blonde și grele revărsate pînă mai jos de tăliuța fină, trasă prin inel. Încălță o pereche de papuci din mătase brodată cu toc jos, își petrecu peste cămășuța din pînză albă scrobită, mirosind încă a pension, un „mantou de noapte" din indiană înflorată, ieși în fugă din cameră și cobori ca o furtună scara spre bucătăria unde bătrîna ei guvernantă Elisa, care veghease educația a trei generații din spița Villeneuve-Caramey, ținea un „consiliu de familie" cu Blasois, paracliserul parohiei Mortefontaine, și cu prea-cinstita lui soție, Doamna Martine.

— Ah, Iisuse, Fecioară Marie, Sfinte Iosife ! De ce te-ai dat jos din pat, porumbița mea ? Vrei să răcești ? Tocmai într-o zi ca asta te-ai găsit să faci imprudențe ? Vai de capul meu, ce mă fac cu tine ? Măi, măi, ce-ar spune viitorul tău mire dacă i s-ar îmbolnăvi logodnica ? începu să se văicărească Elisa în vreme ce arunca pe umerii Baptistinei un șal gros de lînă.

— Ah, bună ziua, prieteni ! Drăguț din partea voastră că v-ați deranjat să veniți să mă vedeți ! spuse tînăra așezîndu-se lîngă ei la masa lungă de lemn.

— Vă dorim multă fericire, domnișoară Baptistine, îi urară într-un glas paracliserul și soția lui.

— Ce m-aș face fără voi, dragii mei ? Norocul meu că vă am ! Voi sînteți familia mea ! zîmbi Baptistine.

— Iute, păpușa mea, bea supa asta fierbinte. Și voi n-o mai țineți de vorbă, lăsați-o să bea pînă nu se răcește zeama, mormăi Elisa așezînd în fața pupilei sale un bol de argint în care aburea îmbietor o supă de prepelițe și de becațe dreasă cu ierburi aromate.

— Dă-o pe gît și du-te înapoi, în camera ta. Urc și eu imediat să te pieptăn și să-ți strîng șiretul de la corset. În cel mult un ceas trebuie să fii gata. Domnul Jéoard ne trimite caleașca la ora zece. El a organizat totul. Din fericire ! Altminteri, zău nu știu cum m-aș fi descurcat.

Logodna Baptistinei se datora în parte bătrînei guvernante care acum se umfla pe drept cuvînt în pene privindu-i triumfător pe paracliser și pe soția acestuia. Amîndoi intraseră în slujba castelanilor de la Mortefontaine în perioada de glorie a familiei Villeneuve-Caramey. Dar vremurile acelea erau demult apuse. Contesa Maximilienne se prăpădise, iar contelui i se pierduse urma în lumea largă. De pe urma lor rămăseseră trei orfani cu cîte o rentă de zece mii de livre care se devalorizau din ce în ce. Băieții Adrien și Floris intraseră în „Serviciul secret" al regelui și de mai bine de cinci ani plecaseră într-o misiune extrem de primejdioasă pe meleagurile îndepărtate ale Rusiei. De atunci încoace nimeni nu mai auzise nimic despre ei. Majestatea Sa Ludovic al XV-lea scrisese cu mîna lui țarinei Elisabeta pentru a se interesa de soarta protejaților săi și, neprimind nici un răspuns, organizase o discretă anchetă pe cont propriu. Nu izbutise să afle însă nimic, așa că autorităților franceze nu le rămăsese decît să conchidă că cei doi tineri se prăpădiseră și să consemneze în mod oficial decesul lor.

Cumplita veste îi fusese adusă Baptistinei la pension de către un mușchetar negru. Pe copilă o cuprinsese

o negrăită disperare. Își adorase frații și moartea lor o lăsa singură pe lume la frageda vîrstă de șaisprezece ani. O altă misivă regală, adusă de astădată de un mușchetar cenușiu[1], o înștiința că Majestatea Sa promitea să îi poarte de grijă ; avea să o înzestreze cum se cuvine și să o primească la Versailles spre a o prezenta întregii Curți. Cu toate că era atît de tînără, Baptistine devenea răspunzătoare pentru propria ei soartă. În consecință hotărîse să se retragă de la pensionul Ursulinelor, unde s-ar fi plictisit oricum foarte curînd, întrucît cea mai bună prietenă a ei, Jeanne-Antoinette Poisson, urma să se mărite cu un burghez înstărit, Domnul Le Normant d'Etioles.

De aproape un an se instalase la Mortefontaine și, în tovărășia bravei Elisa, aștepta să se împlinească făgăduiala Regelui. În totala ei izolare, avea o singură distracție : cît era ziulica de lungă se plimba călare pe domeniu. Amazoană desăvîrșită, sărea ca un cangur peste tufișuri și pîraie, spre marea admirație a țăranilor.

— S'o întors dom'șoara la castiel ! Tii, da'fain să mai ține în șea ! se minunau ei cînd le trecea ca o săgeată pe dinaintea ochilor.

De la Versailles nu sosea însă nici o veste și Baptistine se împăcase cu gîndul că, uitînd de existența ei, regele Ludovic al XV-lea o părăsise în voia tristului său destin. La șaptesprezece ani era prea mîndră ca să cerșească mila regală, prea neștiutoare ca să înfrunte de una singură curtea de la Versailles, prea atrăgătoare ca să treacă neobservată și prea inteligentă ca să nu se folosească de frumusețea ei. Nu departe de Mortefontaine, un burghez putred de bogat, Jéodard Castillon du Rocher, pare-se neîntrecut în speculații financiare, își cumpărase un fals titlu de noblețe și o moșie pe care înălțase un falnic castel. Pe cît de dubioasă îi era genealogia, pe atît de plină îi era punga. Văzînd-o pe Baptistine la biserică, duminicile, se îndrăgostise de ea și, spirit practic, se gîndise că nu i-ar fi stricat să își ia o nevastă săracă lipită, cum era ea, dar descendentă

---

[1] Denumirea mușchetarilor „cenușii" și a mușchetarilor „negri" nu era dată de culoarea uniformelor acestora, ci de aceea a valtrapului cailor lor.

dintr-o familie de viță veche, recunoscută încă de pe timpul cruciaților. Pe scurt, Domnul Jéodard jinduia după singurul lucru de care nu avea parte : un pic de sînge albastru.

Întîmplarea făcuse ca Jéodard să o cunoască pe Jeanne-Antoinette Poisson și, fără să mai stea pe gînduri, i se destăinuise. Încîntată de perspectiva unui asemenea codoșlîc, tînăra aceasta alergase într-un suflet să o înștiințeze pe Elisa. Bătrîna guvernantă o luase pe departe pe Baptistine care, după îndelungi șovăieli, sfîrșise prin a se învoi, ce-i drept fără prea mare tragere de inimă. A doua zi, primise un superb coș de logodnă plin cu rochii, dantele, șaluri, pene dintre cele mai rare, inele, coliere și cercei din nestemate, toate după ultima modă de la Versailles.

Tînăra fată nu mai văzuse în viața ei asemenea minunății. Pocnise fericită din palme spunîndu-și că, la urma urmei, căsătoria se arăta a fi o aventură extrem de agreabilă.

Așa se face că în acea dimineață de aprilie Baptistine se afla pe punctul de a pleca de acasă pentru a se logodi cu domnul Jéodard Castillon du Rocher, un bărbat chipeș de vreo treizeci de ani, despre a cărui existență, în urmă cu o lună, nici măcar nu avusese habar. Între timp, îl întrezărise duminicile la slujba de dimineață, unde Elisa, intransigentă în materie de principii religioase, o însoțise ca totdeauna.

— Grăbește-te, comoara mea, urc și eu îndată să te ajut ! o îndemnă blînd Elisa.

Baptistine împinse într-o parte bolul de argint, trimise celor doi musafiri o sărutare din vîrful degetelor și o zbughi chicotind spre scară.

— Mititica de ea, e fericită, se mai distrează și ea ! oftă Martine.

— Ce vorbă-i asta, femeie ? protestă indignat paracliserul. Auzi la ea, „se distrează". Cum adică ? Căsătoria este o distracție ? Uiți că este vorba de un legămînt sfînt ? I-auzi acolo, halal nevastă de paracliser, n-am ce zice !

— Dă-i pace, Blaisois ! mormăi Elisa. Eu una înțeleg prea bine ce-a vrut să spună Martine... Dacă vrei să știi, și eu gîndesc întocmai ca ea ! Iac-așa !

— Va să zică așa stă treaba ? Atunci, dacă-i vorba că vă coalizați împotriva mea, vă las pe amîndouă baltă și mă duc la biserică. Parohul o să fie încîntat să-i lustruiesc candelabrele. Vă las să bîrfiți ca niște pupeze. Oh, la, la ! Nu degeaba poartă femeile vina păcatului originar !

— Ei, haide, haide, nu te supăra ! Și-apoi, cum să pleci de aici, doar mi-ai promis că rămîi să păzești castelul pînă la întoarcerea noastră !? Mi se pare mie sau o dată cu vîrsta te-ai cam acrit, de nu mai poate scoate omul o vorbă fără să-ți sară țandăra ? Parcă nu te știam așa pe vremea cînd te aflai în subordinea mea ?

Elisa nu rata niciodată ocazia să facă aluzie la trecuta ei autoritate de pe vremea frumoasei contese Maximilienne.[1]

— Domnișoara Baptistine s-a consolat de moartea domnișorilor Adrien și Floris ? întrebă în șoaptă Martine, fără să ia în seamă cîrtelile caustice ale soțului său.

— Ehei, sărăcuța de ea, nu scoate o vorbă, dar eu știu că se gîndește întruna la ei... mai cu seamă la domnișorul Floris pe care îl diviniza.

Musafirii își plecară cu tristețe frunțile.

— Tare-i greu să fii orfan, of ! Dar nici dumitale, doamnă Elisa, nu cred că îți este prea ușor !

Bătrîna guvernantă oftă din rărunchi.

— Of, vai și amar de sufletul meu, bunii mei prieteni ! Să văd odată încheiată căsătoria asta și abia după aceea o să pot respira în voie !

— Ea... încă n-a aflat nimic ?... întrebă Martine coborînd glasul.

— Nu, și nici nu va afla niciodată ! Pe lumea asta adevărul îl știm doar noi trei. Noi trei și nimeni altcineva...

— Oh, doamnă Elisa, din partea noastră fii fără grijă ! N-o să spunem nimănui, chiar de-ar fi să pierim pe rug, ca preafericitul sfînt Laurențiu ! se grăbi să o liniștească paracliserul.

---

[1] A se vedea *Floris, dragostea mea.*

— Ei, și tu acum, nu de voi mi-e mie teamă, ci de vreo surpriză neplăcută. Ia gîndiți-vă ce s-ar întîmpla dacă vreo persoană rău intenționată ar afla grozava taină... Dumnezeule, nici nu cutez să mă gîndesc... Mititica noastră s-ar trezi deposedată și de bruma de avere care i-a mai rămas... și în primul rînd de numele ei... de... ah, Cerule, ce coșmar !

Bătrîna guvernantă își trecu degetele tremurînde peste frunte, ca pentru a alunga un funest presentiment...

— Domnișoară de Villeneuve, veți avea în persoana mea cel mai tandru dintre logodnici și, foarte curînd, îndrăznesc să nădăjduiesc că voi deveni cel mai supus dintre soți, pe vecie robul frumuseții voastre ! murmură Jéodard luînd mîna Baptistinei și sărutînd-o respectuos.

Tînăra fată se îmbujoră amețită. În acele clipe ar fi avut nevoie de sfaturile și de experiența unei mame. Masa festivă începuse la ceasurile unsprezece ale dimineții și Baptistine băuse cam multă șampanie. Jéodard Castillon își trase deoparte logodnica și o conduse spre un mic budoar bine încălzit de focul zdravăn încins în șemineu. Rîsetele și glasurile vesele ale numeroșilor invitați se auzeau în surdină, estompate de țesătura groasă a unor draperii brodate.

— Vei fi regina castelului Du Rocher, continuă Jéodard apucînd-o din nou de mînă și lipindui-o de pieptul lui lat și puternic. Baptistine descoperea cu mirată încîntare că logodnicul ei nu era lipsit de farmec. Destul de înalt și de bine clădit, își purta peruca cu certă distincție. Avea o înfățișare simpatică și ochii mici, dar cu privire pătrunzătoare, păreau să indice o inteligență ieșită din comun. Trăsătura lui distinctivă rămînea însă acea siguranță de sine, proprie celor ce au izbîndit în viață.

Fascinat de frumusețea și de titlurile de noblețe ale logodnicei sale, Jéodard o copleșise cu atenții. Așa cum fusese stabilit, la ceasurile zece ale dimineții, o somptuoasă caleașcă trasă de patru cai sosise la Morte-

fontaine. Baptistine și Elisa se instalaseră pe pernele de mătase, în vreme ce Blaisois și Martine nu mai conteneau cu exclamațiile admirative.

— Porumbița mea, ai să fii cea mai frumoasă dintre logodnice! șoptea întruna bătrîna guvernantă contatînd cu uimire că nu-și mai recunoștea pupila. Crisalida se preschimbase în fluturaș.

Cu mijlocelul strîns fest în corsetul întărit cu tije de bambus, Baptistine stătea pe marginea canapelei, dreaptă de parcă-ar fi înghițit un băț, cum o desprinseră călugărițele la pension. Deși era moartă de frică, își ascundea vitejește emoția, glumind și rîzînd cu Elisa de parcă nici nu i-ar fi păsat. Guvernanta o îmbrăcase cu o capă de blană și o rochie de crinolină, din saten roz sidefiu, țesut cu fir de aur. Cute dispuse grațios „à la francaise" coborau dinspre talie spre „coșuletele cu tablie", ample cum nu mai purtase Baptistine niciodată. Din mînecile „în pagodă" ieșeau trei rînduri de „angajante"* care își meritau mai mult ca oricînd numele, acum, cînd Jéodard se grăbea să îi sărute brațul urcînd cu buzele spre încheietura cotului. Baptistine se zăpăci de tot. I se muiaseră picioarele; ar fi vrut să fugă și să se ascundă cu capul în fustele bătrînei Elisa. Jéodard o privi și zîmbi, flatat de tulburarea tinerei fete. Era cu un cap mai înalt decît ea și se simțea stăpîn pe fragila ei persoană. Își înfipse autoritar privirea în minunații ochi albaștri pe care Baptistine îi ridica, total inocentă, înspre el.

— De cînd sînt nu mi-a fost dat să văd o asemenea nuanță de albastru, doar azurul cerului poate rivaliza cu ochii voștri, domnișoară de Vill... adică nu, Baptistine... Baptistine... îmi dați voie, nu-i așa, scumpă logodnică, să vă spun pe nume cînd nu mai este nimeni altcineva de față?

Baptistine încuviință în tăcere. Oricum nu se simțea în stare să îi refuze ceva... Jéodard îi cuprinse cu delicatețe mijlocul. Mîinile lui experte o trăgeau imperceptibil spre el. Baptistine închise ochii. Cu răsuflarea tăiată, presimțea că urma să i se întîmple un lu-

* Manșete de dantelă atîrnînd pînă peste cot.

cru extraordinar. Jéodard își aplecă încetișor capul spre ea. Buzele lui se apropiau pe nesimțite de gura ca un fruct pîrguit a tinerei fete. Baptistine nu opunea rezistență. Jéodard întredeschise cu blîndețe fructul oferit cu o ardoare ce prevestea un viitor fericit norocosului logodnic.

Desprinzîndu-se cu greu din prima lor îmbrățișare, Jéodard o ridică de mijlocel pe Baptistine ca un fulg, o așeză pe o măsuță și îi mîngîie buclele ca mierea.

— Ce frumoasă ești, Baptistine! Și ce plină de vitalitate! Nu cred să fi cunoscut o ființă mai îndrăgostită de viață ca tine... murmură Jéodard peste măsură de tulburat, dar nu se cade...

— De ce nu se cade, Jéodard? întrebă Baptistine cu un zîmbet nevinovat.

Palid, Jéodard o sorbea din priviri.

De afară cineva ciocăni discret în ușa budoarului și un glas muzical de femeie spuse rîzînd:

— Dragă prietene, invitații încep să-și piardă răbdarea. Toată lumea vrea să îi vadă pe fericiții logodnici.

Jéodard tresări. O apucă de mijloc pe Baptistine și o dădu jos de pe măsuță.

— M-ați făcut să îmi pierd capul, contesă mică. Am crezut totdeauna că numai fetelor din popor le place dragostea și că aristocraților cu sînge albastru, niște fandosite insensibile, nu le pasă de așa ceva. Sînt cel mai fericit om din lume să constat că am fost un mare dobitoc. Iertare că m-am lăsat furat de patimă. De acum înainte voi ști să vă apăr de propria voastră persoană...

Baptistine zîmbi fericită și duse un deget la buze arătînd cu capul înspre ușa îndărătul căreia tînăra doamnă Le Normant d'Etioles se impacienta tamburinînd cu degetele în tăblia de lemn sculptat.

— Intră, intră, draga mea, domnișoara de Villeneuve și cu mine tocmai vorbeam despre căsătoria noastră. De comun acord am hotărît să devansăm data stabilită inițial, îi declară Jéodard fără să clipească.

— Vă înțeleg prea bine, scumpii mei! pufni în rîs Jeanne-Antoinette, prefăcîndu-se a nu băga în seamă obrajii în flăcări ai Baptistinei.

— Spune-mi, Domnișoară de Villeneuve, ce-ar fi să ne cununăm de Sfîntul Placid, adică peste... ia să vedem, da, peste exact trei zile ? Ce părere aveți ? Poate că pînă atunci se milostivește Cerul și se mai încălzește și vremea.

— Ha, ha, auzi la el, în trei zile ! De Sfîntul Placid spui ? Ha, ha, ha ! chicotea Jeanne-Antoinette din ce în ce mai amuzată.

— Ei, da, Doamnă Le Normant d'Etioles, și nu văd ce-i de rîs în asta ! replică Jéodard, vexat din cale afară.

— Nu te supăra, prietene, dar gîndul că doi tineri vor să se cunune tocmai de Sfîntul Placid mă face să mor de rîs. Ca să nu mai spun că sînteți nebuni de legat ! Păi bine, dragul meu, cum să vă căsătoriți peste trei zile ? Numai unor îndrăgostiți le poate trăzni prin cap asemenea fermecătoare năzbîtie ! Cum să faceți rost de toate actele necesare în trei zile ?! Și cine să brodeze trusoul miresei în șaptezeci și două de ore ? Sper că glumiți ! explică pe nerăsuflate Jeanne-Antoinette.

Amețită, Baptistine își plimba privirile de la prietena la logodnicul ei, cu sentimentul straniu că se vorbea despre căsătoria altcuiva. De altfel, nici unul dintre cei doi interlocutori nu părea să realizeze că s-ar fi cuvenit să ceară și părerea ei.

— Cîtuși de puțin, draga mea ! Ne vom căsători peste trei zile ! Încă nu știi ce poate Jéodard Castillon du Rocher. Pentru el totul este cu putință ! Pentru el cuvîntul imposibil nu există ! Cînd ai bani, orice obstacole dispar ca prin farmec ! declară cu trufie Jéodard, aranjîndu-și dezinvolt jaboul de dantelă. Domnișoară de Villeneuve, mă grăbesc să anunț chiar acum... vestea cea bună invitaților noștri...

Baptistine deschise gura cu intenția de a-l ruga să mai chibzuiască, dar din gîtlej nu-i ieșea nici un sunet. Disperată, ridică mîna ca să-l oprească din drum, numai că Jéodard luă gestul ei drept o încuviințare tacită.

— Domnișoară de Villeneuve, îngăduiți-mi să mă retrag.

Jéodard făcu o plecăciune adîncă și ieși, închizînd ușa în urma lui.

— Vai de mine, Baptistine, ce-i cu mutrița asta disperată? Vino aici să-ți aranjez buclele, pufni în rîs Jeanne-Antoinette.

— Reginuță, Reginuță! Ești singura mea prietenă! șopti Baptistine care se încăpățîna să-și numească astfel colega de pension de cînd, în urmă cu cinci ani, o bătrînă ghicitoare țigancă îi prezisese acesteia un anume lucru.[1] Spune-mi, Reginuță, asta este dragostea? Slăbiciunea asta care îți molesește trupul, fierbințeala care te cuprinde, dorința de a te simți apărată de două brațe puternice? Tu, care ești măritată, trebuie să știi. Rogu-te, spune-mi tu ce simți cînd te ia în brațe bărbatul tău?

— De trei ori nimic. Absolut nimic! Adică nu, mint. Simt o plictiseală de moarte și o infinită silă pentru bietul om care e veșnic răcit și îi curge întruna nasul. Chiar și astăzi e bolnav și a trebuit să-l las în vîrful patului... răspunse ea pe un ton glumeț, strîngînd mai fest șiretul de la corsetul Baptistinei.

Tînăra se întoarse întristată spre ea.

— Eu te-am întrebat serios și tu îți bați joc de mine. Domnul Castillon du Rocher... în sfîrșit... Jéodard m-a sărutat. Dar vreau să știu, pe urmă, pe urmă cînd o să dormim în același pat, ce se întîmplă? Ție, ce ți s-a întîmplat?

— Pfff! Domnul Le Normant d'Etioles a făcut hapciu, și s-a născut fetița mea Alexandrina, cît despre restul... eu nu sînt ca tine.

— Cum adică? se neliniști Baptistine.

— Nu te speria draga mea, tu nu trebuie să te temi de nimic! I-ai sucit capul bietului Jéodard. N-ai văzut? A plecat ca din pușcă. L-ai înnebunit de tot.

— Cum adică?

— E nebun după tine, prostuță! Ai mare noroc! Și acum nu mă mai întreba nimic. Ai să afli singură totul la timpul potrivit. Cu toată înfățișarea ta angelică, ai să-i înnebunești pe bărbați pentru că ești focoasă, pe cînd eu... eu am sînge de „peștoaică" singura mea armă de vînătoare va fi inteligența... n-am să-i mai pot păstra lîngă mine decît prin șiretenie...

---

[1] A se vedea *Floris, cavalerul de Petersburg.*

Baptistine tresări și începu să se bîlbîie.

— Dar de ce vorbești despre „bărbați"? pe mine n-o să mă intereseze decît soțul meu. Nimeni altcineva nu mă va putea tulbura vreodată...

Jeanne-Antoinette îi zîmbi cu blîndă afecțiune.

— Nu aduce anul ce aduce ceasul, prostuța mea. Și acum gata cu flecăreala, că spunem numai bazaconii. Vino să ne luăm rămas de la logodnicul tău și de la invitați. Dacă vrei, te duc cu caleașca mea pînă la Mortefontaine. Jéodard o să fie furios că mă substitui lui, dar puțin îmi pasă. Peste trei zile o să te aibă numai pentru el!

Baptistine șovăi o clipă, oscilînd între bucuria de a petrece cîteva ceasuri în plus cu prietena ei și tentația de a relua „conversația" abia amorsată cu logodnicul ei.

— Invitații au început să plece, vino, porumbița mea, trebuie să plecăm chiar acum, știi că mie mi-e întotdeauna frică în pădure! o chemă Elisa de pe coridor.

Baptistine oftă. Chiar dacă Jéodard ar fi însoțit-o pînă la castelul de la Mortefontaine, cei doi logodnici ar fi trebuit să stea smirnă și să facă o călătorie perfect protocolară, vegheați cu ochi de cerber de bătrîna guvernantă. Tînăra fată se hotărî pe dată și, luînd-o de braț pe Jeanne-Antoinette, ieși împreună cu ea din budoar.

— Minunat, Reginuță, mergem împreună! Pe drum o să bîrfim și nici n-o să știm că traversăm pădurea...

CAPITOLUL II

— Ah, Domnul du Rocher a organizat de minune totul, n-am ce spune! Ce festin nemaipomenit! Treizeci de claponi cu trufe! Cincizeci de porumbei în aluat! Și ce de mai fricassé de fazan! Ei, da, pe cinstea mea, omul ăsta nu se zgîrcește nici la cantitate și nici la calitate. Pe deasupra, e și bărbat bine! Tii, și ce manierat se poartă, cu toate că nu-i de neam mare. Iisuse, Fecioară Preacurată, Sfinte Iosife, lîngă el ai să te simți ca o regină, porumbița mea, nu-i așa, Doamnă Le Normant?

Jeanne-Antoinette zîmbi din vîrful buzelor la auzul descrierii înflăcărate a bătrînei guvernante pe care Jéodard o dăduse gata cu comportamentul lui afabil.

Frumoasa Doamnă Le Normant d'Etioles, născută Poisson, o iubea din tot sufletul pe Baptistine și totuși nu se putea împiedica să nu îi invidieze ascendența aristocratică. Ce noroc pe ea să fie descendenta contelui de Villeneuve-Caramey ! De cîte ori nu-și visase și ea un asemenea titlu !

— Nu se mai isprăvește odată drumul ăsta ? Mai avem mult ? M-am plictisit de atîta mers ! se strîmbă enervată Doamna Le Normant, făcîndu-și vînt cu evantaiul. Baptistine nu îi replică pentru simplul motiv că n-o auzise. De cum se instalase în caleașcă își rezemase capul de speteaza capitonată închizîndu-se într-o desăvîrșită muțenie. Cufundată într-o dulce reverie, privea absent cum copacii desfrunziți defilau prin fața ochilor ei albaștri. Doar două leghe despărțeau castelul Du Rocher de domeniul Mortefontaine, dar ceața lăptoasă ce cuprinsese pădurea Senlis altera noțiunile de timp și spațiu. Caleașca azurie a Jeanne-Antoinettei înainta ca vîntul. Ca o culme a rafinamentului, tînăra și înstărita burgheză își comandase o caleașcă bleu și una roz, asortîndu-și toaletele la culoarea acestora.

Îndatoritor, Jéodard pusese la dispoziția logodnicei sale doi valeți călare, la nevoie să lumineze drumul cu torțele, precauție inutilă, întrucît la cel tîrziu ceasurile patru și jumătate aveau să ajungă la Mortefontaine, unde Jeanne-Antoinette urma să rămînă peste noapte ca să nu își lase singură prietena. Ultimele raze de soare filtrate printre crengi argintau covorul de frunze înghețate, răsfrîngîndu-se în miriade de cristale multicolore. Deodată tufișurile din marginea drumului trozniră sec.

— Ho ! Ho ! Stați așa ! Ho ! răcni surugiul trăgînd cu disperare de hățuri, ca să oprească caii și să lase să treacă ceea ce bănuia el că trebuia să fie o căprioară sau un cerb. Mai înțelept ar fi fost să îi plesnească cu biciul și să-i îndemne înainte, căci din boschete țîșni drept în fața lor un imens porc mistreț, unul din acei bătrîni și primejdioși „solitari", lungi de cinci picioare și cîntărind pe puțin patru sute de livre. În loc să-și vadă liniștită de

drum spre bîrlogul ei, jivina se crezu atacată și, întorcînd rîtul spre caleașcă, mormăi fioros și se repezi drept spre calul din fruntea atelajului.

— Ho, stai, ho ! zbieră vizitiul, plesnind din bici ca să sperie mastodontul. Era însă prea tîrziu. Rănit la un picior, trăpașul se cabră cu un nechezat de durere în vreme ce, înspăimîntați, ceilalți doi cai încremeneau locului.

— Die, die, haideți, curaj... die ! își spărgea pieptul vizitiul.

— Iisuse, Marie, Iosife ! gemu Elisa, lăsîndu-se în genunchi pe fundul caleștii unde începu să se roage cu mîinile împreunate la piept.

Zdruncinate de șocul atît de brusteî opriri a caleștii, Baptistine și Jeanne-Antoinette se aplecară înspre portieră, urmărind cu oarecare neliniște evoluția evenimentelor.

Bătrînul solitar părea să se fi calmat. Grohăind fioros, întoarse spatele cailor și-și văzu de drum.

— Lăsați că îl gonim noi, Domnișoară ! strigară în aceeași clipă, într-un glas, cei doi valeți, aprinzîndu-și torțele.

— Pentru nimic în lume ! Lăsați-l în pace, doar vedeți că nu ne mai atacă ! le strigă Baptistine care în copilăria ei asistase la destule vînători, împreună cu frații ei, ca să știe că un mistreț furios putea face moarte de om.

— Hia, hia ! răcniră cei doi valeți și, fără să o asculte, dădură pinteni cailor, pornind pe urmele fiarei. Îngrozit de lucirea torțelor, acesta făcu stînga-mprejur cu neașteptată agilitate și se azvîrli ca un berbece asupra primului dintre călăreți și, după ce izbuti să îl trîntească jos de pe cal, îl strivi cu furie sub copite împungîndu-l cu colții săi ascuțiți.

— Oh ! Doamne, ajutor ! Săriți ! Ajutor ! Bietul băiat ! începură să strige cu disperare Baptistine și Antoinette care asistau îngrozite și neputincioase la acel groaznic măcel.

— Oh, lașul !

În loc să sară în apărarea camaradului său, celălalt valet își întoarse calul în loc și o luase la sănătoasa.

— Eu mă duc să-l salvez! Nu-l putem lăsa să fie măcelărit așa, sub ochii noștri! strigă Baptistine deschizînd curajoasă portiera.

Mistrețul gîfîia stîlcindu-l sub copite pe valetul căzut la pămînt. Deodată întoarse capul spre caleașcă. Din botul rînjit și plin de bale ieșeau trîmbe de abur.

— Aveți grijă, Domnișoară, șarjează drept spre dumneavoastră! răcni înspăimîntat vizitiul.

Jeanne-Antoinette își trase înapoi cu forța prietena și trînti cu putere portiera.

— Ajutor! Iisuse! Săriți! Asasinul! Ne omoară! Săriți! urla isteric Elisa, cu mîinile încleștate pe mătănii. Înnebunită de furie, jivina își izbea din răsputeri trupul de portiera caleștii care se zgîlțîia din țîțîni. Baptistine nu-și pierdu cumpătul, deși i se albiseră buzele, și o apucă de mînă pe Jeanne-Antoinette care, pe jumătate moartă de spaimă, se lăsase moale pe perne lîngă ea.

— Curaj, Reginuța mea! Vino-ți în fire! Și tu, Elisa, nu mai zbiera, că nu ne-ajută cu nimic.

Duhoarea grețoasă de animal începea să pătrundă în interiorul caleștii. Lemnul portierei troznea amenințător. Încă puțin și avea să cedeze. Baptistine nu îndrăznea să se gîndească la ce anume le aștepta după ce tăblia subțire avea să plesnească.

— Nu vă fie teamă, doamnelor, sosim! se auzi deodată o voce masculină.

Baptistine se aplecă spre portieră ca să vadă dincotro le sosea acea nesperată salvare. Din desișul pădurii un călăreț în straie pline de praf țîșni spre caleașcă. Evită în extremis o groapă, ridicîndu-și calul în două picioare și, încărcîndu-și pușca în plin galop, strigă:

— Capul la cutie, Doamnelor!

Baptistine și tovarășele ei de drum se lăsară pe fundul caleștii. Un foc de armă trozni la un pas de ele. Femeile ridicară capul.

— Rămîneți acolo, încă nu l-am omorît, e doar rănit! strigă necunoscutul, dîndu-le ocol în galop.

Grohăind fioros, de răsuna toată pădurea, mistrețul sîngera abundent. Baptistine își astupă urechile cu palmele. Cavalerul se apropie de jivină și ridică iar arma la umăr. Pricepînd că avea de-a face cu un nou agre-

sor, monstrul se azvîrli asupra lui. Dezechilibrat, călărețul nu mai avu răgaz să evite impactul. Executînd măestru un „mare panaș", căzu pe un cot, fără să scape însă puşca din mînă. Baptistine şi Jeanne-Antoinette țipară într-un glas. Şiroind de sînge, mistrețul se năpustise asupra bărbatului prăbuşit pe spate.

Cu un calm nemaivăzut, acesta duse arma la ochi, aşteptă ca fiara să se apropie pînă la zece paşi de el şi abia atunci apăsă pe trăgaci. Lovit în plin elan, animalul făcu o tumbă şi se prăvăli greoi pe o parte. În pădure se lăsă o tăcere apăsătoare. Undeva departe croncăni un corb. Impetuoasă, ca de obicei, Baptistine sări din caleaşcă.

— Vai, Domnule, vă mulțumesc, ne-ați salvat de la moarte sigură !

— Cu prețul propriei voastre vieți ! se apropie la rîndul ei Jeanne-Antoinette, ceva mai palidă şi mai descompusă la față decît prietena ei.

Cavalerul se înclină şi le răspunse cu un zîmbet curtenitor.

— Unde s-a mai văzut ca un gentilom să abandoneze primejdiei două tinere şi atît de frumoase domnişoare !

Necunoscutul avea un glas aparte, uşor răguşit. Baptistine tresări, căznindu-se să îşi amintească unde şi cînd anume îi mai fusese dat să îl audă. Se întoarse spre prietena sa, ca să vadă dacă şi pe ea o frapase timbrul neobişnuit al gentilomului, dar Jeanne-Antoinette era atentă la ce-i spunea vizitiul care se apropia în goană.

— Vai, Doamnă, e nenorocire, ce ne facem ? Valetul domnului Jéodard a mierlit-o şi calul din fruntea atelajului e grav rănit. O rog pe doamna să vină cu mine să constate care e situația ! îşi frîngea îngrozit mîinile vizitiul. Jeanne-Antoinette îşi stăpîni cu greu enervarea. Era deranjată tocmai acum, cînd vorbea cu acel seducător necunoscut, dar nu avea încotro. Trebuia să îşi urmeze slujitorul.

— Ce grozăvie ! murmură Baptistine ridicîndu-şi ochii mari şi limpezi spre cavaler. Bietul băiat a plătit cu viața încercarea de a ne salva pe noi. Tovarăşul lui a fugit englezeşte şi bine a făcut.

— Las' că dau eu de urma lui și o să primească o bătaie de-o să mă țină minte ! mîrîi necunoscutul, ștergîndu-și fruntea cu dosul palmei.

— Nu cumva sînteți rănit și dumneavoastră, domnule ? Am niște rachiu în caleașcă. Îngăduiți-mi să mă duc să-l iau ca să vă dezinfectez rănile, spuse Baptistine neliniștită, observînd abia acum că necunoscutul avea fața plină de sînge.

— Unde nu dă Cerul să fiu rănit, Doamnă, spre a avea fericirea de a mă vedea îngrijit de mîinile voastre blînde, din păcate însă sînt doar stropit de sîngele bestiei, ca și „Împăratul" de altfel !

— Împăratul ? își arcui Baptistine sprîncenele a mirare.

— Da, Doamnă, viteazul meu armăsar ! Ne-am depărtat de ceilalți vînători pentru ca Împăratul, încă mai împătinit decît mine, s-a încăpățînat să se țină pe urmele acestui mistreț singuratic. Îmi pare nespus de rău, Doamnă, pentru spaima pe care fără voie v-am pricinuit-o. Se vede treaba că bătrînul pișicher simțise că îi luasem urma și de aceea era într-atîta de întărîtat.

Baptistine îl asculta vrăjită pe necunoscutul cu glas straniu și învăluitor, scrutînd cu febrilitate trăsăturile lui maculate de sînge, fără să distingă mare lucru pentru că în pădure începuse să se însereze.

Ochii bărbatului luceau în întuneric. Baptistine se înfioră de plăcere sub privirea lui posesivă. Necunoscutul își frecă mașinal obrazul cu mîna. Avea degete extrem de fine și nervoase, iar inelarul îi era împodobit cu un diamant imens, cu sclipiri de o intensitate rară.

— Doamnă, aveți cumva la îndemînă vreo bucată de pînză cu care să îmi pot șterge obrazul ?

Baptistine scoase din mînecă o batistă brodată cu inițialele ei și i-o întinse în tăcere.

— Vă puteți lua adio de la această batistă, Doamnă, pentru că o voi păstra în amintirea voastră, murmură cu un surîs șăgalnic bărbatul.

Pentru o tînără domnișoară de pension, Baptistine învățase foarte multe lucruri în acea zi, totuși nu se putu împiedica să nu se îmbujoreze, tulburată de căutătura lui îndrăzneață.

— Ia seama, Domnule, această tînără domnișoară este o fermecătoare fecioară pe care tocmai am logodit-o astăzi! N-o speria! interveni răutăcios Jeanne-Antoinette apropiindu-se de cei doi.

Mirată de tonul agresiv al prietenei sale, Baptistine întoarse capul spre ea. Ochii aurii ai Doamnei Le Normant aveau o lucire stranie și pentru prima dată Baptistine întui că Jeanne-Antoinette putea fi o primejdioasă rivală. Bărbatul își plimba amuzat privirea de la una la cealaltă, în vreme ce își ștergea obrazul cu gesturi lenețe. Derutată de ținuta cavalerului, Baptistine nu mai știa ce să creadă. Ochii negri, catifelați, ușor alungiți spre tîmple, luminau un ten smead, tăbăcit de traiul în aer liber. Lat în umeri și spătos, nu purta nici perucă și nici tricorn; poate că în goana calului le pierduse. Pe chipul nespus de frumos, cu trăsături regulate, era întipărită acea siguranță de sine a omului căruia viața nu i-a refuzat niciodată nimic. Dintr-o dată pe Baptistine începu să o enerveze acel necunoscut care o fixa cu aere de proprietar. Intuiția îi șoptea să se depărteze neîntîrziat de el, așa că îi întoarse sec spatele.

— S-a făcut tîrziu. Putem pleca spre casă, Reginuța mea?

— Da, tîrîș-grăpiș, cu numai doi cai. Al treilea șchioapătă ca vai de el și Eusebiu tocmai l-a deshămat. Acum urcă lîngă el, pe capră, trupul nefericitului valet...

Baptistine își strînse umerii, cutremurată.

— Adio, Domnule, fiți binecuvîntat pentru curajul vostru!

Tînăra schiță o scurtă reverență și porni spre caleașcă.

— Adio, Domnule! Ia te uită la ea! Cum se poate să te porți așa urît, Baptistine? exclamă Jeanne-Antoinette, încîntată că ea, burgheza, avea prilejul să dea o

lecție de bună purtare aristocraticei sale prietene. Eu cred că s-ar cuveni să îl invităm la castel pe salvatorul nostru, ca să-și vină în fire după atîtea emoții.

— Baptistine... Trebuia să îmi fi închipuit că ea este! murmură abia auzit cavalerul privind batista pătată de sînge pe care era brodată o coroniță de flori cu un „B" în mijloc.

— Iertare, domnule, nădăjduiesc că veți accepta invitația noastră? zîmbi cochet Jeanne-Antoinette.

— Vă mulțumesc, Doamnă, cum aș putea îndrăzni să refuz ceva unor ochi aurii și unui zîmbet atît de fermecător, teamă îmi este însă că îi aud apropiindu-se pe prietenii care mă caută. Îngăduit fie-mi să mă retrag, Doamnelor...

Necunoscutul întinse curtenitor brațul celor două femei, pentru a le conduce la calcașcă. Le ajută să se instaleze pe pernele de mătase, ciulind o clipă urechea spre larma ce se apropia. Pădurea se umpluse brusc de chiote, hăuituri, trosnete de crengi și nechezat de cai.

— Taaaaiaut! strigă necunoscutul cu glasul lui dogit și se aruncă dintr-un salt în șeaua Împăratului care rumega flegmatic niște frunzulițe de mesteacăn scăpate ca prin minune de cămașa de chiciură a pădurii.

— Taiaut!... Taiaut!... îi răspunseră mai multe glasuri deodată.

Din tufișurile de la marginea drumului se ivi ca o săgeată, în galop nebun, un călăreț învești mîntat în negru din cap pînă în picioare.

— Zah, Dumnezeule, zimsfîrșit v-am zgăsit! Nu sînteți rezonabil, ce se zîntîmpla dacă..

— Iar ai întîrziat, Du Plessis, întotdeauna apari la spartul tîrgului! îi tăie vesel vorba necunoscutul, ducîndu-și discret degetul la buze.

Cavalerul în negru trase de dîrlogi și își opri calul care se cabră cu botul în spume.

Cele două tinere se aplecară spre portieră, curioase să afle cine era noul venit. Acesta le salută distrat, ridicîndu-și scurt tricornul. Abia atunci dădu cu ochii de trupul încă aburind al mistreților întins de-a curmezișul drumului, tresări îngrozit și reîncepu să facă reproșuri amare necunoscutului.

— Hăitașii zau zîmpînzit țață păzdurea căuțîndu-vă de zatîtea ceasuri ! V-ați zlăsat țîrît la șase leghe de Pierrefond, dzupă ce zați zomorît patru cai și zați lăsat în urmă oți cîinii...

Baptistine căscase ochii mari, întrebîndu-se dacă nu cumva visa. Rostirea cavalerului în negru era mai mult decît bizară. Tînăra fată își amintea vag că frații ei îi povestiseră că la curtea regelui era de bon ton ca marii seniori să lege între ele cuvintele astfel decît muritorii de rînd... Judecînd după cît de „zdes" pocea limba noul venit, era limpede că ocupa un loc foarte sus pus în ierarhia nobiliară. Baptistine își privi salvatorul pe care acel straniu limbaj nu părea că-l surprinde cîtuși de puțin. Calm, cu un zîmbet în colțul gurii, asculta reproșurile lui Du Plessis.

— Ză știți că-ntrz-o bună zi, zo să vi se zîntîmple zo nenorocire și...

— Pînă atunci, astăzi am avut fericirea să le întîlnesc pe aceste două doamne ! îl întrerupse în cele din urmă necunoscutul evident agasat. „Solitarul" nostru le plictisea cu asiduitățile lui. Și cînd te gîndești că îi luasem urma încă din zorii zilei ! Să nu-ți fie niciodată teamă pentru mine, la vînătoare, dragul meu, pe mine „mă ucide" ... altceva... Ah, dar iată-i și pe ceilalți ! exclamă necunoscutul la vederea unui grup de zece călăreți care se apropiau ca vîntul, urmați de cîțiva ogari sleiți de oboseală, cu limbile atîrnîndu-le de un cot.

— Adio, Doamnelor ! strigă necunoscutul aplecîndu-se pînă mai jos de grumazul calului său, pe cînd trecea prin dreptul portierei de la caleașcă. Baptistine simți cum privirea lui o învăluie cu o mîngîiere fierbinte. I se păruse ei, sau ochii cavalerului îi făgăduiau ceva ?

— La bună vedere, Domnule, oftă languros Jeanne-Antoinette fixîndu-l parșiv pe frumosul necunoscut, ușor jignită de evidenta atracție pe care Baptistine o exercita asupra acestuia.

— Cum va vrea Dumnezeu ! rosti gentilomul zîmbind cu ironie abia simțită frumoasei doamne Le Normant, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile, apoi dădu pinteni Împăratului și se depărtă în galop.

Bărbatul în negru îl urmă îndeaproape în vreme ce noii sosiți se opreau lîngă leșul mistrețului.

— Ia te zuită.

— Pe ciuma roșie, zăsta zera turbat...

— Zun pericol public, nu zalta...

— Ce curaj pe zel !

— Trimiteți zslugile să zia bestia !

— Mațele zdați-le la cîini, deși pe ziua de zazi nu-și merită hrana, n-au fost buni zde nimic !

— L-a zochit drept între zochi !

— Se vede că ze cel mai bun vînător din tot zregatul !

— Zo să zaibă un trofeu de toată zfrumusețea !

— Zunul în plus la zcolecție !

Din pădure se auzea un vacarm de nedescris. Surugii vociferau și plesneau din bice, caii nechezau, roțile caleștilor huruiau pe drumurile desfundate, hăitașii sunau din trompete, ogarii lătrau, rîndașii și valeții pedeștri chiuiau. Din loc în loc lucirea torțelor străpungea întunericul nopții proiectînd umbre fantasmagorice pe trunchiul arborilor seculari.

Cavalerii porniră în trap săltat spre o imensă „gondolă" [1] trasă de opt cai, precedată de străjeri elvețieni și urmată de o companie de cavalerie ușoară.

Vînătorii descălecară cu exclamații vesele și se dădură respectuos la o parte din partea gentilomului necunoscut. Acesta sări pe scara gondolei, dar înainte de a se urca în ea, se întoarse să șoptească un ordin la urechea bărbatului în negru care se ținea după el ca o umbră.

— Prea bine ! replică laconic Du Plessis, cu o plecăciune adîncă.

— Și... află tot ce poți... murmură straniul cavaler cu glas răgușit.

— Am înțeles... despre care dintre ele ?

— Despre... amîndouă... zîmbi strengărește vînătorul. Și acum dați-i drumul spre Compiègne... Sînt frînt de oboseală...

---

[1] Caleașcă spațioasă, ca un apartament pe roți, ce putea transporta douăsprezece persoane.

— Deprinde-te să îți ascunzi sentimentele, draga mea ! Ia-ți privirile de la gondola aceea care se depărtează, coboară din nori și catadicsește să te uiți și la noi, muritoarele de rînd, îi spuse Baptistinei, cu veselie forțată, Jeanne-Antoinette, bătînd-o cu palma peste genunchi.

Baptistine tresări. Într-adevăr, urmărind fascinată, ca un copil, fastuoasa cavalcadă desfășurată sub ochii ei, pierduse noțiunea timpului.

— Dar ce s-a întîmplat, Reginuța mea ? se miră ea.

— Cum adică ce s-a întîmplat ? În primul rînd, „draga" ta Elisa se simte ceva mai bine, o înștiință sec Jeanne-Antoinette.

— Vai, buna mea Elisa, scumpa mea, sînt de neiertat, cum de-am putut să uit de tine ?! exclamă Baptistine, expansivă și irezistibilă ca întotdeaeuna, copleșindu-și „tutora" cu sărutări și mîngîieri.

— Nu fiți supărate, dar pentru mine totul este atît de nou și de nemaivăzut ! Tu, Reginuță, trăiești la Paris, tu ești o doamnă... !

— Las-că nu mai e mult și o să te măriți și tu ! replică Jeanne-Antoinette ceva mai îmbunată.

Baptistine rămase cu gura căscată. Uitase cu desăvîrșire de Jéodard.

— Da... da, e adevărat, ah ce zi minunată ! bătu ea din palme, entuziasmată.

— Minunată, zici ? Vai de mine, nu te știam atît de fără inimă ! Nu te gîndești la bietul valet ucis sub ochii noștri ? gemu Elisa.

„Are dreptate, sînt un monstru de egoism", își spuse Baptistine cuprinsă de amare remușcări.

Jeanne-Antoinette își privi prietena, ridică imperceptibil din umeri, se aplecă înspre portieră și, scoțînd capul afară, întrebă :

— Ce faci, Eusebiu ? De ce nu pormin ?

— Păi să vedeți, Doamnă...

— Ce să văd, dă-i bice și gata...

— Ușor de spus...

— Te poftesc să nu fi obraznic. Ai deshămat calul din fruntea atelajului și ai pus lîngă tine mortul, da ?

— Brr... da, Doamnă.

— Atunci ce mai aștepți, dă-i drumul ! porunci furioasă Jeanne-Antoinette.

— Să-mi fie cu iertare, Doamnă, dar dacă porneam pînă nu se întuneca era una, da', acu' e alta ! Fără „făclier" nu mă încumet să pornesc. E o beznă ca-n inima iadului și căluții mei sînt speriați de toată vînzoleala de pînă acum ! gemu nefericitul Eusebiu care încă nu-și venise în fire după spaima trasă. Jelania lui fu întreruptă de zgomotul unei cavalcade. Patru cavaleriști cu cîte o torță aprinsă în mînă încadrară, de-a stînga și de-a dreapta, caleașca.

— Doamnelor, am primit porunca să vă escortăm ! spuse unul dintre ostași, salutînd milităreste. Baptistine băgă de seamă că tînărul avea un ușor accent gascon.

— Mulțumesc, domnule soldat ! Eusebiu, putem porni ! strigă Jeanne-Antoinette vizitiului și, rezemîndu-se de perne, începu să tragă de fundița de mătase cu ajutorul căreia se ridica geamul de la portieră. Caleașca se urni greoi din loc, în scîrțîit de osii. La lucirea torței lui care lumina parțial și interiorul caleștii, gasconul le cerceta cu neascunsă curiozitate pe cele două tinere femei. În privirea Baptistinei sticli un licăr jucăuș. Își apucă prietena de mînă și îi șopti la ureche :

— Reginuță, mi-a venit o idee !

Jeanne-Antoinette zîmbi :

— Așa îmi spuneai la pension, ori de cîte ori puneai la cale o șotie !

Cele două tinere pufniră în rîs, sub privirile reprobatoare ale Elisei. Baptistine făcu semn soldatului să își apropie calul de portieră. Aproape de o vîrstă cu Baptistine, cavalerisul purta o uniformă nou-nouță, cu tunică azurie și pantaloni albi, de care se vedea cît de colo că este nespus de mîndru. Pe umărul stîng strălucea un epolet cu o stea de aur și franjurii argintii. Tînărul își scoase politicos tricornul.

— Cu ce vă pot fi de folos, Doamnelor ? întrebă el cu sfială, tulburat de cele două superbe creaturi care îl priveau rîzînd și dîndu-și coate.

— Oh, dar e prea frig ca să stai cu capul descoperit, Domnule, te rog, pune-ți tricornul, îi spuse Jeanne-Antoinette cu un zîmbet fermecător.

— Mulțumesc, Doamnă, răspunse cavaleristul, potrivindu-și cu grijă peste peruca albă tricornul brodat cu fir de argint.

— Nu-i așa că nu ești un simplu soldat, domnule ?! îl întrebă Baptistine cu acea totală siguranță de sine pe care le-o dă foarte tinerelor fete desăvîrșita lor inocență.

— Întocmai, Doamnă ! Am grad de cornet[1] ! răspunse țanțoș gasconul, roșind pînă în vîrful urechilor.

Baptistine făcu ochii mari, cuprinsă de o sinceră admirație.

— Oh, cornet ! E grozav, mai ales pentru vîrsta dumitale !

— Ai grijă, Baptistine, parcă văd că o să cadă de pe cal din pricina ta ! șopti Jeanne-Antoinette.

Baptistine pufni în rîs. Sublocotenentul de cavalerie ușoară consideră că era mai prudent să depărteze torța de obrazul lui imberb și roșu ca racul. Ca urmare, interiorul caleștii se lumină încă mai mult, evidențiind frumusețea iradiantă a celor două călătoare.

— Și cîți ani ai, domnule cornet ? întrebă la rîndul ei Jeanne-Antoinette.

— Oh, nu sînt chiar așa de tînăr cum crede Doamna, am douăzeci și patru de ani, minți cu dezinvoltură gasconul, fixînd-o cu o îndrăzneală oarecum deplasată pe Baptistine.

— Ah, da ? Ei bine, eu am douăzeci ! replică aceasta, mințind cu egală detașare.

— Oricum, eu deși sînt femeie măritată, mărturisesc că n-am avut niciodată prilejul să stau de vorbă cu un cornet ! continuă Jeanne-Antoinette, mîndră că poziția ei de femeie „cu un trecut" îi oferea un ascendent asupra celor doi mucoși.

— Serios, Doamnă ?

— Serios, Domnule !

---

[1] Echivalent cu gradul de sublocotenent.

— Ba eu am văzut cîțiva, ce-i drept de la mare distanță. Și nu erau nici pe departe așa de chipeși ca dumneata ! recunoscu spontan Baptistine.

— Adevărat, Doamnă ? bîigui zăpăcit tînărul.

— Adevărat, Domnule... Domnule ?

— Ernaudan de Gastagnac... sluga voastră prea plecată, Doamnelor... spuse cadetul, înclinîndu-se ceremonios gata-gata să-și piardă tricornul din cap.

— Oh, domnul este cu siguranță gascon ? exclamă admirativ Jeanne-Antoinette.

— Da, Doamnă, gascon din Gasconia ! răspunse țanțoș cavaleristul.

— Și cine v-a dat dispoziție să ne escortați, domnule De Gastagnac ? întrebă Baptistine, clipind cu prefăcută nevinovăție din genele-i lungi și mătăsoase.

— Căpitanul meu, Doamnă, care a primit ordin de la Domnul Du Plessis, care se află în subordinea directă a Majestății Sale...

Cavaleristul își mușcă buzele. Fălindu-se ca toți gasconii, îl luase gura pe dinainte. Cele două șmecherițe se priviră încîntate. Izbutiseră să smulgă de la bietul băiat cheia misterului pe care ardeau de nerăbdare să îl dezlege. Jeanne-Antoinette se afundă satisfăcută în pernele matlasate. Rușinat, cavaleristul lăsase nasul în pămînt. Ca să îl consoleze, Baptistine îi zîmbi vesel și într-adevăr, nefericitul se lumină la față.

— Începe să îmi facă plăcere să conversez de la egal la egal cu bărbații ! declară satisfăcută Baptistine, în timp ce ridica geamul portierei.

— Se vede cu ochiul liber, răspunse acru Jeanne-Antoinette.

— Ah, Reginuță, ești singura mea prietenă și te iubesc. Mi se pare mie, sau te-am supărat cu ceva ? exclamă Baptistine cu întristare, mirată de agresivitatea Jeanne-Antoinettei.

— Bineînțeles, porumbița mea, din pricina trăncănelii tale Doamna Le Normant a înghețat de tot. Nu vezi ce frig s-a făcut în caleașcă ? interveni bătrîna Elisa care nu pricepuse absolut nimic din dialogul fetelor.

Fără să ia în seamă spusele guvernantei, Jeanne-Antoinette își studia cu atenție prietena.

— Pentru mine ai fost și rămîi o enigmă, Baptistine. Cu tine nu se știe niciodată cum vei reacționa. Nu-mi dau seama dacă ești mereu cu capul în nori și te lași călăuzită doar de instinct sau dacă dimpotrivă calculezi totul dinainte... oricum ar fi, te iubesc... în felul meu... și am să te apăr de... propria ta persoană...

— Încetează, ai început să vorbești ca Jéodard! pufni în rîs Baptistine.

Roțile caleștii scîrțîiră pe pietrișul unei alei. Ajunseră la Mortefontaine. Jeanne-Antoinette o apucă strîns de mînă pe Baptistine.

— Îți voi rămîne întotdeauna prietenă, Baptistine. ți-o jur, chiar dacă vei avea temei să crezi contrariul... murmură tînăra femeie.

— Ce-ți veni să-mi spui asta, Reginuță? se miră Baptistine.

Dusă pe gînduri, Jeanne-Antoinette nu-i răspunse.

Vizitiul Eusebiu sări cît ai clipi de pe capră ca să coboare scara caleștii. Pe peron răsunară glasuri îngrijorate.

— Cine-i acolo? Domnișoară Baptistine! Doamnă Elisa! Bine c-a dat Dumnezeu să vă vedem întoarse acasă. Ne-ați băgat în sperieți, zău așa! spuseră într-un glas paracliserul și soția lui. Ba chiar am sfeclit-o de tot cînd ne-am trezit că dă tîrcoale pe aici, prin întuneric, un bărbat. Ne-a întrebat dacă tînăra domnișoară de Villeneuve locuiește aici, în castel, sau se află încă la pension, continuă să povestească paracliserul. Era curios din cale afară, Doamnă Elisa, și nu mi-a plăcut deloc cum arăta... părea cam suspect... N-am putut să-i văd chipul pentru că își înfundase pălăria pînă peste ochi, iar partea de jos a obrazului îi era acoperită de faldurile unei cape azvîrlite peste umăr. Asta nu mi-a plăcut chiar deloc. Eu unul știu că cine vine cu sufletul curat nu-și ascunde fața, nu-i așa nevastă? Da' nici noi nu sîntem proști! N-a scos nimic de la noi, am tăcut ca peștii, nu-i așa, nevastă?

— Da, da, ne-a fost teamă să n-avem de-a face cu vreun tîlhar din ăia de drumul mare, sau cu vreun spărgător de castele, ferească-ne Dumnezeu! întări Martine spusele soțului său.

— Vai de mine, vă mulțumesc prieteni ! Ce de întîmplări. Iisuse, Marie ! Și noi am avut un accident groaznic cu un monstru fioros... ! Noroc că ne-a salvat un cavaler viteaz ! gemu Elisa pe care vizitiul o extrăgea, nu fără oarecare dificultăți, din caleașcă.

Baptistine și Jeanne-Antoinette se priviră cu înțeles.

— Bucură-te, Reginuță, șopti Baptistine în culmea agitației, luîndu-și de mînă prietena ca să o tragă jos din caleașcă, pe urmele Elisei.

— Așadar *l*-am întîlnit, după cum ne-a prezis bătrîna țigancă, sper că n-ai uitat ?! Oh, e încă mai chipeș decît mi-*l* aminteam ! Și... *El* ne-a *salvat*... Este adevărat.

— Este adevărat, numai că *el* n-a avut ochi decît pentru *tine*, ipocrită mică ce ești, ca și ăstălalt... murmură Jeanne-Antoinette arătînd înspre Ernaudan de Gastagnac care descălecase și, cu tricornul în mînă, aștepta stînjenit lîngă caleașcă porunca celor două doamne...

Jeanne-Antoinette vorbise atît de încet, încît Baptistinei i se păru că nu auzise bine... Scuturîndu-și buclele blonde, se rezemă cu grația unei lebede de brațul galantului gascon, care se repezise să o ajute să coboare.

— Mulțumesc, Domnule de Gastagnac, zîmbi Baptistine tînărului sublocotenent.

— Îngăduiți-mi să vă duc în brațe, Doamnă, ca să nu călcați în noroiul din fața peronului ! se oferi cavaleristul, arătînd cu capul înspre o groapă imaginară.

„Ia te uită, mă ia pe sus, ca Jéodard ! o fi vreo manie de-a bărbaților !" își spuse Baptistine rezemîndu-se de pieptul băiatului, mai apăsat decît se cădea să facă o domnișoară de neam.

Sub tunica azurie, inima cavaleristului bătea năvalnic. Baptistine își petrecu brațele pe după gîtul lui. Fără să înțeleagă prea bine de ce, simțea că o cuprinde o dulce tulburare. Tînărul răspîndea o mireasmă virilă de călăreț deprins să prizeze tutunul. Baptistine își lipi fruntea de umărul lui. Băiatul începu să tremure și îndrăzni să o strîngă mai tare decît ar fi fost necesar de mijlocelul încorsetat în balene de bambus. Baptistine ridică spre el o privire nevinovată, tocmai bună să îi prăbușească în iad pe toți preafericiții Paradisului. Începea să intuiască vag efectul pe care azurul ochilor

ei îl avea asupra bărbaților și se deprindea să își ascută gheruțele torcînd ca o pisicuță. Moleșită, Baptistine își apropie cu bună știință obrazul de buzele lui Ernaudan. La adăpostul întunericului, acesta fură un sărut scurt, ca o părere, pe colțul unei guri pîrguite, care n-ar fi spus nu.

— Pot îndrăzni... să vin și altădată să aflu ce mai faceți, Doamnă? întrebă Ernaudan lăsînd-o cu regret din brațe pe ultima treapă a peronului pe care îl urcase ca un somnambul.

— Desigur, Domnule de Gastagnac, puteți veni oricînd doriți la Mortefontaine. Sînteți foarte simpatic și mi-ar face mare plăcere să ne revedem...

— Cu permisiunea voastră, Doamnă, voi veni zilnic...

— Prea bine... vino zilnic, adică nu mai poți veni decît două zile, pentru că într-a treia mă mărit!... spuse Baptistine cu aerul cel mai firesc din lume.

— Ah! exclamă năucit băiatul, începînd să se bîlbîie. Deci... Vă măritați... Domnișoară... Eu... hîm... eu...

— Da, dar după căsătorie poți veni să mă vizitezi cînd vrei, la castelul Du Rocher. Se află la numai două leghe depărtare de aici. Logodnicul meu Jéodard o să-ți placă, cu siguranță.

— Nu mă îndoiesc, Domnișoară, răspunse politicos Ernaudan de Gastagnac căruia îi pierise brusc sîngele din obraji.

— Nu vrei să rămîi să cinezi cu noi în seara asta, Domnule de Gastagnac? Te putem găzdui aici la castel, împreună cu soldații dumitale. Doar n-o să plecați acum în toiul nopții! propuse Baptistine fără să-și dea seama că nu prea se cuvenea să facă o asemenea invitație.

Crezînd că vorbele tinerei fete ascundeau o promisiune nerostită, băiatul se învioră și de-abia izbuti să-și stăpînească bucuria din glas în vreme ce răspundea demn:

— Spre marele meu regret, sîntem obligați să vă refuzăm. Noi, cavaleriștii, ne aflăm în serviciu comandant, pentru noi nu există devreme sau tîrziu... de

altfel trebuie să ne grăbim, pentru că nu avem alte torțe pentru drumul de întoarcere... Vă mulțumesc oricum, Domnișoară.

— Îmi pare rău, tocmai începeam să ne împrietenim ! oftă Baptistine.

— Am... am să mă întorc... pe cont propriu... cum mi-ați îngăduit să o fac... Sluga voastră, Domnișoară ! Cavaleristul făcu o plecăciune adîncă de parcă Baptistine ar fi fost regina în persoană.

„E adorabil ! Și ce accent fermecător are ! De fapt nu prea știu dacă s-ar înțelege cu Jéordat ?" se gîndi tînăra fată luînd de pe o măsuță de la intrare un sfeșnic cu lumînări și urcînd scările spre camera ei. Ajunsă sus își zvîrli pelerina pe patul acoperit cu o plapumă groasă de puf și se repezi la oglindă ca să își cerceteze cu atenție chipul în cleștarul ei. Ochii îi scînteiau ca niciodată, și părul răvășit strengărește îi încadra obrazul cu meșe grațios buclate. Baptistine zîmbi imaginii răsfrînte în oglindă și o sărută pe gură cu un oftat voluptos. Amintindu-și de cavalerist, roși și se hotărî să nu-i pomenească nimic despre el lui Jéodard, a doua zi, cînd acesta avea să vină „să-i facă curte". Întorcîndu-se cu fața spre cameră, dădu cu ochii de pat și își spuse că peste trei zile avea să se afle culcată acolo, în tovărășia unui bărbat !

— Jéodard... da... te iubesc, Jéodard... Jéodard... Ernaudan... Ernaudan... repetă Baptistine încîntată, modulîndu-și vocea pe diferite tonuri.

— Nu ești prea obosit, domnule cavalerist ? se auzi de jos din curte vocea ironică a Jeanne-Antoinettei.

— Nu, Doamnă, dacă aveți nevoie de mine, vă stau la dispoziție, răspunse sublocotenetul plesnindu-și călciiele.

„Dar ce-i cu ea, de ce-o fi întîrziat atîta ?" se întrebă Baptistine apropiindu-se de fereastră. Spre marea sa mirare, prietena ei se suise din nou în caleașcă, unde aprinsese o lumînare. La lumina ei tremurătoare Baptistine văzu că Jeanne-Antoinette avea pe genunchi un mic pupitru portativ. Tocmai lăsase din mînă pana de gîscă și presăra nisip pe o foaie de hîrtie, ca să

usuce mai repede cerneala ; împături hîrtia în patru încălzi un boț de ceară la flacăra lumînării și sigilă scrisoarea. Profund intrigată, Baptistine întredeschise fără zgomot fereastra.

— Poftim, Domnule, fii bun și înmînează acest răvaș gentilomului care ne-a salvat în pădure... șopti Jeanne-Antoinette după ce în prealabil aruncă o privire circumspectă de jur împrejur, pentru a se asigura că nu o spionează nimeni.

— Pentru... gen... genti... hîm... cred că... vă... vă referiți la Domnul du Plessis, Doamnă ?... se bîlbîi tînărul cavalerist, făcînd pe prostul.

— Cîtuși de puțin... mă refer la celălalt... la gentilomul cu glas răgușit...

— Prea... bine... Doamnă, fiți fără grijă... îl va primi chiar în această seară ! răspunse gasconul într-un suflet.

„Nu înțeleg de ce a trebuit să se ascundă de mine dacă a vrut să îi scrie !" se miră în sinea ei Baptistine. Jeanne-Antoinette urcă în grabă treptele peronului și intră în castel. Ernaudan de Gastagnac oftă adînc și ridicîndu-și ochii spre cer o zări pe Baptistine la fereastră. De teamă ca nu care cumva să o dea de gol, fata duse un deget la buze, făcîndu-i semn să tacă. Cavaleristul îi interpretă greșit gestul drept o dovadă de tandrețe și răspunse cu o înfocată bezea. Baptistine pufni în rîs și îi întoarse sărutul de la distanță. Joaca lor s-ar fi prelungit la nesfîrșit dacă un glas dogit de bețivan nu le-ar fi întrerupt pantomima.

— Iertare, Dom'șoară ! Și nu vă fie cu supărare, Dom'le cornet, da' nouă ne'o degerat turu' de cînd vă tot așteptăm ! bodogăni un cavalerist rotofei, mult mai copt decît imberbul ofițeraș. Baptistine nu se putu stăpîni și izbucni într-un hohot de rîs cristalin. Furios pe soldatul care îl ridiculizase în ochii tinerei fete, Ernaudan de Gastagnac se întoarse pe călcîie și se stropși la el :

— Taci din gură, La Fortune[1] ! Te-nvăț eu să vorbești politicos cu mine și am să te-ncălzesc cu o țesală de-o să-ți meargă fulgii...

Baptistine adresă un ultim semn curtezanului ei. Ernaudan de Gastagnac sări în șa, salută respectuos cu tricornul și își împunse armăsarul în burtă cu pintenii, răcnind:

— Soldați, dați-i drumul !...

Tropotul cailor îi acoperi restul cuvintelor.

— Stai demult, acolo, la fereastră ?

Baptistine tresări speriată. Din pragul ușii Jeanne-Antoinette o privea cu un amestec de neliniște și curiozitate. Baptistine deschise gura cu intenția de a-i spune adevărul și a o întreba ce tainic mesaj îi trimise frumosului necunoscut. Dar ceva din expresia prietenei sale o determină să se răzgîndească.

— Nu, Reginuță, tocmai intrasem în cameră și am auzit tropotul cailor.

Jeanne-Antoinette zîmbi ușurată.

— Bietul sublocotenent, i-ai frînt inima, ticăloasă mică !

Cele două tinere pufniră în rîs și coborîră ținîndu-se de mînă în sufragerie unde Elisa tocmai punea masa pentru cină. Privite de departe păreau cele mai bune prietene din lume. Frumoase, proaspete și îmbujorate, erau ca două flori de specii diferite, din potirul cărora bondarii abia așteptau să soarbă nectarul.

Cu un gest aparent afectuos, Jeanne-Antoinette o cuprinse pe după talie pe Baptistine. Dintr-o dată acesta se simți copleșită de o imensă și inexplicabilă tristețe.

În timpul nopții avea să viseze că se cununase.

CAPITOLUL IV

Scumpa mea... dulcea mea... mă topesc după dumneata... după tine... murmură Jéodard tremurînd de emoție.

---

[1] Norocel (n.t.)

Baptistine răspundea cu pasiune mîngîierilor soţului ei, suspinînd de plăcere. Jéodard se aplecă asupra ei ca să o sărute, dar chipul lui se preschimbă pe neaşteptate în acela al necunoscutului din pădure, care o ridica în braţe murmurîndu-i cuvinte tandre. Baptistine îi recunoscu straniul glas răguşit. Cavalerul deschise o uşă izbind-o cu piciorul. În mijlocul unei încăperi întunecoase lucea albeaţa imaculată a unui imens pat nupţial. Baptistine roşi şi îşi ascunse obrazul la pieptul bărbatului. Oftă în somn şi se întoarse pe partea cealaltă. Avea să afle în sfîrşit tulburătoarea taină. Întinsă pe dantela pernelor, îl trase spre ea pe chipeşul necunoscut, dar acesta se făcu nevăzut într-un nor de ceaţă şi în locul lui se ivi Ernaudan de Gastagnac care o privea ţintă, apropiindu-şi buzele de ale ei. Deopotrivă ruşinată şi fericită, Baptistine se lăsa în voia lui. Deodată undeva departe răsuna un tropot de cal. Un al patrulea bărbat, cu chipul ascuns pe după faldurile bogate ale unei cape, de nu i se zăreau decît ochii verzi, scăpărînd ameninţător, o smulse cu brutalitate din îmbrăţişarea lui Ernaudan şi o aburcă în spinarea calului.

Zdruncinată de galopul nebunesc şi, sufocată de lacrimile care îi urcau în gît, Baptistine scoase un urlet disperat. Bărbatul rîdea... rîdea...

Baptistine se trezi îngrozită, cu obrazul scăldat în lacrimi. Îşi astupă urechile, părîndu-i-se că aude încă acel hohot sardonic.

Se lumină de ziuă.

— Unde este Jeanne-Antoinette ? întrebă Baptistine coborînd scările.

— Ehei, să fii tu sănătoasă, porumbiţa mea, Doamna Le Normant a luat-o din loc încă din zori !

Baptistine oftă. Va să zică prietena ei plecase fără să-şi ia rămas bun de la ea.

— A spus că trebuia să mai treacă şi pe la mama ei, Doamna Poisson, continuă Elisa. Se reîntoarce poimîine pentru căsătoria ta, aşa că n-avea nici un rost să te trezească şi să-ţi strice somnul de care ai atîta nevoie... Avea dreptate... Uite la tine ce trasă eşti, păsă-

rica mea. Ai dormit rău? Ce ai? se neliniști matern Elisa, sărutîndu-și drăgăstos „pupila".

— N-am nimic, buna mea Elisa... doar că... am avut un... coșmar, murmură Baptistine, neștiind nici ea prea bine cum să califice acel vis.

— Oh, porumbița mea, mi se pare normal: ești agitată din pricina măritișului. Toate fetele pățesc la fel. Parcă o văd pe răposata mama ta, biata de ea, cu două zile înainte de nuntă nu mai avea astîmpăr, întocmai ca tine, oftă Elisa.

— Și tata venea să-i facă curte?

— Ăăă... da, da.

— Nu pari prea convinsă de ce spui!

— Păi, am îmbătrînit și a cam început să mă lase ținerea de minte. Nu mi-l mai amintesc pe Domnul Conte, s-a prăpădit de atîta vreme... mormăi Elisa, vizibil interesată să eludeze chestiunea.

Ochii albaștri ai Baptistinei o țintiră cu o privire pătrunzătoare.

— Nu pricep de ce nu l-ai iubit niciodată pe tata. Ori de cîte ori aduc vorba despre el, îți iei o mutră de înmormîntare.

— Ei, alta acum! De unde ai mai scos-o și pe asta? Mai bine ascultă ce vreau să-ți spun, bodogăni Elisa, schimbînd repede vorba. De dimineață a trecut pe aici Sfinția Sa Părintele, însoțit de paracliserul Blaisois. Vor să facă o slujbă de pomină! He, he, una este Domnișoara de Villeneuve, he, he! Aoleu, da' proastă mai sunt uitam tocmai principalul. Domnul du Rocher ți-a trimis cu noaptea-n cap, printr-un valet, un răvaș și niscaiva daruri. Ți le-am pus în salon... dar nu te duce așa dezbrăcată, ai să răcești.

— Ba nu... a venit primăvara... e primăvară! exclamă vesel Baptistine, traversînd în fugă spațiosul vestibul ,cu poalele cămășii de noapte fluturînd ca niște aripioare.

— Logodnicul tău o să vină după-amiază să te „curteze", după cum se cuvine, dar am aflat că se dă de ceasul morții din pricina accidentului cu mistrețul. Nu-și poate ierta că nu ne-a însoțit el însuși! strigă Elisa cu pași mărunți pe urmele răsfățatei sale protejate.

Dar Baptistine nu mai era atentă la spusele ei.

— Oh, în viața mea n-am văzut ceva mai frumos! bătu ea din palme repezindu-se să deschidă pachetele și cutiile cu exclamații de copilărească încîntare. În mîinile ei scînteiau trei coliere de nestemate. Baptistine șovăia dacă să aleagă o parură de rubine, de smaralde sau de diamante. Într-un tîrziu se hotărî pentru cea din urmă.

— Arăt ca o adevărată doamnă! șopti ea, admirîndu-se într-o oglindă.

— Nu te interesează să afli ce ți-a scris domnul Jéodard? o mustră cu blîndețe Elisa întinzîndu-i răvașul pus la vedere, pe o consolă cu instalații prețioase.

Cuprinsă de remușcări pentru că se repezise la bijuterii înainte de a fi citit răvașul, Baptistine rupse cu grjă sigiliul.

— Oh, Elisa, mi-a scris o poezie!

— Mi se pare normal, doar îți este logodnic! replică peremptoriu Elisa.

— Și o să-mi trimită răvașe în versuri și după ce ne căsătorim?

— Ăăă... da... sigur... adică... poate ceva mai rar decît acum.

— Ah, da? De ce? se bosumflă Baptistine

— Pentru că atunci te va vedea zilnic și nu va mai avea nevoie să-ți trimită răvașe.

— Ce păcat... nu, eu vreau să continue să-mi dedice în fiecare seară un catren pe care să îl găsesc pe pernă dimineața, la trezire! declară Baptistine pe tonul cel mai serios din lume.

Elisa își ridică ochii în tavan.

— Foarte bine, porumbița mea, n-ai decît să-i pretinzi asta, vom vedea ce-ți va răspunde!

— Ce să-mi răspundă? Că va face cu mare plăcere ceea ce îi cer eu!

— Sînt convinsă. Pînă atunci însă, fii bună și citește-mi și mie ce ți-a scris frumos Domnul Jéodard... vreau... vreau să sper că ți-a scris ceva frumos și... decent! se neliniști brusc Elisa, luîndu-și în serios rolul de guvernantă.

Baptistine gînguri amuzată, imaginîndu-și cum ar fi recționat Elisa dacă ar fi aflat ce se petrecuse între ei doi, în urmă cu o zi, în budoar.

— Desigur, Elisa, este foarte decent și mai ales nespus de frumos. Oh, ce fericită sunt în dimineața asta! Ascultă:

Logodnica mea mi-a răpit inima.
Frumusețea-i străluce pereche nu are,
Iubind-o îmi pare că-i ruptă din soare,
Și doru-mi năpraznic nu-mi pot alina!

— Execrabil!

Baptistine și Elisa tresăriră la auzul vocii masculine care reluă ironic.:

— Iertare, Domnișoară, dar zațest catren zeste literalmente zorribil...

În salon se ivise, un bărbat, înalt, învești mîntat în negru din cap pînă în picioare. Rezemat de canatul ușii, ascultase în voie dialogul celor două femei. Baptistine se înroșită.

— Vă recunosc, sunteți domnul... ăăă... ah, cum de-am uitat... în sfîrșit, ieri seară erați acolo, în pădure...

— Zîntr-adevăr, zîngăduiți-mi zã mă zrecomand: Louis-Armand de Vignerot du Plessis, Duce de Richelieu, Mareșal al Franței, nepot direct al marelui Cardinal și zsluga voastră Domnișoară.

— Iisuse! Marie! Fugi și te-mbracă, porumbița mea, exclamă Elisa gata-gata să leșine, în vreme ce Baptistine, cîtuși de puțin stînjenită de ținută în care se află, făcu o scurtă reverență și începu să converseze, cu o prezență de spirit uimitoare pentru o adolescentă care de mai bine de un an trăia într-o izolare aproape totală.

— Domnule Duce, fiți bun și spuneți-mi, cum se face că nici una dintre noi nu a auzit clopoțelul de la intrare...

Ducele de Richelieu se înclină politicos. Versat în ale polemicii, părea că apreciază agresivitatea acelui început de dialog.

— Am găsit ușa întredeschisă și am zintrat zi am audzit voțea voastră zagreabilă care m-a zatras pînă zaiți unde zam avut zghinionul să vă zsupăr zdîndu-mi cu părerea zasupra zațelui poem.

— Așa este, m-ați supărat, Domnule Duce, întrucît eu îl găsesc foarte reușit ! declară sec Baptistine, pusă pe harță.

Ducele fotă cum ar fi făcut în fața unui ținc de patru ani, se apropie de ea, se înclină ceremonios și îi luă delicat între degete misiva lui Jéodard.

— Dacă îmi îngăduiți, Domnișoară... ia să vedem... zun, doi, trei, zun, doi, trei, ah, zaici e un picior zîn plus... hîm... mai curînd zașa... zascultați :

Frumoasa mea ze ca un soare
Și seamăn zea în lume n-are
Cînd zsufletul, zvai ți-l răpește,
De chinuri zdulci te pregătește.

Baptistine se strîmbă.

— Ei, bine, zdomnișoară, zcum zvi se pare ?

— Mda, nu e rău... dar... zîmbi Baptistine, hotărîtă să-l tachineze pe Duce, ce păcat de pronunția asta infamă, care omoară orice fior poetic.

— Pronunție infamă ? se sufocă de indignare Ducele de Richelieu, Ah, Domnișoară, cel ucis sunt eu, de această afirmație a domniei voastre ! Păi tocmai zaceastă pronunție zdeosebește persoanele de calitate zde restul zlumii ! Totul zstă în zfelul cum zlegi zcuvintele, Domnișoară. Legătura zface frumusețea zlimbii noastre, Domnișoară !

— Nu mă-ndoiesc, Domnule Duce, replică Baptistine pufnind în rîs, dar pot îndrăzni să vă întreb dacă ați bătut dis-de-dimineață tot drumul pînă aici numai ca să îmi vorbești despre acest pasionant subiect ?

Ducele se înclină cu mîna pe inimă. Pușcoaica era dată naibii. Cîștigase prima manșă a duelului.

— Nu, Domnșioară, deși zîmi fațe znepusă plăcere zsă conversăm, zam străbătut opt leghe pînă zaici ca să vă anunț că VĂ așteptăm cu legitimă nerăbdare.

— Hei, stai ușor, Domnule Duce, nu se poate ! Unde vreți să o duceți pe porumbița mea ? se zburli dintr-odată Elisa pe care contraversă lor lingvistică o lăsase rece, în schimb intențiile necunoscutului o nelinișteau brusc.

— Fii zbună și îmbracă-ți degrabă stăpîna, femeie ! porunci cu trufie Richelieu, sunt znevoit să o zrog pe Domnișoara zde Villeneuve-Caramey zsă aibă zextrema și surîzătoarea zbunăvoință de za mă însoți la Compiègne zunde CINEVA se perpelește de dor zdupă ea, ca zun muritor de rînd.

Baptistine schiță o scurtă reverență.

— Sunt de-a dreptul dezolată, Domnule Duce, dar ați bătut tot drumul ăsta de pomană.

Ducele tresări.

— Cum ați spus, Domnișoară ?

Baptistine răspunse cu un surîs grațios.

— Mi-ar fi făcut nespusă plăcere să vă însoțesc, m-ar fi amuzat chiar, din păcate nu sunt liberă în această după-amiază ; tocmai aștept vizita logodnicului meu.

Louis-Armand de Vignerot du Plessis, Duce de Richelieu și nepot direct al marelui Cardinal, ridică din sprîncene, adînc mîhnit.

— Paremi-se, Domnișoară, că nu m-ați înțeles, eu v-am transmis un *ordin* al Majestății Sale, spuse calm Richelieu, lăsînd deoparte jargonul de la curte și trăgînd-o pe Baptistine spre fereastă. Priviți, Domnișoară, adăugă el, caleașca aceea ultra-rapidă se află aici ca să vă ia, iar cei zece cavaleriști ca să vă escorteze, cu toate că Majestatea Sa nu s-a îndoit nici o singură clipă de bucuria și docilitatea cu care vă veți grăbi să îi dovediți că are în dumneavoastră o supusă mai mult decît credincioasă.

— Regret, Domnule, dar după cîte văd eu, dumneata nu mă înțelegi pe mine. Mor de nerăbdare să îl revăd pe Rege, aș înnebuni chiar de fericire, numai că astăzi nu sunt liberă ; m-aș putea strădui să îi fac o vizită mîine, deși vezi dumneata, în ajun de căsătorie am o mie de treburi pe cap. Nu, nu... imposibil, cred că cel mai înțelept ar fi să lăsăm totul pe săptămîna viitoare, conchise Baptistine pe tonul cel mai serios din lume, în vreme ce-i făcea cu mîna prin fereastră sublocotenetului Ernaudan de Gastagnac, sub comanda căruia se aflau cei zece cavaleriști dimprejurul caleștii. Numitul La Fortune căsca de-i trosneau fălcile ; nu părea să-și fi alungat din oase frigul din noaptea trecută.

Auzind răspunsul Baptistinei, Ducele de Richelieu își mijii ochii și se rezemă de șemineu ca să nu cadă de-a-mpicioarelea.

— Mii de draci, Domnișoară de Villeneuve, pe cuvîntul meu de Richelieu de patruzeci și ceva de ani de cînd trăiesc la Curte, nu mi-a fost dat să aud una ca asta ! Ha, ha, ha !

— Nu văd nimic comic în ceea ce v-am spus, replică Baptistine străduindu-se să i se adreseze și ea pe același ton disprețuitor.

Ducele își scoase ceasul din buzunarul de la piept și îi spuse sec :

— Dragă Domnișoară, întrucît nici o zînă bună nu s-a gîndit să îmi picure la născare un strop de imaginație în leagănul cu fundițe albastre, nu mă văd de fel înfățișîndu-mă dinaintea Majestății Sale și comunicînd Augustei sale persoane că *„poate"* veți fi liberă în cursul săptămînii viitoare. Și cum nici răbdarea nu se numără printre virtuțile mele, vă anunț, Domnișoară, că sînt ceasurile nouă și jumătate și că dacă pînă la zece fix nu sînteți gata de drum, mă voi vedea silit să iau măsurile cuvenite și fiți sigură că, în cazul cînd va fi nevoie, voi porunci oamenilor mei să vă înfășoare într-un șal și să vă ia pe sus, așa cum vă aflați, în cămașă de noapte și cu colier de diamante la gît !

Baptistine îl cercetă cu atenție pe Richelieu. Acesta nu glumea de loc, ba chiar se vedea de la o poștă că și-ar fi împlinit cu mare plăcere amenințările.

— Mizericordie ! Iisuse ! Marie ! Mi-o răpește ! începu să urle Elisa.

— Potolește-te, femeie, tînăra ta stăpînă, nu va lipsi mult și oricum nu va păți nimic... decît poate, ceva extrem de plăcut.

— Păcatele mele, și eu ce-i spun Domnului Jéodard, pe unde scot cămașa ? gemu bătrîna guvernantă.

— Ascultă, buna mea Elisa, ai să-i spui... hîm... că m-am hotărît să fac niște cumpărături de ultimă oră la Compiègne. Haide, vino să-mi strîngi șiretul de la corset și nu mai face mutra asta de înmormîntare... O să mă întorc cît de curînd... spuse Baptistine îndreptîndu-se spre scara ce ducea la dormitorul ei.

— Domnișoară de Villeneuve, îngăduiți-mi să vă felicit pentru promptitudinea acestei decizii, zîmbi ducele așezîndu-se picior peste picior.

— Îngăduiți-mi să fac același lucru, Domnule Duce... îi răspunse cu maliție zitate Baptistine, din pragul ușii.

— Serios ? Și pentru care motiv anume, Domnișoară ? întrebă exasperat ducele.

— Pentru că v-ați hotărît în sfîrșit să nu mai pociți frumoasa noastră limbă franceză ! pufni în rîs Baptistine, făcîndu-se nevăzută.

— Ce scorpie ! bodogăni Richelieu, rănit în amorul propriu.

Galopul celor patru cai înhămați la caleașcă stîrnea nori groși de praf. Baptistine privea cu încîntare cum prin fața ei se succedă cu nemaivăzută viteză cîmpii, păduri și sate. La fiece două leghe, caleașca și escorta ei trăgeau la popasurile regale, ca să schimbe caii.

— Hei, dați fuga ! În numele Regelui ! striga mîndru Ernaudan de Gastagnac.

Baptistine sperase zadarnic să poată profita și ea de acele opriri pentru a-și dezmorți picioarele cît timp rîndași destoinici și bine antrenați înlocuiau la iuțeală caii osteniți cu alții odihniți și bine hrăniți. La una din halte, Baptistine coborî geamul portierei și într-un elan de cochetărie intră în vorbă cu Ernaudan.

— Bună ziua, Domnule de Gastagnac.

— Respectele mele, Domnișoară, răspunse cavaleristul, descoperindu-se respectuos.

— Mi se pare mie sau n-ai prea dormit azi noapte, Domnule sublocotenent ? îl întrebă ea zîmbind maliție s.

— Ați ghicit, Domnișoară, dar ce contează, de vreme ce astăzi am avut norocul să vă revăd ? ! Ce dimineață minunată este aceasta ! exclamă fericit gasconul.

— Pentru tine o fi, da' pentru noi nu e sigur, bodogăni La Fortune care nu vedea nici un motiv de bucurie în faptul că de aproape o zi și o noapte o țineau tot într-o goană.

— Gata cu zvorbăria, soldat ! interveni Richelieu, ridicînd enervat geamul.

— Domnule Duce, vă rog să nu-l certați pe Domnul de Gastagnac, este prietenul meu ! protestă Baptistine.

Louis de Vignerot du Plessis, Duce de Richelieu, nici măcar nu catadicsi să-i răspundă. Baptistine îl privi cu coada ochiului și își mușcă buzele ca să nu pufnească în rîs. Ducele părea din ce în ce mai tuflit. Moțăia cu capul rezemat pe perne, căsca de-i trosneau fălcile își aranja peruca albă care-i tot luneca pe ceafă, se foia și nu-și găsea locul, ba încrucișîndu-și picioarele, ba întinzîndu-le cît erau de lungi. În cele din urmă luă de lîngă el un cufăraș de lac, încrustat cu sidef, din care scoase o carafă și două pocale aurite.

— Pe zstrămoșii mei, sunt mort de zoboseală. Domnișoară vă pot oferi un deget de ratafiá ' ?

Baptistine nu îndrăzni să-i mărturisească că nu băuse niciodată și că nici măcar nu știa ce-i aceea, pentru că își propusese să încerce să-l îmbuneze pe ducele care părea să aibă o fire tare ciufută.

— Oh, desigur, chiar vă rog, Domnule Duce ! spuse ea, muindu-și limba în pocal, ca o pisicuță lacomă.

— Mmn... această... această ratafiá e cea mai bună pe care am gustat-o vreodată ! declară ea cu aplomb, deși licoarea i se păruse din cale afară de dulceagă, dacă nu chiar grețoasă.

Ducele o privi încîntat.

— Nu-i așa, Domnișoară ? Ratafiá-ul ăsta te scoală din morți. Zăm un văr dze-al meu care mi-o trimite din „colonie" de cîte zori zblestemații de zcorsari zenglezi se îndură să zlase corăbiile noastre în pace.

— Serios ? se prefăcu a-l asculta cu interes Baptistine pe care de fapt o durea în cot și de băuturica lui, și de englezi.

— Pe cuvînt de zonoare ! Zuite ce e, Domnișoară de Villeneuve, ce-ar fi zsă ne zîmprietenim ? La zurma zurmei gîndește-te că zeu am venit să te caut cu znoaptea în cap, de cad zacuma din picioare de somn. Zam putea să ne zajutăm zunul pe celălalt, copila mea... zînțelegi ce vreau să spun ! șopti ducele mîngîind ușor poala man-

---

[1] Licoare creolă, la modă, fabricată din rachiu, zahăr și suc de fructe exotice. (n.a.)

tiei de catifea dublată cu blăniță în care era înfășurată Baptistine. Aceasta tresări și se trase instinctiv spre celălalt colț al caleștii, fără să răspundă la propunerea ducelui.

— Nu cumva am ajuns la Compiègne, Domnule? Văd soldați care fac manevre.

— Zîntr-adevăr, am ajuns, Domnișoară! spuse ducele, mîngîind mai apăsat genunchiul tinerei fete. Enervată, Baptistine începu să își facă vînt cu evantaiul.

— Caleașca asta mi se pare îngrozitor de strîmtă. Am impresia că stați cam înghesuit, Domnule Duce! exclamă ea, cu franchețea și lipsa de tact a fragedei sale vîrste.

„Ce ciudat, gîndea ea mirată dacă Jéodard sau Ernaudin s-ar fi aflat în locul lui, m-aș fi simțit fericită, pe cînd el..." Ducelui nu i se mai întîmplase în viața lui să fie respins atît de direct. Palid de furie, se retrase cu colțul său, privind-o pe Baptistine cu un amestec de neliniște și admirație.

„Atenție la scorpia asta mică, poate fi primejdioasă, dacă armăsarul[1] chiar se îndrăgostește de ea, o să-l aibă la degetul ei mic. Amanta lui oficială trebuie să se afle neapărat sub controlul meu, iar impertinenta asta mică nici măcar nu mi-a mulțumit. S-ar fi cuvenit să îmi cadă în genunchi... hîm... sau în brațe... la urma urmei de ce nu? De ce să nu mă înfrupt și eu din ovăzul armăsarului"?"

— Acesta este regimentul personal al Regelui? se interesă Baptistine privind trupele care mărșăluiau pe străzile orașului, fără să bănuie ce se petrecea în mintea ducelui.

— Zda, este „poligonul" regal, zunde sub pretextul zinstruirii Prințului Moștenitor, regimentul Majestății Sale se dă zilnic în spectacol, răspunse posac ducele și, trăgînd de un șnur de mătase, coborî brusc măntăluțele[2].

— Ce faceți, Domnule Duce? Nu mai văd nimic! protestă Baptistine furioasă.

---

[1] Regele (n.a)

[2] Jaluzele mici care protejau geamul caleștilor

— N-aveți ce vedea și mai ales nimeni nu trebuie să vă vadă. Regret, Domnișoară, am primit ordine precise în acest sens. Zar fi trebuit să călătorim de la bun început cu geamurile acoperite și să nu vă las să schimbați o vorbă cu nimeni! Dar, zvorbăreață cum sînteți, nu m-am zîndurat! adăugă ducele, cu vădită rea-credință.

Baptistine îl fulgeră cu ură. Îl găsea respingător, rău, nedrept și cu două fețe și îi întoarse spatele bosumflată.

Caleașca înainta acum pe un drum pavat cu dale de piatră. Caii își încetiniră pasul apoi se opriră. Portiera se deschise, Ernaudan de Gastagnac coborî cît ai clipi scara caleștii și întinse brațul Baptistinei spre a o ajuta să coboare. Fericită să scape de tovărășia înfumuratului și înțepatului duce, tînăra îi privi cu recunoștință chipul simpatic și prietenos, zăpăcindu-l cu amețitorii ei ochi albaștri.

— M-am gîndit într-una la dumneavoastră; cînd ne vom putea revedea? o întreabă în șoaptă sublocotenentul, profitînd de o clipă de neatenție a lui Richelieu care tocmai cobora prin cealaltă portieră.

— Încearcă să nu mă mai însoțească nimeni altcineva la întoarcere, murmură Baptistine cu un zîmbet fermecător.

Ernaudan o strînse de mînă și încuviință din cap în semn că a înțeles. Baptistine privi împrejurul ei. Se aflau într-o curte interioară, aproape pustie. Cîte un slujitor în livrea albastră cu galoane aurite o traversa discret, fără să „vadă" caleașca, pasagerii și escorta ei. Baptistine se încruntă. Nici prin cap nu i-ar fi dat că va avea parte de o primire atît de discretă încît să semene mai curînd a prizonierat. Își lăsă capul pe spate. Deasupra ei hornurile înalte ale castelului păreau că se joacă cu norii și deodată simți că o cuprinde o cumplită amețeală.

CAPITOLUL V

Pierzîndu-și răbdarea, Baptistine începu să bîțîie nervos din picioare. O pendulă aurită deasupra căreia un mic grup statuar simboliza „sacrficiul dragostei" bătu ora

două și jumătate. Tînăra aștepta de una singură într-un elegant budoar octogonal, cu pereții îmbrăcați în mătase galbenă brodată cu floricele albastre. Trecuse o veșnicie de cînd Ducele de Richelieu o încuiase pur și simplu acolo, răsucind de două ori cheia în broască.

În șemineul din marmoră roșie, italienească, ardea un foc zdravăn. Baptistine își scoase mantia dublată cu blăniță și se ridică exasperată de pe canapeaua tapisată cu damasc, pe care începenise de atîta așteptare. Pieptărașul decoltat, îmbrăcat cu atîta plăcere de dimineață începea să o strîngă, curmîndu-i suflarea. Se privi într-o oglindă și găsi că arăta groaznic, așa congestionată la față și zburlită cum era. Scoțînd limba la propria-i imagne ridică din umeri și, ca să-și treacă vremea, începu să-și plimbe ochii peste încîntătoarele peisaje agățate pe pereți. Predominau scenele rustice cu ciobănei și ciobănițe zbenguindu-se pe pajiști pe lîngă turme de oi.

Baptistine căscă de-i trosniră fălcile. Încrețindu-și năsucul cîrn, se ghidă după miros ca o pisicuță și se apropie de o măsuță rotundă de sequoia încărcată cu bunătăți pregătite probabil anume pentru îndestularea prizonierei. Deși pe Baptistine o durea stomacul de foame, refuză cu stoicism să se atingă de mîncare în acel loc inospitalier, exasperată de atîtea mistere și de tratamentul la care fusese supusă.

— Palatul ăsta este mai pustiu și mai antipatic decît cele din basmele Domnului Perrnault, bodogăni tînăra fată cățărîndu-se pe un taburet, în nădejdea că va zări prin fereastră și altceva decît ardeziile unui acoperiș.

— Intrați, Domnule Conte !

Baptistine tresări și coborî precipitat de pe scăunelul unde se cocoțase. În camera de alături cineva deschisese brusc o ușă.

— Intrați și luați loc, hărțile se află pe biroul meu, continuă glasul răgușit și învăluitor pe care tînăra fată l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

Ușa se închise la loc. Baptistine încremeni, neștiind dacă să-și facă simțită prezența de care era clar că cei de alături uitaseră, sau să tragă cu urechea la conversația lor. După o scurtă șovăire, optă pentru cea de-a doua

soluție. Traversă salonul în vîrful picioarelor, avînd grijă să își ridice poalele rochiei ca să nu fîșîie pe parchet. Vocile păreau să se audă dindărătul unei biblioteci încastrate în zid. Curioasă ca o veveriță, frumoasa iscoditoare împinse cu grijă în lături cîteva cărți legate în piele fină, în căutarea unei crăpături pe unde să poată zări ceva. Biblioteca masca o ușiță secretă. Baptistine zîmbi încîntată de perspicacitatea ei și apropie un ochi de interstițiul din zid, cînd, deodată, o scrisorică pusă probabil între două cărți alunecă pe parchet. Instinctiv, Baptistine se plecă să o ridice. Peceta era ruptă și, spre supoarea ei, Baptistine recunoscu scrisul Jeanne-Antoinettei. Scrisoarea era adresată „curajosului salvator".

Fără să-și dea seama că era pe cale de a comite o indiscreție, despături febril hîrtia.

„Bărbatul cel mai curajos din lume
Ați devenit. De dragul zeului Amor
Ar vrea ca să vă răsplătească anume,
O ființă ce suspină de al vostru dor."
Ochi de Aur

Baptistine rămase cu gura căscată de uimire. Așadar, prietena ei, ipocrită aceea de Jeanne-Antoinette, cutezase să trimită pe ascuns o poezie, de dragoste unui bărbat, și încă ce bărbat ! Stăpînul regatului !

„Bine dar... Jeanne-Antoinette este măritată... n-are dreptul să..." își spuse Baptistine șocată și enervată, fără să înțeleagă nici ea prea bine de ce.

— Poftim, e gata și n-a dat în foc, se auzi din camera cealaltă glasul cel răgușit, rupînd tăcerea.

Baptistine își strecură biletul în sîn și se repezi să-și lipească ochiul de crăpătură. Din păcate nu vedea decît spatele celor doi bărbați. Unul stătea în picioare și mosmondea ceva, aplecat din șale, pe cînd celălalt se afla așezat la o masă.

— Dacă nu vă face rău, vă ofer puțină cafea, domnule conte, spuse cel dintâi, posesorul glasului răgușit.

— Făcută de mîna Majestății Voastre nu poate decît să mă vindece pe loc, răspunse cel de-a doilea înclinîndu-se ușor.

Primul bărbat izbucni într-un hohot de rîs tineresc.

— Să nu exagerăm, domnule conte, eu nu sunt Ludovic cel Sfînt ! Cafeaua ne va limpezi doar mințile și, luînd seama la graba cu care ați dorit să îmi vorbiți, se pare că avem mare nevoie de așa ceva, răspunse primul bărbat, în vreme ce se întorcea spre interlocutorul său ținînd în mîini o ceașcă și o cafetieră de porțelan alb aurit.

Inima Baptistinei începu să bată nebunește, cum nu s-ar fi cuvenit din partea unei domnișoare educată de călugărițele Ursuline. În fața ei se afla chiar vînătorul cel necunoscut, numai că acum purta o perucă albă pudrată și o cămașă cu jabou de dantelă sub un costum de catifea albastră brodată, cu pasmanterii grena. Părea mai puțin tînăr și mai puțin exuberant decît în pădure, mai distant și mai inaccesibil. Bărbatul din fotoliu, căruia Baptistine îi vedea doar umerii și ceafa, dădu să se ridice pentru a-i lua din mînă ceașca aburindă.

— Nu, nu, stați jos, domnule conte ! spuse regele zîmbind. Amețită, Baptistine închise o clipă ochii. Îi plăcea nespus acel glas straniu, ușor răgușit, care o tulbura pînă în adîncul ființei. Cînd redeschise ochii, văzu că Ludovic al XV-lea se așezase în fața oaspetelui său, își turnase și sie-și cafea și mesteca cu o linguriță aurită în ceașca plină cu băutură fierbinte și aromată.

— Ei domnule mareșal, ce se mai aude cu cetatea Tournai ?

— Absolut nimic, Sire, noi o asediem de aproape un an, iar ea ne privește !

— Cu ochi de femeie cochetă și îndrăgostită ?

— Nu, Sire, ca o ticăloasă care nu vrea să cedeze ! răspunse „contele-mareșal" cu o anume bruscheță ce nu păru să îl șocheze cîtuși de puțin pe rege.

— Fecioara asta belicoasă, n-o să cedeze totuși într-o bună zi ?

— Nu cred, Sire. Un vechi dicton din Țările de Jos ne învață că un flamand este mai căpos decît zece bretoni și decît douăzeci de normanzi la un loc ! Las pe Majestatea Voastră să tragă concluziile de rigoare.

— Și Lowendell ce așteaptă ? De ce nu atacă ?

— Așteaptă ordinul pe care am venit să îl cer Majestății Voastre !

— Asta-i bună, domnule mareșal ! sări în sus regele, începînd să se plimbe cu pași mari prin odaie și ieșind astfel din cîmpul vizual al Baptistinei care își sucea în fel și chip gîtul, ca să nu piardă nimic din palpitanta scenă la care asista. În calitate de comandant suprem al armatei noastre, răspunderea acestei campanii vă revine integral. Doar n-o să săriți într-o letică așa bolnav cum sînteți, ori de cîte ori o să ajungeți în fața unui oraș care vă opune rezistență ? Important este să lovim simultan Austria și Anglia. „Noi" trebuie să punem mîna pe Tournai ca să fim stăpînii acelui teritoriu, pînă la Marea Nordului, și să devenim astfel o amenințare pentru blestematele astea de insule britanice !

Tonul regelui devenise casant. Baptistine se înfioră și i se rupse inima pentru bietul mareșal al cărui nume continua să îl ignore, dar care părea atît de bolnav în fotoliul lui.

— Păi sîntem o amenințare, Sire, și... tocmai asta mă încurcă ! se scuză mareșalul, fără să-și piardă firea.

— Nu înțeleg ! se enervă regele, întorcîndu-se brusc spre el.

— Am trecut de citadela de la Tournai, pe care în clipa de față o asediază 35 000 de soldați și armata voastră, Sire, continuă să înainteze ca în brînză. Teritoriile din Nord sînt în mîna Majestății Voastre.

— Dar bine, domnule mareșal, existența unei asemenea amenințări în spatele liniilor noastre nu vi se pare riscantă ? întrebă prevenitor regele, așezîndu-se din nou la birou.

— Hîm, ba da, Sire, foarte !

Ludovic al XV-lea își privi stupefiat interlocutorul.

— Să fie acesta motivul neașteptatei voastre vizite ?

— Întocmai, Sire, am un plan atît de îndrăzneț, încît strategii militari vă vor spune că Maurice de Saxa este nebun de legat, iar Majestatea Voastră îmi va retrage probabil conducerea armatei.

Baptistine oftă ușurată. Curiozitatea îi fusese în sfîrșit satisfăcută. Așadar privea umerii „celebrului" mareșal de Saxa, al cărui nume călugărițele Ursuline de la pension refuzau să îl rostească, afirmînd despre el că este o făptură a iadului și că răsuflarea lui împrăștie iz de pucioasă. Maurice de Saxa se sprijini de brațele fotoliului și se ridică cu greu în picioare ca să privească hărțile desfășurate pe biroul regelui. Acesta se repezi să îl ajute.

— Dacă Majestatea Voastră binevoiește să se uite aici, va observa că am ocupat partea de nord ca să degajez *anume* întreg terioriul francez de la răsărit la Tournai. Așa cum îl cunosc eu pe Ducele de Cumberland[1], la reluarea ostilităților va dori în primul și în primul rînd să despresureze citadela. Nu o va ataca prin nord, pentru că acolo ne aflăm noi cel puțin deocamdată, și în asta și rezidă riscul planului meu, ci pe la răsărit, unde are cale liberă ca-n palmă, pe malul drept al rîului Escaut... explica febril mareșalul, uitînd să mai mulțumească regelui pentru că îi oferise brațul.

— Unde anume se află Cumberland în acest moment ? îl întrebă regele privindu-l îngîndurat.

— La Bruxelles, Sire, la circa 45 de leghe de Tournai... are nevoie cam de zece zile ca să ajungă la locul unde îi voi tăia calea cu armata mea, reîntregită cu fulgerătoare viteză.

— Numai că dacă sosește pe neașteptate la Tournai, poate elibera nestingherit citadela, observă sumbru regele.

— Cu neputință, sire, Cumberland este jumătate englez, jumătate neamț, din Hanovra... În consecință nu-i plac decît apa și berea.

Ludovic al XV-lea ridică mirat din sprîncene.

— Și ce-i cu asta ? Nu văd legătura !

— Vă explic îndată sire, se grăbi mareșalul să-și continue raționamentul. Ca orice bun englez, la ceasurile trei ale fiecărei după-amiezi, ducele face o pauză ca să bea un ceai fierbinte, adică apă caldă, și nu se mai clintește din loc pînă a doua zi de dimineață la ceasurile șase, după ce în prealabil, ca orice neamț care se respectă, face o baie

[1] Cel de-al doilea fiu al regelui George II al Angliei, Generalissim al coaliției armate anglo-austriece.

înghețată, adică se scaldă în apă rece. Masa de dimineață și-o stropește, pe la orele zece, ca un bun anglo-neamț ce se află, cu o bere călduță și o supă rece. Treaba lui, e dreptul lui, îl privește, numai că asta îi ține în loc armata, dependentă de tabieturile lui. Din secunda în care Ducele părăsește Bruxelles-ul, o iscoadă de-a mea va omorî și cincisprezece cai într-o singură noapte, dar îmi va da de știre în mai puțin de douăsprezece ceasuri despre fiece mișcare a lui. Din cei 80 000 de soldați ai armatei voastre, Sire, 20 000 i-aș lăsa în împrejurimile Tournai-ului, ca o rezervă care să poată interveni și schimba soarta bătăliei, în caz de înfrîngere. Am rechemat discret în țară alți 45 000, dintre care 12 000 de cavaleriști. Aici, Sire, în pădurea Barry[1], voi camufla artileria. Dincoace, la Antoine, voi săpa o tranșee mortală. Va fi un veritabil masacru. Aliații vor bate în retragere și vor ataca aici, în mijloc, unde îi va aștepta o qvadruplă linie de pușcași instruiți să nu tragă în inamic decît după ce acesta va fi deschis cel dintîi focul. Inamicul va pătrunde prin această breșă și noi îi vom prinde pe englezi în capcană, Sire, precum, crabul își strînge prada în clești.

Maurice de Saxa se întoarse spre rege să vadă cum reacționa la planul său. Pe Baptistine o impresona entuziasmul acelui bărbat care părea că de-abia se ține pe picioare cu toate că, spre marea ei surpriză descoperea acum că era foarte chipeș, cu trăsături energice și ochii pătrunzători.

Ludovic al XV-lea tăcea. Baptistine se străduia zadarnic să îi ghicească gîndurile. Pe chipul enigmatic al regelui nu se putea citi nimic.

— Cumberland dispune de o armată mai numeroasă decît a noastră, domnule conte ? întrebă într-un tîrziu suveranul pe un ton glacial.

— Da, Sire, în Țările de Jos dispune cam de 55 000 de soldați și de o mare cantitate de rezerviști, dar dacă Majestatea Voastră m-ar asigura că va asista în persoană la bătălia decisivă, îmi pun capul că pentru moralul trupelor noastre o asemenea prezență valorează cel puțin cît 50 000 de oameni.

---

[1] Nici o legătură cu viitoarea Madame du Barry, concubina Regelui.

— Ţţţ ! Lasă linguşelile, domnule mareşal, nici nu te prind şi nici nu-mi plac, ştii bine că le detest mai mult decît orice pe lume !

— Iertare, Sire. Fie-i totuşi îngăduit unui bătrîn soldat ca mine să spună sincer ce gîndeşte. La ora asta oştenii noştri se simt părăsiţi, lăsaţi în voia soartei. Sînt gata să-şi verse sîngele, care nu este desigur albastru, ci roşu, mîndru şi neînfricat, dar nu le convine să o facă pentru nimic şi mai ales pentru nimeni. E cam multişor de cînd regii Franţei n-au mai luat parte la nici o bătălie, de parcă nu le-ar păsa, de parcă n-ar fi în joc şi soarta lor! spuse mareşalul pe nerăsuflate, oprindu-se o clipă să tragă aer în piept.

— Nu mai e nevoie să adaugi nimic, domnule conte, am înţeles. Ştii să ţinteşti în plin şi ghiulele dumitale fac prăpăd ! replică regele ridicînd frumosa lui mînă cu degete lungi şi nervoase. Acum însă trebuie să primesc pe altcineva. Pot să te rog să aştepţi în salonaşul de alături hotărîrea „noastră" ? Trebuie să „reflectăm" la planul vostru... dacă dă greş, se va vorbi despre lamentabilul eşec al unui suveran nepriceput, pe cînd dacă izbuteşte, gloria va fi numai şi numai a dumitale... Aşa e de cînd lumea... În ochii popoarelor numai regii poartă vina pentru toate.

Baptistine aşeză în grabă cărţile la locul lor şi abia avu timp să se repeadă în vîrful picioarelor spre o canapea. Uşa bibliotecii se deschise neauzit şi în cameră îşi făcu intrarea, tîrîndu-şi anevoie picioarele diforme, Mareşalul de Saxa. Cu ochii în pămînt, înfăşurată strîns în pelerina ei îmblănită şi aşezată cuminte pe un colţ de canapea, Baptistine părea întruchiparea vie a inocenţei. Neîncumetîndu-se să-şi ridice privirile, tînăra izbuti să întrezărească, printre genele-i plecate, silueta regelui care închidea uşa secretă în urma mareşalului.

— Rămîn de o mie de ori recunoscător Majestăţii Sale pentru delicateţea de a nu lăsa un biet bătrîn neputincios ca mine să îl aştepte într-o dureroasă singurătate. Sînteţi, Domnişoară, cea mai frumoasă rază de soare de la curtea regală, spuse Maurice de Saxa cu glas scăzut, însoţindu-şi vorbele cu o plecăciune adîncă, înain-

te de a se trînti greoi pe canapea, alături de Baptistine. Cine se află aici aude și bîziitul muștelor de dincolo, dacă nu cumva această prea frumoasă cochilie este lovită de cine știe ce beteșug, continuă în șoaptă contele mîngîind abia simțit urechiușa tinerei fete. Indignată, aceasta întoarse brusc capul și îl fulgeră scurt. Ochii lui albaștri-cenușii sclipeau poznaș.

— În schimb, dumneavoastră, Domnule, aveți auzul prea fin. Închipuiți-vă că eu l-am auzit doar pe Majestatea Sa dînd diferte porunci supușilor săi, dacă nu cumva bieții de ei or fi insectele la care vă refereați, replică insolent Baptistine, tot în șoaptă.

— Ei poftim! Ce salvă de artilerie! Asta zic și eu contraofensivă. N-aș fi bănuit niciodată că poți fi atît de agresivă, Domnișoară! Numai că, obrăznicătură mică, dumneata ai tras cu urechea la secrete de stat și voi cere chiar acum Majestății Sale să te închidă la Bastilia ori în Micul Châtelet[1] pînă ce vei fi judecată la Marele Châtelet și pedepsită cum se cuvine. Pentru o faptă ca a dumitale Regele nu și-ar ierta nici chiar propriul frate, în cazul cînd ar avea unul.

Baptistine îl privi îngrozită. Mareșalul nu părea de loc că glumește.

Obrăznicătura începea să o bage pe mînecă.

— Bine dar eu n-am comis nici o crimă! protestă Baptistine.

— Da? Cine îmi garantează mie asta? Și în primul rînd ce cauți aici? ridică mareșalul glasul.

— Sst!... Vorbiți mai încet, îl imploră Baptistine, privind neliniștită spre bibliotecă. Ca și dumneata, îl aștept pe rege.

— Mda? Pentru scopuri evident diferite de ale mele, rosti cu voce tare Maurice de Saxa.

— Vă implor vorbiți în șoaptă, de dincolo se aude totul! se dădu de gol fără să vrea, Baptistine.

— Aha! Vezi că pînă la urmă ai mărturisit? spuse triumfător mareșalul. Mă duc să poruncesc gărzilor să te aresteze neîntîrziat. Nu mai încape nici o îndoială, ești o spioană strecurată cine știe cum pînă aici! con-

---

[1] Închisoare dărîmată în 1782.

tinuă necruțător mareșalul, dînd să se ridice de pe canapea, ceea ce implică un imens și dureros efort din partea lui.

În ciuda picioarelor lui betege, era un bărbat foarte atrăgător, cu trăsături superbe, umeri lați, impunători. Nu i-ai fi dat pentru nimic în lume cincizeci de ani.

Baptistine arboră o atitudine glacială, prefăcîndu-se a nu avea habar de ilustra identitate a noului venit și, pe deplin satisfăcută de reușita stratagemei sale, începu să-și facă vînt cu evantaiul.

„Bietul mareșal, oare ce-o fi avînd la picioare? Bănui că îl dor cumplit. Păcat de el, un bărbat așa frumos!" oftă în sinea ei hoțoaica.

În salon se lăsase o tăcere grea de așteptări. Deprins să dea gata femeile din prima clipă, Maurice de Saxa era stupefiat de nepăsarea tinerei fete care nici măcar nu catadicsea să moțăie din cap la meșteșugitele lui complimente. Cu oarecare mirare amuzată, mareșalul contempla marmoreanul profil oferit privirilor sale.

— Poftim înăuntru, domnule Berryer. Mi te înfățișezi cu vești bune din capitală? se auzi de dincolo de perete vocea răgușită a regelui.

— Nu, Sire, proaste, foarte proaste...

— Cînd o să te văd și eu o dată zîmbind și aducîndu-mi vești bune, domnule Berryer?

— Cînd nu voi mai avea temuta cinste de a fi locotenent general de poliție al Majestății Voastre.

— Ai răspuns la toate, Berryer! spuse regele.

Contele de Saxa se aplecă ușor înspre vecina lui de canapea, spre a-i observa mai îndeaproape profilul de o perfecțiune aproape ireală.

— Domnișoară care păreți să nu vedeți și să nu auziți nimic, pot cuteza să vă întreb dacă vă aflați de mult timp în acest salon?

Spre furia ei neputincioasă, Baptistine simți că îi năvălește tot sîngele în obraji.

— Oh, domnule mareșal, vă conjur să nu faceți asta, vă rog, îl imploră Baptistine agățîndu-se de brațul lui. Vă înșelați cu desăvîrșire în privința mea. Dacă mă aflu aici este numai și numai din pricina Ducelui de Richelieu care a venit azi dimineață la noi la Mortefon-

taine ca să mă ia pe sus și să mă aducă aici, nici eu nu știu prea bine de ce. S-ar părea că Regele dorește să mă vadă.

— Să te vadă și atîta tot? Haida-de, nu cred o vorbă din povestea asta. La carceră cu dumneata! Las-că te-nvățăm noi să-ți ții limba! replică glacial mareșalul, degajîndu-și brațul din strînsoarea degetelor ei.

Pe Baptistine o trecu un fior pe șira spinării. Pentru prima dată așteptarea începea să i se pară insuportabil de lungă. Obosită și îngrozită, simțea că o lasă puterile.

— Sînteți rău și nedrept! izbucni ea, copleșită de atîta nedreptate, și două lacrimi grele țîșniră din minunații ei ochi albaștri.

O clipă mai tîrziu descoperea că plînsul, abil dozat, avea miraculoasa putere de a muia sufletul bărbaților, chiar și pe acela împietrit al unui bătrîn soldat trecut prin multe.

— Ei, haide, fetițo, se poate să dai apă la șoareci pentru o glumă? Gata, gata, liniștește-te! Of, of, pe toți grenadierii mei, sînt o brută! Poftim, șterge-ți ochișorii ăștia frumoși cum n-am mai văzut! spuse mareșalul scoțînd din buzunar o batistă mare, parfumată cu mosc și tamponînd cu ea obrajii catifelați ai Baptistinei.

— Eu... eu... nu... nu... sînt... spi... spioană! se smiorcăi aceasta ca o cocuță de cinci ani. Eu... eu... vă admir... grozav... Bu... bunelor călugărițe... de la pension... le era teamă... de domnia ta... Mie însă... nu... N-am... n-am să spun o vorbă... nimănui... despre... planul de luptă... spuse ea în șoaptă, printre sughițuri.

— Te cred, suflă-ți nasul și haide să ne împăcăm, zîmbi Maurice de Saxa punîndu-și la loc batista, în buzunar.

Baptistine încuviință din cap. Mareșalul îi luă blînd mîna, îi mîngîie o clipă degetele lungi și subțiri, apoi i le sărută.

— Cum te cheamă, fetița mea?

— Baptistine de Villeneuve-Caramey, răspunse tînăra fată, neștiind prea bine dacă trebuia sau nu să opună rezistență mareșalului care își petrecuse un braț pe după talia ei și o trăgea binișor către el.

— Porți un nume ilustru, murmură Maurice de Saxa apropiindu-și buzele de obrazul ei de piersică. Nu te superi dacă te sărut, frumoasă Baptistine ? șopti mieros mareșalul.

— Cîtuși de puțin, răspunse Baptistine întorcînd capul spre el și privindu-l cu inocență în ochi. Începusem să mă plictisesc de una singură, domnule mareșal, și dacă acum sîntem prieteni !

— Chiar foarte prieteni, Baptistine, așa că nu mi te mai adresa cu domnule mareșal, cînd sîntem între patru ochi îți dau voie să-mi spui pe nume ,fetița mea. Ah, ești mai frumoasă și mai strălucitoare decît flacăra unei muschete. Pe cînd bietul de mine, uite-mă, mă lupt cu o criză de hidropică. În fiecare dimineață, medicul meu mă golește de aproape cinci litri de zemuială.

— Oh, trebuie să fie tare dureros, se îngrozi Baptistine, sincer impresionată.

— Cam da, recunoscu Maurice de Saxa, fără să își dea seama că asemenea detalii morbide nu aveau ce căuta într-un dialog galant cu o tînără domnișoară. Dar dacă asta mă poate vindeca, n-am încotro, rabd, ca să mă pun cît mai iute pe picioare. Pînă atunci, frumoasă Baptistine, ca să fiu sigur că nici pasărea din cer nu va auzi de la tine ceea ce ai aflat tu despre planurile mele, te voi lua cu mine în tabăra de la Valenciennes... Îți voi trimite o berlină care să te conducă pînă acolo...

— Oh, cu plăcere Maurice, cu cea mai mare plăcere, răspunse Baptistine, gîndindu-se pe bună dreptate că n-o va costa nimic să accepte, de formă, invitația. M-ar amuza grozav să văd și eu cum e războiul, trebuie să fie tare frumos !

Contele de Saxa o privi stupefiat.

— Ești nemaipomenită !

Baptistine duse un deget la buze.

În încăperea de alături regele ridicase glasul.

— Nu, nu și nu, Berryer ! tuna Ludovic. Îți interzic să tragi în mulțime ! N-ai decît să te descurci ca polițiștii tăi să devină simpaticii poporului ! Îți poruncesc să le redai liniștea locuitorilor din cartierele

mărginașe ale Parisului. Lipești pretutindeni pe ziduri înștiințarea că nimeni nu a ridicat de pe străzi copii pentru popularea Louisianei. Vreau să sper că n-ați ridicat nici un copil ? Da sau nu ?

— Aăă... nu... nu... Sire, cel puțin eu unul nu am cunoștință de așa ceva... N-am expediat peste ocean decît cerșetorii, borfașii și tîrfele de drumul mare, ca să curățăm temnițele care gemeau de pușcăriași și străzile rău famate ale capitalei...

— Bine, domnule Berryer, bine, îți mulțumesc pentru devotamentul arătat. Te aștept din nou peste cîteva zile, ca să îmi raportezi cum a evoluat situația.

— Majestatea Voastră se va afla la Versailles ?

— Da, sau poate la Choisy, dacă nu cumva la Saint-Denis[1] spuse regele care adora glumele macabre. Poți pleca, domnule Berryer.

— Sluga prea plecată a Majestății Voastre !

Maurice de Saxa și Baptistine auziră pașii regelui care se plimba nervos prin cameră, apoi un foșnet de hîrtii.

— Va să zică, fetița mea, ne-am înțeles, ai promis că vii la mine în tabără ! spuse Maurice de Saxa, luînd mîna Baptistinei și lipindu-și-o de inimă.

Tînăra își plecă ochii.

— Oh, nădăjduiesc din inimă că regele va accepta planul vostru, schimbă ea vorba.

— E greu de știut ce gînduri are regele. Totuși, cînd este supărat mi se adresează cu „domnule mareșal", iar cînd este bine dispus, cu „domnule conte". Pentru tine însă, micuțul și frumosul meu soldățel, sînt și voi rămîne Maurice... murmură mareșalul aplecîndu-se brusc spre Baptistine ca să-i fure un nou sărut pe obraz. Baptistine începu să rîdă și îl pocni ușor cu evantaiul peste nas, obligîndu-l să bată în retragere.

— Mulțumim domnului mareșal pentru că în pofida șubredei sale sănătăți a suportat această lungă și neplăcută așteptare ! rosti regele din pragul ușii secrete pe care o deschisese pe neașteptate. Expresia lui glacială

---

[1] Catedrala unde erau înmormîntați regii Franței.

nu îngăduia să îi bănuie sentimentele. Chipul împietrit nu te lăsa să ghicești dacă surprinsese sau nu gestul lui Maurice de Saxa.

„Ce dobitoc și mareșalul ăsta, ce i-o fi venit să mă sărute tocmai acum ?“ se întrebă Baptistine pe cînd sărea în sus de pe canapea și se afunda într-o reverență adîncă, după cum învățase la pension. Ludovic al XV-lea o privi lung, preț de cîteva secunde, apoi îi întoarse spatele fără o vorbă.

— Oh, Majestatea Voastră este prea bună ! oftă mareșalul agățîndu-se de brațul întins de suveranul său.

Maurice de Saxa o salută grăbit pe Baptistine, în vreme ce regele aproape că îl tîra după sine spre biroul lui. Ușița secretă se închise în urma celor doi bărbați.

„Brr ! Da' antipatic mai este ! În pădure părea mai drăguț !“ își spuse Baptistine vexată, înfiorîndu-se ușor la amintirea ochilor catifelați dar reci ca două pumnale de gheață și a glasului răgușit și mîngîietor al regelui. Ridicîndu-se din reverență, încremeni în mijlocul salonului, fără a cuteza să mai miște, cu urechile atent ciulite la dialogul din camera alăturată.

— Iată care este decizia „noastră“, domnule conte. Faptul că v-am încredințat conducerea supremă a armatei „noastre“ presupune ca toată lumea să vă dea ascultare. Sînt cel dintîi care se cuvine să dea astăzi exemplu, deci merg pe mîna voastră ! spuse regele.

— Să înțeleg că Majestatea Voastră este de acord cu planul meu ? întrebă Maurice de Saxa cu glasul tremurînd de emoție.

— Întocmai, domnule conte, porniți bătălia, vom asista în persoană la desfășurarea ei, dar pînă atunci vă poruncesc să vă îngrijiți cum se cuvine sănătatea.

— Mă voi supune întru totul poruncilor Majestății Voastre.

— Nădăjduiesc că așa va fi, sănătatea voastră ne este mult mai prețioasă ; vi-l vom pune la dispoziție pe propriul nostru medic, Sénac și pentru ca vindecarea să fie mai grabnică, aveți aici un ordin semnat de mîna mea care vă interzice, domnule mareșal, să primiți vizita

oricărei persoane de sex feminin, fie ea prințesă de sînge, fie chiar vorba de un simplu dialog de politețe, încheie regele cu ironie abia ghicită în glas.

Copleșit de neașteptata interdicție, mareșalul tăcu mîlc. Un clopoțel abia auzit sfîșie tăcerea instalată între cei doi. Ușa de la biroul regelui se deschise instantaneu de parcă cei de afară ar fi așteptat anume acel semnal.

— Majestatea Voastră m-a chemat ?

— Da, bunul meu Lebel cheamă te rog lectica domnului mareșal care nu mai are nevoie să se obosească de fel ! porunci regele credinciosului său valet și, întorcîndu-se spre Maurice de Saxa, adăugă pe un ton jovial :

— Dacă tot nu mai puteți zdrobi inima femeilor, măcar să vă revăd cît de curînd, acoperit de lauri !

— Sper să revăd panașul alb al regelui Henric pe tricornul Majestății Voastre și mă voi ruga Cerului ca nu cumva în timpul bătăliei vreo ghiulea de-a lui Cumberland să îl trîntească sub un tufiș ! replică perfid Maurice de Saxa care își tîra anevoie picioarele dar își păstra intactă vioiciunea spiritului și nu se pierdea cu firea în nici o împrejurare. Regele preferă să ignore evidenta insolență a răspunsului.

— Pentru că veni vorba de bătălie, domnule mareșal, în ce loc anume va avea ea loc ?

— La Fontenoy, Sire !

O clipă mai tîrziu, Baptistine auzi pașii valeților care se depărtau cu lectica mareșalului.

— Lebel, poftesc să nu mai fiu deranjat de nimeni, sub nici un pretext ! porunci tăios regele.

Baptistine își mușcă degetul mic de la mîna dreaptă.

— Prea bine, Sire, dar cutez să amintesc Majestății Voastre că astăzi are o „„cină mare“ [1].

— Ah, ești sigur că ai programat-o pentru astăzi ?

— Desigur, Sire, la Compiègne mîncați în public doar de trei ori pe săptămînă.

---

[1] **Cină la care, pe lîngă întreaga Curte, aveau dreptul să asiste și alți supuși ai regelui.**

— Doar de trei ori ! oftă regele. Și-așa e mult. O dată și încă ar fi fost prea de-ajuns. Bine, întoarce-te aici la patru și jumătate, ca să mă îmbraci, dar pînă atunci nu îngădui nimănui să mă mai deranjeze !

Ușa încastrată în bibliotecă se deschise fără zgomot. Stîngace și paralizată de emoție, Baptistine lăsă ochii în pămînt și se afundă din nou într-o adîncă reverență. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se afla singură între patru ochi cu regele...

CAPITOLUL VI

— Te pricepi să asezonezi salata ?

Baptistine își ridică nedumerită privirile. Întrebarea era cel puțin neașteptată.

Ochii catifelați ai Regelui o cercetau cu prefăcută severitate. Baptistine zîmbi galeș și schiță o nouă reverență.

— Sînt încă prea tînără, Majestate, și rușinată din cale-afară de neștiința mea într-ale vieții, dar... salată... știu să fac. Am o rețetă secretă...

— Oho-ho ! Domnișoara de Villeneuve posedă secrete ! Ce scorneli mai sînt și astea ? se încruntă regele încrucișîndu-și brațele cu un aer închizitor.

— Dar e adevărat, Sire, protestă Baptistine fără să-și piardă cumpătul, o știu de la Elisa.

— Aha, din ce în ce mai interesant ! rîse Ludovic al XV-lea, făcînd un pas spre ea. Va să zică e vorba de secretul Elisei, și pot îndrăzni să vă întreb, domnișoară, cine este această minunată Elisa ?

— Bineînțeles că puteți, Sire, răspunse cu naivitate Baptistine, este bătrîna guvernantă care m-a crescut.

Regele păru că reflectează adînc, apoi își trecu mașinal palma peste frunte, cum îi era obiceiul, și o întrebă cu aerul cel mai serios din lume :

— Și crezi, domnișoară de Villeneuve, că această stimabilă persoană s-ar învoi să îmi dezvăluie și mie secretul cu pricina ?

Baptistine își încreți fruntea.

— Oh, nu, cred că nu, Sire. Elisa este din cale afară de secretoasă și cred că nici chiar luată la întrebări[1] n-ar scoate o vorbă.

— Prețioasă persoană! murmură regele.

— În schimb, Sire... cred că ar fi de acord să vă pregătească sosul și să vi-l ofere din toată inima, continuă Baptistine.

Louis plesni din buze.

— Oh, ar fi foarte frumos din partea ei. Dar dumneata, domnișoară, luată la întrebări ai vorbi?

— Oh, eu, Sire... depinde cum aș fi luată! răspunse Baptistine cu un joc de cuvinte cam decoltate pentru o tînără educată într-o mînăstire de călugărițe Ursuline. Ochii regelui sclipiră scurt în vreme ce Baptistine adăugă calm: Oricum, Ursulinele spuneau despre mine că aș fi cea mai prost crescută din tot pensionul!

— Prost crescută? se miră regele.

— Da, Sire, da, adică mîncinoasă, hoață, bătăușă și...

— Ba eu cred că ai doar o imaginație foarte bogată... și îți place să te ponegrești de una singură, așa că isprăvește!

— Nu, Majestate, vă rog să mă credeți, este așa cum vă spun eu, am toate defectele pămîntului și deci vă pot oferi cu inima împăcată secretul salatei!

Ludovic al XV-lea pufni în rîs.

— Mulțumesc, domnișoară, mulțumesc! Adineauri aerul dumitale de copil cuminte mă cam neliniștise pentru că amintirea mea păstrase imaginea unei încîntătoare zgîtii cu brațe slăbuțe și imenși ochi albaștri pe care mi s-a părut că o recunosc în pădure... deși între timp devenise infinit mai interesantă, adăugă regele apropiindu-se de Baptistine ca să-i ia mîna și să i-o ducă galant la buze.

Tînăra zîmbi flatată frumosului cavaler în fața căruia, spre propria ei mirare, nu se simțea de fel intimidată. Mîna e rămăsese prizonieră într-a lui.

Ludovic și-o lipi de inimă.

---

[1] Torturată.

— Vei fi crezut că regele tău te-a dat uitării?

— Într-adevăr, Sire așa am crezut.

— Și porți pică ingratului care încă n-a răsplătit-o pe sora prea credincioșilor săi supuși? murmură Ludovic, neîncumetîndu-se să rostească numele celor doi, Floris și Adrien, dispăruți în slujba lui.

— Nu, Sire, cinstit-cinstit, nu v-am purtat pică. Fără să fiu prea umblată prin lume, am înțeles că sunteți foarte prins cu treburile regatului. Doar nu e floare la mețhe să conduci o țară. Buna mea Elisa spune într-una:

„Grijile văcarului și ale satului
Nu-s ca ale regelui și ale regatului".

Ludovic al XV-lea se străduia să ghicească ce anume se petrecea îndărătul imensilor ochi de peruzea înălțați cu naivitate spre el. Înduioșat de aerul copilăros al Baptistinei, îi dădu un ușor bobîrnac peste năsucul cîrnit obraznic în sus.

— Șmecherița! Află că Elisa asta a ta este o mare filozoafă, iar tu ești amuzantă foc! Ceea ce, pe legea mea, face mai mult decît tot aurul din lume mai ales în această „tristă țară" *.

— Vă mulțumesc, Majestate, dar vă asigur că eu una nu mă consider de fel amuzantă, zîmbi Baptistine sincer mirată. Nu prea înțelegea ce-i spunea regele, în schimb observa că își petrecuse un braț pe după mijlocul ei.

— Potolește-te, Messalina! strigă deodată Regele, depărtîndu-se brusc de Baptistine. Aceasta oftă ușurată, dar și ușor decepționată.

Dindărătul bibliotecii se auzea un zgrepțănat furios. Ludovic deschise larg ușa prin care năvăli înăuntru, ca o furtună, o superbă ogăriță roșcat-aurie. Cățelușa începu să țopăie împrejurul Baptistinei, lătrînd de zor și trăgînd-o de fustă cu lăbuțele din față.

— Fii cuminte, Messalina, o plictisești pe prietena noastră și, mai ales, ai să-i murdărești rochia.

---

* Denumire dată pe vremea aceea Curții Regale. A se vedea *Floris, dragostea mea.*

— Oh, nu, lăsați-o, Sire, e așa de drăguță și mie îmi plac grozav animalele, protestă Baptistine aplecîndu-se să mîngîie cățelușa.

Înduioșat de priveliștea celor două făpturi, aidoma de copilăroase în purtări, regele zîmbi cu îngăduitoare blîndețe.

— Messalina are un instinct infailibil. Să știi că poate fi și feroce, dar văd că pe dumneata, domnișoară, te place... de altfel nu e singura.

Sub privirea insistentă a regelui, Baptistine se îmbujoră. Ludovic pufni din nou în rîs.

„Ce nemaipomenit de tînăr pare cînd rîde !" își spuse Baptistine.

— Hai, vino, trebuie să-ți fie o foame de lup. Văd că nu te-ai atins de gustarea pregătită aici, de ce ?

— Ca să spun drept, Sire, eram furioasă că mă aflu încuiată aici ! mărturisi Baptistine, dînd drumul cățelușei.

— Aha, te-ai supărat !

— Da, puțin...

— De fapt era normal să te superi. Cine și de ce a îndrăznit să încuie ușa ?

— Păi... Ducele de Richelieu, Sire.

— Oh, oh... Du Plessis ăsta ! Mi-a fost de ajuns să te aud pronunțîndu-i numele, ca să înțeleg că nu-l ai deloc la inimă.

— Nu, Sire... ați ghicit... mă enervează rostirea lui. Cînd vorbește, nu pricep o iotă.

Louis își frecă încîntat mîinile. Jubila de-a dreptul.

— Bine, bine, acuma însă lasă asta, mergem să mîncăm. Sporovăiala ta o să-mi schimbe gîndurile, iar secretul salatei tale mă va face să uit nesuferitele mele secrete de stat ! spuse regele luînd-o de braț pe Baptistine și îndreptîndu-se spre ușa din peretele opus bibliotecii.

— Ai dreptate, e încuiată ! Du Plessis ăsta e un chițibușar nesuferit. De dragul ochilor tăi albaștri, Baptistine, am să-l expediez la Bastilia ! exclamă regele.

— Mulțumesc, Majestate! replică senin Baptistine, scuturîndu-și buclele lungi și mătăsoase, de culoarea mierei, în timp ce regele scotea dintr-un buzunar interior al vestei o legătură de chei.

— Ia te uită la ea! Nici nu se gîndește să spună o vorbă pentru bietul duce! Și eu care credeam că femeile sînt miloase! zîmbi Ludovic oprindu-se în prag și lăsînd-o să treacă înaintea lui, cu politețea unui gentilom oarecare.

Messalina se strecură ager printre picioarele lor, fluturînd vesel din coadă.

— Eu sînt sinceră, Sire. Chiar vă rog să-l zvîrliți într-o temniță colcăind de șobolani, zasta o să-l zînvețe minte să nu ne mai zgîlcească limba! replică rîzînd Baptistine, întorcîndu-se spre suveran. Acesta tocmai închidea ușa în urma lui.

— Fiară mică și necruțătoare, ți-e inima de piatră! glumi la rîndul său regele, în vreme ce mîinile lui agere se ridicau spre bărbia fetei și îi deschia cu îndemînare de seducător versat, deprins cu veșmintele feminine, mantia îmblănită.

Luată prin surprindere, Baptistine tresări și se îmbujoră la față. Regele se prefăcu că nu observă și luîndu-i mantia de pe umeri o zvîrli nonșalant pe tăblia de la picioarele patului capitonat cu mătase albastră ce trona în mijlocul încăperii.

„Parcă văd că acum mă aruncă și pe mine în pat! Ce mă fac?" se întrebă Baptistine. Cu lipsa de logică proprie femeilor, era dispusă în egală măsură să reziste si să se lase moale în brațele puternice ale regelui.

— Să ne grăbim, inimioară, ne așteaptă lucruri serioase, spuse blînd Ludovic și, luînd-o gingaș de mînă, o trase după el spre o altă ușă scundă ce dădea într-o anticameră cu lambriuri verzi... Închise cu grijă în urma lor și această ușă, ținînd-o în continuare de mînă pe Baptistine, care își rotea ochii de jur împrejur, ca o pisicuță curioasă. Se aflau într-un mic apartament mansardat, unde sobe din faianță albă și azurie răspîndeau o plăcută căldură.

— Oh, Majestate! N-am văzut de cînd sînt așa ceva! exclamă Baptistine în culmea admirației, trecînd pragul celei de-a treia camere, care se dovedi a fi o sală de baie. Încremenită de încîntare, Baptistine nu-și putea lua ochii de la o nișă spațioasă pardosită cu marmură trandafirie și aurie, în care, suprem lux, tronau două imense căzi de baie din faianță albă. Messalina începu să dea din coadă amușinînd și căutînd peste tot.

— Mulțumesc, frumoasa mea, spuse regele aplecîndu-se să ridice un papuc pe care cățeluța îl găsise îndărătul uneia din căzi și i-l adusese triumfător în bot. Amețită de priveliștea acelor obiecte minunate, Baptistine nu se îndura să își ia ochii de la ele.

— Ei, hai, Baptistine, zîmbi regele, nu te mai mira atîta, cred că dacă te-aș lăsa de capul tău, ai începe să cotrobăi peste tot, ca Messalina.

— Dar, Sire pentru mine totul este atît de neașteptat și de nemaipomenit... Nu-mi închipuiam de fel să vă văd în asemenea condiții. În pădure, da, era altceva, dar astăzi... credeam... credeam...

— Că ai să mă vezi așezat pe un tron, cu coroană pe cap, împărțind dreptate sub ramurile unui bătrîn stejar... Hotărît lucru, astăzi toată lumea mă ia drept Ludovic cel Sfînt...

— Da... oarecum, Sire... În tot cazul, credeam că vă voi găsi înconjurat de întreaga curte.

— Ei, micuța mea Baptistine, din păcate, cam așa mă aflu mai toată vremea... murmură regele, dar aici, în apartamentele mele secrete, aproape că izbutesc să îmi închipui că sunt un om la fel cu toți ceilalți.

Baptistine nu protestă cînd regele o cuprinse blînd pe după mijloc. Suplă ca o liană, se lipi de pieptul lui ridicîndu-și cu inocență ochii spre suveranul ei. Tulburat de acea privire albastră, curată și limpede ca adîncul unui lac de munte, Ludovic se aplecă ușor spre tînăra fată.

— Mulți la număr trebuie să mai fie cei ce ar dori să se înece în ochii tăi, Baptistine oricum eu sînt de pe acum unul din ei, murmură vocea răgușită a regelui

Neștiind ce să răspundă, Baptistine oftă adînc, ca o matroană excedată de omagiile bărbaților. Ludovic sărută abia simțit fruntea și pleoapele acelui chip de o neasemuită frumusețe, rezemat cast de umărul lui.

— Majestate, pot îndrăzni să vă întreb ceva ? șopti Baptistine.

— Sigur, inimioară, ce vrei să știi ?

— Pentru ce aveți două băi, Sire ? Vă îmbăiați împreună cu altcineva ? întrebă cu toată seriozitatea Baptistine.

Regele izbucni într-un hohot de rîs atît de nestăpînit încît cățelușa, neobișnuită cu asemenea manifestări gălăgioase din partea stăpînului său, se ascunse înspăimîntată sub una din căzi.

— Ești nemaipomenită, vai, caraghioasă mai ești Baptistine ! exclamă regele ridicînd-o în sus și sărutînd-o apăsat pe amîndoi obrajii, cum faci cu un copil. Cinstit-cinstit, cum spui tu, eu nu rîd aproape niciodată... mai cu seamă în tovărășia femeilor, dar tu, pe cinstea mea, ai darul să mă înveselești ca nimeni altcineva !

Baptistine zîmbea ușor stînjenită de reacția suveranului, neștiind dacă să se bucure sau, dimpotrivă, să se simtă jignită.

— Nu, scumpa mea, fac baie de unul singur numai că, și acum ține-te bine, îți încredințez un mare secret : mă săpunesc într-o cadă, iar în cealaltă mă clătește valetul cu apă curată.

— Oh ! Oh ! exclamă copleșită de atîta lux, Baptistine, pe care buna Elisa o ajuta să se spele într-un modest hîrdău. Sătulă de atîta vorbărie, Messalina ieși din ascunzătoarea ei și începu să latre de zor.

— Vino, inimioară... Ah ,ce bine că nu s-a ars ! exclamă încîntat regele pe cînd intrau într-o mică sufragerie unde mîna unei invizibile zîne așternuse o masă îmbietoare.

— Vrei să-ți dau un șorț, inimioară ? întrebă regele, trăgînd-o pe Baptistine spre o minusculă bucătărie cu pereții ticsiți de tingiri și vase de aramă. Deasupra unui cuptor de faianță dădeau în clocot două oale de lut ars, pline ochi cu fierturi plăcut mirositoare.

— Mulțumesc, Majestate, șopti Baptistine prinzîndu-și șorțul la briu, în timp ce regele își sufleca pînă la coate mînecile cu volane creponate și își agăța o cîrpă de butoniercle vestei.

— Baptistine, vrei să fii bună să guști și să-mi spui părerea ta sinceră ? spuse regele în vreme ce, înarmat cu o lingură lungă de lemn, dădea la o parte capacele.

— Ei, cum ți se pare ? întrebă Ludovic, dintr-odată neliniștit. Cu ochii țintă la Baptistine, îi prindea reacția. Tînăra fată linse cu conștiinciozitate lingura, chibzui, și-o umplu a doua oară și degustă mîncarea într-o tăcere aproape religioasă.

— Oh, Sire, trebuie să vă spun că este cea mai delicioasă supă din cîte am gustat vreodată...

— Serios ?

— Serios. Sire, numai că... adăugă cu îndrăzneală fata, poate că ar trebui...

— Ce ar trebui ? Spune odată...

— Ar mai trebui adăugat...

— Ce anume ? nu mă mai fierbe ! se răți oi îngrijorat regele.

— Aăă... niște cuișoară !

— Ah, domnișoară de Villeneuve, ai dreptate, de trei ori dreptate... Așa este ! spuse regele după ce gustă la rîndul lui.

— Și... și mai cred, Sire, că n-ar strica... un vîrf de busuioc... Lămîiță... două frunze de dafin... și, la sfîrșit, nițică nucșoară.

Prea-Iubitul o privi extaziat.

— Ah, datorită ție, Baptistine, supa mea „de picior de lemn" va fi mai gustoasă ca niciodată.

— Oh, Sire, era delicioasă și-așa ! răspunse concesiv Baptistine.

— Ba nu, știu eu mai bine ce spun, replică autoritar Ludovic. Nu sînt decît un biet bucătar amator, dar poate că amîndoi laolaltă vom face minuni.

— Am gustat și din tocănița voastră, Sire, și zău că e grozavă, nu-i mai trebuie chiar nimic !

Ludovic zîmbi cu falsă modestie.

— Așadar... iată-mă regele tocăniței !

Baptistine pufni în rîs. Ludovic o imită. Părea un „puști de treizeci de ani" pus pe șotii, fericit că are ocazia să se distreze.

— Văd că și Majestatea Voastră știe să descrețească frunțile celorlalți !

— Mulțumesc, inimioară, răspunse regele depărtîndu-se de cuptor. Baptistine îi întoarse spatele ca să cerceteze lăptucile cam vestede dintr-un castron. Regele se apropie de ea cu pași de lup și cuprinzînd-o pe după umeri o sărută abia simțit pe gîtul lung, ca de lebădă.

— Ei, ne apucăm de salată, suflețelule ? murmură el galeș.

— Păi, Sire, șopti ea abia auzit, dacă mă țineți așa de strîns nu pot să...

— Aici și cînd sîntem doar noi doi, inimioară, spune-mi Ludovic... oftă regele. Și acum, adăugă el, dîndu-i drumul din brațe cu părere de rău, învață-mă taina divinei Elisa.

— Prea bine ,Ludovic, se învoi Baptistine căreia i se părea perfect normal să-i spună pe nume suveranului său. Dă-mi te rog castronul acela mare... mulțumesc... și acum fii atent... se pun trei linguri de untdelemn, sucul de la o lămîie stoarsă, sare grunjoasă și piper... adu-mi patru ouă... îmi trebuie numai gălbenușurile, ai grijă cum le separi de albuș... perfect, acum pune-mi-le în castron și taie în feliuțe subțiri două trufe și o bucată de slănină. Între timp eu toc trei căpățîni de arpagic, două cepe și un cățel de usturoi... mulțumesc, Sire... ăăă, pardon, Ludovic, e foarte bine așa, spuse senin tînăra fată luînd trufele rase din mîna regelui. Buuun... acum am nevoie de un pahar de hypocras[1] Bat cu putere ca să se lege sosul și să se umfle ca o maioneză, continuă Baptistine ilustrîndu-și energic cuvintele sub privirile admirative ale regelui. Aproape că am terminat... Ah, Ludovic, te rog pune tu salata în castron și amestec-o bine cu sosul. Nu mai rămîne decît ca în clipa cînd o aducem la masă, să presărăm pe deasupra două vîrfuri de cuțit de șofran,

[1] Băutură tonică preparată din vin dulce și scorțișoară.

anul de zahăr și arpagicul tocat... Poftim, am isprăvit.. încheie Baptistine ștergîndu-și mîinile de șorț și scoțîndu-și-l de la brîu.

— Baptistine ești o mică zînă și de dragul tău sînt gata să o răsplătesc cu un titlu nobiliar pe semeața și puternica doamnă Elisa, deținătoarea mult rîvnitului secret! declară solemn regele, mușcînd cu deliciu dintr-o inimă de lăptucă muiată în acel sos magic, în vreme ce Baptistine pufnea în rîs gîndindu-se ce-ar fi spus bătrîna ei guvernantă dacă ar fi văzut-o în acea bucătărie și, mai ales, în acea companie.

— Minunăția asta nu are nici în clin nici în mînecă cu vulgara cruditate preparată de bucătării mei, o vom savura împreună! adăugă el, punînd pe o tavă oalele cu „supa de picior de lemn" și cu tocăniță în vreme ce Messalina hămăia întruna, nerăbdătoare să participe și ea la festin.

Baptistine îi urmă în sufragerie, aducînd salata. Cîteva minute bune, în încăpere nu se auzi decît zgomotul lingurilor și lipăitul prea puțin elegant al cățelușei căreia stăpînul ei îi oferise un castronel plin cu supă și bucăți de carne.

Ochii Baptistinei străluceau, obrajii i se îmbujoraseră și regele o privea din cale afară de mîndru cum se înfruptă cu foame de lup din mîncarea gătită de mîna lui. După ce își goli farfuria, Baptistine și-o umplu din nou cu dezinvoltură, servindu-l și pe rege, fără să-l mai întrebe, de parcă ar fi fost prieteni de o viață.

„Pare făcută din altă plămadă decît toate „foșnitoarele"[1] de aici, care se agață de mine, mă înăbușă și mă scîrbesc. Mie îmi trebuie să am lîngă mine o femeie adevărată cu purtare simplă, firească și sinceră ca a ei. Fata asta n-a apucat să fie pervertită și alterată. Pare să își ignore cu desăvîrșire frumusețea și forța de seducție și sînt sigur că n-a mîngîiat-o încă nici un bărbat. Eu voi fi cel dintîi, își spuse regele prinzînd piciorușele Baptistinei într-ale lui. Fata nu încercă să se elibereze

[1] Poreclă dată doamnelor de la curte, pentru că purtau rochii din taftale foșnitoare.

din strînsoare. Se îmbujoră din nou, dar îl privi drept în față pe rege, cercetîndu-i cu atenție chipul frumos și aristocratic, ochii catifelați, zîmbetul nonșalant.

— La ce te gîndești în clipa asta spune-mi imediat, vreau să știu ! spuse deodată Ludovic cu glas schimbat, interpretînd greșit privirea insistentă a tinerei fete. Și te rog să nu care cumva să-mi mai vorbești despre rețete de bucătărie.

— Nici prin cap nu-ți trece, Ludovic, replică Baptistine cu un zîmbet larg, mă gîndeam pur și simplu că pari nespus de singur, că ești frumos ca prinții din poveștile cu zîne și că mi-ar place să te pot ajuta, chiar dacă eu sînt o persoană neînsemnată, fiindcă te simt nefericit... oh, am spus ceva ce nu trebuia să fi spus și te-ai supărat... adăugă precipitat Baptistine, speriată de neașteptata reacție a regelui.

Împingîndu-și scaunul cît colo, acesta sărise brusc în picioare și o privea cu ochii scăpărători.

CAPITOLUL VII

— Taci, inimioară, nu mai spune nimic, murmură Ludovic înfășcînd-o ca pe o pradă. Pînă să se dezmeticească, Baptistine se trezi luată pe sus de brațele puternice și mușchiuloase ale regelui.

„Ce caraghios, procedează întocmai ca Jéodard și Ernaudan... Încep să mă obișnuiesc... și e chiar foarte plăcut", își spuse ea rezemîndu-și capul de umărul suveranului. Amețită, i se părea că plutește pe un nor și habar nu avea că Ludovic deschidea ca o furtună ușă după ușă, ducînd-o înapoi spre camera albastră. Iubirea înaripează. Ajuns în fața canapelei pe care Baptistine îl așteptase atîta amar de vreme, regele lăsă binișor din brațe prețioasa lui povară.

— Inimioară, inimioară... șopti cu emoție incorigibilul seducător, credeam că m-am blazat, că port în piept o inimă împietrită pentru totdeauna. Tu ești atît de plină

de viață, încît în preajma ta renasc. Vrei să îmi dăruiești neprihănirea ta, trupul acesta intact, sufletul tău pătimaș ?

— Da... da... Ludovic, îngînă Baptistine topită, îndrăgostită, impresionată de interesul pe care regele i-l acorda ei, o biată fetișcană oarecare. Derutată de întorsătura cu totul neprevăzută a propriului destin care de cîteva zile încoace o purta în galop nebun din surpriză în surpriză, închise ochii și un oftat de fericire îi umflă pieptul la gîndul minunatelor surprize care o așteptau cu siguranță de-aici înainte.

Ludovic o privi o clipă, Baptistine redeschise ochii și îi zîmbi. Regele se plecă și îi sărută gura ca fraga. Libertinul căruia nici o femeie nu îi refuzase vreodată ceva, sorbea cu nesaț, ca dintr-un izvor de munte, dulceața acelui sărut curat și neștiutor.

„Ce minune... își spunea Baptistine îmi place... îmi place grozav să fiu sărutată..."

— Majestate... Majestate... e timpul să vă pregătiți ! murmură cineva ciocănind discret în ușa salonașului.

— Deja, Lebel ? Dar bine, cît este ceasul ? întrebă regele cu glas încă mai răgușit decît de obicei.

— Patru și jumătate, Sire, de-abia dacă aveți vreme să vă schimbați hainele și peruca pentru cină.

Regele se ridică oftînd.

— Bine, Lebel, cobor în apartamentele mele. Trimite-mi-l pe Du Plessis.

Baptistine zîmbi compătimitor.

— Cinstit-cinstit, tare multe obligații ai...

— Așa este, sufletelule, murmură Ludovic, sărutînd-o pe vîrful nasului. Uite, acum, de pildă, trebuie să mă rup de lîngă tine. O să-ți asigur o escortă pînă acasă și ne vedem mîine, la Versailles. Tocmai bine, pînă atunci mă gîndesc ce însărcinare oficială să-ți găsim pe lîngă palat. Probabil ai să faci parte din suita reginei. De curînd i-am îngăduit să ia în slujba ei două doamne poloneze de viță veche. Fiind deci în culmea fericirii, soția mea nu îmi poate refuza nimic, încheie Ludovic cu un surîs ușor ironic.

Baptistine nu se prea simțea la largul ei să îl audă pe rege vorbindu-i cu atîta detașare despre nevasta lui. Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, Ludovic își miji ochii catifelați :

— Regina este cea mai minunată ființă de pe lume, sufletelule, numai că... cum să te fac să înțelegi... Sînt un om singur... singur... oh, e prea complicat să îți explic asta acum... Du Plessis îți va căuta o „nașă" care să te prezinte la curte și după aceea... sufletelule, după aceea te voi putea păstra lîngă mine, bineînțeles dacă ai să vrei... adăugă Ludovic răsfățîndu-se ca un adolescent, ceea ce îl făcea să pară efectiv mult mai tînăr decît era.

— Cum să nu vreau ? se grăbi să răspundă Baptistine. Sigur că mi-ar place grozav să rămîn cu tine, Ludovic, numai că teamă mi-e că nu ne vom putea vedea nici mîine și nici poimîine.

Prea Iubitul se încruntă și o apucă de braț apropiindu-și amenințător obrazul de al ei.

— Cum vine asta ?

— Păi ce să fac dacă poimîine mă mărit ! replică senin Baptistine.

— Dar știi dumneata, Domnișoară, că potrivit uzanțelor odraslele nobiliare nu se pot căsători decît dacă în prealabil au cerut autorizația regelui ? se burzuli suveranul în vreme ce o ajuta să își îmbrace pelerina îmblănită.

— Iertare, Sire, pe mine nu are cine să mă învețe uzanțele de la curte. De cînd... de cînd frații mei... s-au prăpădit... eu nu o mai am pe lume decît pe Elisa... șopti Baptistine cu un oftat ce semăna mai curînd a hohot de plîns înăbușit.

Cuprins de remușcări, regele își petrecu cu blîndețe brațul pe după umerii ei.

— Biată orfană părăsită, de fapt s-ar cuveni ca tu să mă ierți pe mine. Tu care n-ai scos o vorbă de reproș pentru că ți-am trimis frații la pieire. Crede-mă, i-am căutat pretutindeni, cu toate mijloacele de care dispune un rege, ți-o jur, Baptistine. Pe vremea cînd tu nu erai decît o fetiță neastîmpărată și poznașă, ei mi-au fost

tovarăși de tinerețe. Mă încînta impetuozitatea lui Floris și aveam încredere în înțelepciunea lui Adrien. Din păcate, nimeni nu va ști vreodată ce dramă ascunde dispariția lor. Tu însă nu ești singură pe lume, Baptistine. Mă ai pe mine. Te iubesc, sufletelule, și voi avea grijă de tine. La urma urmei, de ochii lumii, poate că este chiar mai înțelept să te măriți... Da, da, dacă mă gîndesc bine, căsătoria asta pică la țanc. Cine este nefericitul pretendent ?

— Jéodard-Castillon du Rocher, surîse Baptistine, fericită de întorsătura evenimentelor.

— Ha ? Eu nu cunosc nici un Du Rocher... ești sigură că e de viță nobilă ?

— Ăăă... nu prea cred...

— Din ce în ce mai bine. Dar moșii are ?

— Oh, da, foarte mari !

— Perfect. O să-i acordăm titlurile pe care cu siguranță și le visează, poți să i-o și spui, apoi va rămîne acasă, „să vadă de brazde", zîmbi maliții regele.

Baptistine îi întoarse zîmbetul cu toate că în sinea ei se întreba neliniștită dacă un asemenea viitor putea fi pe placul lui Jéodard. Cuprinsă de un straniu presentiment, se înfioră. Simțea o apăsare pe inimă. Parcă se înăbușea.

— Oh, poftește, Du Plessis, tocmai i-am promis Domnișoarei de Villeneuve că te voi trimite la Bastilia... ai mai fost acolo, dacă nu mă înșel, chiar de două ori, nu-i așa ? îl întîmpină glumeț regele pe ducele care bătuse în ușă.

— Majestatea-zvoastră este prea bună și Domnișoara zașișderea pentru că zvați gîndit să îmi zdați zocazia să respir zaerul curat al zdonjonului, zatît de binefăcător plămînilor zmei ! răspunse ducele cu mult sînge rece.

— Ei, haide, dragul meu duce, nu te supăra cînd regele glumește cu dumneata. Ah, era să uit, ai grijă ca Domnișoara de Villeneuve să fie escortată pînă la castelul ei... Între timp, însă, poate că Domnișoara dorește să vadă „cina cea mare" ?

— Oh, da, Sire, cu plăcere ! răspunse Baptistine cu o reverență cam stîngace. De cum se ivise ducele, vraja se risipise. Regele redevenise distant și ceremonios, iar privirea cercetătoare și ironică a ducelui o enerva. Ludovic îl luă totuși mîna și îi sărută ușor vîrful degetelor.

— Pe foarte curînd, Domnișoară de Villeneuve, șopti el înainte de a părăsi încăperea.

Rămași singuri, Baptistine și ducele se priviră cu ostilitate. Încruntată, Baptistine își luă un aer sfidător, pregătindu-se să riposteze oricărei replici sarcastice. Neliniștit, Richelieu cîntărea ascendentul pe care această frumoasă ginsculiță îl putea căpăta asupra suveranului.

— Fiți zburătă și zurmați-mă, domnișoară de Villeneuve, și ziertați-mă dacă zam zavut nefericirea să vă supăr mai zadineaori, spuse cu ipocrizie ducele, preferînd să aștepte să-și verse veninul cu altă ocazie.

Baptistinei îi păru dintr-odată rău de bietul Richelieu.

— Știți, domnule duce, povestea aceea cu Bastilia... era doar o glumă ! se grăbi ea să îl asigure, sincer întristată că îl necăjise.

— Dintre zcele mai zamuzante, domnișoară de Villeneuve... bănui că Majestatea sa za rîs cu lacrimi.. rînji Richelieu lăsînd-o politicos pe Baptistine să iasă prima din încăpere. Tînăra se căi instantaneu pentru înduioșarea ei de-o clipă.

Înaintau de-a lungul unui coridor extrem de întunecos. La capătul lui se afla o anticameră luminată de trei făclii. Nemișcat ca o statuie, un „valet albastru" aștepta lîngă o tapiserie. La un gest al lui Richelieu, valetul se repezi și apucă cu o singură mînă două din făclii, fără să risipească pe jos nici un singur strop de ceară, ceea ce Baptistinei i se păru o adevărată probă de jonglerie în vreme ce cu cealaltă mînă ridica tapiseria făcîndu-le loc să treacă spre treptele unei scări spiralate, apoi o luă înaintea lor, luminîndu-le drumul cu făcliile ținute sus, deasupra capului.

Baptistinei coborîrea i se păru nesfîrșit de lungă. Într-un tîrziu, valetul se opri, deschise o ușă și pătrunseră toți trei într-un vestibul placat cu marmură, care răspundea într-o altă interminabilă galerie. Se aflau pe etajul apartamentelor regale.

După ce traversară o spațioasă sală de muzică și două vaste saloane, dintr-o dată tînăra fată observă că densitatea curtenilor și a vizitatorilor sporea la fiece pas și că toți acei oameni întorceau capul după ea. O privea cu fățișă curiozitate și cu incredibilă indiscreție. Mai că n-o pipăiau.

„Cîtă obrăznicie! Bietul Ludovic, îl plîng că trebue să își ducă viața printre ei", își spuse Baptistine, simțind că îi iau foc obrajii.

— Cine mai e și asta? cotcodăci ostentativ o roșcată înaltă și planturoasă, acoperită de diamante.

— S-ar părea, Doamnă Ducesă, că Frérot a fost vizitat „în taină" de o superbă necunoscută! șopti un bărbat scund și rotofei, care își pipăia întruna coada pieptănată englezește.

— Pff! Unde vezi dumneata că e superbă, baroane? În orice caz, nu ne-a fost prezentată! rosti disprețuitor ducesa.

— Luați seama, ze însoțită de zdu Plessis! ricană un bărbat înalt și slab ca o scobitoare.

— Ei ți te dacă? întrebă cu o inocență o blondină bondoacă și peltică pe care o urîțea îngrozitor nasul rotund și borcănat.

— „Armăsarul" nu mai are favorită și se plictisește, draga mea marchiză! spuse cu glas tare baronul, punctîndu-și remarca cu un sonor hohot de rîs.

„Pe cine zcrede Frérot că păcălește cu zsecretomania lui? Poftim, acum za aflat toată lumea. Ce-i trebuia să zo escorteze pe scorpia zasta? Hîm... dar zpoate că înadins m-a zobligat să zo însoțesc... Hîm... cu zel nu se zștie niciodată..." bodogănea ducele în sinea lui, aruncînd priviri asasine Baptistinei. Aceasta pășea foarte dreaptă, cu fruntea sus, împingîndu-și semeț bărbia înainte.

Pătrunseră într-un vestibul pardosit cu dale de marmoră albă, dispuse ca pe o tablă de șah. Richelieu îl bătu pe umăr pe valet.

— Haide, Domnișoară, vino! șopti ducele cu amabilitate căznită oferind brațul Baptistinei. Aceasta își rezemă degetele de catifeaua mînecii lui și se lăsă con-

dusă, din ce în ce mai uluită de toate cîte vedea și auzea. În ultima încăpere, ce semăna mai curînd cu o imensă anticameră, un foc zdravăn troznea în șemineul de dimensiuni impresionante. Vreo douăzeci de prințese în ținută de mare gală stăteau pe niște taburete orînduite într-un impecabil semicerc, la depărtare de vreo douăzeci de picioare de o masă micuță acoperită cu o față de masă din dantelă, lungă pînă în pămînt.

Cu spătarul întors spre șemineu, un fotoliu tapisat cu catifea verde își aștepta stăpînul, ca toți cei de față. Doi paji în costume purpurii, cu pălăriuțe cu pană, puse șmecherește pe-o ureche trecură pe lîngă Baptistine și se postară de-o parte și de alta a șemineului. Șuvoiul compact al vizitatorilor îmbrăcați în straie simple dar strălucind de curățenie se dispersă în mulțimea curtenilor rămași în picioare. Înghesuiala era cumplită. Baptistine abia dacă mai putea respira. Opt străji elvețieni pîntecoși, cu tunici multicolore, luară poziție de drepți în fața ușilor date de perete, izbind în pardosea cu halebardele lor damaschinate.

— Ehei, n'ic nu mai e ca alt'dat', doamnă Bernachon, îl așteptăm de mai bine de juma' de ceas, un' s-ar fi pomenit așa întîrziere pe vremea răposatului rege ?! bombăni o voce bărbătească în spatele Baptistinei care se întoarse ca arsă, spre deosebire de Richelieu care se prefăcea a nu băga în seamă că se afla înghesuiți între „oamenii de rînd".

— Pă șinstea mea, ai dreptate, domnule soț al meu, dar șe să-i fași, în ziua d'azi nimic nu mai e ca în timpurile de anțărț...

Baptistine zîmbi cu multă simpatie cuplului de mici burghezi sau comersanți care se plasaseră strategic în spatele ei, în ambrazura unei ferestre.

— Ultima oară cînd am vin't aici, regele o fost punctual și pe masă or pus taman douăzeci și nouă de soiuri de bucate, continuă planturoasa Doamnă Bernachon.

Brusc înveselită, Baptistine pufni în rîs.

— Veniți des aici ?

Ducele de Richelieu își ridică excedat privirile în tavan. Multe îi mai era dat să îndure în acea zi. Iată că acum „gîsculița" intra în vorbă cu tîrgoveții.

— Ah, drăguță domnișoară, curînd se împlinesc șincizeci de ani de cînd burgheza mea și c'u mine venim să-l v'dem pe regele nost'. Așa-i femeie ? spuse bătrînul, dezgolindu-și cu un suris larg gingiile știrbe.

— D'apăi, da, iaca, 'nainte, dom'șorică, dragă, avem o dugheană la Versailles și'n tăte duminișile date de la Dumnezeu ne dușeam la Palat să'l v'dem cum mîncă p'răposatul rege. Era plășerea noastră, așa-i domnule Bernachon ?

— Hei, d'apăi cum altfel ? adeveri Bernachon, numa' că acu' de cînd om îmbătrînit și ne-om mutat din Versailles, taman ici-șa la Compiègne, la un năpot de-al năst', nu ni-i dat să-l mai zărim decît numa cînd vra bunul Dumnăzău să-i dea gîndu' ăl bun să se abată și pi la noi... iaca, amu' în aiastă sară îi aici și tare bini ni pare că i s'așterne masa sub ochiu' nost...

— Ssst... da mai tași odată guralivule, îl dojeni Doamna Bernachon trăgîndu-l de mînecă.

Soldații elvețieni loviră de două ori pardoseala cu călcîiul. Baptistine întoarse capul. Dinspre saloane se apropia un fastuos cortegiu. La trecerea lui doamnele făceau o reverență adîncă, iar bărbații se înclinau ceremonios. Spre marea mirare a Baptistinei, regele nu se zărea însă nicăieri. Curtenii îl salutau respectuos pe medelnicerul care ducea pe brațe, cu infinit respect, „corabia"[1].

Baptistine îl deplînse în sinea ei pe bietul om pentru obligația zilnică de a căra acel obiect sacrosanct, din aur masiv încrustat cu pietre scumpe, care părea din cale afară de greu. Un majordom cu baston în mînă și un ofițer din garda regală, înarmat pînă în dinți, pășeau solemn dinaintea prețiosului sipet, deschizîndu-i drum prin mulțimea curtenilor. În urma „corăbiei" veneau gentilomi apropiați regelui și, desigur, preotul palatului.

— Aha ! Uite-l, Augustin, vine... vai săracu' de el, da' tare rău arată ! șopti Gertrude Bernachon.

---

[1] Sipet în care se transporta vesela regelui, șervetele de masă, sticluțele de untdelemn și oțet, flacoanele cu mirodenii etc.

Palpitînd de emoție, Baptistine îl privi pe Ludovic care înainta cu pas măsurat, urmat de cîțiva gentilomi din suita lui. Pe unii dintre ei îi văzuse la vînătoare. Cortegiul includea și cîțiva din cîinii preferați ai regelui, inclusiv pe nebunateca Messalina.

Ludovic păși încetișor. Obrazul îi era ca de piatră și își ținea ochii pe jumătate închiși, de parcă n-ar fi văzut și n-ar fi vrut să vadă pe nimeni. Purta un costum din mătase gălbuie, brodată cu fir de aur și paiură, și pantofi cu catarame mari, bătute cu diamante. Nu mai avea nici în clin nici în mînecă cu bărbatul știut de Baptistine. Glacial, disprețuitor și inaccesibil, se lăsa privit și adorat ca un idol. O clipă tînăra fată se întrebă dacă tot ceea ce trăise între patru ochi cu el se petrecuse aevea ori în vis. Regele se așeză la masă. Perfect dresați, cîinii se postară în spatele lui, aproape de căldura șemineului. Baptistinei i se păru că Ludovic își înăbușă cu greu un irezistibil căscat. Valeții începură să defileze prin fața Majestății Sale, oferindu-i „marile supe", „marile antreuri" și „micile antreuri", fripturile de clapon, fleicile de vițel, oaie, porc și vacă... O interminabilă procesiune mută trecea pe dinaintea mesei regale.

— Tu, Augustin, mi se frînge inima de biata mila lui ! O hi bolînd, regișoru' nost' de nu s'atinge de n'ica ! șopti buna Doamnă Gertrude.

„Nici nu-i de mirare după cît s-a ghiftuit cu supă de „picior de lemn" își spuse Baptistine, mușcîndu-și buzele ca să n-o umfle rîsul.

Deodată regele ridică privirile din farfurie.

— Domnule Marchiz de Flamorens...

— Da, Sire, răspunse pe dată unul din curtenii din anturajul ducesei, făcînd un pas hotărît înainte.

Regele avu aerul că încearcă să îl localizeze pe marchiz. Ochii lui catifelați se plimbară alene peste chipurile celor prezenți ignorînd vizibil, ca și cum nici nu l-ar fi remarcat, grupul alcătuit din Baptistine, Richelieu și cei doi tîrgoveți. Și totuși Baptistine avu impresia că o mîngîie în treacăt cu o privire nespus de tristă ce părea a-i spune :

— Vezi, inimioară, aș vrea să înțelegi cîtă nevoie am de tine. Sînt prizonierul tău...

În sală se așternu o tăcere de-ți țiuiau urechile. Regele catadicsise să se adreseze cuiva! Ducesele îl fulgerau cu invidie pe marchiz.

— Mîine vom vîna în pădurea de la Versailles, domnule marchiz, fii bun și ocupă-te de lista invitaților!

Stupefiați, curtenii schimbară priviri mirate. Majestatea sa nu rostea niciodată în public propoziții atît de lungi.

Copleșit de neașteptata cinste, marchizul se frînse din șale într-o plecăciune adîncă și se întoarse de-a-ndăratelea la locul lui. Ducesele cutezară să șopocăie scurt. Pentru curteni, spusele suveranului ascundeau porunca de a-și face bagajele și a se muta la Versailles.

Deodată Baptistine observă cu groază că toți curtenii și toți supușii regelui admiși în acea sală își întoarseră privirile spre ea și o fixau cu insistență. Plictisită să tot păzească focul din cămin, Messalina își recunoscuse prietena și se repezise glonț la ea să îi spună „bună ziua", țopăind vesel și trăgînd-o cu lăbuțele de tivul rochiei. Așezate pe taburetele lor, toate ducesele și toți curtenii din preajma acestora urmăriseră traseul cățelușei.

Baptistine se aplecă să mîngîie căpșorul delicat al ogăriței și îi murmură la ureche:

— Fii cuminte, Mesalina, se uită lumea la noi, întoarce-te la stăpînul tău.

Cățeluța se mai gudură de cîteva ori în fața ei înainte de a-i da ascultare, cu evidentă părere de rău. Imperturbabil, regele nici nu clipi. Era imposibil de știut dacă observase sau nu incidentul.

— Zarurile au fost aruncate, ducesă!

— De-acum știm cine este viitoarea favorită, murmurară curtenii.

Valeții tocmai aduceau „fructul". Ludovic făcu semn că isprăvise de mîncat. Un gentilom din suita lui îi depărtă cu respect fotoliul de masă. Regele își chemă cîinii, se ridică de jos și, ignorîndu-i pe toți cei prezenți, părăsi încăperea îndreptîndu-se spre salonul de cavagnolă.[1]

---

[1] Joc la modă.

Cuprinsă de o bruscă sfîrșeală, Baptistine se rezemă de ușorul ferestrei. Sala se golea cu repeziciune, în vreme ce valeții strîngeau cu dexteritate resturile cinei, iar medelnicerul se făcea nevăzut cu prețiosul său sipet cu tot.

— La bună vedere, micuță dom'șoară, bag sama că vă plac de adevăratelea cățăii, la bună vedere... și dac'o mai hi să mai v'înți la Compiègne, treșeți p'la noi, stăm pi strada Opărelii la număru' douăș' doi... spuseră bravii tîrgoveți, singurii din întreaga asistență în a nu fi priceput de ce cățelușa regelui o cunoștea pe Baptistine.

Aceasta le mulțumi cu un zîmbet larg.

— Vă însoțesc pînă la caleașcă, Domnișoară ! se oferi, cu o plecăciune, Richelieu. Baptistine își rezemă mîna în brațul lui întins și se lăsă condusă de el ca prin vis, pînă la curtea interioră a palatului.

Dînd cu ochii de caleașca străjuită de Ernaudan se Gastragnac și de brigada lui de cavalerie ușoară, respiră ușurată.

— Escortați-o pe Domnișoara de Villeneuve-Caramey pînă la domiciliul ei, porunci Ducele de Richelieu.

— Sluga voastră, Domnișoară.

Portiera se închise cu un pocnet sec. Baptistine își rezemă ceafa înfierbîntată de pernuțele matlasate. Se simțea deopotrivă agitată și ostenită, fericită și disperată.

Roțile caleșii zuruiau pe pavajul din pietre de rîu. Baptistine își lipi fruntea de geam ca să privească străzile prost luminate ale Compiègne-ului. Cîțiva trecători se grăbeau spre casele lor. Torțele cavaleriștilor le lungeau umbrele. Curînd, caii trecură de la trap la galop întins, semn să ieșiseră din oraș. Deodată, caleașca se opri în cîmp deschis.

— Ține hățurile calului meu, La Fortune, și preia conducerea escortei ! se auzi glasul autoritar al lui Ernaudan de Gastagnac. Gasconul descălecă și se apropie de portiera caleștii.

— Las' pe mine, căpitane... rînji La Fortune.

— Aăă... îmi permiteți Domnișoară... să... să vă... țin tovărășie... drumul este lung... și... și vroiam să mă conving... că... nu vă este teamă... singurică ! se bîlbîi Ernaudan în cadrul portierei larg deschise.

Baptistine zîmbi și îi întinse mîna. Încurajat de gestul ei, Ernaudan sări cît ai clipi în caleașcă, sărută galant degetele delicate ale tinerei fete și se instală lîngă ea.

— Dă-i drumul, La Fortune! ordonă cavaleristul coborînd geamul de la portieră.

— Die, die... haideți mototolilor că ne degeră fundamentul! răcni La Fortune vădindu-și, pentru a cîta oară, predilecția pentru acel cuvînt.

Caleașca porni ca din pușcă.

— Hei, căpitanul meu n-are nevoie de nimic? Dacă are, să-l strige pe La Fortune, care îi stă la dispoziție! adăugă cu jumătate de glas rotofeiul cavalerist, galopînd pe lîngă geamul portierei. Amuzată și nu prea, Baptistine își miji ochii. Enervat de acea obrăznicie, Eranudan își înălță amenințător pumnul spre La Fortune și trase de șnurul care cobora perdelușele portierei. Cei doi tineri tăcură preț de mai bine de un sfer de leghe. În caleașcă nu se auzeau decît harapnicul vizitiului și galopul cailor. Ernaudan tuși de două-trei ori, ca să-și facă curaj.

— Sînteți confortabil instalată, Domnișoară? întrebă el netam-nesam.

— Da, mulțumesc, domnule de Gastagnac, oftă Baptistine.

În interiorul caleștii se așternu din nou o tăcere grea. Ernaudan chicoti încurcat.

— Hîm... hîm... sînteți sigură că nu vă face trebuință nimic? Mi-ar... mi-ar face mare plăcere să... vă satisfac orice dorință...

— Oh, nu, sînteți prea amabil, domnule de Gastagnac, dar nu am nevoie de nimic, răspunse Baptistine, cu glas abia auzit.

Tînărul cavalerist se apropie imperceptibil de tovărășa lui de drum.

— Eu... eu... de ieri încoace nu mă gîndesc decît la dumneata, Domnișoară... chiar și în șeaua calului tot la dumneata am visat... de altfel n-am închis ochii toată noaptea și... cînd azi dimineață Ducele de Richelieu mi-a poruncit să îl însoțesc pînă la castelul vostru, ah, Domnișoară, am sărit în sus de bucurie.

Ernaudan gesticula volubil, după obiceiul celor din Sud. Timiditatea i se evaporase ca prin farmec. În întuneric ochii îi luceau ca doi tăciuni aprinși. Nu-și mai încăpea în piele de bucurie că se află singur cu Baptistine între cei patru pereți ai caleștii. Baptistine în schimb își țintea cu încăpățînare vîrful pantofilor. Încurajat de tăcerea ei, tînărul își petrecu un braț pe după mijlocul ei și o strînse năvalnic la piept.

— Oh, Domnișoară... ăă... Bapt... mămicule... amintirea ta îmi frige inima... te țin iarăși în brațe... sper că te înduri să îmi dai un pupic... te iubesc, mămicule... te iubesc...

Baptistine își rezemă capul de acel umăr puternic bărbătesc, peste care buclele ei blonde se revărsau ametitor.

— Și eu... te... te iubesc... mult.. Ernaudan, oftă Baptistine cu glasul înecat de un șuvoi de lacrimi care se revărsă pe neașteptate într-un torent disperat, incontrolabil. Băiatul rămase ca trăsnit.

— Dar... dar bine, Domnișoară... ce s-a întîmplat... Doamne DUMNEZEULE... m-am purtat necuviincios... și te-ai supărat pe mine, nu-i așa ?

— Ooooh ! hohotea Baptistine, pradă unei adînci disperări care îi pusese un nod în gît, împiedicînd-o să mai poată vorbi... oooh... sînt... sînt... prea .. nefericită... !

Speriat, Ernaudan se lăsă să cadă în genunchi în fața făpturii adorate.

— Dar de ce, mămicule, nu pricep nimic... s-a întîmplat ceva ?... Te-a supărat cineva... unde nu cumva la Compiègne ? Și cine anume ? Spune-mi, mămicule, te implor, spune-mi imediat și oh, o să-l provoc la duel... o să-l ucid... bucăți îl fac... numai spune-mi numele lui, mămicule, te rog, Baptistine, spune ceva...

— Nu... nu... nimeni, ni... nimeni nu mi-a făcut nimic.

— Atunci de ce plîngi ?

— Nu... nu... știu... nuuu... chiar nu știu de... de ce plîng ! hohoti jalnic Baptistine.

Erdaudan de Gastagnac se reașeză perplex pe banchetă. Baptistine îl auzi că oftează adînc, dar era prea preocupată de propria nefericire ca să se mai întrebe de ce era trist însoțitorul ei. La rîndul lui, acesta se simțea

dintr-odată prea lipsit de experiență ca să se descurce în inextricabilul hățiș al sentimentelor feminine și să le deslușească sensul. Un hop o proiectă brusc pe Baptistine în brațele căpitanului, ceea ce avu darul să declanșeze o criză și mai grozavă de plîns.

— Vreau... vreau... să mor... sau... sau... să mă... duc la mînăstire ! gemu Baptistine între două sughițuri. Umărul lat al lui Ernaudan inspira încredere. Baptistine se cuibări ca un copil mic.

Împuns de ghimpele curiozității, la primul popas de poștă La Fortune întredeschise portiera calești și își strecură înăuntru mutra zîmbăreață, prefăcut discretă.

— Sst... pleacă de aici ! protestă Ernaudan.

— Să vezi și să nu crezi ! Unde s-a mai pomenit asemenea ceva ? Așta-i bărbat ? Așta nu e cavalerist, ci dădacă ! se cruci bodogănind La Fortune de parcă în joc ar fi fost însăși onoarea regimentului.

Fără să aibă habar de reacțiile declanșate de comportamentul ei, Baptistine dormea dusă pe umărul lui Ernaudan, zîmbind prin somn unor priveliști numai de ea știute...

CAPITOLUL VIII

— Ho ! Ho ! Am ajuns, căpitane ! răcni La Fortune, convins că folosește un ton suav.

Baptistine tresări și se trezi, ridicîndu-se de pe umărul înțepenit de nemișcare al lui Ernaudan. Uitase cu desăvîrșire disperarea de mai adineauri, ba chiar se simțea cum nu se poate mai bine dispusă. Coborî sprinten din caleașcă, trăgîndu-l pe Ernaudan după ea.

În salonul cel mare al castelului îi aștepta o surpriză. Prăbușiți față-n față, pe cîte un fotoliu, Elisa și Jéodard se întreceau în sforăituri. Așteptîndu-și pupila și logodnica, Elisa și Jéodard adormiseră în cîte un fotoliu din care acum stăteau gata-gata să cadă.

Baptistine pufni în rîs.

— Ah, mi-am făcut griji pentru dumneata, Domnișoară, mi-am trimis oamenii să te caute prin toate prăvăliile și băcăniile din Compiègne. Zadarnică trudă, după

cîte văd, de vreme ce îmi vii acum, în miez de noapte, într-o stranie tovărășie ! spuse sec Castillon du Rocher, scuturîndu-se cu greu de moleșeala somnului, în vreme ce privirea lui încă încețoșată de vise își ținea sever logodnica și pe nepricopsitul de căpitănaș de cavalerie ușoară care se ținea ca o umbră după ea.

— Eu l-am rugat pe Domnul Jéodard să te aștepte aici, porumbița mea, mă neliniștea întîrzierea ta la cumpărăturile alea care nu se mai isprăveau odată, iar gîndul că la întoarcere ai de traversat o pădure colcăind de fiare, de mistreți și de tîlhari, mă băga în răcori... se smiorcăi Elisa, făcînd în ascuns semn Baptistinei că aceasta era versiunea pe care i-o împărtășise lui Jéodard.

— Oh, Jéodard, drăguț din partea ta că ți-ai trimis oamenii să mă caute, dar te asigur că nu avea nici un rost să o faci... Ți-l prezint pe Domnul Ernaudan de Gastagnac, care m-a ferit de orice primejdie și m-a adus teafără pînă aici ! spuse Baptistine cu tonul cel mai firesc din lume, prefăcîndu-se a nu fi observat tonul profund dezagreabil al logodnicului său. Punîndu-și tricornul la subțioară, tînărul cavalerist își pocni milităreste călciiele.

Jéodard se încruntă. O apucă autoritar de braț pe Baptistine și o trase spre fundul salonului, în vreme ce Elisa și Ernaudan se măsurau din priviri, străduindu-se totodată să ciulească urechea spre a nu pierde nimic din interesanta conversație a celor doi logodnici.

— Trebuie să recunosc, Baptistine, că sînt cum nu se poate mai surprins, ba chiar șocat, de atitudinea ta. Așa se poartă o logodnică ? Poimîine urmează să ne căsătorim, ori poate ai uitat ? Să fi uitat tu după amiaza noastră de ieri cînd m-ai făcut să cred că ții la mine... continuă el, coborînd glasul.

— Te înșeli, Jéodard, n-am uitat nimic ! exclamă Baptistine ridicîndu-și cu un aer nespus de drăgăstos neprihăniții ochi albaștri spre logodnicul său.

Amețit de privirea ei, Jéodard se clătină ca un om beat și o strînse discret la piept.

— A... atunci, scumpa mea, fără să mă port ca un logodnic abuziv sau caraghios de gelos, pot să îmi îngădui să te întreb ce-ai căutat de una singură la Com-

piegne și de ce te întorci în miez de noapte, cu blestematul ăsta de cavalerist, antipatic cum n-am mai pomenit, după tine ?

Baptistine își mușcă enervată buzele.

„Cinstit-cinstit, complicați mai sunt și bărbații ăștia" gîndi ea, luîndu-l de braț și întorcîndu-l cu fața spre Elisa și Ernaudan.

— Dar bine, dragul meu Jéodard, explicația este foarte simplă, întreabă-l și pe Domnul de Gastagnac, m-am dus la Compiègne ca să-l văd pe rege ! răspunse, cum nu se poate mai firesc, Baptistine.

— Hai ? Doamne iartă-mă ! se înecă Castillon du Rocher.

— Așa cum îți spun, continuă Baptistine. Majestatea Sa a fost extrem de binevoitoare ! Oh, pentru că ai pomenit de căsătorie, să știi că regele a hotărît să îți acorde un titlu nobiliar. Sper să te bucuri, Jéodard, doar asta îți doreai ?

— Oh !... Aăă... ce... ce... se bîlbîi Castillon du Rocher.

— Da, reluă imperturabil Baptistine, Majestatea Sa îți va trimite o scrisoare cu pecete, sau așa ceva... Ah, regele este chiar foarte, foarte drăguț. Buun, acuma știi, da ? Asta e ! și acum, dragă Jéodard, te rog să nu te superi, începe să mă cam ajungă oboseala, chiar daca în caleașcă am dormit, nu-i așa, Ernaudan ? Elisa, vino cu mine să mă ajuți să mă dezbrac. Pe mîine, Jéodard... Conchise tandru Baptistine, întinzîndu-i mîna ei micuță și delicată.

Jéodard clipea năucit. Începea să înțeleagă că se pregătea să ia de soție un veritabil fenomen de care pe zi ce trecea se simțea tot mai îndrăgostit.

— Draga mea, hîm... te rog să ierți brutalitatea întrebării mele... prostul de mine, de unde să ghicesc eu că dragostea ce mi-o porți te-a îndemnat să întreprinzi această călătorie ! Somn ușor și vise plăcute scumpa mea, pe mîine, voi veni negreșit să mă interesez de tine, murmură el aplecîndu-se o clipă să sărute galant degetele ce i se întindeau și îndreptîndu-și imediat trupul voinic și țanțoș. Baptistine îl privi cu mîndrie. Logodnicul ei avea prestanță, nu glumă.

— La revedere și mulțumesc, Domnule De Gastagnac, i se adresă tînăra fată cavaleristului, în timp ce lua de pe o măsuță un sfeșnic.

— Ah, se bătu ea cu palma peste frunte, domnul căpitan și cavaleriștii săi sînt de bună seamă osteniți. Buna mea Elisa, ai putea să le găsești niște camere cu paturi confortabile ?

— Păi... ăăă... da, porumbița mea... desigur... spuse cam cu jumătate de gură Elisa, căreia ideea de a se ocupa de atîția musafiri neașteptați, la acel ceas tîrziu al nopții, nu-i surîdea de fel.

— Lăsați, doamnă Elisa. Domnule căpitan, locuința mea se află la numai două leghe depărtare de castelul logodnicei mele. Aș fi mai mult decît onorat să vă pot găzdui în noaptea aceasta, dimpreună cu oamenii domniei voastre.

Pentru Ernaudan de Gastagnac propunerea Baptistinei avea toate temeiurile să fie mai atrăgătoare, dar căpitanul era un om cu bun simț. Duse mîna la inimă și se înclină în fața lui Jéodard.

— Vă rămînem îndatorați. Domnule. Să mergem !

Cîteva minute mai tîrziu, Baptistine adormea din nou buștean, sub privirile din ce în ce mai îngrijorate ale bătrînei Elisa care vorbea de una singură, în timp ce aduna jupoanele, corsetul și cămășuțele trîntite neglijent pe parchet de pupila ei.

— Regele... căpitanul... Doamne Dumnezeule, știu eu ce știu, ce ți-e și cu ereditatea asta.. vai de mine și de mine, ce pacoste... trebuie să o mărit degrabă... degrabă !

Baptistine avea să își amintească tot restul vieții de căsătoria ei ca de un vis cam trăznit. Dis-de-dimineață, Doamna Quentin, „nașa" modei, dacă ar fi să dăm crezare celor afirmate lună de lună în paginile „Mercurului galant" [1], descinsese din „gondola" ei urmată de lucrătoare care cărau pe brațe munți de cartoane pline-ochi cu mătăsuri, dantele, pasmanterii și sumedenie de rochii gata cusute.

[1] Revistă pariziană la modă.

La scurt timp după aceea își făcu apariția vestitul peruchier Legros. De prisos să spunem că cele două celebre personaje, frecventate zilnic de seniorii de la curte, nu se deplasau decît pentru sume colosale. Acum se învîrteau ca doi titirezi împrejurul Baptistinei amețind-o și năucind-o cu o flecăreală din care ea nu pricepea mai nimic.

— Oh, privește domnule Legros, ce talie !

— Ce gît, doamnă Quentin, veritabil alabastru !

— Ce minune, e o plăcere să o „balenezi" pe Domnișoara !

— Nu cumva să pui meșe false pe asemenea bucle de aur !

— Ce părere aveți Domnișoară de materialul acesta de culoarea nisipului, adică, nu, mai bine uitați-vă la cel perlat ! Ah, un moar paietat.

— Treisprezece egrete !

— Nu, două bucle șerpuite.

— Pudrează, pudrează, domnule Legros !

— Un coc de bucle.

— Un puf din pene ?

— Să încercăm boneta fluture.

— Șase panglici în „trompe l'oeil" !

— Mai repejor, fetițo, mai repejor, bombăni Doamna Quentin împingînd de la spate pe una din croitoresele ei, arată-i domnișoarei noile crinoline. Ei, ce spune Domnișoară ? Dorește o „cupolă", o „rezemătoare", un „butoi", „janseniste", „moliniste", „în gondolă"... oricum rochia de mireasă trebuie să aibă o amploare de aproape patru metri.

Baptistine simțea că se înăbușă în „corpul" strîns bestial pe trupul ei. Pe deasupra, fiecare din cei doi o împungea, o sucea, o trăgea de păr. Doamna Quentin o înțepa cu acele în timp ce, cățărat pe o scară, Domnul Legros construia pe capul Baptistinei tot soiul de coafuri fanteziste.

Colac peste pupăză, din oră în oră, în acel furnicar năucitor dădea buzna un slujitor venit în goana calului de la castelul Du Rocher, de fiecare dată mai asudat și mai furios pe amorul stăpînului său. Cu brațele în-

tinse în lături, cu capul strivit de cocurile Domnului Legros, Baptistine se căznea să citească tandrele declarații de iubire și poeziile închinate ei de Jéodard.

În sfîrșit, pe la ceasurile patru ale după amiezii, în parcul castelului pătrunse în galop nebun însuși Jéodard. Avea ochii holbați și un aer năucit.

— Bap... Domnișoară de Villeneuve... ăăă... unde e logodnica mea ? răcni Domnul du Rocher.

— În apartamentele de sus, Domnule Jéodard, e la probă ! îi răspunse pe același ton Elisa pe care tocmai acea atmosferă agitată începea să o cam exaspereze.

— „Ce tăun l-o fi împuns ?" se miră ea urmărindu-l cu privirea cum suia scările din patru în patru trepte, ca fugări de diavol.

— Oh, Baptistine, Baptistine ! strigă Jéodard și, uitînd de orice convenienţă, se năpusti în camera logodnicei sale, dărîmîndu-l pe Legros din vîrful scării lui și răsturnînd cutiile cu ace ale croitoreselor. Doamna Quentin și peruchierul îl priviră reprobator. O fi fost el putred de bogat, în schimb de bune maniere habar n-avea.

— Ei bine, prietene, ce s-a întîmplat ? întrebă Baptistine acoperindu-și pudic cu brațele gîtul dezgolit pentru probă.

— Oh, iertare... iertați-mă ! exclamă Jéodard roșind ca un școlar. Întorcîndu-se cu spatele la logodnica lui, îi întinse peste umăr un răvaș sigilat cu ceară roșie. Baptistine recunoscu pecetea regelui și despături calm hîrtia, în vreme, ce, peste umărul ei, Doamna Quentin și Domnul Legros se străduiau din răsputeri să tragă cu ochiul la conținutul misivei.

„Pentru importante servicii aduse coroanei, acordăm cu bunăvoință titlul de conte domnului Jéodard Castillon du Rocher, pe tot restul vieții sale, precum și pentru fiecare din noii-născuți ai descendenței sale directe, dacă va fi să aibă. Contele Jéodard va putea dispune de un blazon reprezentînd două coarne de cerb pe un fundal azuriu, sub deviza „Primesc dacă dau !"

Întocmit la Versailles, astăzi, 30 martie 1745.

Ludovic

— Acuma vezi, dragă Jéodard, spuse cu diabolică seninătate Baptistine, că nu te-am mințit ?

— Oh, Baptistine, draga mea, te implor, dă-mi un pahar de apă ! Mă sufoc... gemu Jérome, care, copleșit de emoție, se trînti pe o canapea și își desfăcu cu degete nervoase jaboul scrobit al cămășii.

— Dacă ați isprăvit de probat Doamnă Quentin, vă puteți duce să vă odihniți ; și domnia ta la fel, Domnule Legros.

Baptistine își încreți amuzantă fruntea. Nu și-ar fi imaginat niciodată că Jéodard ar fi în stare de asemenea subtilități. Într-adevăr, nici că se putea formulă mai fermă și mai politicoasă pentru a se descotorosi de cei doi „artiști".

— Desigur, desigur, Domnule Du Rocher. Am isprăvit și îndrăznesc să nădăjduiesc că Domnișoara este mulțumită de toaletele domniei sale. O să-i las una din croitoresele mele ca mîine dimineață să o ajute să-și îmbrace rochia de mireasă, se fandosi Doamna Quentin.

— Iar eu voi reveni personal ca să o pieptăn pe Domnișoara și să o „pudrez" pentru cea mai frumoasă zi din viața ei ! adăugă Domnul Legros părăsind de-andăratelea încăperea.

Baptistine îl așteptă să tragă ușa după el, pufni în ris și acoperindu-și pudic umerii cu un lung șal de mătase luă o carafă și turnă apă din ea într-un pocal de argint.

— Poftim, dragă Jéodard, bea. Săracul de tine, ai asudat leoarcă. Te porți mai rău ca un copil, ia te uită în ce hal ești ! În sfîrșit, măcar acum sper să fii mulțumit. Ai titlul pe care ți-l promisesem.

— Ah, scumpa mea, ce surpriză ! Nu-mi venea să îmi cred ochilor ! Ah ! De-aici înainte nu ai a te mai teme de bănuielile mele, micuța mea contesă. Am deplină încredere în tine. Un singur lucru nu pricep... Oare ce-o fi vrînd să însemne deviza de pe blazonul meu : „Primesc, deci dau..." ? Poate că este o aluzie la averea mea care va spori întruna ca să te pot răsfăța pe tine, Baptistina mea, ca pe o adevărată regină ! Oh, eu și conte ! CONTE ! Contele du Rocher... da... contele Castillon du

Rocher, spuse Jéodard și ridicîndu-se de pe canapea, o trase de mînă pe Baptistine în fața unei oglinzi și se priviră în luciul ei. Baptistine contempla cu înduioșare imaginea logodnicului său. Jéodard degaja un aer de reconfortantă robustețe fizică și morală. Deodată i se strînse inima. Bucuria lui copilărească îi umplea sufletul de amare remușcări.

„Poate ar trebui să îl avertizez că regele vrea să mă ia la curtea lui numai pe mine!" își spuse ea cu oarecare regret, pentru că se simțea legată sufletește de Jéodard.

„Nu. Mai bine nu îi spun nimic acum. O să-l înduplec pe Ludovic data viitoare, cînd o să gătim din nou împreună. O să înțeleagă că fiind măritată cu Jéodard, e foarte firesc să locuiască și el cu mine la Versailles."

Tot făcînd și desfăcînd planuri în mintea ei, Baptistine nu observă că Jéodard încetase să mai admire în oglindă refexul logodnicei sale, preferînd originalul. Chipul îi devenise grav. Se aplecă încet spre ea și trăgînd ca din greșeală șalul în jos îi descoperi un umăr și își lipi buzele de el. Baptistine se înfioră și gîndul îi zbură într-o clipă la rege și la Ernaudan. Intuiția îi șoptea că nu era frumos ce făcea, fără să-și dea prea bine seama față de cine era în fond mai vinovată.

— A, nu, Domnule Jéodard! Vă rog să respectați uzanțele! De-abia mîine veți avea depline drepturi asupra ei! se răți cu indignare Elisa care tocmai intrase în cameră.

— O, doamnă Elisa... nu mi-o luați în nume de rău.. dar... știți... eu... începu să se scuze Jéodard, adînc rușinat

— Înțeleg, înțeleg... am trecut și eu prin multe în viață, domnule Jéodard, așa că te iert... dar mîine e mîine... asta e! Și tu, porumbițo, fă bine și strînge-ți șalul pe piept, ai să răcești, i se adresă sever Baptistinei bătrîna guvernantă.

— Gata, gata... am plecat... hîm, sînteți sigură că nu mai aveți nevoie de nimic, doamnă Elisa, și dumneata, Domnișoară Baptistine? întrebă ceremonios Jéo-

dard sub privirile glaciale ale Elisei. Atunci ne revedem mîine. Voi fi aici cu puțin înainte de miezul zilei, ca să semnăm hîrtiile. Pe urmă vom pleca spre biserică, separat, fiecare în cîte o caleașcă, pentru slujba de la ceasurile două ale după amiezii. Domnișoară Baptistine, veți fi condusă spre altar de vărul meu, domnul Papoule de Grandchamp, o persoană foarte respectabilă, care va fi nespus de bucuros să împlinească această plăcută misiune. După ceremonie, veți fi gazda unui fastuos supeu care ne va reuni pe toți la castelul Du Rocher și... și după aceea... ei bine, vom rămîne în sfîrșit... hîm... singuri... asta e... Doamnelor, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să fiu pe plac... așadar, pe mîine... pe mîine... încheie Jéodard luîndu-și tricornul și îndreptîndu-se spre ușă.

— Îți mulțumesc, Jéodard, pentru tot... pe mîine, strigă după el din prag, Baptistine, trimițînd buzele din vîrful degetelor în urma logodnicului care cobora scările cu vizibil regret.

— O, la, la, bietul domn, mi se pare mie sau și-a pierdut de tot capul după tine, ticăloasă mică ! o certă în glumă Elisa, pufnind în rîs, nu fără anume satisfacție.

— Ei, da, oftă Baptistine pe un ton mai mult decît filozofic, vezi tu, Elisa, am impresia că de fapt e foarte simplu să le sucești bărbaților mințile ! Toți spun și fac aceleași lucruri... și... e foarte agreabil !

— Ce... ce vrei să spui, porumbița mea ? ! Se bîlbîi Elisa.

— Oh, nimic... nimic... decît că știu că... o să-mi placă foarte mult viața... lîngă un bărbat...

— Ah, bine... bine... îi mai veni inima la loc, chiar dacă nu de tot, prea bunei Elisa. Hai, porumbița mea, îmbracă-te, vino să cinăm împreună, numai noi două, pentru cea din urmă oară, adăugă cu tristețe guvernanta pornind spre scară.

— Da, iubita mea, sosesc îndată, numai că nu e pentru ultima oară. Noi două n-o să ne despărțim niciodată. Doar vei locui cu mine și cu Jéodard ! îi strigă Baptistine strecurîndu-și mutrița poznașă prin ușa întredeschisă, în vreme ce își trăgea peste cap o cazacă verde.

— Da, sigur, dar nu va mai fi la fel! murmură Elisa, adăugînd ca pentru sine, în timp ce cobora scările: „Copila asta mă depășește și pace!"

Ajunsă în vestibulul de la parter, aprinse o torță și se îndreptă spre bucătărie.

— Ei, ho! Am auzit! Cine Dumnezeu o mai fi? strigă ea auzind că de afară cineva ciocănea discret în ușa cea mare de la intrare.

— Aduc un mesaj urgent! răsună o voce cu accent gascon.

— Ah, dumneata erai! Ce mai dorești, băiete? deschise ușa Elisa, din ce în ce mai agasată de toate acele vizite intempestive.

Plin de colb din cap, pînă în picioare, Ernaudan de Gastagnac venise însoțit doar de La Fortune, care îl aștepta în fața peronului, fără să se mai ostenească să descalece.

— Porunca regelui! Trebuie să predau personal un mesaj Domnișoarei Baptistine de Villeneuve-Caramey, spuse politicos Ernaudan, salutînd-o pe bătrîna guvernantă.

— Da, Doamnă, îi întări spusele cu un rînjet La Fortune. Chiar așa a spus Majestatea Sa, după care a adăugat: „Du-te și tu, bunul meu La Fortune, ca să-ți ajuți căpitănașul în această dificilă misiune!"

Ernaudan de Gastagnac se mulțumi să arunce o privire asasină ordonanței sale, în vreme ce Elisa ridica disperată brațele spre cer.

— Bine, bine, suie la primul etaj, căpitane, și bate la a doua ușă pe stînga, acolo ai s-o găsești pe Domnișoara Baptistine, iar dumneata, omule, descalecă și vino să bei ceva cald în bucătărie.

— Oh, sînteți prea bună, Doamnă, mai ales că, să nu-mi spuneți pe nume dacă vă mint, dar pe cinstea mea, iertați-mă că mă încumet să v-o spun, mi-au cam degerat nucușoarele.

— Regele... din nou Regele... murmură Elisa îndreptîndu-se cu pași grăbiți spre bucătărie, fără să mai stea cu asculte, din fericire, limbajul cam verde al cavaleristului care i-ar fi înroșit obrajii zbîrciți. Hîm... Regele... toată vînzoleala asta nu-mi miroase deloc a bine...

„Inimioară,

De cînd ai plecat mă gîndesc numai la tine. Mi-e sete de rîsul tău. Ți-am pregătit pentru mîine o surpriză. Un cuvințel din partea ta, trimis prin acest mesager de toată încrederea, va umple de bucurie sufletul unui biet ocnaș care tînjește după ochii tăi.

Prizonierul"

Baptistine se apropie de fereastră ca să citească încă o dată biletul de o răvășitoare tandrețe. I se părea că binecunoscutul glas răgușit îi șoptește la ureche cuvintele drăgăstoase ale acelui scurt mesaj. Ridicîndu-și privirile de pe bucata de hîrtie se întoarse spre Ernaudan care aștepta trist lîngă ușă. Strălucitori de bucurie, ochii Baptistinei păreau mai albaștri și mai imenși ca niciodată.

— Lasă, am înțeles, asta e, n-am cum să lupt! murmură Ernaudan, zdrobit de gelozie.

— Oh, prietene! Dragă și bunule prieten care ai știut să mă consolezi cu atîta generozitate ieri. Nu fi supărat pe mine. Nici măcar nu ți-am dat bună ziua, egoistă ce sînt! exclamă Baptistine, rușinată de a se fi repezit să îi smulgă nerăbdătoare plicul din mînă, făcînd apoi abstracție de prezența lui. Ca să îl îmbuneze, se apropie de el și, înălțîndu-se pe vîrfuri, îl sărută pe obraz.

Interzis, băiatul se căzni să își păstreze sîngele rece.

— Domnișoară, mi s-a cerut să aduc înapoi un răspuns din partea dumneavoastră! spuse el pe un ton voit glacial.

— Imediat, imediat, într-o secundă e gata, se precipită Baptistine spre o măsuță de scris. Muie pana de gîscă într-o călimară, rămase cu ea suspendată în aer și cu capul dat pe spate ca o școlăriță în căutare de inspirație, și de-abia după aceea se așeză pe scaun, se ridică, se reașeză și, în sfîrșit, caligrafie în grabă cîteva rînduri.

„Dragă Prizonierule,

De-abia aștept să fiu iarăși singură cu dumneata și mai ales să gătim din nou împreună. Am furat o nouă rețetă de la guvernanta mea. E vorba de secretul unei șunci...

Îmi vorbești de o surpriză... mă faci nerăbdătoare să o aflu.

Sînt foarte ocupată cu căsătoria mea dar mă gîndesc mult la dumneata.

Baptistine

P.S. Cum pentru dumneata nimic nu e greu, fii bun și acordă-i cornetului care îți va aduce acest bilet gradul de căpitan. Este foarte drăguț și mi-ar face o mare bucurie. Ah, uitam să îți mulțumesc pentru titlul de conte acordat Domnului du Rocher. Nu-și mai încăpea în piele de bucurie, dar n-a prea înțeles deviza. Ca să-ți spun drept, nici eu... Nu face nimic, o să-mi explici cînd vom fi singuri.“

Baptistine își reciti cu atenție textul. Șovăi asupra ortografiei a două sau trei cuvinte, corectă scoțind limba, unul din acele blestemate participii trecute și, în fine, împături satisfăcută hîrtia.

— Poftim, Ernaudan, poți să duci acest mesaj, dar stai, mi-a venit o idee... ce-ar fi să cinezi mai întîi cu Elisa și cu mine ? îl întrebă Baptistine întinzînd plicul pe care, între timp îl sigilase cu ceară albastră.

— Vă mulțumesc pentru invitație, Domnișoară, dar... nu mi-e foame. Și apoi am ordin să mă întorc în galop la Versailles... Sîntem grăbiți, Domnișoară ! răspunse sec Ernaudan pe cînd strecura prețiosul răvaș într-unul din buzunarele tunicii sale.

— Oh, ce urît te porți, ce rău ești cu mine ! Nu mai înțeleg nimic. Și eu care mă bucuram atîta că te văd ! Hai, spune, ce trebuie să fac pentru a te vedea din nou zîmbitor și bine dispus ?

Ernaudat o apucă de mînă.

— Baptistine... mămicule... ce frumoasă ești... ce tăliuță subțire și mlădie și... sînt rău cu tine din gelozie... gelczia mă înăbușă, mi-a pus aici în gît un nod amar. Nu mă pot împăca cu gîndul să te știu a altuia, fie el oricît de sus pus, înțelegi ? Cît despre logodnicul tău, îmi vine să îl strîng de gît la ideea că mîine... mîine... va avea toate drepturile... Oh, mă faci să uit de toate, Baptistine, din pricina ta sînt gata să-mi uit și de datorie, și de misiunea primită.

Ernaudan o apucase de brațe pe Baptistine și aproape că o zgîlțîia la fiece frază.

„Ce tot îndrugă băiatul ăsta ? se întreba Baptistine. La ce drepturi se referă... și de ce e gelos ? Nu pricep. Poate că n-ar trebui să-l las să mă țină de brațe ! Vai de mine, dacă ar intra acum Jéodard, ce și-ar închipui ? Și... și... Ludovic ce-ar spune ?"

— Mămicule, mi-ai frînt inima, continuă Ernaudan, cum să uit că ai dormit în brațele mele...

Un strigăt disperat le îngheță inima în piept. Buna Elisa care intrase pe nesimțite în cameră, se lăsase moale pe un scaun de lîngă ușă.

— Dumnezeule, ce mi-au auzit urechile ? gemu îngrozită buna guvernantă.

— Nimic, draga mea te asgur că nu e cazul să te agiți. Mai bine vino să ne dai de mîncare, Domnul de Gastagnac se grăbește să se întoarcă la Versailles ! zîmbi Baptistine sărutînd-o afectuos pe amîndoi obrajii ca s-o împace, știind că bătrîna doică nu rezista la gesturile ei de tandrețe.

— Bine porumbița mea dar să știi că nu te mai scap o clipă din ochi, declară ferm Elisa, aruncîndu-i lui Ernaudan o privire de smoală.

Baptistine pufni în rîs. Îi întinse mîna lui Ernaudan și îl trase spre bucătărie unde La Fortune înfuleca deacuma de zor.

— Trebuie să fiu cu ochii în patru... pînă mîine, oftă bătrîna guvernantă privind în urma tinerilor care coborau vesel scara. După aceea... Dumnezeu cu mila !

— Trăiască mireasa!
— Trăiască dom'șoara !
— Oh, priviți ce frumoasă e !
— Un înger nu alta !
— Trăiască mireasa !
— Trăiască domnu' Conte !

Baptistine le făcea vesel cu mîna țăranilor buluciți de-a lungul drumului.

— Tare mi-ar place să mă mărit în fiecare zi ! își spuse ea, fericită să vadă că pentru locuitorii din Mortefontaine nunta ei se dovedea evenimentul anului.

Sătencele își îmbrăcaseră strailele de sărbătoare și își purtau țanțoș ilicele vărgate, de „siameză", și bonetele din muselină plisată. La rîndul lor, bărbații își lepădaseră degrabă saboții și veșmintele de zi cu zi și îmbrăcaseră tunici din postav negru peste cămășile din pînză albă pe care le puneau numai cînd mergeau la biserică.

Baptistine era ferm hotărîtă să li se alăture, după supeul de la castelul Du Rocher, ca să danseze cu ei un „rigaudon" [1]. Un hambar aflat la hotarul dintre domeniile Baptistinei și ale lui Jéodard fusese amenajat anume în acest scop. Jéodard avea să le ofere sătenilor un ospăț pe cinste, după care mirii și invitații domnului Du Rocher urmau să se reîntoarcă la castel pentru supeul de la ceasurile patru ale dimineții.

— Hei, dom'șoară Baptistine, n'o s'te culși cu bărbatu' făr'joși cu noi o țîră, hai ? strigă o namilă de flăcău cu o față simpatică și o claie de păr roșu și creț.

Sătenii pufniră într-un rîs cu subînțeles.

— Da' mai tași, tu, Albin, nu ți'i rușini ?

— Nu-l ascultați dom'șoară, pi prostu'aist'.

Baptistine roși. Îi cunoștea pe toți acei bravi țărani și Albin îi ieșise deseori în cale pe cînd se plimba călare. Băiatul nu își îngăduise niciodată vreo necuviință, deși Baptistine simțise deseori că ochii lui o frigeau. În orice

[1] Dans populaire.

caz, acum flăcăul rostise în gura mare exact ce gîndea ea. Baptistine întoarse capul spre un grup de femei, ceva mai placide.

— Mai dați-ne, dom'le, conte, mai dați ! strigau copiii alergînd în întîmpinarea caleștii lui Jéodard. Baptistine își scoase capul prin portieră să privească spre atelajul logodnicului ei. Aceasta zvîrlea cu generozitate poporului adunat să-i vadă trecînd pe miri, pumni întregi de bănuți de un sol.

— Mulțumim, Monsignore !

— Și mie, și mie, Excelență !

Jéodard se umfla în pene. Ziua acea marca apoteoza succesului său. Portiera caleștii lui mirosea plăcut a vopsea proaspătă, de la noul blazon zugrăvit în culori strălucitoare ; Jéodard privi în urmă și cu vîrful degetelor trimise o tandră sărutare Baptistinei.

— Ce noroc pe tine, scumpa mea, ai un soț frumos, bogat și nebunește îndrăgostit de tine ! Mă uitam la el adineauri pe cînd semna contractul de căsătorie. Mi-aș pune capul că n-a auzit nici o iotă din discursul Domnului Baton și din enumerarea somptuoasei donații pe care ți-a făcut-o. Oricum, iată-te îmbrăcată în aur, din cap pînă în picioare ! spuse zîmbind Doamna Le Normant d'Etioles care o însoțea pe mireasă împreună cu Domnul Papoule de Grandchamp.

Baptistine nu-i răspunse. Încă de dimineață, zeflemelele Jeanne-Antoinettei o agasau și începuseră să o calce pe nervi. Oftă, hotărîtă să nu-și strice dispoziția în acea zi senină și caldă, prima de acest fel din acel an.

— Nunta mea a adus primăvara ! șopti ea observînd că peste noapte mugurii începuseră să plesnească și că ciripitul vesel al păsărelelor însoțea urările țăranilor.

— Ha, ha, Baptistine a devenit poetă ! Ce nostimă ești, scumpa mea... haide, spune-ne, ești fericită ? întrebă Doamna Le Normant d'Etioles aranjînd, cu un gest în aparență afectuos, unul din cele trei buchețele ale miresei.

— Bineînțeles că este fericită, dragă Doamnă Le Normant numai că pentru ea aceasta este o zi cu totul specială și este emoționată, ca noi toți de altfel ! Eu unul mă simt de parcă mi-aș cununa propria odraslă !

remarcă cu blîndețe bunul domn Papoule de Grandchamp, mîngîind afectuos mîna Baptistinei. Aceasta îl privi cu recunoștință. Ziua începuse așa de bine... de ce trebuia să se enerveze tocmai acum ?

— Simpaticul tău soț te-a lăsat iarăși singură, Jeanne-Antoinette ? întrebă pe nepusă masă Baptistine. Doamna Le Normant tresări înțepată.

— Nu, draga mea, bietul...

— ... și dragul de el este mereu răcit ! îi luă Baptistine vorba din gură, rîzînd în hohote.

Domnul Papoule le privea fermecat pe cele două tinere și frumoase femei, care, i se părea lui, erau cele mai bune prietene din lume. Ce-i drept, acum Baptistine zîmbea cum nu se putea mai drăgălaș Jeanne-Antoinettei. De fapt, nici nu se deslușea prea bine ce se petrecea în sufletul său. La rîndul ei, cuprinsă poate de remușcări, Doamna Le Normant îi luă afectuos mîinile într-ale ei.

— Trăiască mireasa !

— Trăiască mirii !

Cele două călești dădură ocol piațetei din fața bisericii, în uralele mulțimii adunate acolo încă de dimineață. Jéodard coborî sprinten din atelajul lui, făcu un semn drăgăstos logodnicei sale și punîndu-și tricornul sub braț, se îndreptă cu pași mari spre biserică, urmat de Elisa care făcea pe „soacra".

„Îl iubesc... da, îl iubesc..." își spuse Baptistine, cu inima bătînd de nerăbdare, „și voi fi soția lui..."

— Fiți bună și coborîți, frumoasă Domnișoară!

Baptistine tresări, smulsă din visare de glasul Domnului Papoule care îi întindea amabil brațul.

Dinaintea portalului bisericii, cu o halebardă în mînă, îi aștepta țanțoș Blaisois. În interiorul sfîntului lăcaș, o prea cucernică fată bătrînă din parohie, Domnișoara Barbe Dondaine, atacă la orga cu pedale primele măsuri ale unui marș nupțial. Baptistine se pregăti să descindă la rîndul ei din caleașcă.

— Nu mi-ai răspuns, Baptistine, ești sau nu pe deplin fericită ? șopti Jeanne-Antoinette apucînd-o de cot.

— Of, pisăloagă mai ești, Reginuță... ! se impacientă Baptistine.

Un neașteptat tropot de cai tulbură liniștea pieții. Ernaudan și cavalerii lui escortau un somptuos cupeu în care nu se afla nimeni. Transpirat și plin de praf, Ernaudan descălecă lîngă caleașca miresei, aruncă Baptistinei o privire grea de reproșuri și, cu aerul sumbru și disperat al cuiva căruia i-a pierit bucuria de a mai trăi, intră grăbit în biserică.

Baptistine roși și încercă să-și elibereze cotul din încleștarea prietenei sale. Nemiloasă, aceasta o strînse și mai ferm.

— Ticăloasă mică ! Te măriți cu un bărbat care te adoră, dar tu, tu pe cine iubești cu adevărat ? murmură Jeanne-Antoinette în vreme ce afară, în fața bisericii, Domnul Papoule aștepta nerăbdător să le vadă isprăvindu-și șușotelile. Bravul bărbat nu se putea împiedica să nu-și spună că nu prea era nici momentul și nici locul potrivit pentru a oferi un ultim „sfat" unei tinere mirese.

— Ascultă, Jeanne-Antoinette, ai început să mă plictisești cu interogatoriul ăsta. Dacă n-ai ce face, ocupă-te de bărbatul tău. De altfel nu înțeleg de loc unde bați, răspunse agresiv Baptistine.

— Serios ? Atunci fă bine și spune-mi cum de ai izbutit să obții un blazon pentru Jéodard... replică perfid Jeanne-Antoinette.

— Poți fi sigură să nu scriind poezii de trei parale în care *plăcere** rimează cu *durere* și nici semnîndu-le „Ochi de aur" ! izbucni Baptistine.

Doamna Le Normant păli.

„Ticăloasa mică ! Va să zică a citit biletul trimis de mine regelui. Dar oare cum și unde ? Să i-l fi arătat el ? Ah, o să mi-o plătească !" își spuse în sinea ei Jeanne-Antoinette, lividă de furie.

Încîntată să constate că o lăsase fără replică, Baptistine îi întoarse spatele și coborînd din caleașcă, ușoară ca un fulg, îl luă grațios de braț pe Domnul Papoule.

— Vai, da' frumoasă mai este !

— Și înduioșător de nevinovată !

— Al naibii Jéodard !

---

[1] (subl. tr.)

Cu ochii plecați, Baptistine păşea spre altar întovărăşită de murmurele admirative ale celor prezenți, în timp ce domnişoara Barbe Dondaine clămpănea tot mai energic la instrumentul ei cu foale. Mireasa plutea ca într-un vis pe dalele neregulate şi tocite de vreme ale bătrînei biserici.

— Porumbița mea, porumbița mea, hohoti Elisa, fără să își poată stăpîni lacrimile de fericire în timp ce se precipita să o conducă pe Baptistine lîngă Jeódard.

Tînăra fată simți că logodnicul ei o privește cald şi admirativ. Ce-i drept, era superbă în rochia ei, „à la française", din satin brodat de culoarea paiului, brodat cu fire multicolore de mătase. În partea din spate, faldurile rochiei se revărsau somptuos într-o trenă princiară, iar în față se mulau strîns pe bust, volanul corsajului lăsînd să se întrevadă un decolteu ameţitor. Baptistine ridică ochii spre Jeódard, încîntată de cît de bine îl prindea costumul lui de catifea vişinie.

— Tare frumoşi mai sînt împreună, ca niște turturei !

Domnişoara Barbe isprăvise de chinuit urechile enoriaşilor. În aşteptarea parohului ,toată lumea schimba impresii despre miri.

Baptistine întoarse capul şi îl zări pe Ernaudan care, rezemat de confesional, o privea țintă, în vreme ce îndărătul lui, La Fortune căsca de-i trozneau fălcile.

„Mă întreb de ce o fi venit cu o caleaşcă goală ? Să îl fi trimis regele după mine... Asta să fie surpriza ?... Ah, nu, nici nu mă gîndesc să îl părăsesc pe Jéodard într-o zi ca asta !" îşi spuse Baptistine zîmbind amabil ofițerașului.

Jeódard o smulse din gîndurile ei, luînd-o de cot şi ridicînd-o în picioare. Întreaga asistență îi imită într-un adevărat concert de scîrțîieli de scaune.

Baptistine îşi aranjă faldurile fustei peste enorma crinolină. Clopotele răsunau vesel. Emoționat din cale afară, părintele Hyacynth îşi făcu intrarea în biserică precedat de Blaiscis şi de doi coriști şi se îndreptă spre altarul unde îl aşteptau mirii.

Baptistine zîmbi preotului. Acesta tuşi ca să îşi dreagă glasul :

— Dragi frați,

Ne pregătim așadar să celebrăm cu bucurie cununia religioasă a Domnișoarei Baptistine de Villeneuve-Caramey care a crescut aici, sub ochii noștri, ai tuturor, la Mortefontaine, apoi a plecat la pensionul doamnelor Ursuline de unde s-a reîntors orfană...

Întristată de acea rememorare, Baptistine își plecă fruntea.

— ... cu atît mai mult ne bucurăm să știm că și-a găsit o nouă familie alegîndu-și un soț al cărui renume și ale cărui înalte virtuți morale i-au cîștigat pe drept titlul de noblețe acordat de Majestatea Sa Regele Ludovic al cincisprezecelea...

Părintele Hyacynthe își plimbă satisfăcut privirea pe deasupra capetelor asistenței. Găsise tonul potrivit și simțea că enoriașii îl ascultă cu atenție.

„Inimioară... inimioară... mi-e dor de tine..." i se păru Baptistinei că șoptește cineva.

Amintirea glasului răgușit al regelui o făcu să suspine înăbușit. Bănuind că tristețea ei se datora cu totul altor motive, Jeódard o luă tandru de mînă, sub privirile compătimitoare ale preotului.

„Cred că totuși aș fi preferat ca în locul lui să se afle Ludovic", își spuse Baptistine privindu-și logodnicul. O clipă i se păru că acesta avea trăsăturile regulate și ochii catifelați și expresivi ai regelui și îi zîmbi drăgăstos. Jeódard îi strînse degetele. Baptistine se trezi din visare. Părintele Hyacynthe își îndreptă ochelarii pe nas și luă din mîinile lui Blaisois care i-l întinse cu mult respect, ceaslovul de căsătorii.

Domnișoara Barbe chinui din nou orga ei cu pedale. Baptistine pricepu că urma cununia propriu-zisă. O spaimă incontrolabilă îi cuprinse inima care începu să-i bată nebunește. Se întoarse să vadă dacă cei din biserică îi observase panica și dădu cu ochii de Ernaudan care îi făcu un semn discret cu mîna, numai că ea nu înțelese ce anume intenționa să îi comunice cavaleristul.

„În numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh, Amin..."

Baptistine se uită din nou la părintele Hyacynthe și își făcu grăbit semnul crucii, cu o întîrziere de cîteva se-

cunde față de restul asistenței. Lacrimi de enervare îi înecau frumoșii ochi albaștri. Jéodard privi și el crunt în direcția lui Ernaudan.

— Hîm, ce caută aici soldățelul ăsta nenorocit ?! mîrîi el.

— Sst, sst ! îl potoli părintele Hyacynthe, căruia acei logodnici începeau să i se pară din cale afară de agitați.

Baptistine își lăsă bărbia în piept. Părea o sfîntă din cărțile de rugăciuni. Străbătînd vitraliile bisericii, razele soarelui îi nimbau părul în mii de culori. Fascinat, Jéodard nu-și putea lua ochii de la logodnica lui.

„Tum capit operiat et spunsus alloquens cos interrogat ut sepuitus..." reluă părintele Hyacynthe, înainte de a trece la clasica formulă rituală.

— Vă aflați aici ca să vă uniți viețile în fața sfîntului altar ?

— Da, Domnule ! răspunse limpede Jéodard, avînd grijă să evite vulgara formulă „domnule preot", folosită de oamenii de rînd.

„După cină ne vom duce să dansăm și... după aceea mă voi reîntoarce la castel, rezemată de umărul lui, ea în caleașcă, cu Ernaudan. Slujitorii vor stinge făcliile și... va începe noaptea nunții noastre..., dar, dar dacă în locul lui ar fi fost Ludovic sau Ernaudan ? Oh, Ludovic... de ce nu pot să mă mărit cu el... și dacă el vrea să locuiesc în preajma lui... Dumnezeule, ce va spune Jéodard..." se gîndi Baptistine, simțind că i se usucă gîtul. Îngrozită, își împreună mîinile.

— Copila mea, înțeleg că te rogi și faci foarte bine, totuși trebuie să îmi răspunzi la întrebare, rosti cu blîndețe părintele Hyacynthe.

Baptistine ridică ochii. Jéodard o privea neliniștit.

— Poftim ? Iertare... m-ați întrebat ceva, părinte ?

— Da, copila mea, te întreb pentru a treia oară : vă aflați aici ca să vă uniți viețile în fața sfîntului Altar ?

— Da, da, Domnule ! se grăbi să răspundă Baptistine.

Jéodard răsuflă ușurat. Copilița acea îl făcea să își piardă mințile. Își lipi cotul de al ei. Baptistine înălță capul spre el. Contactul cu brațul cald al logodnicului său

o readuse la realitate și, schimbătoare cum îi era felul, îi zîmbi încrezătoare : îl iubea pe Jéodard și nu mai dorea să se mărite decît cu el.

— Vă mărturisiți credința și apartenența la religia catolică, apostolică și romană ? continuă părintele Hyacynthe.

— Da, Domnule, răspunse Baptistine, la unison cu Jéodard.

Tînăra fată începea să își piardă răbdarea. Părintele Hyacynthe era de-a dreptul pisălog. Prea lungea slujba.

— Vă aflați aici de bună voie și nesiliți de nimeni ?

— Da, Domnule, repetară Baptistine și Jéodard.

Mireasa era din ce în ce mai absentă, atenția fiindu-i abătută de gîndurile ce nu-i dădeau pace, bîntuind-o ca un uragan.

„În curînd voi fi singură cu Jéodard... dar singură am fost și cu Ludovic... ce... ce s-ar fi întîmplat dacă nu trebuia să cineze în public ?"

Baptistine își pipăi gîtul... îi era cald și se întreba dacă nu are febră.

— N-ai nimic draga mea, mai e puțin și plecăm acasă la noi, murmură drăgăstos Jeódard aplecîndu-se spre ea.

Baptistine îi zîmbi tandru.

— Creștini aici de față... aflați că nu s-a publicat nicăieri vestea căsătoriei Domnișoarei Baptistine de Villeneuve-Caramey cu Domnul Conte Jéodard-Castillon du Rocher, deoarece am obținut de la Monseniorul arhiepiscop dispensa celor trei anunțuri, dată fiind notorietatea mirilor. Vă comunicăm așadar hotărîrea lor de a se uni sub auspiciile prin sfînta legătură a cununiei. și vă cerem tuturor să declarați acum și aici dacă aveți cunoștință de vreo piedică ce ar face cu neputință celebrarea legitimă a acestei căsătorii, amintindu-vă că pe acela care are cunoștință de așa ceva și nu ne-o va dezvălui îl paște excomunicarea.

Baptistine începu să-și scuture picioarele amorțite.

Cinstit-cinstit, părintele Hyacynthe o lungea peste măsură.

„Asta nu mai e o cununie, ci slujba cea mare de duminică !" își spuse ea.

După ce rosti cu glas monocord acea obligatorie formulă sacramenală, părintele Hyacynthe zimbi și plimbă o privire satisfăcută pe deasupra elegantei asistențe. În biserică domnea o tăcere cu adevărat religioasă. Blaisois se apropie respectuos cu pernuța de catifea pe care se aflau verighetele. Preotul le făcu celor doi logodnici semn să îngenuncheze. Baptistine își lipi fruntea de rezemătoarea de lemn.

Jéodard îi luă cu emoție mîna albă și delicată pe care ea i-o încredința pentru tot restul vieții. Baptistine îi privi pielea bronzată și degetele puternice, bărbătești.

„Cu mîna asta o să mă mîngîie... Dar dacă era mîna lui Ludovic? Oh, Jeanne-Antoinette avea dreptate, sînt un monstru... ar trebui să mă rog... da, să mă rog... iartă-mă Doamne... e cea mai frumoasă zi din viața mea..."

Spășită, căindu-se pentru gîndurile păcătoase care o tulburau în acele clipe sfinte, Baptistine își înfipse mai tare bărbia în piept.

— Întrucît nu există nici o piedică în calea celebrării acestei ceremonii... reluă părintele Hyacynthe, ridicînd brațul ca să îi binecuvînteze pe cei doi miri...

— Ba da, opriți cununia! tună un glas de bărbat.

Toți cei prezenți în biserică încremeniră.

CAPITOLUL X

— Opriți această cununie... ea nu poate fi binecuvîntată! repetă necunoscutul pe un ton și mai autoritar.

Întreaga asistență îi privea cu gura căcată pe intrușii care dăduseră buzna în biserică și se opriseră sub o arcadă laterală.

Baptistine părea preschimbată în statuie. Jéodard o apucă protector de braț.

— Pf! Cineva vrea să ne facă o glumă proastă! îi șopti el mai mult ca să-și dea singur curaj.

Tînăra fată nici nu-l auzi. Încordată ca un arc, privea spre intrare, încercînd să descopere „cine anume" întrerupsese ceremonia.

„Inimioară, ți-am pregătit o surpriză pentru mîine...", glasul regelui îi răsună obsedant în urechi.

„Să fie porunca regelui... ? Oh ! Să se fi răzgîndit Ludovic ? Dar de ce ?" se întreba Baptistine cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Oricît și-ar fi dorit să descopere identitatea intruşilor, îi era cu neputință să o facă. Străinii se încăpățînau să rămînă în penumbră.

— Cu ce drept tulburați pacea acestui sfînt lăcaș și sfînta taină a cununiei ! ? exclamă cu indignare părintele Hyacynthe căruia îi trebuiseră cîteva secunde ca să-și revină din stupoare și să își recapete glasul.

— Cu dreptul, Domnule... că este dreptul nostru să o facem ! reluă același glas trufaș în care răzbătea și o undă de imperceptibilă emoție, ce nu scăpă urechilor atente ale celor din biserică.

Baptistine păli. Bărbatul care vorbise cu acea calmă insolență se desprinse lent din grupul tovarăşilor săi. Mai înalt cu un cap decît toți cei din biserică, își ținea cu obstinație chipul în umbra coloanelor.

— Iertați-ne, Domnule dar fiți încredințat că numai conștiința ne-a îndemnat la acest suprem demers ! rosti cu glas blînd și convingător un personaj aflat în spatele cavalerului cel înalt.

— Ei bine, atunci apropiați-vă și spuneți ce aveți de spus, dar oricine ați fi, vă amenințăm cu excomunicarea dacă din răutate și fără temei doriți să împiedicați această căsătorie ! răcni părintele Hyacynthe care își venise în fire și ațintea amenințător brațul în direcția necunoscuților.

„Porumbița mea... Dumnezeule... ah !" gemu bătrîna Elisa agățîndu-se cu atîta disperare de brațul domnului Papoule încît îi smulse broderiile de pe mînecă. Cu excepția Elisei, nimeni altcineva nu se clinti de parcă o plasă de plumb ar fi căzut peste întreaga asistență, paralizînd-o. Cei doi necunoscuți ieșiră de după coloana masivă de piatră desprinzîndu-se de grupul altor trei bărbați care păreau să îi însoțească și care își încrucișară brațele și se postară în fața portalului principal, cu intenția evidentă de a bloca ieșirea. Un freamăt străbătu mulțimea invitaților. Nu cumva era o capcană ? Dacă aveau de-a face cu tîlhari și ucigași de drumul mare ? Baptistine își

duse instinctiv mîna la gît. Jéodard o cuprinse de îndată pe după umeri cu un gest deopotrivă posesiv și protector. Cu tricornul pus sub braț, cei doi bărbați înaintau cu pas marțial spre altar. Cizmele lor răsunau energic pe dalele de piatră. Toată lumea își ținea respirația. Hainele prăfuite ale necunoscuților dovedeau că bătuseră cale lungă. Baptistine gemu stins. O rază de soare îi izbise în plin chip pe cei doi cavaleri. Irișii verzi ai celui mai înalt o străfulgerau imperios. În urma lui, celălalt necunoscut îi zîmbea cu bîndețe și afecțiune.

— Ajutor... Săriți... Ajutor... Fantome ! începu să urle Elisa cuprinsă de o spaimă nebună.

Baptistine vroi la rîndul ei să spună ceva, să strige. Se clătină sub privirea autoritară a cavalerului cel înalt și înălțîndu-și brațele bătu cu ele aerul, ca o păpușă dezarticulată. Absida bisericii prinse a se roti nebunește împrejurul ei. Jéodard întinse brațele să o susțină, dar cavalerul cu ochi verzi se și repezise să o prindă. Îmbrîncindu-l cît colo pe nefericitul logodnic, o luă sus pe Baptistine care leșinase și o așeză drăgăstos într-o strană.

— Micuța mea... vino-ți în fire, se poate ?... Micuța mea... trezește-te... murmura el în timp ce tovarășul său îngenunchea și el la picioarele fetei, luîndu-i cealaltă mînă și sărutîndu-i-o.

— Oh, Doamne, nu e cu putință... duhuri,... duhuri... aah! Nevastă ! începu să răcnească la rîndul lui Blaisois, tremurînd ca apucat și mutîndu-și ca nebun privirile de la cei doi necunoscuți la mireasa leșinată. În cele din urmă, cinstitul paracliser scăpă din mînă halebarda de fier care se izbi de pardoseală cu zgomot asurzitor și se repezi zbierînd spre sacristie, în căutarea nevestei lui. Lumea începea să se agite.

— Baptistine... micuța mea... dulceața mea... minunea mea... trezește-te... sîntem noi... nu ne recunoști ? șopteau cei doi cavaleri, fără să ia în seamă țipetele și vacarmul declanșat de prezența lor.

În strane și chiar în bănci, invitații se ridicau în picioare încercînd să vadă ce anume se petrecea în altar.

— Copii... copiii mei... voi sînteți ? Nu pot să cred ! începu să plîngă părintele Hyacynthe alergînd cu pași mărunți spre cei doi necunoscuți.

— Da Domnule nu vă înșeală privirea, noi sîntem, ne-am întors ! răspunse bărbatul cel blond ridicîndu-se de jos.

Un zumzet confuz traversă biserica. Jéodard și invitații lui urmăreau cele ce se petreceau sub ochii lor cu uimirea unor persoane tefere la minte care se trezesc pe nepusă masă într-o casă de nebuni. În schimb, cele cîteva familii artistocratice prezente renunțau pentru o dată detașarea impusă de înaltul lor rang și se interpelau care mai de care.

— Oh, nu !

— Imposibil, prietene !

— Ba da, pe onoarea mea !

— I-am recunosut pe dată !

— Parcă muriseră !

— Pe dracu', dispăruseră !

— Au lipsit cinci ani !

— Or fi niște duhuri de-ale lor !

— Ba nu, sînt chiar cei doi frați !

— Da, blondul și brunetul !

— Să n-am parte de strămoșii mei, ei sînt !

— Nu te jura, prietene !

— De necrezut, frații de Villeneuve-Caramey !

— Oh, Floris... tu... tu... Floris... Adrien... murmură Baptistine deschizînd ochii, și întinzîndu-și mîinile spre frații ei pe care după cinci ani de absență îi regăsea încă mai chipeși și mai falnici decît îi păstrase în amintire. Da, ei erau, ei... Floris... Floris, cu buclele-i negre legate neglijent cu o fundă... Floris, cu ochii verzi scăpărători, cu obrazul bronzat și maturizat, brăzdat de o cicatrice adîncă, mărturie a primejdioaselor peripeții înfruntate de frații Villeneuve în acei lungi ani. Desprinzîndu-se de Floris, Baptistine se întoarse spre Adrien, adoratul ei frate mai mare pe care îi respectase din fragedă pruncie pentru înțelepciunea lui ieșită din comun, și îi mîngîie drăgăstos buclele aurii-roșcate.

— Oh, Adrien... tu... tu, Adrien... visez.... Nu se poate ! oftă ea trecîndu-și degetele peste ochii viorii ai fratelui său de la care își luă cu greu privirea ca să se întoarcă iarăși spre Floris, deși un simțămînt de nelă-

murită sfială o cuprindea de cum îi întîlnea privirea, chiar dacă el o contempla cu adorație.

— Pe cinstea mea, așa-i, ei sînt, Domnul conte Adrien și Domnul cavaler Floris! strigau țăranii care, aflînd vestea, dădură buzna în biserică.

— Io'te-i! Dom'șorii noștri! S-or întors!

— Să dăm acatist Sfîntului Vasile!

Toată lumea vorbea deodată, toți comentau miraculoasa întîmplare.

— Potoliți-vă, oameni buni, potoliți-vă! În zadar se căznea părintele Hyacynthe să facă liniște în sfîntul lăcaș.

— Ia te uită, ia te uită, s-au întors la țanc, poate că acum lucrurile vor lua o altă întorsătură! murmură Jeanne-Antoinette mototolind nervos între degete o batistă fină de dantelă.

— După cîte miros eu căpitane, asta-i cununie cu cîntec! mormăi La Fortune la urechea lui Ernaudan, care, prudent, prefera să aștepte evoluția evenimentelor.

— Doamne cît v-ați schimbat, frățiorii mei dragi! zîmbi printre lacrimi tînăra mireasă.

— Iisuse, Marie, s-au făcut bărbați în toată firea, porumbița mea, rosti cu mîndrie Elisa dîndu-și capul pe spate ca să-i poată cerceta în voie pe Floris și Adrien.

Da, doi chipeși flăcăiandri părăsiseră Franța ca să se reîntoarcă acum maturizați, oțeliți la trup și la suflet, cu brațele vînjoase și priviri dîrze de bărbați neînfricați.

La rîndul lor, cei doi frați se uitau cu uluire și admirație la Baptistine, pe care o lăsaseră copiliță și o regăseau domnișoară. Și încă ce domnișoară! Frumoasă coz! Îndeosebi Floris nu-și putea lua ochii de la acea superbă necunoscută cu irișii azurii și o neprețuită coroană de cîrlionți de culoarea mierii.

— Va să zică noi nu contăm nici cît o ceapă degerată! tună deodată o voce de bas, sub arcadele de la intrare. Toată lumea întoarse capul într-acolo. Așadar, surprizele nu se isprăviseră.

— Vai, Feodor... Li Kang... prieteni... Grégoire, bunul meu Grégoire! exclamă Baptistine ridicîndu-se din strană și precipitîndu-se spre tovarășii de drum ai fraților ei.

— Stăpînă micuță, la plecare am luat într-un săculeț un pumn de pămînt de la Mortefontaine. Știam că o să ne revedem ! strigă Feodor în vreme ce o lacrimă grea se scurgea din unicul său ochi pe chipul fioros brăzdat de cicatrice.

— Oh, Libelulă Albastră, am fost purtați pe coada de spumă a virtuosului dragon care s-a milostivit să ne aducă înapoi la tine, în țara dimineților liniștite, murmură Li Kang Yuin, în limbajul lui înflorit, clătinîndu-și alene codița.

— Baptistine... micuța mea Baptistine ! hohotea Grégoire, bătrînul intendent cu părul ca neaua. Respectabilul slujitor era atît de emoționat încît pentru o dată uitase de etichetă, tocmai el care de obicei își teroriza în materie de protocol stăpînii, mult mai puțin stricți decît el la acest capitol.

— Oh, dragii și bunii mei prieteni ! spuse Baptistine sărutîndu-i pe rînd, cu efuziune. Ce fericire, ce surpriză minunată, n-am cuvinte să spun ce simt...

— Ciudat ! N-am mai pomenit așa ceva ! Mireasa îi sărută pe servitorii fratelui ei ! șopti cu stupefacție un brughez între două vîrste.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, dar domnii Feodor, Grégoire și Li Kang nu sînt servitori, ci foști preceptori ai castelanilor noștri ! protestă Madam Marie, brutăreaa din Mortefontaine.

— Ciudați perceptori și ciudate moravuri ! Pe cinstea mea, Balthazar, încep să mă întreb dacă Jéodard du Rocher face bine că se însoară cu mucoasa asta ! spuse acru soția burghezului contemplînd cu ostentativ dezgust toate acele inițimități de prost gust.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, Doamnă, că încă n-ați aflat, dar frații Villeneuve-Caramey se poartă altfel decît oamenii de rînd ! replică înțepată Madam Marie, care nu se intimida cu una, cu două.

— Stimați enoriași, fiți buni și așezați-vă la locurile voastre ! Ne aflăm în casa Domnului și nu într-un salon ! strigă din ce în ce mai disperat părintele Hyacynthe.

— Fă ceva, părinte ! îl imploră Jéodard, exasperat de acele interminabile îmbrățișări și de tămbălăul de nedescris declanșat împrejurul lui.

— Oh, Feodor, tîlharule ! Li Kang, coțcarule ! Și dumneata, Grégoire !... bunul meu Grégoire ! gemea Elisa aruncîndu-se pe rînd în brațele vechilor ei prieteni.

— Unde ați fost pînă acum, frățiorii mei dragi ? Din ce depărtări veniți ? Trăiți cu adevărat ori e totuși un vis ! întrebă într-un tîrziu Baptistine ținîndu-i de cîte o mînă pe Floris și pe Adrien.

— Venim din țara lui Li Kang, răspunse Floris.

— Cum ? Din China ? exclamă stupefiată Baptistine.

— Oh, ați auzit ?

— Ce-au spus, ce-au spus ?

— Cică ar veni din China !

— Aha ! Vin din China ! șușoteau neîncrezători burghezii din biserică.

— Iisuse ! Și... și unde e China ? gemu Elisa.

— Păi... China e... în China ! îi răspunse încurcat Grégoire.

Părintele Hyacynthe își ridică disperat brațele spre cer. Circul acela n-avea să se isprăvească niciodată.

— Săriți ! Ajutor ! Asasinul ! Hoțul ! Ajutor ! urlă pe nepusă masă Domnișoara Dondaine. În biserică se făcu brusc liniște. Toate privirile se îndreptară spre cucernica organistă. Cu scăfîrlia goală, cheală și lucioasă ca un ou de Paști, nenorocita se cățărase pe harmonium și, cuprinsă de o veritabilă criză de isterie, tropăia pe clapele instrumentului care emitea un soi de miorlăituri pe cît de stranii pe atît de dezagreabile. Speriate, femeile din biserică începură să țipe. Cîteva leșinară, cînd o mogîldeață neagră trecu ca un fulger prin mulțime, sărind de pe umărul pe capetele celor din biserică, agățîndu-se de cîte o crinolină sau rostogolindu-se printre picioarele bărbaților. Îngroziți, copilașii care îl asistau pe preot la slujbă, aruncară cît colo cădelnițele și se refugiară zbierînd în altar.

— *Vade retro satanas*... dacă ești un spirit al răului... piei satană... piei... nu pîngări casa Domnului ! înfruntă cu curaj preotul strania făptură, făcînd cruci grăbite ca să alunge duhul necurat.

— Ajunge, George-Albert, potolește-te! porunci sever Floris.

— Oh, George-Albert, scumpul meu! exclamă Baptistine deschizînd larg brațele unui animal bizar, îmbrăcat după ultima modă, cu redingotă și tricorn.

— Asta e o maimuță! strigă o fetiță. O recunosc, doar am acasă o carte cu maimuțe desenate!

— Taci din gură! se răți enervată mama fetiței, plesnind-o scurt peste gură.

— Oh, George-Albert, ce fericită sînt să te revăd! „Dacă-ar fi cu adevărat așa, te-ai fi interesat pînă acum de soarta mea și nu ați fi uitat cu toții de mine!" își spuse amărît maimuțoiul, catadicsind totuși să țocăie un sărut sonor pe obrazul trandafiriu care i se oferea.

George-Albert se considera egalul oamenilor. Și poate că nu greșea. Acel animăluț isteț, înzestrat cu o subtilă inteligență, își urmase cu devotament stăpînul, pe Floris, în toate peregrinările lui și trebuie să recunoaștem că nu-i lipsea decît vorbirea, ca să se poată măsura cu oamenii. Zîmbind pînă la urechi, îi întinse Baptistinei cadoul lui de bun-găsit: bonețica și peruca Domnișoarei Barbe.

— Vai, George-Albert! pufni în rîs tînăra fată.

— Nu ți-e rușine! îl certă Floris.

George-Albert își lăsă bărbia în piept. Era greu de spus dacă poznele le făcea din neștiință sau dimpotrivă, cu bună intenție, din maliție. Încurcat din cale afară, Floris luă cele două accesorii din lăbuțele maimuțoiului și le predă spre a fi trecute din mînă în mînă pînă la biata Domnișoară Barbe, care și le puse demn pe cap. Strigătele și agitația se potoliseră și o anume acalmie păru că se instalează în biserică.

Părintele Hyacynthe profită de ocazie ca să urce sprinten treptele amvonului.

— Prea-bunii și dragii mei frați, începu el să cuvînteze autoritar, vă rog să vă așezați la locurile voastre. Iar voi, fiii mei risipitori, poftiți în altar, lîngă sora voastră regăsită. Ne vom ruga pentru a mulțumi Celui de Sus că v-a ținut în viață...

Toți cei prezenți se grăbiră să dea ascultare prelatului. Jéodard îngenunchie lîngă logodnica sa, în vreme

ce Floris și Adrien îngenunchiară pe scăunelele de rugăciuni aduse în grabă de Blaisois care nu mai contenea cu lăcrimatul.

— Vom începe, iubiții mei frați, printr-un Credo, urmat de Tatăl Nostru și de Ave Maria, după care vom relua formula sacră a binecuvîntării nupțiale, spuse părintele Hyacynthe, ridicînd brațul drept spre cer.

— Să-mi fie cu iertare, Domnule, replică Floris ridicîndu-se enervat în picioare, credeam că m-am exprimat destul de limpede !

— Nu înțeleg ! Acuma ce mai vrei ? se răți preotul, fulgerîndu-l mînios.

Cituși de puțin intimidat, Floris făcu doi pași spre amvon.

— Fratele meu și cu mine vă mulțumim, Domnule, pentru rugăciunile pe care intenționați să le înălțați către Cel de Sus drept mulțumire pentru a ne fi păstrat în viață și a ne fi readus pe meleagurile părintești. Sîntem gata să ne rugăm alături de domniie voastre în ce privește cununia însă... din motive familiale pe care nu le putem dezvălui aici și acum... ne vedem nevoiți să o suspendăm !

În biserică reîncepu rumoarea.

— Oh ! N-am auzit eu bine ?

— Ce-a spus Domnul de Villeneuve ?

— Frații se împotrivesc căsătoriei !

— Și eu care credeam că au oprit cununia ca să poată să asiste și ei la ea !

— Ce scandal !

— Nemaipomenit !

— Nemaiauzit ! Frații ăștia nu sînt în toate mințile !

— Da, da, le lipsește o doagă !

— Dar... bine... fiii mei ! Fiii mei... nu mai pricep nimic ! strigă părintele Hyacynthe, frîngîndu-și disperat mîinile. Nu era singurul care reacționa astfel.

— Vă rugăm să ne iertați, părinte, și îi rugăm pe toți cei de față să nu ne-o ia în nume de rău și să ne îngăduie să ne retragem împreună cu sora noastră, pentru a ne putea bucura în tihnă de această regăsire, interveni Adrien cu voce calmă și bine timbrată, salutîndu-l mai întîi pe preot și apoi pe nuntași.

Floris o apucă de mînă pe Baptistine și o obligă să se ridice în picioare.

— Vino, scumpa mea, avem multe să îți povestim...

— Ah, nu, să nu credeți că vă las să vă bateți joc de mine! răcni dintr-odată Jéodard, tremurînd de indignare.

— Cerem iertare și domniei voastre, Domnule, vă datorăm într-adevăr unele explicații, din păcate însă ne este cu neputință să vi le oferim. Scuzați-ne! replică sec Floris, cu intenția evidentă de a nu-i lua în seamă protestul.

— Oh, nu, Domnule, nici nu mă gîndesc. Eu astăzi mă însor, fie că vrei sau nu vrei dumneata și puțin îmi pasă că ești fratele Domnișoarei de Villeneuve. Ea este logodnica mea și mă căsătoresc cu ea!

Baptistine își plimbă privirea de la Floris, ai cărui ochi verzi scăpărau amenințător, la Jéodard, pe care mînia îl prindea de minune, dîndu-i un aer cu adevărat magnific.

— De fapt, Floris, de ce ții cu tot dinadinsul să amînăm cununia... Eu sînt foarte mulțumită că mă mărit... spuse Baptistine îngenunchind la loc.

— Aha, ai auzit? triumfă Jéodard, îngenunchind la rîndul lui.

Floris păli de furie dar, ferm hotărît să se stăpînească, își încleștă pumnii și aplecîndu-se spre Baptistine îi șopti blînd la ureche :

— Micuța mea Baptistine, de-abea ne-am regăsit! Nu-ți poți închipui cît de fericit sînt. Fii bună și urmează-mă la castel unde o să-ți explicăm totul...

Baptistine își ridică fruntea spre Floris. Ochii verzi o implorau tandru. Închise o clipă pleoapele, gata să se supună privirii lui dominatoare, simțind că o cuprinde iarăși dulcea amețeală de mai adineauri. Și totuși, apucîndu-l de mînă pe Jéodard, se încăpățînă să îi țină piept.

— Nu pricep ce vrei, Floris. Și eu sînt nespus de fericită că v-ați reîntors, dar o să vorbim pe îndelete despre toate astea după cununie.

Floris își înfipse unghiile în podul palmelor.

— Baptistine ,scumpa mea, iubita mea, trebuie să ne asculți... spuse Adrien, aplecîndu-se la rîndul lui spre sora sa, ca să o convingă să îi urmeze.

Floris privi peste umăr la cei aflați în spatele lor. Ridicați din nou în picioare, invitații își întindeau care mai de care gîturile ca să nu piardă nici un gest și nici o șoaptă din acel neașteptat spectacol.

— Sîntem caraghioși și ne facem de rîs! șopti el exasperat.

— Nu! Nu și nu! Mai întîi mă mărit și de-abea după accea o să-mi povestiți peripețiile voastre! se încăpățînă Baptistine, instalîndu-se ostentativ pe scăunelul ei.

— Au înnebunit, ce i-a apucat? începu să se smiorcăie Elisa.

— Ha, ha, ați auzit, domnilor cumnați, care este dorința Domnișoarei de Villeneuve! Aflați că soția mea și cu mine vom fi foarte onorați să vă primim la banchetul de nuntă pe care îl oferim după cununie... Haide, părinte, gata, ajunge cu vorbăria, coboară de acolo și vino să ne binecuvîntezi! strigă Jéodard, întorcîndu-se spre părintele Hyacynthe, care, cocoțat în amvon, îi privea prostit, neștiind ce întorsătură vor lua lucrurile.

Adrien socoti că era momentul să încerce o mediere diplomatică. Înaintînd spre amvon, delicatul gentilom spuse pe tonul cel mai împăciuitor din lume :

— Părinte, trebuie să vă vorbesc între patru ochi...

Numai că firea nărăvașă a lui Floris nu se dezmințea. În decurs de cinci ani adolescentul nechibzuit se preschimbase într-un bărbat impulsiv și coleric pînă la violență. Își mijì ochii și ridurile fine din colțul pleoapelor dădură un aer încă mai seducător frumuseții lui masculine. Se uită insistent la Baptistine. Aceasta îl înfruntă cu o privire semeață și, pentru a-i demonstra mai evident care îi erau intențiile, luă mîinile logodnicului ei și le strînse într-ale sale.

Floris văzu roșu.

„Aoleu... aoleu, cum îmi cunosc eu stăpînul, se lasă cu bumbăceală!" își spuse George-Albert acoperindu-și ochișorii cu lăbuțele.

PARTEA A DOUA

INIMI REBELE

CAPITOLUL XI

— Bine Baptistine, dacă asta vrei, asta ai! mîrîi Floris smulgîndu-și sora din scăunelul ei.

— Dă-mi drumul... lasă-mă, ajutor! urlă Baptistine în timp ce Floris o aburca pe umăr ca pe un balot, fără să ia în seamă protestele ei vehemente.

Sufocat de indignare, Jéodard se năpusti asupra lui. Cu forțe înzecite de furia lui oarbă, Floris îl îmbrînci cît colo.

— Nu, Floris, nu! strigă Adrien, cu intenția de a-și calma fratele. Prea tîrziu însă. Bietul Jéodard se rostogoli pînă aproape de altarul la picioarele căruia rămase năucit.

— Dumnezeule, s-au luat la bătaie! se indignară invitații.

— Nu aici... nu aici... ieșiți afară, respectați casa Domnului! răcnea din răsputeri părintele Hyacynthe.

— Feodor, Li Kang, urmați-mă! porunci scurt Floris croindu-și drum printre nuntașii care se retrăgeau grăbit din calea lui. Stînjenit de imensele jupoane ale rochiei de mireasă, de-abea izbutea să o țină pe umăr pe Baptistine, care se zbătea ca o diavoliță, chirăind ascuțit.

— Te urăsc... să nu vă văd în ochi pe amîndoi... sînteți niște lași, ajutor... oh! Ernaudan, ajutor, ajutor! începu să strige și mai abitir Baptistine, dînd cu ochii de prietenul ei, furioasă și rușinată să fie dusă pe sus de față cu întreaga asistență. Luați pe nepregătite, invitații nu se încumetau să intervină. Tînărul cavalerist șovăi, nehotărîndu-se dacă să sară sau nu în ajutorul

ființei adorate. În cele din urmă își spuse că acea neașteptată intervenție fraternă se dovedea în favoarea lui. „Doar nu-s nebun să o eliberez ca să se mărite cu altul", gîndi el asistînd cu stoicism la chinul iubitei sale.

— Ce ți-am spus eu, căpitane, asta-i nuntă cu cîntec... oho! Și încă ce cîntec! repeta întruna La Fortune, strivind nemilos un păduche prins pe ceafă.

— Iisuse... Marie... porumbița mea... ce rușine îngrozitoare... ce scandal! hohotea Elisa în brațele bătrînului Grégoire care se străduia să o consoleze.

— Mda! Doamna Elisa are dreptate, s-a cam zis cu nunta noastră! oftă abătut Blaisois, recuperîndu-și halebarda de sub picioarele invitaților.

— Ai să mi-o plătești!... cît trăiesc n-o să-ți mai adresez cuvîntul! continua să țipe Baptistine lovind cu pumnii în spinarea torționarului ei și căznindu-se să-l tragă de păr.

— Cinstit să fiu, cam are dreptate, nici mie nu mi-ar place să mă ducă cineva așa, ca pe un sac cu cartofi! o compătimi în sinea lui Geoge-Albert, țopăind grăbit pe urmele lor.

— Scorpie mică, te ador! pufni în rîs Floris pe cînd ieșeau din biserică.

— Iar eu te urăsc!

— Nu-i nimic, îngerașul meu! replică Floris azvîrlind-o în caleașca ei de mireasă.

— Ooh... te urăsc... te urăsc! continua să urle Baptistine din ce în ce mai dezlănțuit, privindu-l drept în ochi.

Floris păli ușor. Înghițînd în sec, o rezemă de pernele caleștii.

— Feodor, Li Kang, duceți-o la castel, prieteni, vă urmez...

— Lașule... lașule... ești un laș, numai un laș poate să atace o femeie! Baptistine făcuse o adevărată criză de nervi.

— În regulă, boierașule, lasă-ne-o nouă pe tînăra stăpînă, se potolește ea! spuse Feodor.

— O, Libelulă Albastră, nu îndolia bucuria regăsirii cu lava otrăvită a mîniei ! șușură suav chinezul, înainte de a se cățăra pe capră, în locul vizitiului.

— Ce bucurie a regăsirii ! Oooh ! Care bucurie ! Oooh ! Au stricat totul... totul... îi urăsc ! se zbătea Baptistine să scape din strînsoarea de fier a lui Feodor.

— Haide, dă bice, Li Kang ! strigă Floris.

— Hei, domnule, dumneata care îmi răpești logodnica, dacă ești cu adevărat bărbat, întoarce-te spre mine !

Floris sări ca ars simțind între omoplați vîrful sabiei lui Jéodard.

— Așa, Jéodard... așa, omoară-l și salvează-mă ! urlă Baptistine fără să-și dea seama ce grozăvie spunea. De n-ar fi ținut-o Feodor, s-ar fi aruncat jos din mersul caleștii.

Invitații se buluceau care mai de care la ieșirea din biserică, spre a nu pierde acel picant spectacol.

— Domnule, vă conjur să vă calmați ca o persoană de onoare ce sînteți, și să vă băgați sabia în teacă. Nu este de demnitatea unui gentilom să vă duelați în preajma acestui sfînt lăcaș ! îl imploră Adrien pe Jéodard, aruncîndu-se între el și fratele său.

Tonul lui Adrien era atît de convingător încît, deși stacojiu de furie, Castillon du Rocher lăsă capul în pămînt, oarecum rușinat de a-și fi atacat adversarul pe la spate.

— Nici măcar nu știu cine ești, domnule care intenționai să te însori cu Domnișoara de Villeneuve, dar află că manierele dumitale îmi displac profund. Habar nu ai să te porți ! replică Floris trăgînd la rîndul său sabia din teacă.

Adrien oftă și își apucă fratele de braț.

— Ești nebun ? De ce-l provoci aici ?

— Eu îl provoc ? El m-a atacat !

— Nu, Floris, eu tocmai izbutisem să-l potolesc și acum, uite-l, e ca un taur înfuriat. Cere-i scuze și să mergem...

Floris îl privi uluit.

— Eu să-mi cer scuze ? Sper că glumești, Adrien...

— Aha, Domnului îi displac manierele mele ! răcnea între timp Jéodard. Prea bine ! Atunci, poftim, Domnul Papoule de Grandchamp îmi va fi martor.

Floris se înclină glacial.

— Eu mi-l iau ca martor pe contele Adrien de Villeneuve, fratele meu. Dar pot să aflu și eu cum te numești, Domnule ?

— Sînt contele Jéodard Castillon du Rocher, prin voia Majestății Sale, răspunse țanțoș logodnicul Baptistinei.

— Treaba dumitale... dacă ții cu tot dinadinsul, urmează-mă într-un loc mai retras decît acesta...

— Vai de mine și de mine, domnișorii ăștia frumoși vor să se lupte cu săbiile !

— Păcatele mele, s'or înfiebîntat rău di tăt !

— Ciudată cununie, Balthazar dragă !

Fără să-i pese de exclamațiile țăranilor și de comentariile invitaților, Floris ocoli calm biserica, urmat de Jéodard și de cei doi martori pe care perspectiva acelui duel îi dezola în egală măsură, deși din motive diferite. Toți cei de față se luară după ei...

Total relaxat, de parcă s-ar fi aflat într-o sală de scrimă, Floris își azvîrli cu nonșalanță tunica pe iarba peluzei din spatele bisericii. În schimb, Jéodard părea nervos din cale afară. Se plimba de colo-colo ca un leu în cușcă, gesticulînd energic.

În loc să-l încurajeze, Domnul Papoule de Grandchamp se văicărea de zor :

— Ai comis o nebunie, prietene...

— Poftim, Domnule, vă aștept ! strigă Floris cu aerul că se grăbește să plece acasă.

Tăișurile săbiilor scînteiară, răsfrîngînd lumina soarelui. Floris zîmbi. Oricît de curajos ar fi fost Jéodard, se vedea de la o poștă că logodnicul Baptistinei se pricepea să învîrtă banii, dar nu și sabia.

În schimb, Floris era un scrimeur desăvîrșit, ca și Adrien, mulțumită lecțiilor primite în copilărie de la cazacul Feodor. Confruntat cu un adversar atît de inofensiv, Floris ridică din umeri și cu o simplă mulinetă îi zbură sabia din mînă.

— Poftim, Domnule, v-ați salvat onoarea. Sînteți satisfăcut ? întrebă Floris întorcîndu-i spatele, în vreme ce băga sabia în teacă.

Toată lumea respiră ușurată. Floris se aplecă să își ridice tunica din iarbă.

— Nu... Domnule... nu, nu sînt satisfăcut ! urlă Jéodard ca un nebun repezindu-se să își recupereze sabia.

Floris nu îi luă în seamă strigătele.

— Ah, nu, Domnule, întoarceți-vă și luptați-vă ! răcni Jéodard înțepîndu-l pe Floris în braț.

— De data asta, Domnule, ai întrecut măsura cu mitocăniile dumitale, am să-ți dau o lecție să mă ții minte ! exclamă Floris enervîndu-se la rîndul lui, în timp ce o pată de sînge i se lățea pe mîneca de la cămașă.

— Vai, Doamne, e rănit ! țipară cîteva femei mai slabe de înger.

„Nu-mi miroase a bine" își spuse George-Albert furînd o cireașă verde din livada preotului și scuipînd-o pe dată cu o strîmbătură înciudată în capul Domnișoarei Barbe.

Fără să aibă habar de practică și nici de teorie, Jéodard duela orbește, slujindu-se de sabie ca de un ciomag. Făcea mulinete îndrăcite și loviturile lui se dovedeau cu atît mai periculoase, cu cît nu aveau nici o logică și nu urmăreau nici o tactică.

— Mi se pare, Domnule, că va trebui să te învăț să duelezi. Mînuiești sabia ca pe o furcă și mă obosești, iar moaca dumitale nu-mi place de fel ! ricană Floris, de parcă ar fi vrut să-și scoată definitiv din minți adversarul. Acesta se congestiona din ce în ce la față și ataca tot mai dezlănțuit. Floris para fiece lovitură cu un calm disprețuitor care îl exaspera pe Jéodard. Hotărît să riște un gest suprem, acesta fandă adînc și se năpusti ca berbecul asupra lui Floris. Lovitura putea fi mortală, dar Floris o pară cu dexteritate. Ochii lui verzi scăpărau primejdios. Gîfîind, Jéodard se redresă și își înșfăcă sabia cu amîndouă mîinile.

— Aha, Domnule, acum ai trecut la spadă... minunat... îl ironiză Floris și, surprinzîndu-l descoperit, se

strecură ca un șarpe pe sub brațul lui ridicat și îl străpunse cu sabia dintr-o parte în cealaltă a trupului. Domnul conte du Rocher se prăbuși ca un sac cu nisip.

— Doamne ferește și apără ! exclamară țăranii făcîndu-și semnul crucii.

— Vai, Domnule, de ce-a trebuit să vă provoace, bietul de el, acum l-ați omorît ! striga Domnul Papoule plîngînd în hohote.

Floris îngenunche și puse mîna pe pieptul rănitului care gemea și sîngera din belșug.

— Iute, părinte, aprinde-i o lumînare ! începură să se agite invitații alergînd să-l caute pe părintele Hyacynthe.

— Încă mai respiră, așa că mai bine ați chema un medic ! spuse Floris ridicîndu-se în picioare.

— Uite-l că vine, frățioare, spuse Adrien arătîndu-i-l pe Doctorul Tellier a cărui locuință se afla în piața din fața bisericii și pe care paracliserul îl prevenise deja.

— Ah, tu ești, Floris, te-ai întors și ai și făcut o boroboață ! mormăi bătrînul medic îngenunchind lîngă Jéodard ca să îi cerceteze rana.

— Hîm, e cam adîncă plaga ! Al naibi mai știi tu să bagi sabia-n oameni, la chinezi ai învățat asta ? Duceți-l degrabă acasă la mine, trebuie să-l cauterizez.

— Aaa... aaaa... Baptistine... Baptistine... aiura rănitul.

Floris păli iarăși.

— Crezi că scapă, doctore ? întrebă neliniștit Adrien.

— Cine poate să știe ? E un tip robust și sper ca fratele tău să nu-i fi atins plămînii. Pînă nu văd dacă face sau nu pipi cu sînge nu mă pot pronunța... în sfîrșit, soția mea o să-i pună lipitori, iar eu am să-i fac două sau trei sîngerări... om trăi și om vedea... Hei, voi de colo, luați-l binișor, nu-l zdruncinați ! se adresă medicul valeților lui Jéodard, care își duceau stăpînul pe brațe.

— Vino, Floris, nu mai avem ce căuta aici, mai bine ne grăbim să ajungem la castel ! spuse Adrien apucîndu-și ocrotitor fratele pe după umeri.

„Am impresia că stăpînul meu a făcut o gugumănie cît el de mare"... mormăi George-Albert instalîndu-se dintr-un salt pe crupa calului lui Floris.

Doamna Le Normant aşteptă ca cei doi fraţi să se depărteze. Spectacolul se sfîrşise. Dusă pe gînduri, se îndreptă agale spre eleganta ei caleaşcă, întrebîndu-se dacă să pornească spre Paris ori să se ducă să o viziteze pe Baptistine. Ernaudan de Gastagnac şi La Fortune se apropiaseră şi ei de o caleaşcă simplă, fără blazon pe portiere, păzită în schimb de şase soldaţi din regimentele de cavalerie uşoară.

— Haideţi, am venit degeaba, ne întoarcem la Versailles ! le comunică Ernaudan solaţilor săi pe cînd se pregătea să încalece.

— Şi ce-ai să-i spui „armăsarului", căpitane ? mormăi La Fortune.

— Adevărul, bătrîne... doar n-o să mergem după ea la castel !

— Mda... numai că *EL* o aşteaptă pe dom'şoara... şi cînd o afla o să vază negru'n faţa ochilor... Mda, ţie îţi pare bine... numa' vezi să nu te trezeşti fără galoanele de-abia dobîndite.

— Oh, ce surpriză plăcută ! Bună ziua Domnule De Gastagnac... Nu mă aşteptam să te găsesc aici... ! exclamă afabil Doamna Le Normant care trăsese cu urechea la dialogul celor doi.

— Respectele mele, Doamnă ! tresări tînărul înclinîndu-se respectuos.

— Dar... nu te ştiam atît de intim prieten cu Domnişoara de Villeneuve încît să asişti la nunta ei... spuse Jeanne-Antoinette cercetînd cu ochi iscoditori caleaşca goală. Ernaudan de Gastagnac se îmbujoră uşor.

— Ăăă... Domnişoara de Villeneuve a avut bunătatea să mă invite şi... cum aveam şi o misiune...

— Ah ! Da, desigur, înţeleg, ai importante responsabilităţi. Dar, ce văd... eu nu sînt decît o biată femeie şi nu mă pricep desigur în ale milităriei... totuşi... mi se pare mie sau ai un galon în plus ?

— Într-adevăr, Doamnă, aveţi un ochi care nu iartă, se umflă în pene Ernaudan de Gastagnac. Majestatea Sa mi-a acordat de curînd gradul de căpitan.

— Oh, căpitan la vîrsta dumitale... e minunat... și... cărei spectaculoase misiuni datorezi această avansare ?

Ernaudan roși de-a binelea.

— N-aș putea să vă spun... Tot ce știu, Doamnă, este că Majestatea Sa mi-a făcut cinstea de a-mi spune că serviciile mele îl satisfac pe deplin.

— Oh, așa stau lucrurile ! Sînt încîntată pentru dumneata, Căpitane... După cît se vede, Domnișoara de Villeneuve poartă noroc anturajului ei... masculin... Dumneata ai fost avansat căpitan, Domnul du Rocher a fost înnobilat ieri... în sfîrșit, bietul de el s-ar putea să moară astăzi ! Și... unde anume escortezi caleașca aceasta ? întrebă Jeanne-Antoinette, cu falsă inocență, punînd mîna pe clanța portierei.

— Ne reîntoarcem la Versailles, Doamnă ! se dădu de gol Ernaudan.

— Cu o caleașcă goală ? se miră Jeanne-Antoinette.

— Adică... ăăă... să vedeți... se bîlbîi Ernaudan care ar fi preferat de o mie de ori să conducă la atac o companie de cavalerie ușoară decît să răspundă la întrebările insidioase ale frumoasei Doamne Le Normant.

— Haide, căpitane, dă-mi brațul, ajută-mă să mă sui în caleașcă și... du-mă pe mine acolo unde trebuia să o duci pe persoana care... nu mai poate veni.

— Dar, Doamnă... așa ceva este cu neputință ! replică Ernaudan holbîndu-se îngrozit la ea.

— Ba da, ba da, prietene, replică senin Jeanne-Antoinette, adăugînd cu glas scăzut : Fă ce-ți spun eu, și ai cuvîntul meu de onoare că n-o să-ți pară rău. Știu să mă revanșez, și un căpitan poate ajunge colonel cît ai bate din palme.

— Vai, Doamnă ! exclamă Ernaudan indignat.

— Destul cu vorbăria, prostuțule, suie-te lîngă mine și o să-ți explic pe drum... gîndește-te că de-acum înainte frumoasa inimii tale îți poate aparține pe de-a întregul. Frații ei te-au scăpat de un soț nedorit... eu te scap de... un amant prea... sus-pus.

Preț de cîteva secunde, în sufletul lui Ernaudan se dădu o luptă aprigă. În cele din urmă, iubirea triumfă asupra simțului datoriei.

— Vă ofer brațul meu, Doamnă! murmură tînărul căpitan ajutînd-o pe Jeanne-Antoinette să se urce în caleașcă și, încredințînd frîul calului său lui La Fortune, se așează alături de ea, pe pernele de catifea.

— Porniți spre Versailles! porunci el scoțînd capul prin portieră. Jeanne-Antoinette zîmbi satisfăcută și se rezemă de perne.

— Ehei, se-ncurcă treaba! mîrîi La Fortune scărpinîndu-și partea cea mai delicată a trupului, adică posteriorul.

CAPITOLUL XII

— Nu... nu și nu! N-am să deschid!

— Baptistine, micuța mea dragă! Te rog, sînt eu, Adrien, deschide-mi ușa!

— Nici nu mă gîndesc! Nu vreau să vă mai văd cîte zile voi avea... nici pe tine și nici pe Floris! Mai ales pe el, nu...

— Dar acum am venit singur, Baptistine... deschide-i fratelui tău mai mare care te iubește și nu-ți vrea decît binele.

Baptistine șovăi. De două zile se zăvorîse în camera ei și refuza cu încăpățînare să primească pe altcineva în afară de Elisa și de Grégoire. Aceștia urcau la ea cu gustări de care tînăra nici nu se atingea. Disperată, bătrîna guvernantă nu mai știa ce să facă. Rezemată de umărul lui Grégoire, se smiorcăia întruna.

— Oh! porumbița mea... ce primire! Ce primire le faci fraților tăi!

— Dacă s-au înrăit în așa hal, zău că nici nu merită osteneala întoarcerii, n-aveau decît să rămînă acolo, la capătul lumii! replică necruțător Baptistine.

— Oh! Domnișoară Baptistine... fetița mea... erau atît de fericiți să te regăsească, nu trebuie să-i judeci după aparențe, protestă bravul intendent, disperat de întorsătura lucrurilor.

— Of! Ia mai lăsați-mă în pace, îmi ajunge cît sînt de nenorocită! izbucni Baptistine dîndu-i pe ușă afară și avînd grijă să tragă zăvorul în urma lor.

— Ei, ce mai e nou ? întrebă Floris care se preumbla dintr-o încăpere în alta.

Grégoire și Elisa își ridicară brațele spre cer :

— Nimic. Nu vrea să vă mai vadă.

— Să spargem ușa, doar n-o s-o ținem așa la nesfîrșit ! tună Floris, a cărui principală calitate nu fusese niciodată răbdarea.

— Ah ! nu, frățioare, ajunge ! Dacă Baptistine nu vrea să ne vadă și stă încuiată, nu pot s-o condamn pe de-a-ntregul. Are temeiuri serioase să ne poarte pică și în primul rînd ție, replică sec Adrien.

Floris tăcu milc. Nu era obișnuit ca fratele lui mai mare să se poarte astfel cu el. Adrien zîmbi.

— Ah, dragul meu Floris, temperamentul tău clocotitor ți-a adus și așa destule necazuri. Oare n-ai să te schimbi niciodată ? Lasă-mă pe mine să discut cu ea, poate că între timp a mai chibzuit și i-a mai venit mintea la cap. Am să încerc să-i vorbesc și... dacă s-a potolit, o să-i dezvălui neîntîrziat taina care vă privește pe amîndoi ! adăugă Adrien cu un suspin resemnat.

— Vai, Domnule Adrien... nu faceți asta, protestă Elisa, îngrozită.

— Ba da, Elisa, trebuie...

— Vai de mine... Domnule Adrien... nu vă fie cu supărare, dar eu una, chiar nu văd de ce „trebuie“... insistă buna femeie.

— Dacă am făgăduit ceva unui muribund nu pot să nu mă țin de cuvînt, răspunse sec Floris.

Elisa se uită întrebător la Feodor și Li Kang.

— Înțelepciunea Ordonată și Libelula Albastră vor auzi cuvintele parfumate din gura Bucuriei Zilei, cînd va suna ora Dragonului Albastru ! șopti sentențios Li Kang, legănîndu-și codița.

— Oh ! Li Kang, te rog, fii mai clar ! Nu pricep nimic din dragonii tăi ! protestă Elisa trîntindu-se pe un scaun, frîntă de oboseală.

Chinezul îi întoarse spatele și, profund jignit, apelă în sinea lui la zeul Chong rugîndu-l să limpezească mintea încețoșată a bătrînei, bătrînei, bătrînei Înțelepciuni Ordonate ! Hotărît lucru, totul mergea din rău în mai rău.

— Haide, micuța mea dragă, deschide-mi ! Îți jur că sînt singur și n-ai a te teme de dragostea mea pentru tine, insistă blînd Adrien.

Baptistine se apropie de ușă cu pași mărunți și privi prin gaura cheii. Adrien nu mințise.

— Bine, de acord, intră Adrien...

— Surioară iubită ! Vino să te strîng la piept ! murmură tînărul înduioșat privindu-și sora îmbrăcată într-o simplă rochie de indiană înflorată.

Baptistine nu putea rezista acelei chemări. Simțind că o umflă plînsul, se aruncă în brațele lui Adrien. Cei doi frați rămaseră multă vreme înlănțuiți. Baptistine își lipi capul de umărul lui Adrien.

— Oh ! Adrien, dac-ai ști cît mi-ai lipsit ! Ție nu-ți port pică, dar lui... lui... Oh! Rostind aceste vorbe, Baptistine se desprinse de Adrien și se îndreptă spre fereastră, întorcîndu-i spatele ca să-și ascundă lacrimile. El, pe care îl adoram și a cărui moarte atîta am jelit-o... Tocmai el, Floris, să se poarte așa cu mine de față cu lumea și să sfîrșească prin a-l ucide pe bietul Jéodard! Oh, ce monstru!

— Stai, draga mea, liniștește-te! De unde ai mai scos bazaconia asta ? Domnul Du Rocher nu a murit. A fost dus la castelul lui, unde este cum nu se poate mai bine îngrijit! replică Adrien, omițînd cu bună știință să adauge că bietul Jéodard aiura, pradă unei febre putride dintre cele mai primejdioase.

— Oh ! Jéodard trăiește ! Ce fericire ! Atunci se schimbă situația. Trebuie să mă duc neîntîrziat la el, se cuvine să-l îngrijesc eu însămi, sărăcuțul de el, să îl vindec și dacă... dacă nu se face bine... atunci... atunci îl ucid cu mîna mea pe Floris... pe acest asasin...

Adrien se înfioră. „Drace, îi poartă într-adevăr pică frumosului și inconștientului nostru Floris, va trebui să joc strîns și să o iau foarte pe departe, altfel, încăpățînată cum o știu, nu voi obține nimic de la Baptistine a mea."

— Hai să ne așezăm, draga mea, spuse el cu glas tare, trăgîndu-și sora spre o canapea, vom merge împreună să ne interesăm de sănătatea Domnului du Rocher...

Baptistine se îmblînzi ca prin farmec. Glasul calm și vorbele înțelepte ale lui Adrien îi potoliseră nevricalele.

— Am dorit să mă văd între patru ochi cu tine, surioară, ca să-ți povestesc întoarcerea noastră în Franța, se grăbi să adauge Adrien, pentru a abate gîndurile Baptistine. Am debarcat la Bordeux, acum cincisprezece zile, după douăzeci și două de luni de călătorie.

— Ați petrecut aproape doi ani pe mare ! exclamă Baptistine. Într-atît de departe se află China ?!

— Da, zîmbi Adrien. Ce-i drept, am avut de înfruntat furtuni grozave și mii de peripeții pe care ți le voi istorisi cu alt prilej... Trebuie să-ți spun, draga mea, că Floris și cu mine am devenit între timp „trimișii extraordinari" ai Majestății Sale împăratul Chinei K'Ien Long, care ne-a încărcat cu daruri scumpe pentru regele nostru.

— Trimiși extraordinari ? repetă nedumerită Baptistine.

— Da, adică ambasadori. Era deci de datoria noastră să-i raportăm Majestății Sale despre misiunea noastră.

— Ah ! Așadar mai întîi v-ați dus să-l vedeți pe rege ? întrebă Baptistine, brusc interesată.

— Da, scumpa mea, datoria față de Majestatea Sa e mai presus de orice, se justifică Adrien, luînd curiozitatea surorii sale drept legitim reproș.

— Cum îi merge ? îl întrerupse Baptistine.

— Cui, regelui ? se miră Adrien.

— Da, spune-mi !

— Ei, regelui îi merge foarte bine.

— Perfect, atunci povestește mai departe.

— Ajunși la porțile Parisului eram totuși nerăbdători să aflăm vești despre tine, așa că l-am trimis aici la Mortefontaine pe Feodor, cu poruncă să nu se lase recunoscut.

— Pff ! Va să zică el a fost dobitocul ăla înalt care i-a băgat în sperieți pe Blaisois și pe soția lui ! nu se putu abține să nu îl întrerupă Baptistine.

— Vroiam să-ți facem o surpriză, Baptistine ! Ai răbdare, ai să afli tot. Așadar, în vreme ce Feodor galopa spre tine, noi o porneam ceva mai încet, încărcați cum eram de atîtea daruri, spre Versailles.

— Ei bine, bănuiesc că regele a fost nespus de surprins să se trezească cu voi la Curte !

— Aș spune chiar că s-a arătat din cale-afară de emoționat. Ne-a ținut la curte cît a fost ziulica de lungă și am stat de vorbă și o bună parte din noapte în cabinetul lui secret. I-am povestit despre Rusia, despre China... În zori, cînd tocmai ne luam rămas bun de la rege, ne-am pomenit cu Feodor care aflase de la oamenii din sat că te cununai peste cîteva ceasuri... Am pornit ca nebuni în galop...

— Ei poftim ! Mai bine își ținea gura cobea asta de cazac, oftă Baptistine și acum aș fi fost măritată și fericită să vă regăsesc, pe tine și pe Floris, împreună cu soțul meu. În loc de asta, mă plictisesc și plîng de una singură în camera mea ! Dar, spune-mi, regele nu v-a pomenit de nunta mea ?

— Pe legea mea, nu !

— Pentru că el l-a înnobilat pe logodnicul meu ! se făli Baptistine.

Adrien nici nu clipi. Deși ar fi vrut grozav să dezlege toate acele mistere, preferă să schimbe vorba ca să nu o stîrnească iarăși pe Baptistine.

— Îți amintești, surioară... în urmă cu cinci ani, împreună cu ambasadorul Franței plecam de aici spre Petersburg. Primisem o misiune secretă din partea regelui !

— O misiune secretă ! Ia te uită și mie nu mi-a spus absolut nimic ! exclamă Baptistine înviorîndu-se ca priniv

— Păi... asta înseamnă că l-ai văzut între timp pe rege ? întrebă Adrien din ce în ce mai intrigat.

— Oh ! desigur, este o persoană încîntătoare !

Adrien o privi lung, apoi continuă :

— Majestatea Sa ne poruncise să organizăm o lovitură de stat pentru a o readuce pe tronul tatălui ei pe fiica lui Petru cel Mare, nefericita prințesă Elisabeta[1]. Și închipuie-ți că, oricît ar părea de necrezut, datorită curajului nebun al lui Floris. Drept mulțumire, îndată

[1] A se vedea *Floris, dragostea mea.*

după încoronare, ţarina Elisabeta ne-a acordat titlurile de Duce de Petersburg şi Duce de Dubino.

— Oh ! dar ce-mi povesteşti tu, Adrien, este nemaiauzit ! Va să zică şi tu şi Floris sînteţi duci... oh ! de el puţin îmi pasă, se grăbi să adauge Baptistine.

— Regele era la curent cu toate astea ! adăugă Adrien privind-o ţintă. Numai că Rusia, care ar fi trebuit să ne aducă numai fericire, s-a dovedit a fi izvorul multor nefericiri şi drame. La Dubino, fostă proprietate a mamei mele, contesa Maximilienne, Floris a aflat grozava taină a obîrşiei sale şi.. a ta. Am să ţi-o dezvălui, pentru că ai împlinit o vîrstă care îţi dă dreptul să ştii adevărul.

Baptistine sorbea vorbele fratelui său.

— Află deci că Floris nu este fiul tatălui nostru, contele Amédée de Villeneuve, ci al Ţarului Petru cel Mare... Mama mea, contesa Maximilienne, se despărţise de soţul ei, contele de Villeneuve, după naşterea mea. Pe Ţar, îl cunoscuse în Franţa...[1] Între ei s-a înfiripat o mare dragoste şi ţarul ne-a luat cu el în Rusia, unde s-a născut Floris...

— Da... da... eram la curent, toate astea... nu-mi spun nimica nou... ştiam că Floris s-a născut la Baku şi că eu am venit pe lume după ce v-aţi reîntors cu toţii în Franţa, în afară de bietul nostru tată, contele de Villeneuve, care s-a prăpădit în drum spre casă, pe vapor... Dumnezeule, dar... asta înseamnă că Floris... este... este un bas...

— Da, Baptistine, ai spus o vorbă mare, Floris este într-adevăr un bastard al ţarului şi a suferit îngrozitor cînd s-a trezit frate vitreg cu Ţarina Elisabeta !

— Doamne, Dumnezeule ! aşa este ! exclamă Baptistine.

— Pe scurt, draga mea, tocmai ne pregăteam să ne întorcem în Franţa, cînd, din motive rămase necunoscute mie şi lui Floris, ne-am pomenit cu toţii arestaţi.

— Arestaţi ! exclamă Baptistine.

— Da, la un loc cu Feodor, Li Kang şi Grégoire...

---

[1] A se vedea *Floris, dragostea mea.*

Ne-a fost dat să cunoaștem calvarul ocnașilor și al Siberiei... apoi am evadat. Scăpînd din mii de capcane, am traversat Mongolia și China.

— Oh, ce mult mi-aș fi dorit să văd și eu cum arată China, oftă tînăra fată.

— Este plină de chinezi, micuța mea Baptistine... și de pagode, de cîini înaripați... de mandarini... Acolo, surioară, la Pékin, l-am găsit pe PĂRINTELE NOSTRU... !

— PĂRINTELE NOSTRU ! repetă ea.

— Întocmai, Baptistine, Contele Amédée de Villeneuve nu murise pe vapor, la întoarcerea din Rusia, cum ni se spusese, ci părăsise pe furiș Franța și ajungînd în China devenise general al Împăratului, sub numele de Dragonul Albastru...

— Dragonul Albastru ! îl îngînă Baptistine visătoare.

— Da, a murit la Pékin, în brațele mele smulgîndu-i lui Floris o anumită promisiune ! adăugă posomorît Adrien.

În încăpere se lăsase o tăcere grea. Adrien așteptă cîteva clipe, apoi își continuă destăinuirea.

— Baptistine, tatăl nostru era urmărit de poliție pentru că făcuse parte din banda lui Cartouche.

— Contele Amédée de Villeneuve, tatăl nostru... un bandit ! bîigui Baptistine.

— Nu... nu, surioară. Dimpotrivă ! se grăbi să adauge Adrien, mințind cu bună știință. Mînat de o nobilă și generoasă pornire, se răzvrătise împotriva autorității regentului Philippe d'Orléans, cu intenția de a-i apăra pe săraci și pe asupriți...

— Oh ! Adrien, mi-a venit inima la loc, oftă Baptistine, dar... atunci.... mama noastră, contesa Maximilienne...

„Acu-i acu'... Doamne, de data asta, cum mai „înfrumusețez" adevărul ?" se albi la față Adrien.

— Scumpa mea, măicuța ta nu era contesa Maximilienne... măicuța ta a murit cînd te-a adus pe lume... era... era... o foarte mare doamnă de la curte, al cărui... al cărui nume a rămas un secret. Înainte de a părăsi Franța, tatăl nostru, contele de Villeneuve, te-a încredințat spre creștere mamei mele, contesa Maximilienne.

Deși pusă într-o situație delicată, te-a iubit și te-a răsfățat ca pe propriul ei copil.

— Iar eu am iubit-o ca pe mama mea! Dumnezeule... Dumnezeule...! mama mea... tatăl meu... murmură Baptistine.

Tînăra fată se ridică brusc de pe canapea și se duse la fereastră, urmărită de privirea neliniștită și înduioșată a lui Adrien. Brusc, Baptistine se întoarse spre el.

— Așadar, și eu sînt o bastardă ca și Floris. Asta vroiai să-mi spui, nu-i așa, Adrien... rosti tînăra fată cu o voce slabă.

— Oh, iubita mea, pentru mine faptul că ești sau nu bastardă nu are absolut nici o importanță, doar știi că eu iubesc filozofii și ideile noi. Tu ai fost și rămîi Baptistine, surioara mea iubită, și cu asta basta...

— Ești sigur că sînt sora ta? întrebă ea încă o dată cu glas stins.

— Da, ești sora mea vitregă, pe care eu o iubesc ca pe o soră bună! afirmă cu convingere Adrien.

— Și... Floris? întrebă Baptistine ridicîndu-și frumoșii ei ochi limpezi spre Adrien.

Acesta se înfioră imperceptibil. Sosise momentul cel mai dificil.

— Floris și cu tine ați fost crescuți împreună, atîta tot...

— Vrei să spui că...

— Da, Floris NU ESTE FRATELE TĂU... acesta este adevărul pe care TREBUIA să ți-l dezvălui!

Baptistine se întoarse din nou spre fereastră. Privea parcul înflorit. Afară cînta o mierlă. O urmări nostalgic cu privirea.

— Adrien... de ce... de ce îmi spui totul de-abia astăzi și de ce a împiedicat Floris căsătoria mea? întrebă cu glas stins tînăra fată.

— Pentru că pe patul lui de moarte tatăl meu m-a pus să jur că te voi lua de soție, Baptistine... rosti cu voce gravă Floris care intrase pe nesimțite în cameră și asistase la finalul dramaticei confesiuni a lui Adrien. Baptistine îi înfruntă semeț privirea.

— ...și îmi voi ține jurămîntul, cu sau fără voia ta! încheie Floris părăsind încăperea.

În zilele următoare, în castel se instală o atmosferă ciudată. Renunțînd să mai facă grevă în camera ei, Baptistine coborî să mănînce în sufrageria redeschisă în cinstea reîntoarcerii lui Floris și Adrien. Crudă cum numai o fată de șaptesprezece ani poate fi, se prefăcea că ignoră cu desăvîrșire prezența lui Floris și nu-i adresă cuvîntul decît lui Adrien. Acesta se pierdea în supoziții. Nu pricepea în ruptul capului ce anume se petrecea în sufletul ei, pentru că sora lui nu comentase în nici un fel cele aflate de la el. Adrien începea chiar să se întrebe dacă îl înțelesese cu adevărat. Zimbitoare și senină în relațiile cu el, îl sfida în schimb pe Floris printr-o mutenie de nepătruns.

În adîncul inimii, acesta se căia pentru a se fi lăsat tîrît pe panta violenței de firea lui pătimașă. Cîteva cuvinte sincere, cîteva vorbe tandre de regret, o atitudine drăgăstoasă și mai ales o explicație directă ar fi spulberat cu siguranță zidul pe care Baptistine îl întreținea cu diabolică plăcere între ei doi.

Baptistine era o fată cinstită și bună, dar tinerețea și totala izolare în care trăise îi fuseseră răi sfetnici. Își înăbușea cu îndărătnicie imensa dragoste nutrită în copilărie pentru Floris și refuza să își amintească de amețeala dulce simțită în biserică, după ce îl recunoscuse pe cel care atunci îl credea fratele său. Pentru ea nu mai conta decît faptul că o jignise, o ridiculizase și îi „asasinase" pe Jéodard. Adevărul este că tînjea după atît de agreabile zile cînd atîția bărbați o răsfățaseră cu omagiile lor și nu îi putea ierta lui Floris maniera trufașă în care îi comunicase obligația lui de a o lua în căsătorie.

Cei trei tineri luau deci masa într-o tăcere apăsătoare, întreruptă doar de banalitățile schimbate de Adrien și sora lui sub privirile consternate ale lui Feodor și Li Kang, în vreme ce, la bucătărie, Grégoire și Elisa se văicăreau în șoaptă.

Deprimat de acea atmosferă apăsătoare, George-Albert se răzbuna îndopîndu-se cu bunătăți.

— Vai, George-Albert ! exclamă Baptistine oprindu-l tocmai cînd se pregătea să își înfigă cu poftă degetul într-un castron. Văd că nu te-ai schimbat de fel !

Maimuțoiul se umflă în pene :

„Așa este ! Am rămas la fel de chipeș !“ își spuse el fudul întinzînd Baptistinei farfuria pentru a primi o porție de tocăniță de iepure. „Trebuie să recunosc că Elisa este cea mai bună bucătăreasă din lume, pe cinstea mea de maimuță, prefer de o mie de ori mîncarea ei chinezăriilor alea infecte !“

Baptistine îi mîngîie căpșorul negru.

— Știi, Adrien, mi se pare întruna că George-Albert o să deschidă gura și o să ne vorbească.

„Ei poftim ! Păi eu ce altceva fac ?“ bodogăni George-Albert înfigînd demn furculița într-o pulpă care înota într-un sos apetisant.

„Încîntătoare situație, n-am ce spune ! gîndea Floris, clocotind de furie. Baptistine se uită la mine ca la un ciumat. Pentru ea sînt ultimul om de pe lume, în ochii lui Feodor și Li Kang trec drept călău, iar Adrien îmi vorbește de parc-aș fi un om grav bolnav, care trebuie calmat. Elisa stă îmbufnată printre cratițele ei, Grégoire se smiorcăie, iar George-Albert nu mă bagă în seamă. Parcă aș fi un căpcăun. Dar dacă lăsam să se consume acea rușinoasă căsătorie, mă dezonoram în fața unui mort, iar... ea... ea ar fi fost pe veci legată de acel burghez nărod, tîmpit și fioros de vulgar...“

Lui Floris nu-i ajungeau epitetele ca să-l desființeze pe Jéodard. Simți că Baptistine îl privește cu mirare și își dădu seama că în furia lui oarbă începuse să izbească cu cuțitul într-o bucată de pîine. Ochii lui verzi fulgerară scurt.

— Bunul meu Grégoire, strigă deodată Baptistine, ca și cum ar fi citit gîndurile lui Floris, l-ai putea ruga pe Feodor sau pe Li Kang să se repeadă pînă la castelul Du Rocher ca să afle vești despre sănătatea Domnului Jéodard ?

Floris strînse pumnii. Baptistine îl sfida pe față și pe deasupra se prefăcea a nu fi observat că Feodor și

Li Kang se aflau la doi pași de ea. Floris remarcă totuși că nu spusese „logodnicul meu" și zîmbi. Era un început de victorie.

— Să mă duc, boiernașule ? îl întrebă Feodor, neștiind ce să facă.

— Întreabă-l pe Adrien, mormăi Floris, hotărît să bea pînă la fund cupa umilinței.

— Desigur Feodor, fugi și interesează-te de sănătatea acestui biet domn Du Rocher ! încuviință Adrien, gata de orice concesie pentru a readuce pacea sub acoperișul lor.

— Să mergem, prietene ! mîrîi Feodor către Li Kang, din mers.

Chinezul porni pe urmele cazacului, ca să-l ajute să înșeueze caii.

— Ah ! Pe Ucraina mea, blestemate mai sînt muierile ! Am să mă rog sfîntului Dimitrie al Kievului ca boiernașul să aibă puterea să pună mîna pe knut !

— Hi ! Hi ! Lamă Ascuțită, ca să ajungă la Libelula Albastră, Floarea de Mai va trebui să sară de o sută de ori peste cele zece mii de piedici pe care Zeul Înaripat al licornei verzi cu șapte inimi le va așterne sub pașii lui, și abia atunci va cunoaște țara dimineților liniștite !

Feodor îl încuviință în tăcere. Împreună cu Floris și Adrien, cazacul era una din puținele persoane de pe lume care înțelegeau aproape tot ce vroia să spună Li Kang... Ca întotdeauna, limbajul înflorit al chinezului ascundea și de astă dată un mare adevăr. După o tinerețe zbuciumată și aventuroasă, Floris ajunsese la vîrsta maturității prea răsfățat de natură și de succesele feminine repurtate în timpul peregrinărilor sale. Desigur, suferise nu glumă, dar suferința nu pusese o pecete de neșters pe sufletul lui, cum se întîmplase cu Adrien. Nimeni și nimic nu-i rezistase vreodată lui Floris. Fratele său, Adrien, îi împlinse întotdeauna toate poftele, Feodor, Li Kang și Grégoire erau prăpădiți de admirație după „imposibilele lui nebunii" care cel mai adeseori îi reușeau. Iar femeile îl răsfățaseră din cale-afară pe frumosul Floris, risipind lacrimi fără număr în urma

lui. „Floris, dragostea mea... Floris, dragostea mea...“ toate îi murmuraseră numele, topite de iubire în brațele lui. Dăduse gata pînă și o împărătească.

În împrejurări dramatice, Dragonul Albastru îi smulsese lui Floris un straniu și grozav jurămînt : să o ia de soție pe Baptistine. Simțul onoarei îi impusese să se învoiască. Fiul țarului nu avea să își ia înapoi cuvîntul dat.

Pe corabia cu care se reîntorsese în Europa, Floris se gîndise deseori la Baptistine și pe zi ce trecea începea să simtă o anume tandrețe vecină cu iubirea pentru ființa care, la plecarea lor, era încă o fetiță. Imensii ochi albaștri îl urmăreau adesea în amintire și păstra la piept medalionul cu chipul ei de care nu se despărțea niciodată. Era convins că în clipa cînd va debarca pe țărmul francez va regăsi o foarte frumoasă gîsculiță, ametită de admirație în fața lui, superb cavaler răsfățat de toate femeile lumii. Se și vedea sosind în ținută de gală la pensionul călugărițelor Ursuline ca să retragă pe Baptistine. La umba bătrînului stejar de la Mortefontaine avea să îi fure primul sărut și Baptistine avea să tremure de iubire pentru „fratele“ reîntors anume pentru ea de la capătul pămîntului, ca să se preschimbe în logodnic. Aflînd adevărul despre obîrșia ei, Baptistine își pierdea cunoștința sau poate chiar îi cădea în genunchi și, în semn de recunoștință, îi săruta mîinile, lui, Floris, fiul Țarului ! În sfîrșit, într-o zi de primăvară aveau să se căsătorească și el avea să o deprindă cu fiorii dragostei.

Tîmplele lui Floris zvîcniră imperceptibil. Întoarse capul spre Baptistine care rîdea, conversînd afectuos cu Adrien.

— Oh ! da, frățioare, hai să ne plimbăm călare amîndoi prin pădure ! bătu ea din palme entuziasmată.

Floris închise ochii. Prefera să nu asiste la acel spectacol și să se lase în voia visului de fericire pe care l-ar fi putut trăi alături de Baptistine dacă ea n-ar fi fost „dură“, egoistă, rea, pretențioasă, arogantă... proastă... și atît de frumoasă... da, atît de zăpăcitor de plăcută privirilor.“

Floris oftă. Avea să îți țină promisiunea cu orice preț deși intuia că lîngă o asemenea „scorpie" avea să trăiască o viață de infern. Dacă ar fi fost blîndă și ascultătoare, Floris și-ar fi regăsit pacea sufletească în castelul lor de la Mortefontaine, uitînd și de Țarina Elisabeta, și de blestemata Julia de Mengden. Și, cine știe, dacă regele ar fi avut din nou nevoie de agenții secreți, ar fi plecat din nou în misiune împreună cu Adrien, lăsînd-o pe Baptistine la castel să se ocupe de copiii lor. Ea n-ar fi suferit de pe urma micilor escapade pe care el le-ar fi avut pe ici, pe colo cu frumoase necunoscute, întrucît n-ar fi aflat niciodată nimic... Ajuns la acest punct al radiosului său vis, Floris lăsă să-i scape un zîmbet încîntat.

„Cred că stăpînului meu îi merge într-adevăr rău !" își spuse îngrijorat George-Albert „ciugulind" în treacăt din gustările aduse de Grégoire.

Floris începu să bată darabana cu mușchea cuțitului în pahar anume ca să o exaspereze pe Baptistine. Aceasta îi aruncă o privire posacă.

„Oh ! da, te-ai făcut cea mai frumoasă dintre femei ! Scorpie ce ești ! gîndi Floris, contemplînd-o cu ochi strălucitori. Ar fi fost prea ușor să-mi cazi în brațe fără să te împotrivești. La urma urmei, lupta asta nu-mi displace chiar deloc ! Las' că vezi tu ! Ai să plătești ca toate celelalte. Ai să-mi implori iubirea." Floris zîmbi cu infatuare și, parcă anume pentru a-l confirma, obrajii Baptistinei se îmbujorară ușor.

Conștient de farmecul și de frumusețea lui, Floris își trecu nepăsător degetele prin pletele negre inelate Baptistine își mută privirea spre fereastră, profitînd de faptul că de afară se auzea tropot de cal.

— Porumbița mea ! A sosit Domnul de Gastagnac cu cavalerii lui ! strigă Elisa.

— Oh ! ce bucurie ! exclamă Baptistine alergînd spre vestibul.

— Cine mai e și ăsta ? mormăi Floris ridicîndu-se de la masă.

Adrien înălță din umeri, nedumerit.

„Hi ! hi ! stăpînul meu trece din surpriză în surpriză !“ constată George-Albert, în timp ce înghițea un rest de cremă.

— Oh ! Ernaudan, prietene, ce plăcere să te văd ! exclamă Baptistine văzîndu-l pe cavalerist.

Acesta respiră ușurat. Îl înnebunise gîndul că Baptistine s-ar fi putut să-i poarte pică pentru că nu încercase să o salveze atunci, în biserică. Din fericire, ea părea să fi uitat cu totul de acea întîmplare.

— Să mergem în salonul mic, dragă Ernaudan ! spuse ea tandru și luîndu-l de braț pe tînărul căpitan îl trase după ea, sub privirile năucite ale lui Floris și Adrien.

Dînd cu ochii de cei doi tineri care tocmai ieșeau din sufragerie, Ernaudan schiță un vag salut. Floris făcu un pas înainte :

— Baptistine, fiți bună și prezentați-ni-l pe Domnul ! porunci el sec.

„Haide de, acum îi vorbește la persoana a doua plural, s-a prostit de tot !“ bombăni George-Albert din vîrful mesei, ciulind urechea.

O clipă Baptistine fu tentată să nu ia în seamă cererea lui Floris. Privindu-l sfidător, rosti în treacăt, în timp ce lăsa brațul gasconului și îl apuca de mînă :

— Domnul de Gastagnac este un bun prieten !

— Cu atît mai mult draga mea, prezintă-ni-l ! adăugă încetișor Adrien, cu glas blînd dar ferm.

Baptistine se opri locului :

— Prea bine ! Dragă Adrien ! ți-l prezint pe căpitanul Ernaudan de Gastagnac. Fratele meu, contele Adrien de Villeneuve-Caramey, și... acesta este cavalerul Floris de Villeneuve-Caramey, încheie ea plictisită întorcînd spatele.

Cam mirat de acea stranie prezentare, Ernaudan nu lăsă să transpară nimic din nedumerirea lui și îi salută cît se poate de politicos pe cei doi bărbați. Adrien îi răspunse amabil, cu aerul șefului de familie care primește sub acoperișul său pe un prieten al fiicei sale. În schimb, Floris, abia catadicsi să moțăie din cap. Cu zîmbetul lui de meridional jovial, acest Ernaudan de Gastagnac îi displăcea profund.

— Vino, dragă Ernaudan, se alintă Baptistine pisicindu-se și închizînd în urma lor ușa salonului.

— De necrezut ! Pe cinstea mea ! Asistăm la niște lucruri de neîngăduit ! este SORA TA ! Și o lași să facă asta, Adrien ? Nu te întrebi ce-or fi avînd oare să-și spună, amîndoi... cu ușa închisă... ar trebui să asiști la întrevedere, așa s-ar cuveni ! protestă Floris.

Adrien se stăpînește cu greu să nu pufnească în rîs. Să-l audă pe Floris vorbind despre reguli de bună cuviință, ca moșnegii, era chiar ultimul lucru la care s-ar fi așteptat din partea mezinului său.

— Uite ce-i, Floris, nu trebuie să o luăm prea din scurt pe Baptistine. Mi se pare mai înțelept să îi lăsăm aparențele libertății ca să se poată reobișnui cu tine... și abia atunci vom cere regelui încuviințarea să vă căsătoriți conform dorinței tatălui meu, răspunse Adrien.

Sfatul era cum nu se poate mai chibzuit.

— Perfect, va să zică Domnișoara ne ține în șah.. fie cum vrei tu frățioare... oftă exasperat Floris, plimbîndu-se de la un capăt la celălalt al vestibulului, cu mîinile împreunate la spate.

„În viața mea nu l-am văzut pe stăpînul meu în halul ăsta !" bodogăni George-Albert, care detesta conflictele și agitația și sări pe umărul lui Floris cu intenția de a-l înveseli. Numai că acesta nici măcar nu-l luă în seamă.

— Ei bine, dragă Ernaudan, ce vînt te aduce ? spuse Baptistine, numai zîmbet, așezîndu-l pe gascon lîngă ea.

— Aș fi vrut să mă întorc mult mai repede, mămicule, dar cînd ești în serviciul regelui nu depinzi de propria-ți persoană...

— Oh ! Ernaudan... Ernaudan... dac-ai ști cît am îmbătrînit în ultimele zile, oftă Baptistine de parcă ar fi avut o sută de ani. A trebuit să reflectez la situații extrem de complicate.

Baptistine oftă din nou.

— Baptistine a mea... mămicule... ce pot face pentru tine ? Sufletul meu, spada mea, onoarea mea de soldat îți aparțin ! Poți dispune de mine... și de noile mele galoane... după cum vezi, acum sînt căpitan !

— Oh, mă bucur, mă bucur din toată inima. Așadar, nu m-am înșelat. Este cu adevărat drăguț !

— Cine, Regele ?

— Da, frumos din partea lui că te-a ridicat la gradul de căpitan.

— Am bănuit eu că nu poți fi străină de această favoare, mămicule, pentru că regele mi-a acordat galoanele la mai puțin de un ceas după ce îi înmînasem un biet din partea ta, bilet pentru care eram tare gelos... și trebuie să îți mărturisesc mămicule... că... în ziua căsătoriei tale... te aștepta o caleașcă și aveam ordin din partea regelui să te conducem la palat îndată după ceremonie... oh ! Baptistine... n-am sărit atunci în ajutorul tău... pentru că nu vroiam să te văd în brațele Domnului Du Rocher nici în cele ale... ale...

„Ale regelui... Va să zică asta era surpriza promisă... înseamnă că oricum n-aș fi rămas cu Jéodard" își spuse Baptistine tulburată. „N-aș fi avut o noapte a nunții... sau poate că... Ludovic... dar atunci n-ar mai fi fost o noapte a nunții".

Gîndurile i se învălmășeau în minte. Mirat de tăcerea ei, Ernaudan profită ca să-și strecoare brațul pe după talia iubitei lui și să o strîngă la piept. Baptistine nu i se împotrivi. Absentă, își rezemă fruntea pe umărul tînărului cavalerist. Acesta se înfioră și îi sărută buclele aurii.

— Mămicule... mămicule... te iubesc... te simt nefericită... ce pot face pentru tine ? șopti el strîngîndu-i mîna și ducîndu-i-o la buze.

— Oh, nu, sînt fericită că mă aflu aici, în brațele tale ! Deocamdată nu poți face nimic pentru mine, Ernaudan, sînt ținută aici de... de o taină cumplită... nu-mi cere să-ți spun mai mult, pentru că nu pot !

Răvășit de neașteptata și misterioasa ei confesiune, Ernaudan o strînse pătimaș la piept, pregătit să o apere împotriva tuturor ca pe o eroină, ca pe o sfîntă. În culmea exaltării, tînărul gascon îi sărută la întîmplare obrazul, înnebunit să îl simtă pentru prima dată atît de apropiat de al lui.

— Mămicule... mămicule... te iubesc și nu-mi doresc decît să ne căsătorim. Lasă-mă să te cer oficial de soție, îi spun chiar acum fratelui dumitale, exclamă Ernaudan, sărind în picioare.

— Oh ! nu... să nu care cumva să faci una ca asta ! Doamne ferește ! strigă înspăimîntată Baptistine, oprindu-l pe Ernaudan la un pas de ușă.

— Asta înseamnă că nu mă iubești ! gemu Ernaudan.

— Ba da... ba da, Ernaudan... te iubesc... dar ce mă fac cu Jéodard, și cu... cu... ei ! fir-ar să fie, prea e complicat totul ! se poticni Baptistine în toiul explicațiilor.

— Oh ! Baptistine, mămicule... am ajuns să mă îndoiesc de orice. Nu știi ce chin e pentru mine să-ți aduc biletele altuia... Ah, cît sufăr din pricina ta... ! șopti Ernaudan sărutînd trist acea gură care îl zăpăcea. Baptistine nu se împotrivi, mirată totuși că nu mai simte acea plăcută căldură cu care începuse să se obișnuiască în brațele lui Jéodard și ale regelui.

— Ah ! nu ! Asta este prea de tot ! Domnule, te rog să poftești afară sau de nu, te voi ajuta eu însumi să o faci, cu vîrful sabiei ! răcni Floris care deschizînd brusc ușa o descoperise cu uluire pe Baptistine în brațele cavaleristului.

Tînăra se depărtă de Ernaudan cu un gest care părea să spună :

„Acum ai priceput, prietene ? Are o obsesie ! Vrea să ucidă pe oricine se apropie de mine ! Iată ce tristă viață duc acum..."

— Iertare, Domnule ! PORUNCĂ de la rege ! replică Ernaudan scoțînd cît ai clipi din buzunarul tunicii un plic cu blazonul Franței.

— He, he ! Nu cred că Majestatea Sa ți-a poruncit să-i comunici mesajele atît de „personal" ! rînji Floris întinzînd mîna să ia plicul.

— Am ordin să înmînez personal mesajul Domnișoarei de Villeneuve ! răspunse Ernaudan fără să-și piardă cumpătul. Floris șovăi o clipă, privi anvelopa sigilată și i-o pasă, în silă, Baptistinei. Aceasta se uită la el de sus, îi întoarse spatele și, apropiindu-se de fereastră, rupse febril pecetea regală.

„Inimioară,

Așadar, nu ești măritată. Nu știu dacă se cuvine să mă bucur sau să mă tem pentru noi doi. Purtătorul acestei misive va veni însoțit de o trăsură. Te aștept mîine dimineață împreună cu frații tăi, la ceremonia „trezirii". Ți-am găsit o „Naș㔠. Vei fi prezentată oficial la curte și astfel vei putea să vii și să pleci cînd vei dori. Ne gîndim la tine, ne e dor de tine, te visăm.

Prizonierul"

Baptistine se rezemă de pervaz cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Așadar, regele nu o uitase. Un al doilea plic căzu din interiorul primului. Conținea o invitație oficială

„Din porunca Majestății Sale, Domnul conte Adrien de Villeneuve-Caramey, Domnul cavalar de Villeneuve-Caramey și Domnișoara Baptistine de Villeneuve-Caramey sînt așteptați la palat mîine dimineață, la prima oră, pentru Ceremonia de Trezire a Regelui și pentru prezentarea debutantelor.

Marele șambelan, marchizul de Daube"

Baptistine se întoarse și, cu aerul cel mai firesc din lume, întinse această ultimă invitație lui Adrien. Floris se încruntă. Manevra Baptistinei nu-i scăpase și observase că primul bilet dispăruse ca prin farmec în decolteul ei.

„Scorpie frumoasă... va să zică și regele... regele... să-mi fie oare dat să îl am din nou rival[1]... murmură ca pentru sine tînărul gentilom.

Încercînd să ghicească ce anume se petrecea în mintea Baptistine, începea să nutrească o oarecare admirație pentru ea. Citind această schimbare în expresia ochilor lui verzi, tînăra întoarse fulgerător capul, cu obrajii în flăcări.

„Ah! Nu! N-am de gînd să-i las bucățica asta regească Prea-Iubitului nostru cel lacom. I-am cedat-o odinioară pe Pauline, dar de data asta, nu... bătrîne

[1] A se vedea *Floris, dragostea mea.*

Ludovic, o să mă bat și o să ți-o suflu pe scorpia noastră mică și blondă" își spuse Floris cu un zîmbet poznaș.

— Ah ! Feodor, Li Kang, picați la țanc, prieteni... exclamă Adrien zărindu-i pe credincioșii lor tovarăși care se întorseseră la castel. Chitiți-ne degrabă în cuferele de călătorie costumele de mare gală, plecăm imediat. Peste noapte o să tragem la hanul „Cornul de Aur" din Versailles, pe strada Copiilor Cuminți. Trebuie să ne înfățișăm dis-de-dimineață la palat.

— Prea-bine, Înălțimea Voastră ! răspunse Feodor căruia îi plăcea să-l trateze pe Adrien ca pe șeful familiei.

Ernaudan se dăduse într-o parte și îi cerceta cu mirare pe ciudații prieteni ai fraților Villeneuve-Caramey.

— Ei, cum îi mai merge bietului domn du Rocher ? întrebă Elisa care nu se sfia de Floris să-și arate afecțiunea pe care o nutrea pentru Jéodard.

— Duhul zeiței Lou, cea cu trei urechi de aur, pare să îl întărească pe Grămadă de Pistoli, declară solemn chinezul.

— Ah, Li Kang, vrei să spui că lui Jéodard îi merge mai bine ! Mă bucur ! exclamă Baptistine mîngîind drăgăstos codița chinezului.

Acesta se căzni să îi zîmbească.

Într-o bună dimineață parfumată cînd va avea înțelepciunea bătrînului Wu care a suit de treizeci de mii de ori muntele fericirii sacre, Libelua Albastră va intra în marea cîmpie !

Lui Ernaudan i se părea că visează. În schimb Baptistine înțelesese reprosul ascuns al înțeleptului chinez și își plecă o clipă fruntea ca imediat după aceea să o ridice, cu și mai multă îndărătnică semeție decît pînă atunci.

— Sînt nespus de fericită că Jéodard s-a mai întremat și mă voi duce zilele acestea să îl îmbrățișez ! rosti apăsat Baptistine, anume ca să-l scoată din fire pe Floris. Pînă atunci însă, buna mea Elisa, vino să mă ajuți să-mi aleg cele mai frumoase dinte rochiile mele cele noi.

Floris făcu un pas înainte. Adrien îl privi îngrijorat. Ce trăznaie îi mai dăduse prin minte ?

— Pentru rochiile dumitale, Baptistine, cine a plătit ? întrebă sec Floris.

Tînăra fată se prefăcu a nu-l fi auzit și începu să urce scările.

— Am pus o întrebare, repetă Floris autoritar. Cine a plătit toate aceste rochii ?

— Ei, și dumneata acum, Domnule Floris... A plătit domnul Jéodard, cine altcineva ? Pe cînd voi băteați ceamburiile prin lume, eu puneam la cale o căsătorie de toată frumusețea ! se revoltă Elisa.

— Va trebui să înapoiem totul ! porunci Floris pe un ton ce nu admitea replică, ignorînd reprosul voalat al Elisei.

Tînăra fată încremeni în mijlocul scării, apoi, după o clipă se întoarse lent cu fața spre el

— Să dau rochiile mele ? Asta e prea de tot ! Niciodată... mă auzi ? Niciodată ! urlă ea înnebunită de furie.

Îngrozitor de stînjenit de acea penibilă scenă de familie, Ernaudan încercă să se eclipseze pe nesimțite, strecurîndu-se spre ieșire.

— Uite ce este, draga mea, trebuie să recunosc că Floris are dreptate, nu se cade să mai păstrezi nimic... lasă, o să-ți cumpărăm noi alte toalete, încă mai frumoase, interveni împăciuitor Adrien, deși habar nu avea de unde să găsească banii necesari.

— Da ? Și pînă atunci, cum o să mă duc la prezentarea de mîine... poate goală pușcă ?! întrebă Baptistine pe un ton voit batjocoritor, menit să îl provoace pe Floris.

Acesta simți că-l furnică tot trupul. Murea de poftă să-i ardă o bătaie zdravănă.

— Nu, Baptistine, du-te să te îmbraci, poți să-ți păstrezi toaletele pînă mîine seară. Pe urmă om vedea, răspunse Adrien tamponîndu-și cu batista fruntea leoarcă de sudoare. Dumnezeule, ar fi preferat să se afle pe un cîmp de luptă. I-ar fi fost de o mie de ori mai simplu decît să medieze între Floris și Baptistine.

O oră mai tîrziu, caleașca trasă de trei armăsari din grajdurile regale gonea spre Versailles. Boarea înmiresmată a amurgului îndulcea acel sfîrșit de zi.

Baptistine se instalase în trăsură împreună cu Adrien, Ernaudan și cavaleriștii lui galopau pe de lături. Gasconul schimba zîmbete cu tînăra fată.

— Pst ! Nu mai face pe cocoșelul, căpitane, ori ai să mi te trezești cu tîrtița ciuruită de sabie, ascultă ce-ți spun eu, nu-mi miroase a bine ! bodogănea La Fortune trăgînd îngrijorat cu coada ochiului spre Floris, care galopa de partea cealaltă a caleștiii, însoțit de Feodor și Li Kang.

Grégoire și Elisa rămăseseră în castel împreună cu George-Albert, lăsat acasă de teama năstrușnicelor lui inițiative. Jignit de moarte, maimuțoiul se consolase cu o sticlă de vin de Anjou, adormind cu ea în brațe. Frații conveniseră să angajeze la Versailles o cameristă care să o îmbrace pe Baptistine.

— Surioară scumpă, rupse deodată Adrien tăcerea, nici nu știi ce fericit sînt că putem călători numai noi doi. După cum vezi, Floris nu a vrut să te plictisească cu prezența lui. Și pentru că nu e cu noi, profit să te întreb, așa, ca între frați : care sînt cu adevărat sentimentele tale față de el ?

Baptistine privi înspre Floris care își mîna armăsarul în galop întins. Sărind peste gropi sau peste cîte un trunchi răsturnat, călărețul și calul alcătuiau un singur trup. Cu buclele-i negre fluturînd în bătaia vîntului, Floris era mai mult decît seducător. Frumusețea lui nativă, eleganța lui deveneau cu atît mai frapante cînd se găsea în elementul lui, galopînd nebunește, duelînd sau luptîndu-se cu pumnii goi. Floris se regăsea cu adevărat pe sine ori de cîte ori intra în acțiune. Era născut pentru aventură. Simțindu-se privit de Baptistine, întoarse capul spre ea. Un zîmbet abea ghicit îi miji pe buze. Și pentru prima dată ochii lui exprimau o imensă tandrețe. Își scoase tricornul și o salută adînc pe cea care odinioară îi furase soră și pe care acum o socotea legitimă logodnică. Gestul lui de omagiu era sincer. Floris dorea să se împace cu ea și după o matură chizbuință se simțea dispus să facă primul pas. Baptistine se reîntoarse spre Adrien.

— Haide, scumpa mea, deschide-ți inima și spune-mi ce simți cu adevărat pentru Floris ? insistă blînd fratele ei.

— Simt... aversiune ! replică sec Baptistine, desfăcîndu-și febril evantaiul și începînd să-și răcorească cu el obrajii înfierbîntați.

— Aversiune ! se înfioră Adrien.

CAPITOLUL XIV

— Sire, e timpul ! șopti Lebel întredeschizînd perdelele patului cu baldachin.

Ludovic se ridică într-un cot și făcu semn valetului că se scoală imediat. O privi pe Jeanne-Antoinette care dormea, sau care se prefăcea că doarme lîngă el. Se simțea cuprins de sentimente contradictorii. Femeia aceea îi plăcea. Paradoxal, incredibilul tupeu cu care se înfățișau dinaintea lui în locul „Inimioarei" îi făcuse o bună impresie. Decepționat de absența Baptistinei, ca un copil rămas fără jucăria preferată, aproape că se bucurase de prezența Jeanne-Antoinettei și totuși acum șovăia dacă să se mai întîlnească sau nu cu ea. Se temea de temperamentul autoritar pe care îl intuia dincolo de aparenta ei supușenie. Femeia acea părea fragilă ca un vas de Saxa, dar era mai dură ca oțelul și Ludovic își cunoștea prea bine propria slăbiciune.

— Sînt o cîrpă, un laș care nu suportă singurătatea și toate fandositele astea de la curte mă dezgustă... Oh ! La urma urmei, cine sînt eu ?... Un rege, ori un biet amărît de îndrăgostit de o puștoaică de șaptesprezece ani... ?

Văzînd că stăpînul ei se ridică din pat, Messalina începu să latre bucuroasă.

— Ssst, taci, Messalina, frumoasa noastră prietenă încă nu s-a trezit ! șopti Ludovic încălțîndu-și papucii. Contemplă o clipă obrazul cu trăsături regulate, încadrat de bucle mătăsoase, de culoarea castanei. Tînăra femeie părea destinsă și odihnită. Regele oftă. Aventura cu Jeanne-Antoinette îi picase din cer, totul se înlănțuise

prea simplu și totuși trebuia să recunoască că cele două nopți petrecute în tovărășia superbei și de fel timidei burgheze se dovediseră extrem de agreabile.

„Om trăi și om vedea", își spuse Ludovic ridicîndu-se în picioare. Jeanne-Antoinette hotărî că era cazul să se miște și, scoțînd un braț molatec din cearceafurile de dantelă, îl apucă de mînă pe rege.

— Oh, Sire... Ludovic... ce fericită m-ai făcut... știi... pînă acum nu mi-am înșelat niciodată, niciodată bărbatul de-abea acum am înțeles ce este dragostea...

— Ssst... draga mea... dormi, e încă foarte devreme, șopti regele emoționat și flatat de acea mărturisire de parcă ar fi fost un adolescent. Culcă-te la loc... eu mă duc să-mi împlinesc corvezile regale.

— Cînd ne vedem din nou ?

— Foarte curînd, de bună seamă. O să te anunțe Lebel, răspunse Ludovic sărutîndu-i degetele lungi și subțiri.

— O să aștept... la han... Sire ! murmură Jeanne-Antoinette.

Mesalina țopăia nerăbdătoare. Ludovic îmbrăcă degrabă un halat peste cămașa de noapte și deschizînd o ușă mascată de oglinzi, trecu direct din apartamentele sale în cabinetul de Consiliu[1], pustiu la acea oră. Ferestrele înalte erau mascate de perdele groase din satin azuriu broșat cu fir de aur. Pereții placați cu lemn aurit erau luminați de flacăra unui singur sfeșnic.

„Așteptînd-o pe Venus, m-am pomenit în pat cu Minerva", zîmbi cu ironie amară regele, furios pe sine însuși.

Imensa masă de consiliu era cotropită de dosare. Ludovic oftă adînc, cu gîndul la nesfîrșitul șir de audiențe programate pentru acea zi.

— Hai, Messalina, e timpul să mergem ! Poate că izbutim să furăm cîteva minute și să rămînem singuri cu „Inimioara", surîse Ludovic aplecîndu-se să mîngîie căpșorul delicat al cățelușei.

Din „galeria oglinzilor" începeau să se audă glasuri.

---

[1] Căruia i se mai spunea „cabinetul regelui" sau „cabinetul cu oglinzi".

— Of, Inimioară... Inimioară... n-aș vrea să te văd decît pe tine... totul mă plictisește în afară de rîsul tău zglobiu... murmură Ludovic.

Messalina își ridică ochii spre stăpînul ei, de parcă i-ar fi priceput ezitarea și lătră, certîndu-l. Un valet deschise de îndată o ușă. Regele pătrunse în dormitorul său oficial și sări ca un puști peste balustrada de lemn aurit care despărțea patul de restul încăperii. Lebel îi puse scufia de noapte, cum cerea protocolul, și regele se întinse căscînd de zor în patul tapisat cu catifea violetă și purpurie al străbunicului său.[1] Cînd rezida la Versailles, era obligat să se supună în fiece dimineață acelei comedii.

„Ar trebui să schimb ceremonialul ăsta stupid și prăfuit", își spuse el excedat. Dar de fiecare dată cînd îndrăznise să propună așa ceva, protestele înspăimîntate ale miniștrilor și ale șambelanilor îl obligau să renunțe.

Ludovic căscă, simțind că-l cuprinde iarăși somnul.

— Majestate, ne îngăduiți să deschidem ușile pentru „prezentări" ?

— Da, Lebel, încuviință regele ridicîndu-se și rezemîndu-se de perne. Oh, Lebel...

— Da, Majestatea Voastră.

— Ai cumva idee, căpitanul nostru de cavalerie ușoară i-a adus pe frații de Villeneuve-Caramey ? întrebă în șoaptă regele.

— Da, Majestate. Ducele de Richelieu stătea adineauri de vorbă cu ei în „Ochiul de bou" [2]. Se ocupă de domniile lor, după cum i-a poruncit Majestatea Voastră.

— Și... psst, Lebel ! îl interogă Regele din ochi.

— Domnișoara de Villeneuve este și ea cu ei ! șopti fidelul valet care îi înțelesese întrebarea mută.

— Minunat, Lebel, minunat ! se înveseli cît ai clipi regele. Te rog să-i bagi înăuntru pe Domnii și pe Domnișoara de Villeneuve, înaintea „primelor vizite".

— Oh, Sire, aceasta este o foarte mare favoare cu care Marchizul de Daube nu va fi cu siguranță de acord ! murmură Lebel.

---

[1] Ludovic al XIV-lea.

[2] Anticamera regală.

— Sînt convins, tocmai bine o să aibă ce comenta. Și acum, dă-i drumul Lebel!

Valetul făcu o plecăciune și întredeschise ușa lăsîndu-i să intre pe „primii gentilomi ai camerei" și pe „marele șambelan".

— Majestatea Voastră a dormit bine? se interesa suav acesta din urmă, manifestînd, ca toată lumea, prefăcuta convingere că regele își petrecea nopțile în acel pat de paradă.

— Foarte bine, mulțumesc, domnule marchiz de Daube, răspunse regele, cu glas încă mai răgușit decît de obicei.

— Majestatea Voastră este pregătit să primească „vizitele familiale"? întrebă ceremonios marele șambelan.

— Sîntem pregătiți, domnule marchiz, sîntem pregătiți, zîmbi regele și conform unui ritual imuabil întinse mîna primului valet de cameră care îi stropi degetele cu alcool, deasupra unei imense tipsii de argint aurit.

— Ah, fiți binevenită Doamnă! o întîmpină afabil Ludovic pe regină, care se ivise însoțită de fiul lor, „delfinul", de prinții și de prințesele din familia regală, de ducele de Orléans, de ducele de Penthiéou... În urma lor pășeau ceremonioși primul medic și primul chirurg.

— Bună dimineața, fiule! Bună dimineața, verișorilor! spuse regele în vreme ce prințul moștenitor și ducii de Orléans și Penthiéou se înclinau de trei ori la rînd.

— Majestatea Voastră a dormit bine? întrebă la unison prinții.

— Am dormit minunat, mulțumesc de întrebare. Dar, vă rog, Doamnă, luați loc, în dimineața asta arătați superb și priveliștea chipului vostru mă bine dispune de cum m-am trezit! își complimentă Ludovic soția.

Regina se îmbujoră de plăcere. Un valet se repezi să deschidă balustrada aurită dincolo de care doar ea singură avea voie să treacă și doi paji se grăbiră să îi apropie un fotoliu de căpătîiul soțului său, în vreme ce prinții, ducii, verii și medicii rămaseră de partea cealaltă a camerei, ascultînd respectuos dialogul perechii regale.

— Bună ziua, Sire, Majestatea Voastră a dormit bine? întrebă regina, cu remarcabilă lipsă de imaginație.

— Da, Doamnă... mulțumesc de întrebare... bine... chiar foarte bine ! răspunse regele muindu-și degetele în apa sfințită adusă de șambelan.

Ludovic se închina imitat de întreaga asistență și, proptindu-și bărbia în piept, începu să se roage în gînd. După ce isprăvi rugăciunea, rămase în aceeași poziție de reculegere și privi pe furiș spre soția lui. Brava Maria Leczinska era cea mai bună soție din lume. Mai în vîrstă decît el, îi ierta infidelitățile cu toate că, geloasă din fire, suferea îngrozitor. În orice caz nu scotea o vorbă și nimeni în afară de rege nu îi bănuia chinul. Ludovic se simți brusc cuprins de remușcări. Nu pentru a fi petrecut ultimele două nopți în tovărășia Jeanne-Antoinettei, ci pentru intenția de a o instala la curte, în calitate de favorită oficială, pe „Inimioara".

— Doamnă, vă rog să îmi mărturisiți ce vă dorește sufletul pentru ziua de astăzi, vă promit dinainte că vă împlinesc vrerea ! spuse regele dîndu-se jos din pat.

Regina și toți cei de față își plecară ochii. Doi paji îngenunchează și îi puseră papucii, apoi regele se îndreptă spre fotoliul său. Frizerul îi scoase scufia și începu să îi pieptene bogăția de plete castanii și mătăsoase.

— Vai, Sire, se grăbi să răspundă regina Maria, uluită de neobișnuita solicitudine a soțului ei, cum să mulțumesc Majestății Voastre ?

— Ei, Doamnă, începu să rîdă Ludovic, așteptați mai întîi să vă împlinesc dorința. Deci, ce vă poftește inima ?

— Sire, după-amiază mă duc să vizitez, împreună cu doamnele mele de onoare, mînăstirea călugărițelor Ursuline de la Poissy !

— Ah, Ursulinele de la Poissy ! repetă regele, în vreme ce frizerul îi aducea peruca.

— Să intre „marile vizite" ! strigă șambelanul arborînd o expresie încă mai trufașă decît pînă atunci.

În cameră intră un al doilea grup, ceva mai compact decît primul. În zumzetul general, conversația celor doi soți devenea anevoioasă. Regele îi salută în bloc pe noii veniți, prea numeroși pentru a avea vreme să i se adreseze fiecăruia pe rînd.

— Spuneați, Doamnă, că vă duceți la Ursulinele de la Poissy ! reluă regele dialogul cu soția lui, ignorîndu-i pe „marii ofițeri ai camerei", pe „marii garderobieri", pe frizerul său de fiecare zi, pe bărbierii săptămînali, pe cei trei spițeri, pe cravatier, pe ceasornicar, pe doamnele de companie ale reginei, pe ducele și pe ducesa de Luyness — prieteni apropiați ai Mariei Leczinska —, pe prinții și prințesele care se perindau prin fața lui.

— Da, Sire, și Majestatea Voastră știe cît de atașată sînt de ordinul lor. Ei, bine, bunele călugărițe se roagă Cerului să se milostivească și să le ajute să poată plăti o statuie a Sfîntului Ioan Botezătorul.

Regele surîse în vreme ce bărbierul începe să mînuiască briciul.

— Cerul s-a milostivit, Doamnă, pentru că, iată, vă oferim pe cheltuiala noastră personală această statuie a Sfîntului Ioan Botezătorul, pe care și noi îl iubim cu deosebire ! ținu să sublinieze Ludovic.

Un murmur aprobator salută generosul gest regal. Ludovic privi în oglindă, nerăbdător să vadă dacă nu cumva în șirul nesfîrșit al curtenilor care se înghesuiau la intrarea dormitorului o putea descoperi pe „Inimioara".

— Vai, Sire, ce mărinimos sînteți ! exclamă regina, în culmea fericirii.

— Sînt cel mai fericit om din lume cînd știu că pot să îți fac o bucurie, dragă Marie, săvîrșind totodată o faptă creștinească, șopti regele, sincer mulțumit. Ce-i drept, s-ar fi cuvenit să adauge : „Cu ocazia asta îmi spăl și păcatele..."

— Oh, Ludovic ! murmură regina, mișcată pînă la lacrimi.

Curtenii ciuleau zadarnic urechea, sperînd să prindă ceva din conversația celor doi soți care vorbeau anume încet spre a nu fi auziți.

— Ce părere aveți, Doamnă, despre noile voastre doamne de onoare ? întrebă regele cu glas tare, aducînd anume vorba de subiectul care îl interesa pe el.

— Minunată, Sire, și mă grăbesc să mulțumesc Majestății Voastre pentru această mare favoare. Baronesele Skokovska au sosit acum două zile și am avut deja plăcerea să mă întrețin cu ele în limba poloneză.

— Prea bine, Doamnă, atunci vă rog să mi le prezentați !

— Apropiați-vă... apropiați-vă fetelor ! spuse regina întorcîndu-se spre suita ei.

Două fetișcane frumoase coz, cu păr blond-cenușiu, se apropiară de balustrada aurită, și de fel intimidate, făcură o reverență adîncă.

— Fiți bine venite, li se adresă binevoitor regele, în vreme ce frizerul îi pudra peruca. Mi se pare mie, Doamnă, sau în suita voastră mai aveți un loc liber pentru încă o domnișoară de onoare ? întrebă în treacăt regele.

Regina oftă. Începea să înțeleagă motivul subitei generozități a augustului său soț care pînă acum o obligase să se resemneze cu prezența fostelor lui metrese, surorile de Mailly-Bresle, devenite doamnele de Mailly, de Vintimile și de Châteauroux.

— Într-adevăr, Sire, Majestatea Voastră este corect informat, răspunse sec regina.

Curtenii se priviră încîntați. „Trezirea" promitea să fie interesantă. Numai ochi și urechi, așteptau să afle din gura regelui noutăți care să le hrănească bîrfele.

— Am fi încîntați, doamnă, dacă ați acorda acest loc din suita voastră surorii unor bravi și credincioși slujitori ai coroanei noastre. Este vorba de Domnișoara de Villeneuve-Caramey, descendenta unei străvechi familii de viță nobilă.

Regina își mușcă buzele. Altceva nici nu putea face.

— Să intre „primele vizite" ! anunță marele șambelan. Ludovic fu cît pe ce să slobozească o înjurătură : bărbierul tocmai îi aplicase pe obraz un burete moale impregnat cu oțet, ca să calmeze iritația produsă de brici.

— La naiba cu eticheta asta blestemată ! mîrîi el.

— Majestatea Voastră dorește ceva ? se precipită spre el marele valet al camerei.

— Da... da... să-i dați zor... prea ați lungit-o în dimineața asta ! murmură plictisit regele.

Marele valet fu cît pe ce să își înghită jaboul.

Al treilea val de curteni se revărsa într-o desăvîrșită ordine. Printre acești „primi vizitatori" se numărau lectorii apartamentelor regale, lectorii cabinetului regal, intendenții distracțiilor regelui și cîțiva seniori aleși pe sprînceană.

— Majestatea Voastră, binevoiți și întindeți picioarele !

— Da... bine... ! se conformă regele, profund agasat.

Doi paji îi puseră ciorapii și jartierele, în timp ce alți doi așteptau să îl încalțe. Regele se aplecă să își încheie jartierele cu bumbi de diamant.

— Colațiunea Voastră, Majestate ! se apropie ofițerul „gurii" și al „paharului", întinzîndu-i pe un platou de argint un pocal cu cafea cu lapte de migdale. Ludovic luă o înghițitură și se înecă îngrozitor. Cafeaua era mult prea fierbinte. Din ce în ce mai enervat, privi iar în oglindă în speranța că va da cu ochii de Baptistine.

În cameră aerul devenise irespirabil. Ludovic zîmbi fericit propriei imagini reflectate de luciul oglinzii. O zărise în sfîrșit pe Baptistine, în ambrazura uneia din ferestre, flancată de frații ei care stăteau de vorbă cu Richelieu. Regele se ridică și își lăsă brațele în voia garderobierului și a primului valet care îl dezbrăcară de cămașa de noapte, în vreme ce alți doi valeți întindeau în fața lui un halat de casă ca să îl ascundă privirilor indiscrete. În felul acesta regelui nu i se mai vedea decît capul. Baptistine se uită de jur împrejur ca să se convingă că nu o observă nimeni și, înălțîndu-se pe vîrfuri, îi făcu cu ochiul regelui, ca pentru a-i spune :

— M-am plictisit... ce bine era să fi fost numai noi doi singuri...

Impasibil, Ludovic se făcu nevăzut îndărătul halatului.

— Frumoasa mea dragă, pentru insolența ta ai merita o chelfăneală, dar te iertăm, inimioară ! Nu-ți pierde răbdarea, ajungem și la supa noastră ! murmură regele în timp ce fiul lui, „delfinul", somnoros și prost dispus, se apropia de el ca să îl îmbrace cu o cămașă.

Curtenii se priviră consternați. Cui îi vorbise regele ? Ludovic pocni din degete. Messalina lătră vesel.

— Majestatea Sa zadoră zanimalele ! șoșotiră cei prezenți, ușurați să descopere cui anume îi făcuse regele onoarea de a-i adresa cuvîntul.

Baptistine pufni în rîs. Din toți cei de față, ea singură îl înțelesese pe Ludovic. Floris se întoarse și o privi sever. Baptistinei puțin îi păsa. Nu-și încăpea în piele de fericirea de a se afla la Versailles. Peste noapte dormise într-o fermecătoare cămăruță de han. La cinci dimineața Adrien o trezise și îi trimisese o slujnică tînără care o ajutase să își pună rochia de mare gală, cu corset, jupoane și tiv negru, după cum prevedea eticheta.

— Vai, Domnișoară ! Sînteți nemaipomenit de frumoasă ! se minună slujnica.

Baptistine o privi cu simpatie.

— Cum te cheamă ?

— Lisette, sluga dumneavoastră, Domnișoară, răspunse slujnica, o fată robustă și frumoasă, cu piele trandafirie, sîni obraznici și șolduri bine proporționate. Întreaga ei făptură respira un aer sănătos și vesel.

În miez de noapte, pe Baptistine o trezise un zgomot suspect. I se păruse că Floris, care dormea în camera de vis-à-vis, deschisese ușa. Baptistine o studie ceva mai atent pe Lisette. Sub privirea ei închizitoare, slujnica se fistîci. Baptistine era aproape sigură că recunoscuse vovea lui Floris care murmura :

— Haide, frumoaso, intră !

Cineva chicotise.

— Bine... intru.

Urmase un oftat prelung și ușa se închisese. Baptistine observă pe gîtul slujnicei cîteva urme viorii. Îi întoarse spatele gînditoare și, amînînd pentru altă dată lămurirea acelui mister, își luă evantaiul, coborî și se urcă în caleașa în care Floris și Adrien o așteptau impacientați de-a binelea.

— La revedere Lisette ! spuse Floris pe tonul cel mai firesc din lume.

— Întoarceți-vă degrabă, domnule cavaler... întoarceți-vă degrabă ! strigă Lisette pufnind într-un hohot de rîs provocator.

„Cîtă ipocrizie !“ își spuse Baptistine, pîndindu-i pe sub genele-i lungi și întoarse.

Privirea ei trebuie să fi fost destul de elocventă, pentru că Floris începu să tușească încurcat. Își petrecu mîna peste peruca pudrată și, zîmbind din vîrful buzelor, porunci energic :

— Dă, bice, Feodor !

— Haide, vino, draga mea ! repetă Adrien, pentru a suta oară, așteptînd-o pe Baptistine care se oprea la fiece pas ca să admire profunzimea de mărunțișuri, coliere, panglici, figurine de ceară, păpuși de turtă dulce, portocale, linte, fasole, gogoși și acadele pe care le vindeau negustorii înșirați de-a lungul coridoarele palatului pînă chiar în pragul apartamentelor regale.

Tînăra fată era încîntată. Totul o fascina și o amuza, inclusiv ușurința cu care pătrunseseră în palat și ajunseseră pînă în salonul Ochi de bou.

— Oh, Adrien, uite o lectică, închiriază și pentru mine una ! îl imploră ea ca să le imite pe doamnele de la curte care se plimbau în acel mod în interiorul palatului, purtate de cîte doi valeți.

Pe Adrien entuziasmul ei copilăresc îl înduioșa. În schimb Floris arbora aerul blazat al cuiva pe care nimic nu-l mai poate mira... și totuși în urmă cu cîțiva ani avusese și el exact aceleași reacții de provincial entuziasmat.

— Intrările în cameră ! anunță cu voce de stentor marele șambelan.

Baptistine se ridică din nou pe vîrfuri, ca să nu piardă nimic din spectacol. Un valet tocmai întindea regelui o oglindă. Conform unei coregrafii minuțios pusă la punct, ofițerii garderobei se apropiară cu tunica și îl ajutară să și-o îmbrace. Ludovic își alese un jabou dintr-un coș și o batistă dintr-un vas de porțelan, în timp ce consilierii, căpitanii corpului de gardă și ai celor o sută de străjeri elvețieni, marele paroh, diaconii, marele capelan, maeștrii de ceremonii, maeștrii de protocol, însoțitorii ambasadorilor, căpitanul ogarilor, șefii pajilor, primul arhitect, marele medelnicer, oculiștii, chirurgii,

dentiștii, maseurul, toți se perindau și îl salutau pe Majestatea Sa Regele și pe Majestatea Sa Regina care păreau, ca și fiul lor, gata-gata să adoarmă.

Floris oftă. Simțea că se înăbușă. În decursul aventurosei lor misiuni, uitase de implacabilul ceremonial, de rigida etichetă de la Versailles. Privi spre Baptistine și o văzu că își rotea ochii de jur împrejur, ca un pisoiaș curios. O dată mai mult se simți cuprins de remușcări. Pentru ce se purtase atît de aspru cu ea ?

Între timp, încăperea, deși de proporții respectabile, se dovedea cu totul neîncăpătoare. Îmbrîncită de un preot nervos din cale-afară, Baptistine își pierdu echilibrul. Floris o prinse în brațe. Ea voi să se desprindă din îmbrățișare dar înghesuiala era atît de îngrozitoare încît literalmente nu se putea clinti. Profitînd de ocazie, Floris o strînse la piept.

— Bobocelul meu de trandafir... iartă-mă...

Baptistine i se păru că visează. Să fi fost vocea lui Floris ? Buzele tînărului îi mîngîiau urechea. Baptistine își ridică privirea spre el și ameți. Floris îi zîmbea tandru și irezistibil de cuceritor. Ochii lui verzi nu mai sclipeau răutăcios. Dimpotrivă, erau calzi și luminoși. Preț de o clipă, Baptistine uită unde se aflau. Pe lume nu mai existau decît ei doi și într-o strălucire de fericire, înțelese că Floris era cavalerul viselor sale. Fără să își dea seama, își lăsă capul pe spate, cuprinsă de un val de fierbințeală. Își simțea trupul moleșit și, frematînd de nerăbdare, se lipi de pieptul puternic al lui Floris.

„Fetița noastră a devenit femeie în toată regula... și încă una foarte primejdioasă", gîndi Floris, surprins și tulburat.

Regele îngenunche pe „pătrățica" lui, ca să se roage.

— Floris... ia privește la doamnele acelea de lîngă șemineu ! șopti Adrien, luîndu-și fratele de braț.

— Cum... ce... ce spui ? se trezi acesta la realitate.

Adrien nu observase emoția celor doi tineri, atenția fiindu-i atrasă de profilul celor două poloneze prezentate de regină augustului ei soț.

— Privește... privește-le cu atenție, pot să jur că sînt Henrietta și Philippa... insistă Adrien.

— Nu zău ? replică absent Floris.

— *Quo sumus omnipotens Deus* ! mormăia capelanul.

Regele își isprăvise rugăciunile. Se ridică în picioare și, înainte de a-și lua pălăria din mîinile primului gentilom, plimbă pe deasupra tuturor obișnuita lui privire glacială.

— Repede, Majestatea Sa zpornește ! le făcu semn Richelieu celor trei tineri, trăgîndu-i după el.

Floris oferi brațul Baptistinei. Aceasta se prefăcu că nu-l observă și urmă cohorta care se ținea după Majestățile Lor. Ca în fiece dimineață, Regele și Regina se duceau să asiste la slujbă.

În timpul serviciului divin, cel puțin patru persoane avură gîndurile cu totul în altă parte, începînd cu regele însuși, care, izolat pe tribuna lui, nu avea cum să o vadă pe Baptistine. Ca să își uite de urît, Majestatea Sa număra mașinal, de la cap la coadă și de la coadă la cap, cei paisprezece stîlpi ai capelei. Ocupație, trebuie să o recunoaștem, mai mult decît fastidioasă.

— Încetează... Ludovic, doar n-a furat nimeni stîlpii peste noapte ! nu se putu abține regina să nu-l certe, exasperată.

Adrien întorcea întruna capul, încercînd să le zărească pe cele două doamne blonde, obiectul curiozității lui.

Floris se străduia să atingă cu brațul umărul Baptistinei și nu izbutea, stînjenit de imensele ei crinoline. Expert în materie, după cîteva lungi minute de lăudabile eforturi, izbîndi în delicata lui operațiune. Simți cum brațul Baptistinei șovăie, se retrage, apoi revine la loc. Tînărul își coborî privirile spre ea. Baptistine avea umerii dezgoliți și de sub dantelele decolteului se întrezărea despicătura dintre sîni. Buclele strînse într-un coc suplu, prins cu un mic buchet de egrete, palpitau în ritmul respirației ei precipitate. Înduioșat și fermecat, Floris zîmbi.

„Nici eu nu mai înțeleg ce anume simt pentru ea. Ciudat... Nu mi s-a mai întîmplat niciodată așa ceva".

Baptistinei i se muiaseră picioarele. Apropierea de Floris îi tăia suflarea și avea impresia că brațul lui îi frige umărul.

„E și normal să fie așa, prea îl urăsc!" își spuse ea, încîntată de explicația pe care o găsise.

— Adrien, fii bun și dă-te puțin mai încolo. N-am loc nici să respir! șopti ea.

„Degeaba fugi, bobocelul meu de trandafir... mărgăritarul meu... pînă la urmă tot ai să joci cum o să-ți cînt eu!" părea că spun ochii ironici ai lui Floris.

Enervată, Baptistine începu să-și facă vînt cu evantaiul, așteptînd cu nerăbdare sfîrșitul slujbei.

— Urmați-mă degrabă, domnișoară de Villeneuve, și voi, Domnilor; ne reîntoarcem în cabinetul oglinzilor! spuse precipitat ducele de Richelieu.

Însoțiți de acesta, Baptistine, Floris și Adrien o luară din nou la goană pe urmele curtenilor.

Oamenii ăștia sînt nebuni de legat", gîndi Baptistine văzînd cum femei și bărbați alergau care mai de care, înghiontindu-se sălbatic și bulucindu-se ca să se plaseze cît mai la vedere în calea reginei și a regelui. Acesta trecea absent și glacial, ca totdeauna în public, catadicsind arareori să moțăie din cap un vag salut. Baptistine rămăsese blocată îndărătul a doi gentilomi care dădeau de zor din coate străduindu-se să-și facă loc mai în față. Privirea de catifea îi fulgeră scurt. Baptistine ar fi jurat că Ludovic o văzuse.

— Oh... regele... regele s-a uitat la mine! exclamă în culmea fericirii unul din ce doi nobili.

— Ba, pardon, domnule! Majestatea Sa m-a remarcat pe mine! Nu încape nici o îndoială!

— Ah, nu, să-mi fie cu iertare, domnule, dar regele m-a privit pe mine și numai pe mine! îl contrazise furios primul gentilom.

Tot ciondănindu-se, cei doi se depărtară pe urmele cohortei, sub privirile stupefiate ale Baptistinei.

— Ia te uită la ei ce proști sînt! Ce contează dacă regele i-a privit sau nu? exclamă tînăra fată.

— Tți domnișoară! Aici, zo privire de-a regelui poate schimba destinul zunui principe! replică indignat Richelieu.

Parchetul strălucitor aluneca îngrozitor și Baptistine, neobișnuită, călca cu luare-aminte ca să nu cadă. Picioarele n-o ascultau și rochia grea, croită din aproape treizeci de metri de brocart sidefiu, începea să-i apese umerii.

„Oh, la, la, nu mai ajungem odată ?“ se întreba ea pe cînd traversau în mare viteză saloanele.

— Ah ! Tîmpita ! Prost-Crescuta ! Zăpăcita ! începu să vocifereze o doamnă furioasă.

Baptistine se opri încurcată. Intrînd în salonul lui Marte, călcase din greșeală pe „coada“ doamnei dinaintea ei. Era chiar ducesa care o măsurase cu atîta dispreț la Compiègne.

— Vă rog să mă iertați, doamnă, nu v-am văzut ! se scuză cît de politicos știa, ea, Baptistine.

— Oh ! Aūzi la ea, impertinenta ! Nu m-a văzut, de parcă eu aș fi invizibilă ! Cînd nu ești în stare să te porți cum se cuvine, nu vii în „țara asta“ ! Sau poate că Domnișoara vrea să atragă atenția asupra ei prin proastă creștere ! ? adăugă ducesa, ricanînd răutăcios.

— Ba nu vreau deloc, și dacă e vorba pe-așa nici nu-mi mai cer iertare ! protestă Baptistine enervată.

Lumea începea să privească spre cele două femei. Rămas în urma Baptistinei, Floris înaintă spre ducesă.

— Domnișoara de Villeneuve este... verișoara mea. Se află aici însoțită de mine și vă rog, Doamnă, să aveți bunăvoința de a fi cît se poate de îngăduitoare cu lipsa ei de experiență.

Ducesa își mută privirile de la Baptistine la chipeșul cavaler, cu un cap mai înalt decît ea. Nu-l mai văzuse niciodată la curte și obrazul lui bronzat, brăzdat de o cicatrice adîncă, aducea mai curînd a corsar decît a gentilom.

— Sînt ducesa de Gramont, Domnule, s-ar cuveni să știți asta ! spuse ea cu trufie.

— Ah, Doamnă Ducesă, sînt primul în a-mi regreta ignoranța, dar prea îndelungate peregrinări m-au ținut depate de curte ! răspunse Floris cu un zîmbet cuceritor.

— Nu, mai spune, ador întîmplările adevărate, trebuie să vii să-mi povestești, îl invită mieros ducesa, clipind din gene, Domnule...

Floris luă poziție de drepți :

— Cavaler Floris de Villeneuve-Caramey, la ordinele voastre, doamnă ducesă...

— Dă-mi brațul, cavalere... mi-ar face mare plăcere să stăm de vorbă, șopti cochet ducesa, făcîndu-și vînt cu evantaiul.

Floris se înclină, amuzant de întorsătura lucrurilor. Știa cu cîtă ușurință se lăsau cucerite frumoasele doamne de la curte și cu tot atîta ușurință se despărțea și ei de ele.

— Oh, nu, că asta-i prea de tot ! Uite-l cum se duce cu roșcata ai bătrînă ! Oh, îl urăsc, îl urăsc ! bodogănea Baptistine pe cînd traversa, pe urmele lui Richelieu, Ochiul de bou, unde așteptau alte șase domnișoare.

— Sînt Prințesa de Armagnac, copila mea, și eu voi avea bucuria de a te prezenta Majestății Sale, i se adresă binevoitor o doamnă între două vîrste. Cunoști toate reverențele ?

— Da, Doamnă, le-am învățat la pensîon, răspunse Baptistine cuprinsă subit de un indescriptibil trac.

— Ești foarte frumoasă, zîmbi prințesa care părea a fi o femeie blîndă și generoasă.

Baptistine întoarse capul după Adrien. Acesta îi făcu un discret semn de încurajare și ieși precipitat din încăpere în clipa cînd șambelanul strigă : „Doamnele Skokovska !“ Baptistine le urmări cu privirea pe cele două poloneze care se îndreptau spre cabinetul regelui.

— Domnișoara de Villeneuve-Caramey !

— Vino, e rîndul nostru, mergi dreaptă, nu îndoi genunchii, capul sus, dar ai grijă să n-ai o ținută trufașă, nu scoate pieptul înainte, dar nici nu te cocoșa ! șopti Prințesa de Armagnac.

Năucită de avalanșa de indicații și contraindicații, Baptistine se simțea tentantă să renunțe.

— Majestate, cu îngăduința Voastră, v-o prezint pe Domnișoara Baptistine de Villeneuve-Caramey, rosti apăsat Prințesa de Armagnac, făcînd un pas înainte

spre a-l saluta pe rege care stătea cu cotul pe șemineu, după cum îi era obiceiul la astfel de ceremonii. Curtenii privilegiați făceau cerc în jurul lui, pe cînd ceilalți, rămași pe coridor, se ridicau pe vîrfuri și priveau înăuntru prin ușile larg deschise. Emoționată la culme, Baptistine caută un reazem în privirea regelui. Distant și glacial acesta însă părea că nici nu o vede. Tremurînd, Baptistine își scoase mănușa și înaintă cu cele trei reverențe cuvenite : una la ușă, o alta la jumătatea camerei și cea din urmă, în fața suveranului. Trebuia să se cufunde într-o reverență pînă la pămînt, să se ridice grațios, să facă o nouă reverență, să se ridice ca un fulg și să se lase iarăși într-o adîncă prosternare chiar la picioarele regelui. Baptistine își calculă însă prost distanțele și luîndu-și prea mult avînt fu cît pe ce să dea peste Ludovic. Acesta rămase impasibil și, conform etichetei, îi întinse mîna spre a o ridica.

— Cei din neamul Villeneuve-Caramey ne-au slujit întotdeauna cu credință, Domnișoară ! rosti regele tare și răspicat.

— Nădăjduiesc să fac și eu așijderea, Majestatea Voastră ! răspunse Baptistine, regăsindu-și ca prin farmec tupeul.

— Atunci fii bună, Inimioară, și nu-mi mai strivi piciorul ! murmură abia auzit regele.

Baptistine căscă ochii mari, gata să pufnească în rîs. Ludovic însă părea o statuie. Era frumos, misterios, majestuos și Baptistine își dădea seama că îl iubește. Prezentarea se încheiase. Pe Baptistine o aștepta o nouă încercare, încă mai grea : trebuia să iasă din încăpere de-a-ndaratelea, executînd alte trei reverențe la care risca să se încurce în trenă ori să cadă pe spate. Din fericire, totul se isprăvi cu bine. Respirînd ușurată, Baptistine se uită din nou după Adrien, cu intenția de a-l întreba dacă fusese sau nu la înălțime. Acesta discuta aprins cu cele două doamne poloneze, de care izbutise în sfîrșit să se apropie. Baptistine se strîmbă dezamăgită. I-ar fi plăcut ca fratele ei să îi acorde ceva mai multă atenție. N-avu însă vreme să se întristeze întrucît Prințesa de Armagnac și ducele de Richelieu o purtară valvîrtej spre apartamentele reginei.

— Majestatea Voastră, fie-mi îngăduit să v-o prezint pe Domnișoara de Villeneuve, își împlini din nou menirea de „naşă" Prințesa de Armagnac.

Baptistine repetă ritualul celor trei reverențe și, după cum prevedea protocolul reginei, se supuse simulacrului de a-i săruta tivul rochiei.

Maria Leczinska își apăsă crinolina cu evantaiul ca să o poată cerceta pe noua venită.

— Cîți ani aveți, Domnișoară de Villeneuve ?

— Șaptesprezece ani, Majestatea Voastră !

— De azi înainte vă numărați printre domnișoarele mele de onoare, adăugă regina cu un zîmbet căznit, vizibil contrariată.

— Oh, mulțumesc Majestății Voastre ! surîse fericită Baptistine.

Regina își înclină imperceptibil capul. Prezentarea luase sfîrșit.

— Bine, buna mea „Papette", dar e încă un copil ! murmură Maria Leczinska la urechea confidentei sale, ducesa de Luynes.

— Într-adevăr, doamnă, dar uneori copii sînt mai de temut decît adulții, răspunse ducesa pe gînduri.

— Și chiar crezi, Papette, că ea este viitoarea favortă ? întrebă biata regină.

— Tot ce se poate, Doamnă. E frumoasă și nici nu pare să aibă teamă de ceva pe lumea asta.

Fără să bănuiască temerile stîrnite de apariția ei, Baptistine își continua „runda" prezentărilor, escortată de prințesă. Începea să se obișnuiască și reverențele îi ieșeau din ce în ce mai bine. În fața domnului „delfin" și a doamnei „delfinițe" se simți chiar sigură pe sine.

Se apropia ora prînzului.

— Și acum vă rog să așteptați în galeria oglinzilor, Domnișoară, cineva va veni de îndată să vă ia ! spuse Richelieu, luîndu-și rămas bun de la ea, împreună cu Prințesa de Armagnac.

„Ar fi și timpul. Mor de foame" își spuse ea instalîndu-se pe un taburet, lîngă fereastră.

Îi căută din ochi pe Floris și pe Adrien, dar nu-i zări nicăieri.

„Au cam început să mă enerveze", gîndi înciudată Baptistine ridicîndu-se de pe scaun și pornind spre celălalt capăt al galeriei.

— Oh, Ernaudan ! exclamă ea bucuroasă, ciocnindu-se de tînărul căpitan de cavalerie ușoară.

— Prezentarea s-a încheiat ? întrebă acesta, înclinîndu-se ceremonios.

— Da și nu știu ce să fac, am rămas de una singură și mi-e o foame de lup.

— Vino cu mine ! zîmbi gasconul și luînd-o de mînă o ajută să coboare pînă la scara reginei.

Un vînzător ambulant prăjea pateuri minuscule într-o tigaie cu ulei auriu, din care se răspîndea un miros îmbietor. Ernaudan plăti cîțiva pistoli și Baptistine mușcă cu deliciu din acea nesperată delicatesă.

— Vrei și o turtă dulce ? întrebă prevenitor Ernaudan.

— Îhî ! mormăi Baptistine cu gura plină.

Sătulă, urcă înapoi scara spre galeria oglinzilor. Ajunși în capul ei, Ernaudan păru că șovăie.

— N-ai vrea, mămicule... să... hîm... să te odihnești... niței ?

— Ba da, cu plăcere, sînt frîntă de oboseală, de-abia mă mai țin picioarele, răspunse Baptistine ștergîndu-și mîinile una de cealaltă.

— Atunci, vino ! se hotărî Ernaudan și luînd-o de mînă o trase după el pe un coridor lung și neluminat.

Nedeprinsă cu locuințele întunecoase, Baptistine nu vedea pe unde calcă. Simți că urcau și coborau scări, apoi iarăși urcau și într-un tîrziu i se păru că ajunseseră la ultimul etaj al castelului.

— Aici locuiesc cei aflați în trecere pe la Versailles. Un prieten mi-a împrumutat camera lui întrucît eu sînt cazat de partea cealaltă a pieții... șopti Ernaudan, împingînd-o pe Baptistine într-o cămăruță de mansardă.

Tînăra fată se trînti pe pat.

— Mămicule, ce fericit sînt să te am aici, lîngă mine... m-ai urmat fără să te temi de mine... și nu te teme, n-am să abuzez de situație... murmură Ernaudan îngenunchind la picioarele ei și sărutîndu-i ca un nebun mîinile, genunchii, brațele.

Baptistine zîmbea cu inocenţă. Ernaudan se ridică de pe podea şi se aşeză lîngă ea. Crinolinele uriaşe ale rochiei ridicau o redutabilă barieră între ei. Înţelegătoare, Baptistine încercă să-i facă loc. Ernaudan o cuprinse pe după mijloc. Baptistine se lăsă moale în braţele lui. Încurajat de docilitatea fetei, Ernaudan o culcă încetişor pe spate şi se întinse lîngă ea. Baptistine se înfioră. Genunchiul băiatului încerca să se strecoare printre genunchii ei.

— Floris... frumosule Floris! şopti un glas de femeie.

Baptistine sări în sus ca arsă.

CAPITOLUL XV

— Oh! Ce amant minunat! Floris dragă, ajută-mă să-mi strîng corsetul... Te aştept mîine noapte la castelul meu... gunguri o voce de contralto.

Baptistine ricană. Prin pereţii subţiri ai camerelor se auzea totul.

Ernaudan o apucă de mînă.

— Oh, lasă-mă în pace! îl repezi Baptistine exasperată.

— Dar Baptistine... Baptistine... ce s-a întîmplat, mămicule? se miră Ernaudan consternat.

— Nu mai rămîn nici o secundă într-un asemenea loc rău famat, frecventat de persoane de o atît de proastă calitate! strigă Baptistine furibundă.

— Nu, nu! Baptistine, draga mea, e o neînţelegere... nu-ţi fie teamă! o implora Ernaudan, încercînd să o împiedice să iasă pe coridor.

Din încăperea vecină se auzi un soi de galopadă, de parcă ar fi trecut un uragan.

— Baptistine...? Ce-mi aud urechile, Baptistine?

Uşa camerei lui Ernaudan sări cu zgomot în lături.

— Tu... aici... ce cauţi tu aici? răcni Floris dînd buzna înăuntru şi zgîlţîind-o pe tînăra fată ca pe un cireş.

— Ei, asta-i bună! Știi că-mi placi? Ce fac eu aici? Ei bine, același lucru ca și tine cu roșcovna aia bătrînă și urîtă! urlă Baptistine încercînd să-l dea la o parte din calea ei.

— Cum... cum a... același lucru... începu să se bîlbîie Floris. Ah, Domnule, ai să dai socoteală! zbieră Floris. Dîndu-i drumul Baptistinei, se repezi la Ernaudan și îl ridică de guler la jumătate de metru deasupra podelei, și cavaleristul era ditamai flăcăul.

— Nu... nu,.. Domnule... vă jur pe... onoarea mea de soldat... am... respectat-o pe... domnișoara, horcăi Ernaudan pe jumătate sufocat de Floris care îl strîngea de gît răzbunător.

— Ce-mi juri tu aicea... mincinosule? Infam seducător de fecioare! zbieră Floris.

— Dă-i drumul, lasă-l, ai să-l strangulezi, asasinule! țipă Baptistine.

Ici-colo pe coridor începeau să se ițească figuri mirate. Locatarii întredeschideau ușile mansardelor și se interpelau curioși. Era tocmai ora la care marea majoritate a curtenilor furau cîte un pui de somn.

— Ce se petrece, marchize?

— O zfi vreun zsoț zgelos, contesă!

— Auzi la el, demodatul!

— Ba nu, baroane, sînt frații Villeneuve-Caramey...

— Ah, turbații ăia, m-am lămurit!

Floris scoase capul pe ușă și privi în lungul coridorului. În cîteva clipe scandalul avea să ajungă de notorietate publică. Își descleștă degetele din gîtul nefericitului cavalerist.

— Fie, domnule, ne vom duela cu altă ocazie, într-un loc mai ferit de ochii lumii, dar află de la mine că dacă te mai încurci vreodată în calea mea, nu mai ai scăpare! tună Floris.

— Vă pierdeți vremea pentru o proastă! susură veninos ducesa, ștergînd-o englezește.

— Ah, ticăloasa! izbucni Baptistine, dînd să se repeadă după ea.

Floris o prinse de braț ca într-o menghină.

— Ajunge! Comedia a durat și așa prea mult. Pe dumneata nu te salut, Domnule! Haide, Baptistine, vino! spuse Floris pe un ton atît de autoritar încît tînăra îl urmă fără să crîcnească. Străbătură în tăcere un labirint de coridoare întunecate, îndreptîndu-se spre marile apartamente. Din cînd în cînd se încrucișau cu cîte un paj care lumina cu torțe calea stăpînului său care îl urma îndeaproape, cu pompierii palatului aflați în inspecție, sau cu cîte o frumoasă doamnă escortată de un curtezan. Floris o ținea strîns de mînă pe Baptistine și înainta cu pas sigur în acea neplăcută semi-obscuritate, orientîndu-se de minune, chiar dacă nu dispunea de o torță sau măcar de o lumînare.

— Hîm... se vede cît de colo că ești familiarizat cu locurile astea... probabil că îți faci deseori de cap pe aici cu tot soiul de roșcate bătrîne și scîrboase! îl înțepă Baptistine, pregătită să reînceapă cearta.

Prudent, Floris preferă să nu ridice mănușa. Se dădu la o parte din calea unor străjeri grăbiți care scotoceau etajul în căutarea hoților de buzunare care mișunau puzderie în palat. Ținînd-o și mai strîns de mînă pe Baptistine, Floris grăbi pasul.

— Oare să fie geloasă? se întrebă el, brusc înduioșat. Nu, ar fi ilogic, doar am găsit-o cu băiatul acela... ce-i drept părea sincer și cinstit, poate că doar a sărutat-o... Dar nici măcar asta nu i-o pot îngădui... Fir-ar să fie, nu mai înțeleg nimic... Pînă la urmă, de cine e îndrăgostită? De Jéodard... de cavalerist... sau... de rege... mda, n-o să mă convingă nimeni că Prea-Iubitul nu e și el amestecat...

— Mai încet, Floris, îmi scoți sufletul... nu pot să merg așa de repede din pricina rochiei... protestă Baptistine îmbufnată că Floris nu-i acorda nici o atenție.

În galeria cu oglinzi, Adrien începuse să-și piardă răbdarea. Dînd cu ochii de ei le aruncă o privire bănuitoare. I se părea lui, ori amîndoi aveau aerul unor persoane cu conștiința încărcată?

— Să ne grăbim, Floris, încheie-ți jaboul, iar tu, Baptistine, aranjează-ți gulerașul, se mărgini să-i sfătuiască flegmatic, Adrien.

— Dar ce se întîmplă ? întrebă Floris.

— Ne așteaptă regele și află, Floris, că am dat de cele două doamne de onoare. Am avut dreptate. Sînt prietenele noastre, Henrieta și Phillippa. Ce nemaipomenită coincidență ! Au să-ți dezvăluie sumedenie de noutăți... explică pe nerăsuflate Adrien, trăgîndu-și fratele și sora după el.

— Ha, ha, or să-i spună aceleași lucruri ca roșcovana aia bătrînă ! se iți ca un copil obraznic Baptistine.

— Îți interzic să vorbești așa despre Ducesa de Gramont ! tună Floris aplecîndu-se spre ea.

— Încetați cu ciondăneala și urmați-mă ! rosti sec Adrien oprindu-se în fața unui străjer elvețian corpolent care păzea cabinetul regelui, singurul loc din palat unde nu se putea intra decît cu permisiune prealabilă.

Adrien își șopti numele la urechea importantului personaj. Acesta consultă o listă, apoi le spuse cu accentul lui îngrozitor :

— Boftim, Bomnilor, Boftim Bomnișoară, Bajestatea Za bă așteaptă.

Cei trei tineri traversară anticamera golită de curteni la acel ceas al după-amiezii. Doar cîțiva valeți și paji se plictiseau, în picioare, prin colțuri. Unul dintre ei le ieși în întîmpinare, le făcu semn să îl urmeze și, fără să mai bată, deschise ușa cabinetului.

— Domnul conte, Domnul cavaler și Domnișoara de Villeneuve-Caramey, Sire !

— Să intre ! rosti regele.

Floris o privi scurt pe Baptistine. I se păruse lui sau tînăra fată pălise ?

— Voi face după cum mi-a poruncit Majestatea Voastră ! tocmai spunea un secretar, pe cînd de-a-ndaratelea ieșea din cabinet, cu brațele încărcate de dosare. Ludovic se afla așezat la biroul său. Așteptă ca secretarul să închidă ușa în urma lui și de-abia după aceea își întoarse impenetrabil privirea spre cei trei tineri. Îi privi îndelung, fără o vorbă.

Stînjeniți de acea tăcere nefirească, Floris și Adrien se înclinară din nou pînă la pămînt, cum făcuseră deja de cum trecuseră pragul, iar Baptistine se cufundă în-

tr-o nouă și adîncă reverență, spunîndu-și în sinea ei că ar fi fost infint mai plăcut să se afle între patru ochi cu regele în apartamentele cele mici decît în acel cabinet de dimensiuni impozante. Regele puse mîna pe o pană de gîscă, îi muie vîrful în călimară și semnă două documente de pe biroul lui, apoi se ridică alene în picioare, se îndreptă spre un secretaire și îl descuie cu o cheie pe care o purta la brîu. Floris și Adrien se priviră cu coada ochiului. Ce semnificație puteau să aibă toate acele preparative ? Începeau să fie de-a dreptul neliniștiți. Baptistine se uita cu jind spre un taburet pe care tare s-ar mai fi trîntit. Regele se întoarse brusc spre ei. În mîna dreaptă ținea o hîrtie îngălbenită de vreme.

— V-am chemat pe toți trei în audiență pentru a vă pune la curent cu deciziile noastre ! începu regele, cu glasul lui hîrîit.

Ochii ușori migdalați întîrziară cu răceală asupra interlocutorilor săi, nelăsînd să se ghicească intențiile suveranului.

„Drace ! își spuse Adrien. Nu-mi place de fel preambulul ăsta..."

„Of, ce mă enervează cînd își dă aere", gîndi Baptistine, bițiind nerăbdătoare din picior.

Fără să își plece ochii, Floris înfruntă mîndru, dar fără urmă de sfidare, privirea regelui.

Ludovic i se adresă lui Adrien :

— Buna voastră mamă, contesa Maximilienne, ne-a scris, domnule conte ,cu puțin înainte de a pleca pe lumea cealaltă, vă mai amintiți, nu-i așa ?

— Oare puteam uita așa ceva, Majestatea Voastră ? răspunse Adrien făcînd un pas spre rege, care avea aerul că îl consideră capul familiei.

— Sînt la curent cu toate detaliile din agitata istorie a familiei voastre, domnule conte ! continuă regele renunțînd dintr-o dată să mai vorbească la persoana întîi plural, formulă mult prea protocolară, pe care nu o folosise niciodată în trecut în relațiile cu cei doi frați.

Baptistine tresări.

— Dacă v-am spus toate astea, prieteni, continuă Ludovic al XV-lea pe un ton brusc amical, este pentru că intenționez să vă răsplătesc pentru devotamentul cu care m-ați slujit în anii din urmă.

Prea-Iubitul traversă încăperea și se apropie cu brațele întinse de Floris și Adrien.

„Doamne, ce complicați mai sînt și bărbații!" bodogăni în sinea ei Baptistine, vexată că ei nu i se acorda nici o atenție.

Floris și Adrien zîmbiră fericiți. Așadar, regele nu se schimbase. Rămăsese același bărbat timid și chiar stîngaci uneori. Cei doi frați puseră un genunchi în pămînt cu intenția de a săruta augusta mînă care însă îi ridică pe dată în picioare.

— Așadar... continuă regele, plimbîndu-se de la un capăt la celălalt al încăperii, în vreme ce toată lumea mă trădează și mă înșeală, voi mi-ați rămas credincioși și v-ați continuat și dus la bun sfîrșit atît de primejdioasa misiune pe care v-o încredințasem în Rusia. Și tot datorită vouă mă aflu acum în strînse legături cu Majestatea Sa, Împăratul Chinei. Cadourile trimise de „Fiul Cerului" prin intermediul vostru, sînt cele mai frumoase și mai fascinante din cîte un rege și-ar putea dori. Și iată că de la surpriza neașteptatei voastre întoarceri au trecut opt zile, opt zile de cînd îmi sparg capul gîndindu-mă cum aș putea răsplăti în mod demn asemenea neprețuiți supuși și prieteni...

Regele tăcu o clipă, apoi continuă :

— Am descoperit din fericire această veche scrisoare care mi-a oferit de la sine soluția pe care o căutam.

— Oh! mamă... scumpă mamă... înțelepciunea ta se întinde dincolo de moarte... oftă Floris.

— Aflați deci care este hotărîrea noastră. Adrien, tu ești conte de Villeneuve-Caramey, acest titlu străvechi îți aparține de drept. Îl voi completa cu o rentă de 60 000 de livre[1], rezultată din pămînturile și acareturile vecine cu domeniul tău, precum și cu acest brevet al decorației Sfîntului Spirit!

---

[1] Echivalentul a 240 000 de franci.

— Mulțumescu-ți ție, scumpă mamă... te-ai crezut vinovată față de noi, și cînd colo veghezi asupra noastră chiar și de acolo de sus, unde te afli... murmură Adrien, adînc tulburat, îngenunchind din nou ca să primească din mîna regelui cele două acte.

— Majestatea Voastră știe prea bine că îi sînt devotat trup și suflet și că gestul Vostru generos m-a amuțit.

Regele îi puse mîna pe umăr.

— Fie să te pot păstra pururi alături de mine, Adrien de Villeneuve, ca să profit de înțeleptele tale sfaturi... Cît despre tine, Floris..., apropie-te. Fiul lui Petru cel Mare merită recunoștința mea de om și de rege.

Floris încremeni. Pînă atunci regele nu-i vorbise niciodată despre obîrșia lui imperială căreia îi datora însă și umilința de a fi un bastard.

— Îți ofer deci un nume, știind că este lucrul pe care ți-l dorești cel mai mult pe lume, un nume al tău pe care ți-l vei fi dobîndit singur spre a-l putea lăsa odraslelor și urmașilor tăi!

Adrien oftă, copleșit de fericire. Așadar, recitind scrisoarea mamei lor, regele ghicise tortura cotidiană a lui Floris.

— Te numesc marchiz de Portejoye[1]... un nume care să-ți aducă fericire, și alătur acestui titlu o rentă de 40 000 livre provenind din castelul cu același nume și din terenurile regale din apropiere de Compiègne. Și ca să-ți acoperi cicatricele rănilor de pe piept, iată și Crucea Sfîntului Ludovic! adăugă suveranul.

Floris îngenunche la rîndul său ca să primească din mîinile lui Ludovic al XV-lea titlul și decorația cu panglică purpurie. În mod normal, ar fi trebuit să sară în sus de bucurie. Cînd colo, simțea o stranie detașare, de parcă în cauză s-ar fi aflat altcineva.

— Am uitat să precizez, domnilor, că sînteți pe deplin autorizați să faceți uz, după cum vă dorește inima, de titlurile de Duce de Petersburg și Duce de

---

[1] Cel ce aduce bucurie.

Dubino acordate de „sora" mea, țarina, dimpreună cu crucea Sfintului Andrei... dacă informațiile mele sînt corecte.. adăugă în treacăt regele.

Floris și Andrei nu-și putură stăpîni un zîmbet amuzat. Prea-Iubitul își păstrase bunele obiceiuri. Serviciul lui secret și prodigioasa lui memorie funcționau la fel de impecabil ca întotdeauna.

— Sabia mea este în slujba Majestății Voastre! declară solemn Floris pe cînd se ridica în picioare.

— Ah, că bine zici, dragă marchize de Portejoye, exclamă regele. Vreau să-ți adresez o rugăminte regală, poate chiar o poruncă. Încetează să mai bagi spaima în populație și să te duelezi la tot pasul pentru toate fleacurile... provocînd pe oricine te calcă pe nervi...

— Oh, Sire... dădu să protesteze cu nevinovăție Floris.

— Impetuozitatea ta îmi place, dar dă-o dracului de treabă, doar n-ai să-i spinteci pe toți logodnicii Domnișoarei de Villeneuve. Apropie-te, Domnișoară, acum e rîndul dumitale... continuă regele pe un ton glacial, ca să mascheze tulburarea care îl cuprinse la gîndul că urma să vorbească cu „Inimioara".

„Bine că ți-ai adus aminte și de mine", își spuse nu fără oarecare insolență tînăra fată, mulțumindu-se să să schițeze ostentativ o simplă genuflexiune. Regele se stăpîni cu greu să nu zîmbească. Începea să-i cunoască reacțiile.

— Sînteți acceptată, Domnișoară de Villeneuve, în anturajul Majestății Sale, Regina. Sora voastră, Domnule conte, adăugă regele, întorcîndu-se spre Adrien, nu poate locui însă la Versailles fără a se mărita. Îi vom găsi un soț pe măsură. Vă puteți retrage, domnilor, doresc să vorbesc între patru ochi cu Domnișoara de Villeneuve, al cărui „tutore" am devenit într-o oarecare măsură, încheie regele, cu glas încă mai răgușit decît de obicei, ducîndu-se brusc la biroul lui pentru ca cei doi frați să nu observe că i se împurpuraseră obrajii și fruntea.

Era limpede, amicala audiență se încheiase. Adrien șovăi o clipă. Regele privea pe fereastră. Nu-le mai rămînea decît să se retragă, mulțumind Prea-Iubitului pentru generozitatea lui.

— Să mă ierte Majestatea Voastră, dar mă văd nevoit să îi aduc la cunoștință un fapt de o importanță capitală pentru onoarea mea... își luă Floris inima-n dinți, fără să se piardă cu firea.

Stupefiat, regele se întoarse spre el. Nimeni, niciodată, oricît de înalt i-ar fi fost rangul, nu cuteza să îi adreseze cuvîntul după ce el marca încheierea întrevederii.

— Poftim, Domnule ? se răsti Ludovic al XV-lea privindu-l de sus.

— Sire, mi-am dat cuvîntul de onoare contelui Amédée de Villeneuve-Caramey, pe cînd agoniza la Pekin, că o voi lua de soție pe fiica lui, Baptistine, care, așa cum bine știe Majestatea Voastră, nu este sora mea... spuse calm Floris uitîndu-se drept în ochii regelui. Acesta nu-și putu stăpîni o tresărire. Adrien începu să tremure pentru soarta fratelui său. Suveranul făcu doi pași spre Floris, apoi se întoarse spre Baptistine și o privi întrebător.

— Nu, eu nici nu mă gîndesc să mă mărit cu el ! În ruptul capului ! replică aceasta, furioasă.

— Am mare noroc că celelalte clanuri nobiliare sînt mai puțin zurbagii decît voi, Villeneuvii, altminteri nu mi-ar ajunge zece vieți ca să le rezolv problemele de familie, constată sec regele, în vreme ce pornea spre apartamentele sale. Deschizînd ușa se opri în prag și porunci pe un ton ce nu admitea replică :

— Urmează-mă, insuportabile Marchiz de Portejoye, iar voi, se adresă Ludovic celor doi frați, Adrien și Baptistine, să nu care cumva să vă clintiți de aici.

— Sire, vă implor, îl detest, nu vreau să mă mărit cu el... puțin îmi pasă de jurămîntul lui ! se smiorcăi Baptistine.

Regele o privi cu blîndețe, zîmbi și închise ușa în urma lui și a lui Floris.

— Oh, Adrien, sînt atît de nefericită ! izbucni Baptistine, aruncîndu-se în brațele fratelui său.

— Ei haide, haide, liniștește-te, surioara mea scumpă... liniștește-te, ia să vedem, spune-mi adevărul, micuța mea... Îl iubești pe rege și la rîndul lui el te iubește, nu-i așa ? o întrebă Adrien, ferm hotărît să afle, o dată pentru totdeauna, ce se petrecea în mintea și în sufletul tinerei fete, ca la nevoie să o poată feri de alte necazuri.

— Da, oftă Baptistine, cu glas înecat în lacrimi.

— Hîm... Asta înseamnă că pe logodnicul tău domnul Du Rocher, nu îl iubeai ?

— Ah, ba da, îl iubesc pe Jéodard, hohoti Baptistine.

— Nu... nu te înțeleg... bîigui Adrien stupefiat, îl iubești în același timp și pe rege și pe Jéodard ?

— Da... da... și îl iubesc și pe Ernaudan, chiar dacă m-am purtat urît și am fost rea cu el !

— Cum ? Bine Baptistine, dar așa ceva este cu neputință. Nu poți iubi trei bărbați deodată! protestă Adrien.

— N-am ce face... asta e ! răspunse Baptistine, ștergîndu-și ochii cu o batistă.

Adrien simți că îl trec toate nădușelile.

— Va să zică o iubești ? întrebă regele pe șleau, de cum trecură pragul unuia din budoarele apartamentelor sale intime.

— Nu... ăăă... nu știu, Majestate, răspunse posomorît Floris.

— Ei prietene, mi se pare mie ori ai uitat că din clipa în care intri pe această ușă devenim egali ?

— Aproape egali... îl întrerupse Floris, zîmbind obraznic. Ochii verzi sclipeau ironic.

— Hîm ! Nu profita ca să-mi plasezi obișnuitele tale impertinențe și fii sincer, ce dracului ! Eu unul sînt ! spuse regele apropiindu-se de șemineu ca să întoarcă arcul unei superbe pendule de bronz.

Floris se așeză picior peste picior pe o canapea și spuse cu blîndețe :

— Dar sînt cît se poate de sincer, Sire, chiar nu știu dacă o iubesc sau nu... Fata asta mă uimește... mă exasperează... și mă înduioșează...

— Și pe mine la fel ! recunoscu regele, întorcîndu-se spre Floris și privindu-l cu atenție.

— Dar, continuă tînărul, cu adevărat m-am angajat pe cuvîntul meu de gentilom să o iau de soție.

— Mă întreb ce anume l-o fi determinat pe contele de Villeneuve ca pe patul de moarte să-ți ceară un asemenea jurămînt ? ! se miră regele, frecîndu-și fruntea cu degetele lui lungi și frumoase.

— Nici eu nu cred să înțeleg vreodată, Sire, ce s-a petrecut în mintea lui aventuroasă. Se temea ca nu cumva într-o zi obîrșia Baptistinei să iasă la lumină. La început, Sire, m-am împotrivit acestei căsătorii și atunci contele m-a șantajat pur și simplu : „Ți-am *împrumutat* numele meu, fără de care n-ai fi fost decît un biet bastard. Îți cer astăzi să oferi la rîndul tău acest nume copilei mele... jură !" Nu mai avea de trăit decît două-trei minute... Am jurat, Sire, și acum trebuie să mă țin de cuvînt !

— Da... înțeleg, Floris... dar te mai întreb o dată : o iubești ?

— Dar Voi, Sire ?

Luat pe neașteptate, regele tresări.

— Am să fiu sincer cu tine, prietene... sînt nebun după ea... m-am prostit... cred că este o neghiobie... dar... sînt gata să întreprind totul pentru a o avea...

— Bănuiam, Sire.

— Ah, da ? Și totuși mi-ai ucis pe primul ei logodnic.

— Oh, Sire, doar l-am rănit ! zîmbi cu nevinovăție Floris.

— Mă rog... omul acela îmi convenea de minune, ar fi fost discret, continuă regele, plimbîndu-se nervos prin cameră.

— Nu se știe, Sire, părea să o adore într-atît încît a fost în stare să se dueleze habar neavînd să țină o sabie în mînă.

Regele se opri brusc și îl privi lung pe Floris, de parcă ar fi încercat să îi ghicească gîndurile. Pe tînărul căruia tocmai îi acordase titlul de marchiz de Portejoye Ludovic îl iubea ca pe un frate. Pentru el și pentru Adrien nutrea o imensă afecțiune dublată de stimă și recunoștință. De altfel, în relațiile cu prietenii, Prea Iubitul avea o mare calitate : loialitatea.

— Bine, Floris, ia-o de soție, dar...

— Vă mulțumesc, Sire, pentru înțelegerea arătată! se grăbi să răspundă Floris sincer impresionat.

— Așteaptă... ia-o de soție, dar... te previn că voi face totul ca să ți-o răpesc. Din această clipă sîntem rivali! încheie regele cu o piruetă suplă.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, Sire! replică vesel Floris.

— Prea bine, marchiz de Portejoye, bate palma! spuse regele. Floris sări în picioare.

— Dar dacă se va dovedi că mă iubește pe mine, Sire, vă veți da la o parte din calea mea!

— Ai cuvîntul meu de gentilom. Dar dacă, dimpotrivă, „marchiza de Portejoye" îți mărturisește că e îndrăgostită de mine, îmi lași mie cîmp liber de acțiune și nu încerci să profiți de avantajele tale de... hîm... soț?

— Vă jur, Sire...

Odată încheiat acel straniu tîrg, total lipsit de moralitate, cei doi bărbați se priviră în tăcere, Ludovic zîmbi. Acea competiție în care nu mai contau privilegiile lui de rege, ci era tratat ca un bărbat oarecare, nu-i displăcea. Dimpotrivă.

— Domnișoară de Villeneuve, Domnul marchiz de Portejoye are încuviințarea noastră regală pentru a vă lua de soție! anunță regele înapoindu-se în cabinetul de consiliu, unde Adrien și sora lui începeau să se cam plictisească.

— Oh, nu... nu, Sire... nu faceți asta... vă implor! protestă Baptistine, aruncînd o privire asasină spre Floris care venea pe urmele regelui, surîzînd angelic.

— Ce-nseamnă asta, Domnișoară? Ni se pare că întreceți măsura. Nu sîntem obișnuiți să ne fie comentate deciziile, o admonestă Ludovic pe un ton glacial.

— Dar bine, Sire... îndrăzni să replice Baptistine, care refuza să se dea bătută.

— Ajunge Domnișoară! îi tăie vorba regele. Vom da de știre tuturor că ești verișoară cu marchizul și că vei deveni marchiză de Portejoye. Iar dacă... după oficierea căsătoriei.. nu vei dori să petreci nici o singură clipă

sub același acoperiș cu soțul dumitale... atunci vei fi autorizată să rezidezi permanent la Versailles, îți vei lua în primire funcția pe lîngă regină, ți se vor asigura 40 000 de livre pe an și te vei afla sub înalta noastră protecție regală.

„Acum ai priceput ?" păreau să spună ochii catifelați și convingători ai regelui. „Construiesc fericirea noastră... Vei fi liberă și te voi ocroti... Copleșită de sentimente contradictorii, Baptistine își lăsă privirea în pămînt.

— Majestatea Voastră, a sosit un curier special din din partea armatei ! anunță un șambelan întredeschizînd ușa dinspre anticameră.

— Să intre imediat ! exclamă regele făcîndu-le semn să rămînă celor doi frați care tocmai se pregăteau să se retragă, împreună cu Baptistine. Aceștia se dădură la o parte din dreptul ușii prin care intră în trombă un locotenent din regimentul Picardiei.

— V-am adus un mesaj urgent, Majestatea Voastră ! spuse într-un suflet ofițerul. Chipul asudat îi era plin de praf și noroi. Se vedea cît de colo că venise în goana calului. Frumoasa lui uniformă albă era toată stropită cu noroi.

— Lebel ! Dă-i ceva de băut acestui brav ofițer și apoi trimite-l la o binevenită odihnă ! porunci regele, în vreme ce rupea sigiliul scrisorii.

— Domnul mareșal așteaptă răspuns, Majestatea Voastră ! șopti locotenentul.

— Prea bine, i-l vom trimite printr-unul din curierii noștri. Îți mulțumim, locotenente, pentru promptitudinea cu care ți-ai îndeplinit misiunea ! spuse Prea-Iubitul cu o expresie radioasă. Era limpede că primise vești bune.

Ușa cabinetului rămăsese întredeschisă. Cîțiva curioși își strecurară capetele înăuntru, profitînd de acel amestec de intimitate și protocol draconic, existent la curtea regilor Franței. Toată lumea șușotea bănuind că un eveniment de mare însemnătate se profila la orizont.

— Domnule duce de Richelieu... Domnule de Villepail... Duce de Luynes... intrați... apropiați-vă, dați de

veste tuturor! Domnul mareșal de Saxa ne anunță că Alteța Sa Regală, ducele de Cumberland, se îndreptă spre liniile noastre. Ne vom alătura în persoană armatei noastre. Du Plessis, trimite după ministrul nostru de război și după ministrul afacerilor externe... porunci regele.

— Domnul marchiz d'Argenson! exclamă marele șambelan.

— Consiliu extraordinar la Majestatea Sa! dădeau de veste pajii, prin tot palatul. Consiliu de război!

— Majestatea Sa pleacă pe front!

— Oh, la, la, cîtă tevatură pentru o simplă bătălie! comentă ironic Baptistine.

— Ei, draga mea, o fetiță ca tine nu poate înțelege, trăim un moment foarte important, în joc este însăși soarta Franței, dacă din nefericire s-ar întîmpla să pierdem această bătălie... începu să îi explice Adrien, pe un ton patern, în vreme ce Floris ridica din umeri, cu aerul că își spune în sinea lui „Frumoasă și proastă".

Baptistine îi privi batjocoritor.

— N-o s-o pierdem! Maurice o să cîștige... E foarte abil...

— Maurice? exclamară în cor Floris și Adrien.

Ca și cum nu ar fi observat mirarea lor, Baptistine începu să își facă vînt cu evantaiul, arborînd o expresie distantă, de mare doamnă.

— Da... Maurice de Saxa... sîntem prieteni! E nemaipomenit de drăguț... I-am promis să nu dezvălui nimănui locul unde se va purta bătălia, așa că... îmi pare rău, dar nu vă pot spune nimic... nici măcar ție, Adrien... se scuză Baptistine, savurînd stupefacția lor.

Floris și Adrien se priveau năuciți. Începeau să își dea seama că aveau de a face cu o persoană redutabilă. Din fericire aparté-ul lor trecu neobservat. În cabinetul de consiliu domnea o atmosferă de chermeză. Curtenii intrau, ieșeau, vorbeau, discutau ca la ei acasă, își dădeau cu părerea, perorau cu glas tare. Regele era în toane bune, altminteri s-ar fi supărat. Pentru o dată, toată acea agitație îi făcea, plăcere.

— Domnule conte de Villeneuve și domnia ta, Marchize de Portejove, mă veți însoți în calitate de aghio-

tanți, spuse Ludovic apropiindu-se de protejații lui. Domnișoara de Villeneuve ar putea rămîne la Versailles, luîndu-și în primire funcția pe lîngă Maiestatea Sa Regina...

— Oh, da, Majestatea Voastră ! îl întrerupse Baptistine.

— ... dar, continuă regele neluînd-o în seamă, avînd în vedere frageda ei vîrstă, socotim, domnilor, că este mai înțelept să aștepte întoarcerea noastră la castelul părintesc.

— Ne vom supune întocmai poruncii Majestății Voastre ! se grăbi să încuviințeze Floris cu un zîmbet șiret. Intențiile lui Ludovic se potriveau de minune cu ale sale.

— Au ! se strîmbă el de durere o clipă mai tîrziu. Furioasă la culme, Baptistine îl călcase dinadins pe picior. Floris socoti că era mai prudent să se depărteze.

— Majestate ! Dar de ce nu mă lăsați să-mi încep serviciul pe lîngă Majestatea Sa Regina ! ? se revoltă Baptistine.

Regele o apucă strîns de braț și, profitînd de agitația generală, o trase de-o parte, în ambrazura unei ferestre.

— Taci din gură, Inimioară... Taci din gură ! spuse el, în vreme ce cu degetele bătea darabana într-un geam, ca eventualele urechi indiscrete să nu poată asculta dialogul lor. Taci din gură... te ador, obrăznicătură mică... de cum ne întoarcem de pe front te măritām și vei fi a mea... doar a mea... te iubesc, înțelegi ? șopti regele.

— Oh, da, Sire... și eu vă iubesc... dar... șovăi Baptistine.

Ochii de catifea o fulgerară neliniștiți.

— Mă iubești, Inimioară... și... cu Portejoye cum rămîne ?

— Oh, pe Floris îl urăsc ! aproape că strigă Baptistine.

— Sst, nu vorbi așa tare ! Atunci m-am liniștit. Du-te acasă și... gîndește-te la mine ! îi spuse regele cu un zîmbet fericit.

Bosumflată, Baptistine schiță în silă o reverență. Ludovic îi întoarse spatele gata să pufnească în rîs. Nu-l mințise pe Floris. Chiar se simțea îndrăgostit nebunește de acea puștoaică.

— Conte de Villeneuve, marchize de Portejoye! strigă Prea-Iubitul pe un ton detașat, escortați-o pe Domnișoara de Villeneuve pînă la caleașca ei ,care o va duce la Mortefontaine, apoi întoarceți-vă și așteptați în anticameră porunca noastră.

Floris și Adrien se înclinară scurt.

— Cînd plecăm, Sire ? întrebă marchizul d'Argenson.

— Mîine dimineață în zori ! răspunse regele cu glasul lui răgușit.

Dusă pe gînduri, Baptistine îi urmă cu neașteptată docilitate pe Floris și pe Adrien.

„Regele i-a băgat mințile în cap !" își spuse satisfăcut Adrien.

„Vreau să sper că șmecherul se va ține de cuvînt" se neliniști Floris.

— Vai, Floris, Floris scumpule, prietene drrrag ! exclamă în cor cele două doamne de onoare poloneze care se plimbau de la un capăt la celălalt al Galeriei Oglinzilor.

— Ce surpriză ! Philippa ! Henrieta ! Ce plăcere să vă regăsesc „în țara asta !" se înclină Floris, pe care prezența Baptistinei îl împiedicase să răspundă cu aceeași monedă tandrelor efuziuni ale vechilor lui cunoștințe.

— Îngăduiți-mi să v-o prezint pe... ăăă... verișoara mea Domnișoara Baptistine de Villeneuve-Caramey, adăugă el, vizibil stînjenit.

— Încîntată de cunoștință, drraga mea, răspunseră într-un glas cele două poloneze.

— Și eu la fel, drrragele mele ! replică Baptistine.

Floris îi aruncă o privire asasină. Scorpia nu-l luă în seamă. Adrien zîmbi pe sub mustață.

— Aș vrea... avem multe de vorbit, dragă Floris, desigur între patru ochi, șopti Philippa apucîndu-l strîns de amîndouă mîinile.

— Him... va fi pentru mine un privilegiu... este o mare bucurie să te reîntîlnești cu... prieteni de odinioară, răspunse Floris, din ce în ce mai încurcat de chicotelile batjocoritoare ale Baptistinei care îl sfida pe față.

— Cînd ai părăsit Petersburgul, Philippa ? întrebă proaspătul marchiz luînd-o galant de braț pe tînăra poloneză cu intenția evidentă de a o trage mai la o parte.

— Drrragă Floris, am plecat din Rusia de cîteva luni bune. Oh, a durat atîta pentru că am făcut deseori popas și ne-am oprit vreo două săptămîni și acasă, la Kovno, să mai stăm o lecuță la taclale cu tăicutul nostru.

— Voevodul ce face, cum îi merge cu sănătatea? întrebă politicos Floris.

— Oh... drrragul de el... e mai voinic ca oricînd... Pe urmă am venit aici aducînd o scrisoare de recomandare din partea Majestății Sale țarina Elisabeta către Majestatea Sa Regina, spre a fi acceptate la Versailles ca doamne de onoare.

Baptistine ar fi jurat că la auzul numelui țarinei, Floris se schimbase la față.

— Dar ce bucurie să vă regăsim vii și nevătămați! Așadar, trăiți, trăiți! se minuna Philippa. Și noi toți, care vă credeam duși pe lumea cealaltă... Oh, Floris! Floris! Dac-ai ști cît v-a mai plîns țarina! Am crezut că-și pierde mințile, biata de ea! V-a căutat peste tot, a scotocit întreaga Rusie, colțișor cu colțișor... Învinuia pe toată lumea, pînă și pe cancelarul ei... Voronțov, în vreme ce ambasadorul vostru, Domnul de la Chetardie, își smulgea peruca de disperare... Drrragul meu Floris, nici nu-ți închipui cît de fericită va fi țarina să afle că trăiești și că o să te revadă!

Livid la față, Floris se clătină și trebui să se rezeme de o lădiță înaltă de argint, în care era plantat un portocal.

— Nu cred, Philippa, să mai am vreodată cinstea de a o reîntîlni pe Majestatea Sa, împărăteasa Rusiei... murmură el cu glas atît de stins încît Baptistine și tînăra poloneză deabia dacă îl auziră.

— Cum să nu, Floris, te vei reîntoarce negreșit la Petersburg, oricum pînă atunci ne aflăm noi aici și deabia aștept să ne vedem într-una din zilele următoare, drrragă Floris, insistă drăgăstos Philippa.

— Nerușinarea acestei desfrînate n-are margini. Să nu-ți vină să crezi! mîrîi Baptistine printre dinți fulgerînd-o pe nefericita poloneză cu o privire de gheață. Din fericire, Floris era mult prea răvășit ca să o ia în seamă.

— Philippa, ai rămas aceeași prietenă de nădejde. Dacă-ai ști cît de fericit m-au făcut vorbele tale ! Mi-aș dori din tot sufletul să ne revedem cît de curînd, din păcate însă, mîine în zori plecăm pe front, așa că mă văd nevoit să te părăsesc... deocamdată !

— Bine, bine, drrragule !

Cei doi frați se înclinară ceremonios.

— Fetele astea sînt proaste ca noaptea. Se vede de la o poștă ! își dădu Baptistine cu părerea, deși nu o întrebase nimeni.

— Ei, Floris ? Să nu-mi spui că nu ești fericit ! își luă Adrien fratele pe după umeri, fără să asculte răutățile surorii sale.

— Ah, da frățioare... asta înseamnă că Elisabeta nu ne-a trădat ! șopti Floris.

Sporovăiala fluturatecei poloneze îi eliberase sufletul de o imensă povară. Așadar, prea-iubita lui împărătească îi rămăsese credincioasă. Dintr-o dată Floris simți că răsuflă atfel. Parcă ar fi prins aripi. O căută din priviri pe Baptistine, de care uitase cu desăvîrșire, și văzu că pornise de una singură înainte. Grăbind pasul, o prinse din urmă.

— Erau două vechi prietene, se simți el obligat să precizeze, cu aerul că își cere iertare pentru a o fi neglijat.

— Da, proaste, urîte și gureșe ca niște gîște ! izbucni Baptistine înciudată.

„Nu mai încape îndoială, micuța mea zînă blondă este geloasă. Ha, ha, bătrîne Ludovic, nu te văd bine, vinul începe să îmi umfle mie pînzele !“ zîmbi Floris, în timp ce o lua de braț pe Baptistine ca să traverseze împreună curtea palatului.

Îndărătul celui de-al doilea grilaj, așteptau, ca totdeauna, două calești regale. Baptistine se înfioră. Floris îi petrecu pe după umeri mantia pe care tocmai i-o aduseseră Feodor și Li Kang.

— Acoperă-te, scumpa mea, să nu care cumva să răcești ! murmură Floris cu o duioșie de care Baptistine nu l-ar fi crezut în stare. Mîinile lui fierbinți în-

tîrziară mai mult decît s-ar fi cuvenit pe umerii fetei. Întîlnindu-i privirea, Baptistine se fîstîci, roşi şi întoarse capul într-o parte.

„Aşa... sperie-te de mine şi fugi, bobocelul meu... deabea am să te prind mai iute" gîndi Floris în sinea lui.

— M-aţi înţeles ce v-am spus ? şopti Adrien în spatele lui adresîndu-se celor doi bravi slujitori ai lor.

— Mai încape vorbă, boierăşule ? Bizuie-te pe noi ! răspunse Feodor, mîndru de misiunea încredinţată lor.

— Bucurie a Zilei, te vom asculta întocmai cum vulpea cu trei urechi ascultă boarea înmiresmată coborîtă din vîrful muntelui inaccesibil ! adăugă Chinezul legănîndu-şi ţanţoş codiţa.

Curtenii care intrau şi ieşeau din palat îi priveau cu mirare pe ciudaţii slujitori ai fraţilor Villeneuve. Ce-i drept, cu costumele lor naţionale, şi cazacul şi chinezul săreau în ochi de la o poştă, în peisajul versaillez.

— E-n regulă, prieteni, continuă Adrien, fără să ia în seamă privirile curioase ale trecătorilor, aveţi grijă ca Baptistine să nu simtă că o supravegheaţi, purtaţi-vă cu blîndeţe şi tact, fiţi veseli, ţineţi-i de urît, aveţi grijă să nu se ducă prea des în vizită la fostul ei logodnic, şi oricum, însoţiţi-o şi voi. Paza bună trece primejdia rea. Elisa să n-o slăbească. Un singur lucru nu are voie : să plece de la castel.

— Nu te teme, boierăşule, doar nu ne ştim de ieri, de azi. Domnişoara o să fie fericită în tovărăşia noastră, iar noi o s-o păzim cu străşnicie, afirmă Feodor cu acea familiaritate calmă pe care o folosea cînd i se adresa lui Adrien între patru ochi.

— Libelula Albastră va avea liniştea Fluviului Galben cînd îi seacă albia ! întări chinezul spusele cazacului.

— De-abea aştept să mă întorc la tine, bobocelul meu ! şopti tandru Floris, ajutînd-o pe Baptistine să se suie în caleaşcă şi sărutîndu-i lung şi apăsat podul palmei. Degetele tinerei fete fremătară. Floris îşi ridică ochii spre ea. Încremenită ca o statuie, Baptistine privea undeva peste umărul lui. Floris întoarse capul. Doi soldaţi din regimentele de cavalerie uşoară escortau caleaşca. Bănuitor, Floris se duse să verifice dacă nu cumva Ernaudan se afla prin apropiere.

— Pe curînd, scumpa mea! rosti cu glas tare Adrien. Feodor și Li Kang, urcați lîngă ea! adăugă în șoaptă tînărul conte.

— Dați-i drumul! Vizitiu, plesnește caii! porunci Floris cu voce de stentor.

„Àștia-s bărbații!" oftă Baptistine înciudată, pe cînd caleașca se oprea o clipă la han pentru a recupera cufărul cu toaletele ei. „Au norocul să facă tot ce le trăznește prin cap. Acuma pleacă să se joace de-a războiul. Pînă și Ludovic m-a trădat. N-a ridicat un deget în apărarea mea, de parcă i-ar fi convenit să mă lase acasă, deși sînt absolut sigură că Floris a fost cu ideea. Vrei, nu vrei, poftim la castel!... Și fii mulțumită, am fi putut să te trimitem la pension... Oooh! De ce nu sînt măritată și liberă să fac ce vreau... Încep să cred că pisăloaga aia de maica Marie-Marthe avea dreptate cînd ne repeta din zori și pînă în noapte: „Domnișoarelor nu vă încredeți în bărbați, ei se află pe acest pămînt întru nenorocirea și pierzania voastră!" Doamne, ce se mai congestiona la față și cum îi mai tremura boneta țuguiată! Iar noi rîdeam de ne prăpădeam, în cap cu Jeanne-Antoinette!" Amintindu-și de acele timpuri nu prea îndepărtate, Baptistine pufni de una singură în rîs. „Oare pe unde să fie la ora asta Reginuța? Oh, tare mi-e teamă că am fost nedreaptă cu ea... da, da, în ziua cununiei mele am fost de-a dreptul răutăcioasă!"

Feodor și Li Kang se priviră încîntați. Pupila lor părea să își fi redobîndit obișnuita ei bună dispoziție. Misiunea lor se dovedea mai puțin anevoioasă decît crezuseră.

— Libelula Albastră vădește bucuria cireșului trandafiriu cînd înflorește în cîmpiile Manciuriei, șopti Li Kang Yuin.

Călătoria se desfășură fără incidente. Deși nu vroia să admită așa ceva, acea primă zi petrecută la curte o zdrobise pe Baptistine. În ciuda oboselii, își regăsise întreg optimismul. Ba chiar punea la cale o poznă. Dacă tot o expediaseră acasă, ca pe un balot cu haine vechi, avea să profite spre a se ocupa îndeaproape de Jéodard.

Pe deplin liniștiți în privința ei, Feodor și Li Kang adormiră, sforăind care mai de care.

Ajunseră la Mortefontaine, cînd ceasul din turn tocmai bătea de ora opt.

— Ia te uită, o caleașcă ! se miră Baptistine pe cînd intrau în curtea castelului.

Coborî sprinten și pătrunse în vestibul, nerăbdătoare să îi povestească Elisei toate cîte văzuse la Versailles. Dinspre bucătărie se auzeau glasuri de bărbați și hohote de rîs. Baptistine făcu ochii mari. Opt soldați în uniformă purpurie a regimentelor de dragoni ciocneau și beau cot la cot cu George-Albert. Dezinvolt ca un adevărat amfitrion care își întreține invitații, acesta țopăia de la un capăt la celălalt al mesei lungi de lemn, spre hazul oștenilor. Retrași într-un colț al încăperii, Grégoire și Elisa contemplau scena cu priviri bănuitoare.

— Domnișoara Baptistine de Villeneuve-Caramey ! se ridică în picioare unul dintre bărbați, locotenent de dragoni.

— În persoană ! zîmbi Baptistine.

— Domnul Mareșal de Saxa mi-a poruncit să vă înmînez de urgență un mesaj personal ! spuse locotenentul, luînd poziție de drepți și pocnind din călcîie.

Încurcați, Feodor și Li Kang se priviră neștiind cum să reacționeze. Pentru o astfel de situație stăpînul lor nu le dăduse nici un fel de instrucțiuni.

— Ah, Maurice ! pufni în rîs Baptistine, în vreme ce rupea sigiliul de pe plic.

CAPITOLUL XVI

— Iată-ne în sfîrșit, Domnule duce de Richelieu ! Îți mulțumesc ! Îți mlțumesc că ai răspuns chemării mele ! exclamă Jeanne-Antoinette ieșind cu mîinile întinse în întîmpinarea temutului curtean.

— Mi-a zfost destul de greu să mă ztrecor pînă zaici, Doamnă. Biletul vostru zera cam zconfuz. Vreau să zsper că nu m-ați deranjat zîn miez de noapte pentru zo prostie ? întrebă glacial ducele.

— Domnule duce, am venit să-ți vorbesc deschis, te rog să procedezi la fel, continuă Jeanne-Antoinette, fără să se intimideze. Cît a fost de lungă ziua am așteptat zadarnic vești de la rege. Majestatea Sa nu m-a avertizat de această plecare și...

— Regret, doamnă, dar eu unul nu pot să fac nimic, ridică din umeri Richelieu.

— Ba da, domnule și încă foarte mult... în locul dumitale eu m-aș strădui... ai tot interesul... pentru că... am temei să cred că voi fi viitoarea favorită a regelui!

Richelieu simți că se sufocă de indignare.

— Dar nu zsînteți decît zo biată burgheză, Doamnă, cum zde vă puteți zimagina zașa ceva? Și mă rog, ce zinteres zaș putea zavea zeu?

— Dacă-mi ating țelul, domnule duce, îți rămîn obligată. Mă susții, te susțin. Ajută-mă acum și eu te voi ajuta ulterior în lupta cu diferitele clanuri ale curtenilor.

Richelieu se așează, în vreme ce mintea lui calcula cu iuțeală avantajele și dezavantajele ofertei. Frumoasa burgheză îi vorbise într-un limbaj pe care el îl înțelegea prea bine, dar pe care Domnișoara de Villeneuve refuzase să îl accepte.

— Știți bine că îl puteți lesne influența pe rege, continuă Jeanne-Antoinette. Dați-i de înțeles Majestății Sale că Domnișoara de Villeneuve este o flușturatecă, pe cînd Doamna Le Normant nu și-a înșelat niciodată soțul și că „nu ar face-o decît pentru un bărbat care a subjugat-o și pe care l-ar iubi pătimaș..“ Regele este un bărbat ca toți ceilalți... asemenea detalii îi vor flata vanitatea...

Richelieu se felicita tot mai mult pentru osteneala acelei vizite nocturne. Jeanne-Antoinette îi deschidea nesperata perspectivă de viitor. Pendula de pe șemineu bătu de miezul nopții. Ducele se aplecă să pună cîteva lemne peste tăciunii din vatră.

— Deocamdată zinima regelui zbate pentru puștoaica zaceea impertinentă pe care nu zam zochi s-o văd... Mda... mda... doamnă, s-ar zputea să vă ajut! zîmbi Richelieu ridicîndu-se și mîngîindu-și peruca.

— Ah, domnule, spune repede ce trebuie să fac ! exclamă Jeanne-Antoinette, cu un licăr de triumf în ochi.

— Mai zîntîi, Doamnă, virați-mi zimediat 20 000 de livre !

Jeanne-Antoinette tresări, șocată de cinismul ducelui și de enormitatea sumei.

— Zei, Doamnă, doar nu zcredeți că v-am cerut zbanii ăștia pentru mine ! replică vexat ducele. Trebuie să „zung" și zeu în stînga și în dreapta.

— Pe cine, domnule duce ?

— De pildă, pe Lebel, primul valet al regelui. Majestatea Sa are încredere oarbă în el și numai el vă poate reintroduce în intimitatea „armăsarului", ricană ducele lăsînd de o parte maimuțăreala pronunției la modă.

— Dar, domnule, parcă spuneți că regele pleacă pe front.! replică bănuitor Jeanne-Antoinette.

— Da, da ; așa că fă-ți degrabă bagajele, ce Dumnezeu o lungim atîta ! „Frérot" se va plictisi de moarte după ceasurile de luptă și, mai ales, va fi foarte singur. După cum îl cunosc eu, nimic nu îi este mai neplăcut pe lumea asta decît singurătatea. Scorpia mică va fi departe și veți avea cîmp liber de acțiune...

— Vai, mulțumesc ! Mulțumesc, domnule duce ! șopti Jeanne-Antoinette tremurînd de emoție la gîndul șanselor minunate ce i se ofereau.

— Lasă, zai să-mi mulțumești după zaceea, Doamnă, cînd vei dispune de toată puterea și de toate zonorurile pe care Frérot ți le va zacorda și cînd nu îmi vei putea refuza nimic ! rînji Richelieu sărutînd mîna întinsă de Doamna Le Normant. Cuprinsă de o bruscă neliniște, aceasta se înfioră, dar se grăbi să își alunge presimțirile. Ducele de Richelieu părăsi hanul unde Jeanne-Antoinette își aștepta zadarnic augustul amant, și se îndreptă spre caleașca lui. Înainte de a porunci vizitiului să pornească, își ridică privirile spre fereastra de unde, de la lucirea tremurătoare a unei lumînări, se decupa silueta Jeanne-Antoinettei.

— Ha, ha, nu-mi displace să o arunc în „balta cu rațe" pe această Doamnă Le Normant, născută Poisson ! rînji ducele, încîntat de festa pe care se pregătea să le-o joace curtenilor și... regelui.

„Fetițo, soldatul francez
Oricînd e-un grozav amorez
Te-mbie cu ochi ca de jar
Și dorul i-l duci cu amar".

— Oh, Doamne, ce versuri deșănțate ! exclamă Elisa, șocată de cupletele „decoltate" ale „Frumoasei Burboneze", marș îndrăgit de întreaga oștire franceză. Bătrîna guvernantă se aplecă să ridice geamul de la portiera caleștii.

— Nu fi rea, lasă-mă să ascult, cîntă așa de frumos ! protestă Baptistine, vrăjită de corul soldaților care mărșăluiau în ritmul melodiei.

Elisa oftă și vroi să apeleze la reazemul moral al lui Grégoire. Acesta însă moțăia cu capul în piept, în vreme ce, dimpotrivă, George-Albert o încuraja tacit pe tînăra rebelă.

„Doamne, ce demodată poate fi Elisa noastră !" rînji maimuțoiul țopăind pe pernele de mătase.

Baptistine respira cu nesaț aerul curat al cîmpiei.

„Da, asta e viața adevărată", își spuse ea fericită.

Călătoreau de două zile încheiate. Feodor și Li Kang, unu cu sabia la brîu, celălalt cu codița în vînt, galopau cot la cot cu dragonii. Încă nu se dumireau cum de, în urmă cu două seri, Baptistine izbutise să îi înduplece să pornească la drum de cum se crăpase de ziuă.

— Ce-or să spună stăpînii noștri, bătrîne ? se întreba întruna Feodor, adînc neliniștit.

— Pe templul Marii Înălțimi, nimeni nu poate ști, Lamă Ascuțită... nimeni nu poate ști ! răspundea resemnat Li Kang și vorbele lui îl îngrijorau încă mai rău pe cazac.

— Tare bine se mai pricepe domnișoara să ne joace pe degete ! oftă Feodor.

— Limba Libelulei Albastre este mai ascuțită decît scobitoarea mandarinului înaripat ! replică Li Kang, cu un surîs șiret, plin de sinceră admirație pentru preferata lui.

— O să le spunem boiernașilor că nici n-o putem lăsa să se ducă la bărbatul acela și nici în cameră n-o putem închide.

— Aidoma fluturelui sălbatec Tchi Li, Libelula Albastră trebuie să zboare cu aripile ei ! șopti chinezul, scoțîndu-l cu desăvîrșire din sărite pe cazac.

— Oh, pe Ucraina mea ! Cum de ne-am putut lăsa trași pe sfoară, nu pricep în ruptul capului ! tună Feodor, a cărui neliniște sporea pe măsură ce se apropiau de tabăra lui Maurice de Saxa.

La castel, Baptistine le arătase triumfător bilețelul mareșalului.

„Dragă prietenă, scria el, promisiuni-le sîn sfînt ! Berlina ast și dragonii au porunc ste ascult șis teajut dacnevoie vei ave. Sunopt zdrahoni. Teaș tept la tablă ra mea de la valencien. Da că vi iuteai să a jungi în ainte de „mipulcel răuu". Chipu ri le nimeni nuare vo ie să in tre la mi ne. Mă pă zeș te Sena, doctoru cu i ști tu, da o sămi fa că mareplă ce re, dragă prietenă, să stă-m de vor-bă. te aș tept no săs un atac ul pînă nu vi. A-i să vezi, războiu e foar-te frumos.

Maurice

Cel mai mare strateg al lumii avea o ortografie mai mult decît personală.

„Hi, hi, mareșalul habar n-are să scrie !" se strîmbase George-Albert. Cu excepția lui însă, nimeni altcineva nu observase ciudățenia. Feodor și Elisa se aplecaseră de formă asupra hîrtiei, dat fiind că, spre marea lor rușine, nici unul din ei nu știa să citească. Grégoire, căruia îi scădea vederea pe zi ce trecea, își căuta ochelarii fără să dea de ei. Li Kang, cel mai instruit din tot grupul lor, stătea de vorbă cu locotenetul dragonilor, pe care codița lui împletită, mîndrie supremă a oricărui chinez, îl intriga grozav. Cît despre Baptistine, în entuziasmul ei, puțin îi păsa de amărîtele alea de greșeli de ortografie.

— Vai, Maurice, ce drăguț ești ! Auziți „dragă prietenă" ! Cîtă delicatețe din partea lui ! În sfîrșit, cineva care nu mă tratează ca pe un copil ! Ah, ce invitație amabilă, domnule locotenent, plecăm mîine de cum se luminează de ziuă !

— Dar... Domnișoară... nu... nu se poate ! protestă energic Feodor, nu te putem lăsa să pleci de la castel !

— Serios ? Vreau să văd și eu cine nu mă va lăsa ! răspunsese Baptistine furioasă.

— Eu, domnișoară mică, eu n-am să te las să faci o asemenea prostie ! tună Feodor, holbîndu-și unicul ochi.

Baptistine deschise gura ca să se stropșească la cazac, dar brusc înțelese că nu cu de-a sila trebuia să își impună punctul de vedere.

— Oh, Feodor, drăguțule, și voi, prieteni, se pisici ea, luîndu-i de mînă pe Elisa și Grégoire și trăgîndu-i spre Li Kang, nădăjduiesc că nu vreți să avem cu toții necazuri ?

— Necazuri, porumbița mea ? se neliniști Elisa.

— Da, necazuri. Mareșalul este o persoană foarte sus pusă... o vorbă de a lui și pff... pe Adrien și Floris îi înghite Bastilia.

— Vai, Dumnezeule, gemu Grégoire.

— Așa e cum vă spun eu. Ba chiar mai rău ; mareșalul poate să-i expedieze la Micul Châtelet și apoi să ceară judecarea lor, afirmă sumbru Baptistine.

— Vai de mine, ce grozăvie ! se lamentă biata Elisa.

— Și încă nu v-am spus tot ! reluă Baptistine coborînd vocea.

— Aoleu, domnișoară ! se apropie de ea Feodor, care începea s-o bage și el pe mînecă.

— S-ar putea să pună mîna pe voi toți, ba chiar și pe mine și să ne facă dispăruți... pff, uite-așa ! șopti Baptistine.

— Suflarea Zeiței Lou ! comentă sentențios chinezul.

— Of, taci din gură, bătrîne, nu ne mai speria și tu cu zeițele tale ! se enervă cazacul.

Profund jignit, Li Kang îi întoarse spatele.

— Înțelegi, domnișoară mică, n-am vrea să-l supărăm pe Înălțimea Sa, mareșalul, dar... boiernașii ne-au poruncit să nu te lăsăm să pleci de la castel, așa că... spuse încurcat Feodor, așteptînd parcă ajutor din partea Baptistinei.

— Văd că nu m-ai înțeles, bunul meu Feodor. Floris și Adrien nu vroiau ca eu să părăsesc castelul *de una singură* ! spuse șiret hoțomanca. Ia gîndiți-vă însă la surpriza și bucuria lor cînd se pomeni acolo cu noi toți ! Dacă nu, să știți că mă voi duce să îl vizitez zilnic pe Jéodard ! amenință ea. Feodor se înfioră. Vreți sau nu să mă împac cu Floris ? zîmbi angelic machiavelica făptură.

— Mai întrebi, porumbița mea ?

— Pe Ucraina mea, nu ne dorim decît asta, domnișoară mică !

— Desigur, domnișoară Baptistine, răspunse Grégoire care își găsise în sfîrșit ochelarii și tocmai lua cunoștință, uluit, de conținutul misivei mareșalului.

— Fie ca binecuvîntarea minunatului Fon Choui să își pogoare aripile parfumate asupra Florii de Mai și asupra ta. Libelulă Albastră, șopti Li Kang spre totala exasperare a lui Feodor.

— Oricum ,eu una nu mă despart de tine, porumbița mea ! declară Elisa.

— Nici eu nu vreau să-i supăr pe Domnul conte și pe Domnul marchiz de Portejoye, îi ținu isonul Grégoire, fericit că i se oferea prilejul să facă uz de noul titlu nobiliar al lui Floris. Bravul intendent avea și el o mică slăbiciune : adora ighemoniconul.

— Perfect, prieteni ! Mergem cu toții ! încuviință Baptistine rîzînd.

Tînăra fată se întoarse spre grupul dragonilor.

— Domnilor, mîine în zori !

Nici chiar regele în persoană n-ar fi poruncit pe un ton mai autoritar.

Peste noapte Feodor nu izbuti să adoarmă. Fără să știe nici el de ce, era neliniștit și îl invidia pe Li Kang care sforăia în legea lui, cu codița înfășurată în jurul capului, asemeni unui „șarpe înaripat". În zori, soldații încărcară cuferele pe capra caleștii și porniră cu toții la drum. Nu parcurseră decît două leghe, cînd Baptistine scoase capul prin portieră.

— Domnule locotenent, trebuie să mă opresc cîteva clipe la castelul Du Rocher ! explică ea suav.

— Ah, nu, domnișoară, nu se poate ! dădu să se împotrivească Feodor.

— Ei, haide, nu te supăra, n-ai decît să mă însoțești ! îl îmblînzi Baptistine pe cînd cobora din caleașcă.

— Păi atunci, vin și eu, porumbița mea ! exclamă Elisa.

— Și eu ! adăugă Grégoire.

Li Kang și George-Albert îi urmară îndeaproape.

— Baptistine... tu aici ? Visez ? Micuța mea contesă ! strigă Jéodard dînd cu ochii de „logodnica" lui care intrase la el în cameră, escortată de cei patru îngeri păzitori cărora li se adăuga, desigur George-Albert.

Domnul du Rocher se freca la ochi întrebîndu-se înspăimîntat dacă nu cumva avea iarăși un puseu de febră cu vedenii.

— Nu, Jéodard, dragă Jéodard, nu visezi, sînt chiar eu ! Oh, prietene, ce monstru Floris ăsta ! Mă înfior la gîndul că ar fi putut să te ucidă ! spuse Baptistine îngenunchind lîngă patul bolnavului.

Acesta se ridică cu greu în capul oaselor.

— Vai domnișoară, domnul conte este încă foarte slăbit ! În delirul lui v-a chemat întruna ! Să știți, domnișoară, ce-i al lui e-al lui, vă este devotat trup și suflet ! se grăbi să precizeze valetul lui Jéodard, pledînd cauza stăpînului său, în vreme ce ochii lui cercetau cu mirare strania escortă rămasă în pragul ușii.

— Iute, bunul meu Padin, adu un scaun pentru Domnișoara de Villeneuve, spuse Jéodard simțind că își recăpăta pofta de viață.

Aspira cu nesaț parfumul Baptistinei, îi ținea mîinile într-ale sale și o privea cu ochii lui micuți, dar plini de inteligență.

— Ah, contesă, mică, va să zică nu m-ai dat uitării. În delirul meu am bătut cîmpii, nu mă gîndeam decît la tine, numai amintirea ta m-a ajutat să supraviețuiesc și... să știi că nu-mi pare rău că m-am bătut în duel pentru tine, scumpa mea !

— Oh, Jéodard, Jéodard... dragul și bunul meu prieten ! murmură Baptistine, punîndu-și mîna pe inima lui.

Cei patru îngeri gardieni ciuleau zadarnic urechile, doar-doar să poată auzi ce anume își povesteau logod-

nicii, dar aceștia vorbeau anume în șoaptă. Singur George-Albert nu scăpa o vorbă din dialogul lor. Se instalase la capul bolnavului ca la el acasă.

— Vai, domnișoară, șopti Padin, o veste proastă i-ar putea fi fatală !

— Nu... nici vorbă... dimpotrivă, am venit... să te sărut și să-ți spun că te voi iubi întotdeauna ! se grăbi să îl liniștească Baptistine pe bolnav.

Ochii lui Jéodard sticleau neliniștiți. Începea să-i crească iarăși febra. Apucă mîna tinerei fete și cuprins de o năvalnică dorință își lipi de ea buzele fierbinți și uscate.

— Așteaptă numai să mă vindec, scumpa mea, și atunci ai să vezi de ce este în stare Jéodard al tău. Peste opt zile, cînd te vei reîntoarce la Mortefontaine, voi fi teafăr și, pe sufetul meu, voi veni să te răpesc la miezul nopții. Ne-am înțeles ? Pînă atunci fac eu rost de un preot care să ne căsătorească în taină și vei fi în sfîrșit a mea, numai a mea, iar frații tăi nu vor mai avea încotro !

În culmea agitației, Jéodard era în stare să se dea jos din pat. Prezența Baptistinei în loc să îl vindece, mai rău îl îmbolnăvea.

— Domnișoară, o să i se redeschidă rana ! șopti îngrozit Padin.

Baptistine zîmbi amuzată.

— Nu-i rea ideea, nu-i rea deloc. O răpire este tot ceea ce poate fi mai romantic !

Ridicîndu-se de pe marginea patului, Baptistine se aplecă să îl sărute pe frunte pe Jéodard.

— Oh, Baptistine... Baptistine... drăcoaică mică ! murmură Jéodard întinzîndu-și buzele spre buzele ei.

— Iertați-mă, Înălțimea Voastră, dar trebuie să plecăm interveni sec Feodor, mai înainte ca cei doi să apuce să se sărute.

— Ei da, domnule Jéodard, nu te supăra, doar știi că eu te-am regretat nespus, oftă Elisa, apropiindu-se la rîndul ei de Jéodard care zîmbi, fericit să o știe de partea lui.

— Pe curînd, dragă... dragă... Jéodard ! spuse vesel Baptistine pe cînd părăsea camera.

„Hai, bătrîne, pune-te pe picioare, ce Dumnezeu! Ia uite la el ce mutră face ! L-a scos iarăși din minți ! Ah femeile !“ oftă George-Albert bătîndu-l pe obraz pe Jéodard care pălise brusc. Ca să îl înveselească, făcu o tumbă caraghioasă și abia apoi o tuli pe urmele celorlalți.

— Padin ! Padin ! strigă Jéodard de cum îi plecară vizitatorii.

— Da, domnule conte.

— Ah, ce frumoasă este viața, bunul meu Padin. Peste opt zile Baptistine va fi a mea !

— Lăudat fie Domnul ! În sfîrșit ! Domnul conte merită cu prisosință această bucurie ! răspunse valetul, care se arăta a fi un om cu mult scaun la cap.

Biciul surugiului șuiera vesel îndemnînd caii. Fără să bănuie furtuna de patimi stîrnită în sufletul lui Jéodard de meteorica sa vizită, Baptistine admira peisajul care defila cu viteză amețitoare prin fața privirilor ei fermecate. Mareșalul de Saxa organizase impecabil călătoria. Berlină trimisă de el era trasă de cinci cai și de un catîr, înhămați după sistemul poștalionului și mînați de doi dragoni care făceau pe vizitiii. Caii armatei erau mai puțin falnici decît cei din grajdurile de la Versailles. Coamele și cozile nu le fuseseră niciodată scurtate sau potrivite după moda zilei, iar copitele păroase ar fi stîrnit hazul doamnelor de la Paris. Cu toate acestea, bravele animale goneau mîncînd pămîntul.

Pentru Baptistine călătoria se dovedea fascinantă. De abia ieșeau dintr-un sat, că se și zărea clopotnița bisericii din localitatea următoare. Tînăra fată scotea capul prin portieră, îl striga pe locotenent și se interesa de fiecare denumire în parte. Vroia să afle și să fie la curent cu tot. Șoseaua era mărginită de sălcii, ulmii și plopi. Pe ogoarele semănate cu orz și secară, pe lanurile plantate cu tutun sau bumbac, țăranii se îndreptau din șale, se opreau o clipă din anevoioasa lor trudă și salutau berlina și pe cei din escorta ei.

— Hei, flăcăi, soldățoii maichii, să hie adevărat c'o să hie război, maică ? strigau femeile cu poalele suflecate-n brîu.

— Sigur, frumoaselor... o să fie... dar nu vă fie teamă, vă apărăm noi fecioria ! glumeau ostașii.

În sate, bătrînii jucau cărți în pragul porților în vreme ce nevestele lor torceau caiere de bumbac. Cei mai tineri cărau în spinare vreascuri, coșuri cu legume ori fructe, sau porneau spre oraș cu panere încărcate cu ouă și brînzeturi.

Deși se sculase cu noaptea-n cap, Baptistine nu se simțea de fel obosită. Prevăzătoare, Elisa pregătise un coșuleț de provizii din care Baptistine se înfrupta cu poftă, secondată de George-Albert. Trecuseră cu bacul peste rîul Oise, traversaseră orașele Senlis, Compiègne, Nyon și Saint-Quentin, se opriseră să doarmă cîteva ceasuri la hanul Trei Călugări și în zori porniseră spre Cambrai și Valenciennes. Pe măsură ce se apropiau de zona unde se afla încartiruită armata, drumurile se aglomerau cu furgoane, căruțe cu fîn, șarete și ștafete călare care galopau nebunește, mai-mai să își omoare caii.

— Faceți loc trăsurii mareșalului de Saxa ! răcneau energic dragonii croindu-și drum prin puhoiul infanteriei.

— Hei, s-o lăsăm să treacă pe frumoasa dom'șoară ! repetau veseli teteriști cu muscheta pe umăr și cu raniță în spinare. Reunind diferite escadroane și regimente, trupele aparțineau unor prinți sau chiar unor simpli gentilomi. În rîndul lor se aflau și mercenari germani, elvețieni și spanioli. Deodată pămîntul se cutremură de un tropot asurzitor. Toată lumea sări în lături din fața iureșului cavaleriei ușoare, a trupelor de jandarmi călare și a miliților provinciale.

Infanteriștii păreau istoviți de lungul lor mars, totuși se interpelau vesel între ei :

— Ce zici, Picar, dăm iama'n englezi pentru Maurice al nost' ?

— Cică o vin't și Măria Sa !

— He, neamule, io'te ce dom'șoară fainâ treșe !

— Văleu, măiculiță ! Trimite-mi o sărutare, duducuță, să mă lupt mai cu foc !

— Și mie, dom'șoară ! Pentru ochii tăi frumoși o să sfîrtec o sută de englezi !

Baptistine pufni în rîs și le făcu pe plac flăcăilor, trimițîndu-le o sărutare din vîrful degetelor. Bucuroși, soldații îi mulțumiră cu urale entuziaste, zvîrlindu-și spre înaltul cerului tricornurile. Entuziasmul lor o îngrozi pe Elise care ridică cu precipitare geamul de la portieră.

— Nu mai putem înainta domnișoară! răcni locotenentul ca să se facă auzit. Șoseaua geme de soldați și la cîteva sute de metri înaintea noastră un transport de tunuri blochează trecerea. Sîntem nevoiți să o luăm prin altă parte. Tăiem drumul pe la Barry și apoi urcăm spre tabără în lungul rîului Escaut.

Baptistine îi făcu semn că înțelesese și privi spre cer. Soarele încă nu scăpătase. După socotelile ei, erau cel mult ceasurile șase după-amiază.

— Haide, die, hai catîrule! zbierau dragonii întorcînd atelajul în loc și pornind spre liziera pădurii. După o jumătate de leghe parcursă printre boschete și pîlcuri de arbori ajunseră la un drumeag lăturalnic ce șerpuia printre lanurile de ovăz. De cînd părăsiseră șoseaua impecabil pavată, caleașca îi hurduca îngrozitor pe Baptistine și pe tovarășii ei de călătorie. Roțile se poticneau în bolovani și hîrtoape. Din vreme în vreme le ieșea în cale cîte o coloană răzleață de soldați, dar Baptistine observă că întîlneau mai cu seamă falnice oștiri de gîște, rațe, curcani și găini care zburătăceau cu larmă printre copitele cailor.

— Domnule locotenent, doi căluți șchioapătă, nu mai rezistă pînă la următorul popas de poștă! strigă vizitiul, trăgînd de frîie. Începea să se însereze și o ceață ușoară ca un abur cuprinsese cîmpia. Pradă unei inexplicabile neliniști, Feodor se tot ridica în scări și scruta zarea.

— Bine, la prima gospodărie care ne iese în cale ne oprim ca să-i poți deshăma.

— Ce-o fi cu Feodor, Elisa? Se poartă cam ciudat! șopti Baptistine scoțînd capul pe geamul portierei.

— Ei, Feodor... Feodor nu mai e cel pe care-l știați dumneavoastră, domnișoară Baptistine! oftă Grégoire care pînă atunci tăcuse mîlc.

George-Albert își ridică ochii în tavan.

— Ce vrei să spui, bunul meu Grégoire?

— Ei, ești prea tînără ca să înțelegi, micuța mea Baptistine. Adevărul este că am plătit cu toții foarte scump blestemata aia de călătorie ! o lămuri Grégoire coborînd glasul. Află că pe vapor Feodor și-a pierdut soția !

— Cum adică... și-a pierdut-o ? se miră Baptistine.

— Uite-așa ! A pierdut-o pur și simplu ! Era o mongolă tare cumsecade, chiar dacă... hîm... cîntărea vreo două sute de livre. Într-o bună dimineață ne-am trezit fără ea pe vapor. O fi căzut în apă peste noapte ? Or fi mîncat-o rechinii ? Nimeni nu va ști niciodată... Bietul Feodor... a trebuit să-l legăm de catarg. Nebun de durere vroia să se arunce după ea, în mare !

— Dumnezeule, bietul Feodor ! exclamă Baptistine cu lacrimi în ochi.

— Dar de nenorocirea Domnișorului Adrien știți ? Prea iubita lui prințesă și logodnică, prea frumoasa Yasmina, și-a dat sufletul în brațele lui, la Pekin ! Ah, ce-am mai pățit și cu el ! A zăcut de fierbințeală cîteva luni bune. După ce și-a revenit nu i-a mai rostit nici o singură dată numele, cu toate că nu mă păcălește el pe mine, sînt încredințat că se gîndește întruna la ea, chiar dacă nu suflă o vorbă ! Cît despre Domnișorul Floris, ce să mai vorbim ! Și el are nevoie de multă blîndețe și dragoste... brutalitatea lui nu este decît o fațadă. A plătit și el cu vîrf și îndesat prețul unei imposibile fericiri...

Baptistine sesiză reprosul ascuns al bătrînului intendent.

— Oh, Grégoire, bunul meu Grégoire, îl îmbrățișă ea într-un elan de recunoștință, ce bine că mi-ai povestit toate astea, am să fiu mai înțelegătoare cu ei... Doamne... n-am știut nimic... bieții de ei...

Grégoire îi mîngîie părintește pletele blonde.

„E-te na ! Da' ce ? Eu n-am suferit ?“ protestă George-Albert, încrucișîndu-și ostentativ brațele.

Fără să dea atenție maimuțoiului, Elisa îi făcu cu ochiul lui Grégoire : „Așa, așa, pînă la urmă tot noi bătrînii o să dregem lucrurile !“

— Uite colo o crîșmă, pe malul Escaut-ului ! strigă unul din dragoni.

— E-n regulă, ne oprim acolo !

Localul nu merita numele de crîșmă nici măcar pe cel de bombă. Era un soi de cocioabă murdară, cu o singură masă de lemn pe care găinile se plimbau în voie găinățîndu-se printre căni și resturi de pîine.

— Hei, tu, Jeanno ! Fă-te-ncoa la mușterii ! răcni „patronul" uitîndu-se cu o privire tulbure la noii veniți.

— Oare mai ajungem la tabără în noaptea asta, Domnule Locotenent ? întrebă Baptistine coborînd să își dezmorțească picioarele în vreme ce, osteniți din cale-afară, Grégoire și Elisa preferau să rămînă în berlină.

— Sper că da, Domnișoară. Doar două leghe ne mai despart de tabăra Domnului Mareșal. Încă două ore de galop la lumina torțelor și ajungem la destinație. E preferabil să nu întîrziem prea mult pe aici.

Ceața de deasupra rîului se îndesa văzînd cu ochii. Fuioare lungi cuprindeau cîmpia, prelungindu-se pînă sub poala pădurii. Neliniștit, Feodor se plimba în lungul și-n latul șoselei, cu mîna pe plăselele sabiei. Cu un gest nervos îl trimise pe Li Kang să patruleze de cealaltă parte a drumului. Baptistine ridică din umeri. Ce păcat că minte lui Feodor o luă razna tocmai acum.

— Aveți cumva cacao fierbinte ? întrebă ea intrînd în crîșmă.

— Auzi, tu, Jeanna mea, ce-o fi aia... caca... ori își bate joc de mine ? Aha, am prișeput ! Nu, drăguță domnișoară, n-avem decît vinars fiert cu nuc'șoară !

George-Albert îi dădu un cot discret Baptistinei, îndemnînd să accepte oferta...

Băutura era fierbinte, gustoasă și foarte dulce. Baptistine simți că își recapătă pe dată întreaga energie.

— Mai avem mult de așteptat, locotenente ?

— Două-trei minute, Domnișoară, și isprăvim !

Baptistine îl luă în brațe pe George-Albert și ieși pe ușa din spate a crîșmei, în căutarea unui loc ferit. Înțelegîndu-i intențiile, locotenentul rămase discret înăuntru. Baptistine privi rîul care curgea la picioarele ei. Apa nu părea adîncă și nici curentul prea puternic. În bătaia razelor de soare peisajul era cu siguranță

încîntător. Baptistine se îndreptă spre un boschet fără să își dea seama că ceața o învăluia într-o manta vătuită ascunzînd-o privirilor celor din crîșmă.

— Gata, Domnișoară, am isprăvit ! îi strigă locotenentul.

În spatele Baptistinei trozni sec o creangă. Baptistine zîmbi crezînd că locotenentul își trimisese dragoni după ea. O umbră se desprinse din caierul de ceață și țîșni spre ea, înăbușindu-i țipetele cu o pătură groasă. Strînși de gît, tînăra fată și George-Albert se zbăteau zadarnic.

— Întoarce-te, domnișoară mică, unde ai dispărut ? o chema disperat Feodor.

Baptistine se simți aburcată de-a curmezișul în spinarea unui cal. După clipocitul care se auzea își dădu seama că traversau rîul...

CAPITOLUL XVII

— What is the hubbub all about, Bumberton ?

— The reconnaissance patrol is returning, Mylord.

— Do they have anything interesting to report ?

— They have taken a prisoner, Mylord !

— Good, have him put in the dungeon. That will loosen his tongue.

— He's a... it's a woman, Mylord !

— Oh ! Good looking ?

— I don't know, Mylord.

— Bring me this spy immediately. I'll question her myself.

— As you wish, Mylord.[1]

---

[1] — Ce-i cu vacarmul ăsta, Bumberton ?
— S-a întors patrula de cercetași, Mylord.
— Au raportat ceva interesant ?
— Au luat un prizonier, Mylord !
— Minunat, puneți-l în fiare, în turn. Asta o să-i dezlege limba.
— Să vedeți... e... e o femeie, Mylord !
— Oh ! Frumoasă ?
— Nu știu, Mylord.
— Adu-mi imediat spioana, o s-o chestionez eu însumi.
— Prea bine, Mylord.

Cu tîmplele zvîcnind, Baptistine ascultase tot acel dialog fără să priceapă o iotă. Bănuia că se află în tabăra englezilor. Cineva o coborî de pe cal și o luă în cîrcă, ca pe un balot. Tînăra se zbătea și încerca să îl lovească cu picioarele pe necunoscutul călăuș. Acesta nici nu se sinchisea. După toate aparențele se găseau într-un vestibul și totuși picioarele îi erau gîdilate de un curent de aer rece. Cu capul și umerii înfășurați în pătură și cu George-Albert agățat cu disperare de gîtul ei, simțea că se înăbușă.

Se apropia cineva încălțat cu cizme și pinteni. „Torționarul", cum îl numea în gînd Baptistine pe cel care o răpise, făcu încă un pas și, ascultînd probabil de ordinele superiorilor săi, o dădu jos de pe umăr, așezînd-o pe picioare și scoțîndu-i pătura din cap. Orbită de lumină, Baptistine închise ochii.

— În sfîrșit, bine c-a dat Dumnezeu! bombăni ea furioasă, respirînd cu nesaț.

În jurul ei englezii pufneau în rîs.

— A monkey! A monkey![1]

Înțelegînd că prezența lor făcea obiectul acelei explozii de ilaritate, Baptistine și George-Albert se mulțumiră să adopte o atitudine cît mai demnă.

Se aflau într-un cort. Pe o masă erau întinse cîteva hărți. Baptistine întinse gîtul spre ele. Unul din ofițerii prezenți se opri din rîs și acoperi hărțile cu o pînză.

— Nu văd ce aveți de rîs! protestă Baptistine cu glas disprețuitor adresîndu-se unui tînăr blond cu bujori în obraji, care rîdea mai dihai decît toți la un loc și făcea tot soiul de comentarii hazlii pe seama ei, spre deliciul celorlalți patru ofițeri aflați în cort.

„Ce dobitoc!" își spuse enervată Baptistine. „Un căpitan de cavalerie imbecil și prost crescut!" gîndi ea din ce în ce mai agasată, dînd să îi întoarcă spatele, cu aere de prințesă ultragiată.

— Nu! No, miss! mîrîi uriașul roșcovan care o răpise.

---

[1] O maimuță! O maimuță!

— Ia laba de pe mine, roșcatule ! îl repezi Baptistine furibundă, plesnindu-l peste mîna păroasă și morcovie cu care torționarul o înșfăcase de braț ca să o oblige să îi privească în față pe ofițeri.

„Tare proști sînt oamenii !" bombăni George-Albert.

Baptistine clocotea de furie. Își dădea seama cît de trist era spectacolul pe care îl oferea acelor străini în halul fără de hal în care se găsea, cu părul zburlit și încîlcit, congestionată la față, cu rochia boțită și cu George-Albert agățat spasmodic de gîtul ei. Maimuțoiul nu se sfia să ridice pumnul și să-i invecteze pe ofițeri, ceea ce avea darul să-i amuze încă și mai tare. Într-un tîrziu, ofițerul cel blond se șterse la ochi cu o batistă parfumată. De atîta rîs îi dăduseră lacrimile. Își puse batista în buzunarul vestonului și făcu un semn cu mîna. Ceilalți patru deveniră dintr-o dată serioși.

— Aceasta este, deci, domnilor, spioana prinsă pe cînd ne observa pozițiile ! rosti tînărul pe un ton sec și vag amenințător.

Vorbea o franceză impecabilă, colorată de un foarte ușor accent englezesc, foarte agreabil auzului. Baptistine ridică din umeri.

— În viața mea n-am auzit asemenea prostie ! Auzi colo : o spioană care vă observa pozițiile ! Ia uite la el ! Cîtă obrăznicie ! îl repezi ea pe tînărul ofițer, de loc impresionată de respectul cu care păreau să îl trateze ceilalți gradați.

— Oh, how shocking, my God !' exclamară aceștia, vizibil scandalizați de tupeul franțuzoaicei. Tînărul ofițer nu reacționă. Se apropie de Baptistine și de George-Albert și se învîrti lent împrejurul lor, cercetîndu-i din cap și pînă în picioare.

„Firțîngăului ăstuia îi e frică de mine !" se grozăvi în sinea lui George-Albert, bombîndu-și torsul.

— Domnișoara este cumva nemulțumită de purtarea noastră ? întrebă ironic ofițerul.

— Bineînțeles ! Bruta asta roșcovană s-a năpustit asupra mea și m-a strîns de gît cu labele lui păroase pe cînd mă plimbam liniștită pe malul unui rîu. Prietenii

---

' Dumnezeule, cîtă obrăznicie !

care mă însoțeau trebuie să fie disperați și mă caută la ora asta răscolind cerul și pămîntul. Habar nu am motivul pentru care m-ați răpit și nici unde mă aflu și voi vreți să vă fiu recunoscătoare ! protestă Baptistine dintr-o suflare, cu ochii scăpărînd de mînie.

„Ha, ha i-a zis-o verde pomădatului !" rînji George-Albert, încîntat de talentele oratorice ale tinerei sale stăpîne.

— Află, fetițo, că te găsești în tabăra Alteței Sale Regale Ducele de Cumberland, situată la jumătate de leghe de bivuacurile franceze.

— Atunci fă bine, băiatule, și comunică-i ducelui că am o foarte proastă părere despre ofițerii lui și ține minte ce-ți spun eu : cînd va afla cum anume v-ați purtat cu mine o să te degradeze ! îi răspunse disprețuitor Baptistine.

Ofițerul blond își arcui mirat sprîncenele, ceea ce îi dădea un aer nespus de caraghios.

— Ați auzit-o, domnilor ? deșteapta asta e gata să muște, ca și prietenul ei ! Pe Sfîntul Gheorghe, asta zic și eu captură de război !

— Oh ! Auzi la el : captură de război ! Păi cred și eu că namila asta care duhnește ca un țap m-a răpit cît ai zice peșteⁱ ! Grozavă victorie, n-am ce zice ! îl luă peste picior Baptistine, hotărîtă să nu se lase intimidată.

— Oh, no ! My Lord, she's a devil !' exclamară în cor ofițerii.

„Ce tot îndrugă ăia ?! Ori se cred în corul bisericii ?!" se strîmbă George-Albert.

— Lăsați-o, Domnilor ! Doar domnișoara n-o să mă mănînce de viu. Vasăzică a pomenit de un rîu. Domnișoară, presupun că știi că e vorba de Escaut. Nu ți se pare firesc să ne întrebăm ce căuta o tînără ca dumneata pe malul apei, la căderea nopții ? Sînt tare curios să aflu ce răspuns îmi vei da. Nu cumva te aflai acolo ca să-i spionezi pe inamicii de pe malul celălalt ? răcni pe nepusă masă ofițerul, cu intenția de a băga groaza în Baptistine.

---

[1] Oh, nu ! Domnule, e diavolul în persoană !

Aceasta bătu din picior.

— Nu, că asta-i prea de tot ! Inamicii n-aveau decît să rămînă la ei acasă și să nu traverseze rîul !

Logica raționamentului ei tipic feminin îi lăsă cu gura căscată pe militari. Baptistine profită de deruta lor ca să le spună pe nerăsuflate :

— Aflați, domnilor, că mă aflam în drum spre bunul meu prieten Mareșalul de Saxa însoțită de o escortă, și mai aflați că Mareșalul va fi teribil de nemulțumit să audă că am fost răpită de englezi. Regele Ludovic al XV-lea va fi și mai furios de lipsa voastră de galanterie și cu tot războiul vostru, se va plînge cu siguranță regelui Angliei.

— Serios ? Nu mai spune ! ricană ofițerul cel blond.

— Da, da ! Și, oricum, Mareșalul de Saxa o să-l bată pe ducele vostru de or să-i meargă fulgii ! adăugă Baptistine cu dispreț.

„Aoleu, a cam întrecut măsura !" sughiță George-Albert, neliniștit de făgașul pe care intra discuția.

— Ah, da ? Și ce te face să crezi asta, domnișoară ? întrebă serios ofițerul jucîndu-se cu cravașa.

— Oh, la, la ! Sînt absoult sigură. Păi ocupat cum e cu ceaiul, berea și băile lui reci, ducele vostru nu mai are vreme să se gîndească la război !

— Ceaiul și berea ? repetă cu mirare tînărul ofițer.

— Da, da, toată lumea îi cunoaște tabieturile. În orice caz, Maurice i-a pregătit o surpriză pe cinste și poți să-i spui din partea mea ducelui vostru că...

Baptistine își înghiți restul vorbelor. Văzînd că ofițerii se privesc cu înțeles, simți un gol în stomac. Se uită la George-Albert care își mîji ochii ca să îi dea de înțeles că o luase gura pe dinainte.

— De ce te-ai oprit, domnișoară, spune mai departe, pe Sfîntul Gheorghe e pasionant ce ne povestești, zîmbi cu suspectă amabilitate tînărul ofițer.

— Nu mai am ce să spun ! răspunse Baptistine pe deplin conștientă de gafa ei.

„Uf ! Bine c-a înțeles !" oftă George-Albert, ștergîndu-și fruntea cu dosul lăbuței.

— Și totuși, domnișoară, mai povestește-ne, ai mare talent la descrieri și e o adevărată plăcere să te asculte omul ! o ironiză ofițerul.

— Nu mai am nimic de adăugat. Vorbele mele mi-au luat-o înaintea gîndurilor... nu doresc decît... doresc pur și simplu o trăsură care să mă ducă înapoi în tabăra Mareșalului de Saxa, spuse într-o doară Baptistine.

— Ei bine, asta zic și eu îndrăzneală ! Pot să am onoarea de a ști cum vă numiți ?

— Puteți ! Mă numesc Baptistine de Villeneuve-Caramey ! răspunse tînăra fată de parcă ar fi spus : „Sînt împărăteasa Austriei în persoană !"

Ochii tînărului blond licăriră amuzat. Se întoarse spre ofițerii săi. Congestionați la față, aceștia păreau în culmea agitației și se căzneau prin tot felul de semne să îi atragă atenția tînărului căpitan.

— She knows something, Mylord !

— We must find out where those damned french have hidden their cannons !

— We shall make her talk, Mylord !

— We'll beat it out of her !

— Pff ! colonel Bumberton, with a little charm one can obtain anything one wants from a lovely lass. I shall take care of this myself.

— I wish Mylord good luck and I hope like hell he succeeds !'

Baptistine și George-Albert ciuliră urechile în nădejdea de a prinde cîteva frînturi de frază, dar cum ceilalți vorbeau englezește, era oricum inutil.

— Sînt sincer mîhnit, domnișoară de Villeneuve-Caramey, să constat că ospitalitatea noastră vă este într-atît de nesuferită, cu atît mai mult cu cît mă văd silit

---

[1] — Știe ceva, Mylord !

— Trebuie să aflăm unde au ascuns blestemații ăia de francezi tunurile !

— O facem noi să vorbească !

— O năucim în bătaie !

— Pff ! Colonele Bumberton, cu duhul blîndeții obții orice de la o fată frumoasă ! Lăsați-o în seama mea !

— Vă urez noroc, Mylord, și nădăjduiesc din suflet să reușiți.

să vă mai reţin cîteva zile în această tabără... oricum, voi raporta totul ducelui de Cumberland. Deşi sîntem inamici, domnişoară, veţi fi tratată cu toate onorurile pe care fair-play-ul nostru britanic nu le poate ignora... reluă tînărul ofiţer într-o franceză impecabilă, zîmbind amabil. Avea dinţi frumoşi, de o albeaţă orbitoare. Pupilele lui cenuşii o învăluiau pe tînăra fată cu o privire seducătoare, de bărbat care se ştie irezistibil. Fără voia ei, Baptistine îi întoarse zîmbetul, tulburată de căutătura lui virilă şi îndrăzneaţă.

„Poftim, zăpăcita asta s-a apucat să-i facă avansuri!" bombăni Georges-Albert, uşor gelos.

„La urma urmei, poate că l-am judecat greşit, căpitănaşul este foarte simpatic!" îşi spuse cocheta, punîndu-şi graţios o mînă pe braţul oferit în silă de colonelul Bumberton.

„Vestoanele roşii" o suiră pe Baptistine într-o trăsură cu perdeluţele trase. Tînăra fată apucă să observe puzderia de corturi care înconjurau pe cel de unde tocmai ieşea. Ici-colo, soldaţii stăteau tolăniţi în jurul focurilor mocnite. De undeva din depărtare un glas bolovănos îngîna un cîntec monoton. Trăsura porni încetişor. Baptistine pricepu că traversa tabăra. Vizitiul oprea la tot pasul, probabil ca să lase loc de trecere unui alt atelaj sau vreunui tun. Se auzeau hohote de rîs şi ordine răstite pe care nu le înţelegea. Prost dispus şi vizibil ostil planului imaginat de „căpitănaş", colonelul Bumberton se trăgea de mustaţă, închizîndu-se într-o muţenie trufaşă. Profitînd de faptul că ofiţerul nu-l băga în seamă, George-Albert ridică un colţişor al perdeluţei. Afară se vedea ca în plină zi. Sute de torţe luminau tabăra engleză. Vînzoleala de aici o egala pe aceea de pe şoseaua spre Valenciennes. Deodată George-Albert tresări şi făcu semn cu cotul Baptistinei, să arunce şi ea o privire. Dintr-un nesfîrşit convoi de căruţe, „vestoanele roşii" descărcau cu mare grijă nişte butoaie pe care le transportau apoi în interiorul unei magazii. Era un du-te-vino neîncetat, ca într-un stup de albine.

— Ho! „Bloody french girl", spioană mică şi afurisită! continuă colonelul în franceză, cu un teribil

accent de pe Tamisa și, ca Baptistine să înțeleagă că nu-i aprecia de fel curiozitatea, trase jaluzeaua care căzu peste nasul lui George-Albert.

„Idiotul!" se strîmbă maimuțoiul, pipăindu-se, să vadă dacă cel mai frumos ornament al feței sale nu îi dacă cel mai frumos ornament al feței sale nu îi fusese rupt! După vreo jumătate de leghe, cel puțin atît aprecie Baptistine că parcurseseră, trăsura se opri. Tînăra fată înțelese că părăsiseră tabăra, căci avu timp să zărească un colț de străduță specifică orășelelor flamande. Patru soldați înconjurară trăsura. Colonelul o împinse în grabă pe Baptistine spre grădina unei clădiri impunătoare. Urcară un mic peron și intrară în casa care aparținuse probabil vreunui notar sau vreunui înalt magistrat. Mirosea plăcut a ceară de parchet și a curățenie lucie, ca în toate locuințele din Țările de Jos. Tînăra fată străbătu parterul compus dintr-un salon spațios și o sufragerie. Printr-o ușă deschisă, zări bucătăria. De jur-împrejurul casei se întindea un parc cu peluze de gazon și arbuști decorativi. „Vestoane roșii" patrulau de-a lungul și de-a latul parcului. Baptistine suspină și se uită cu înțeles la George-Albert. Deși erau tratați cum se cuvine, rămîneau totuși prizonieri. Colonelul nu îi lăsă însă răgaz să își plîngă de milă.

— Apartament la voi la primul etaj! mormăi el trăgîndu-se din ce în ce mai energic de mustața stufoasă.

Baptistine îl urmă pe scări, escortată de doi soldați.

„Să te ții veselie cu gorilele astea!" își spuse George-Albert.

Colonelul deschise o ușă și se trase într-o parte, lăsîndu-și prizonierii să intre primii.

— Iată camera și budoarul, alături. Dacă la voi nevoie de ceva, bateți, santinela deschide la voi. Voi fiți gata într-un ceas! mîrîi colonelul.

— Gata pentru ce? exclamă Baptistine.

— Supat cu Alteța Sa Ducele de Cumberland! lătră Bumberton.

— Foarte inteligent din partea voastră că m-ați răpit fără rochiile mele, acum nu am cu ce să mă îmbrac! protestă Baptistine.

Colonelul pufni excedat :

— Aho ! Voi alegeți, domnișoară, din pradă de război ! răspunse el malițios și deschise un dulap mare și ticsit, aflat între cameră și un mic cabinet de toaletă.

Baptistine scoase un țipăt de bucurie și nu luă în seamă spusele veninoase ale colonelului. Puțin îi păsa de proveniența rochiilor.

— La voi nu mai nevoie de nimic ? oftă colonelul.

— Ah ! ba da, aș dori niște apă caldă.

— Aho ! Pentru ce ?

— Cum pentru ce, auzi întrebare, pentru ce altceva decît pentru a mă spăla ?

— Foarte bine, eu trimit femeia olandeză ajute la voi ! spuse colonelul din prag, apoi ieși și închise ușa cu cheia. George-Albert făcu deîndată semn Baptistinei să deschidă fereastra și să se uite afară, numai că englezii nu erau așa de proști. Obloanele fuseseră bătute în cuie. Cineva redeschise ușa. Baptistine abea avu vreme să închidă fereastra și să se așeze în pat. Santinela introduse în încăpere o olandeză trupeșă, cu obraz lucios și vesel, care căra ca pe un fulg hîrdaie imense, cu apă clocotită.

— Ah ! Ce fericire ! exclamă Baptistine dezbrăcîndu-se rapid ca să se cufunde cu deliciu în cada din cabinetul de toaletă.

George-Albert își feri pudic ochii. Olandeza frecă zdravăn trupul Baptistinei și o clăti de clăbuc, turnîndu-i pe umeri și pe spinare găleți întregi de apă, de fel stînjenită de faptul că Baptistine era o „inamică". Ridicîndu-se în picioare, tînăra fată se văzu în oglindă. Își privi trupul subțire, sînii rotunzi și trandafirii. Își dădu seama că trupul ei era făcut pentru dragoste, dar ce însemna asta, de fapt ? Își închipui că mîinile unui bărbat se plimbă pe formele ei sidefii, și se înfioră de plăcere la amintirea sărutărilor lui Jéodard și a mîinilor lui Ludovic mîngîindu-i pieptul. Fără să-și dea prea bine seama de ce, Ernaudan i se părea mai puțin primejdios, dar căldura trupului său era agreabilă și îi plăcuse să își

frece capul de umărul lui. Îngîndurată, începu să se șteargă cu un prosop mare, oferit de olandeză. Își ridică brațele ca să-și prindă părul într-un coc.

„Și dacă Floris m-ar vedea astfel ?" se gîndi ea dintr-odată și inima începu să îi bată năvalnic, în timp ce obrajii i se îmbujorau. De ce oare o tulburase într-atît de neliniștitor și de minunat la Versailles ? Olandeza se apropie cu o torță de dulapul cu rochii. Baptistine cercetă cu luare-aminte fiece toaletă în parte. După îndelungi ezitări, se hotărî să îmbrace o rochihe din damasc verde, brodată cu flori multicolore. Nu era chiar ultimul strigăt al modei lansate de „Madame Quentin", dar decolteul ei amețitor îi descoperea aproape în întregime pieptul.

Din stradă se auzi tropot de cai. Glasuri bărbătești împărțeau porunci pe un ton sever. În sfîrșit, în zornăit de pinteni, cineva urcă în goană scara.

— Sînteți gata, Domnișoară ? lătră colonelul Bumberton bocănind fără menajamente în ușă.

— Nu chiar, dar de ce ? răspunse Baptistine încîntată că i se oferea ocazia să îl facă pe colonel să turbeze de furie.

— Ah ! damned french women ![1] Alteța Sa așteaptă la voi ! bodogăni colonelul.

— Cobor îndată, scumpe colonele, replică suav Baptistine, apoi luînd un evantai, schiță cîteva mișcări grațioase, și se admiră într-o oglindă înaltă, fără să se grăbească cîtuși de puțin.

Cînd socoti că venise vremea, ciocăni de cîteva ori în ușă. Două santinele îi deschiseră pe dată. Ca o mare doamnă ce se afla, nici nu îi băgă în seamă și coborî scara cu o lentoare calculată, cu George-Albert pe urmele ei. Colonelul o aștepta în josul scării. Se agita furios.

„Cine a mai pomenit să-l lași să aștepte pe prințul Angliei ?" Indignat la culme, colonelul deschise ușa salonului, o împinse pe Baptistine înăuntru și închise furios ușa în urma ei.

---

[1] Blestemate femei franceze !

— Bunul nostru Bumberton are într-adevăr o fire insuportabilă, domnișoară, dar nu trebuie să-i purtați pică, de vină este afecțiunea ce mi-o poartă, rosti ducele de Cumberland întorcîndu-se spre Baptistine.

Acesta se cufundă într-o adîncă reverență, încercînd să își ascundă dacă nu decolteul, măcar stupefacția. În fața ei se afla tînărul ofițer blond, William August, al treilea fiu al regelui George al II-lea al Angliei, generalissim al armatelor aliate și Duce de Cumberland, o contempla pe Baptistine cu un zîmbet ironic. La amintirea tuturor insolențelor servite de ea prințului pe care îl luase drept un căpitănaș, tînăra simți că îi năvălește tot sîngele în obraji.

— Aflați, Domnișoară de Villeneuve, că sînteți un adversar de temut și că ați fost la un pas de a mă face să îmi pierd prestigiul în fața statului meu major!

Baptistine își plecă cu ipocrizie ochii.

— Oh, Alteța Voastră, mă simt nespus de încurcată, ba chiar rușinată! zîmbi tînăra fată înclinîndu-se din nou, ceea ce nu îi displăcu de fel ducelui care profita astfel de perspectivă destul de impresionantă.

Baptistine îl privi pe sub sprîncene. La cei douăzeci și patru de ani ai săi, ducele de Cumberland era ceea ce se cheamă un prinț fermecător. De statură mijlocie, dar bine făcut, suplu, blond, elegant și cuceritor, aprecia cu ochi de cunoscător frumusețea Baptistinei care, de altfel, înflorea din zi în zi sub privirile bărbaților. Fetița zglobie cu ochi mari, mirați și cu superbe plete aurii, se preschimbase într-o femeie fatală cu atît mai periculoasă cu cît părea nevinovată. Baptistine încă nu aflase ce este viața, și totuși, senzualitatea ei născîndă nu îi putea lăsa indiferenți pe bărbați .Ca orice mascul, William August intuia că acea privire, acea voce, acel trup nu cereau decît să se lase în voia celui care avea să știe să le îmblînzească. Tulburat de ochii mari albaștri ațintiți asupra lui, tuși ca să-și dreagă glasul.

— Presupun că sînteți moartă de foame, Domnișoară!

— Pe legea mea, da, Monseniore! zîmbi Baptistine.

— Pe Sfîntul Gheorghe și eu la fel... vreau să sper că acest blestemat de Bumberton ne-a găsit un vin bun!

Baptistine pufni în rîs.

— Tare mi-aș dori să aflu, spuse ducele, luînd-o cu familiaritate de braț pe Baptistine ca să o conducă spre sufragerie, de la cine ați auzit că beau ceai și bere și că fac băi reci ? Pentru că, între noi doi să fie vorba, mie nu îmi plac decît cafeaua, vinul franțuzesc și... băile fierbinți !

— Ei bine, Monseniore, răspunse Baptistine, ușor încurcată, între noi doi fie vorba, este un zvon care circulă la curte !

— Aha ! asta înseamnă că se vorbește mult despre mine la curtea Franței ? întrebă ducele flatat în timp ce o poftea pe Baptistine să ia loc în fața lui.

— Oh, da, desigur, mai mult decît crede Alteța Voastră ! zîmbi șiret Baptistine amintindu-și de glasul tunător al Mareșalului de Saxa.

— Ah ! Eu iubesc atît de mult Franța și... franțuzoaicele, Domnișoară de Villeneuve, acest război este stupid..

Plin de vervă, ducele conversa de zor în vreme ce Baptistine, într-o dispoziție excelentă, mînca cu poftă și la întrebările lui răspundea pe nerăsuflate. Vorbeau despre toate și despre nimic. Tînărul duce de Cumberland o invita să vină la curtea Angliei, îi promitea vînătoare de vulpi, îi vorbea de moda englezească ce făcea furori la Paris și de moda franțuzească ce entuziasma Londra. Ca să cîștige încrederea Baptistinei, ducele menținea abil conversația pe un teren frivol și, avînd grijă să nu îl neglijeze nici pe George-Albert, îl hrănea din propria-i farfurie. Maimuțoiului un asemenea tratament i se părea foarte firesc și, mîndru că nu i se refuza nimic, își turna vin în paharul prințului ! La sfîrșitul mesei, cam amețit de vinul de Champagne, pradă de război a englezilor, cei trei noi prieteni păreau a se cunoaște de cînd lumea. Baptistine susținea că ducele avea dreptate și că nu exista nici o rațiune pentru acel conflict, cu toate că ea venise dinadins ca să vadă războiul, de altfel avea să vorbească pe această temă cu regele și cu Maurice de Saxa, așa că ducele nu trebuia să se îngrijoreze, va aranja ea lucrurile foarte ușor. La auzul

acelor vorbe, ochii prințului sticliră. Îi propuse Baptistinei să continue agreabila lor conversație pe canapeaua din salon. Tînăra nu se împotrivi.

— Cred, Baptistine, că sînteți cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o vreodată... murmură ducele așezîndu-se lîngă ea, cu un braț petrecut pe după spătar, putînd astfel să atingă cu degetele ceafa delicată a Baptistinei care își plecă emoționată ochii.

— Ah ! nu, nu îmi ascundeți acești ochi adorabili în care aș vrea să mă înec, draga mea... ! spuse el, apucînd mîinile Baptistinei.

„Ciudat, parcă mi-a mai spus cineva asta !" gîndi ea în vreme ce ducele îi săruta delicat degetele. Baptistine se înfioră de plăcere. Ducele, îndrăzneț, se apropie și mai mult de ea. Își înclină capul peste pletele mătăsoase ale Baptistinei încercînd să îi mursice urechea.

— Oh ! Mă gîdilați, Monseniore ! chicoti Baptistine fără să se clintească însă din loc.

— Cînd sîntem numai noi doi, scumpa mea, poți să-mi spui William ! oftă ducele.

— Bine dacă vrei... încuviință Baptistine obișnuită să vorbească la „per tu" cu mărimile. Cu toate că...

— Da... Spune repede : ce te nemulțumește ? șopti prințul, aplecîndu-se spre buzele trandafirii și sărutîndu-le în treacăt.

— Aș prefera să-ți spun Willy, este mai drăguț.

— Oh ! ai dreptate frumoasa mea scumpă... de altfel așa mi se și spune la Londra, în intimitate ! murmură prințul, răsturnînd-o pe Baptistine în brațele lui.

— Oh, da, numele de Willy îmi place, suspină Baptistine moleșită. Flacăra luminărilor îi lumina chipul transfigurat de fericire.

— Minunată și scumpă făptură... tu ai să fii eroina acestui război stupid... murmură William care își păstra întreaga luciditate.

Baptistine se lăsa în voia mîinilor lui catifelate care îi mîngîiau sînii și mijlocul. Binecunoscuta căldură îi cuprindea iarăși șalele.

— Frumoasa mea iubită, această clipă este a noastră, spune-mi unde se află bateriile Mareșalului de Saxa și vei fi o sfîntă care a ferit oamenii de o mare nenorocire !

Baptistine zîmbi. Willy era nemaipomenit de drăguț. Putea să îi împlinească acea dorință și tot trupul ei chema ceva ce ea nu înțelegea prea bine. Deschise gura, gata să răspundă. Ridicîndu-se o clipă din brațele lui Willy, îl zări pe George-Albert care țopăia ca un nebun. Agățat de o statuetă din spatele ducelui, își ducea disperat lăbuțele la gură ca să îi facă semn Baptistinei să tacă. Aceasta încremeni o clipă, șovăi, îl privi pe William August. Ochii cenușii ai prințului îi produceau o dulce tulburare.

— Eu... trebuie să... mă odihnesc, Willy... călătoria m-a obosit... și... o să ne vedem din nou mîine, Willy. O să supăm, o să avem toată noaptea pentru noi... spuse Baptistine și, suspinînd cu regret, se ridică eroic de pe canapea.

George-Albert o aplaudă cu amîndouă lăbuțele pentru curajul ei . Prințul surîse, amuzat de acea dovadă de cochetărie feminină pe care o cunoștea prea bine. Frumoasa Baptistine vroia să îi pună răbdarea la încercare. Nici prin cap nu-i trecea că ținuse în brațe o tînără care nu avea habar de raporturile existente între un bărbat și o femeie. Ducele de Cumberland era un bărbat galant. Nu insistă. Promisiunea nopții care avea să urmeze era foarte clară. Willy își aranjă jaboul, își îndreptă tunica, apoi se aplecă să sărute mîna Baptistinei.

— Pe mîine, frumoasa mea scumpă, mi-ai răpit inima... murmură el... Nu mințea întru totul.

Cei doi tineri se priviră. Baptistine murea să se arunce în brațele lui. George-Albert îi sări pe umăr, hotărît să își împiedice tînăra stăpînă să facă o nouă prostie. William August zîmbi șovăielnic, salută și părăsi încăperea.

— Ei, Mylord, ați aflat poziția bateriilor franceze ? șopti colonelul Bumberton pe englezește.

— O voi afla mîine la aceeași oră, Bumberton ! răspunse ducele, trîntindu-se pe pernele de mătase ale caleștii sale.

— Oh ! Mylord va fi tîrziu, foarte tîrziu ! Atacul e programat pentru poimîine dimineață ! protestă colonelul.

— Ei, hai Bumberton, liniștește-te, eu voi da atacul mîine seară !

— Preferam să fi utilizat metoda mea, Mylord ! bombăni colonelul.

— Nu e genul meu ! replică prințul, încîntat de seara petrecută și de gluma lui.

— Ah ! Pe Sfîntul Gheorghe, cine a mai văzut să pregătești în felul ăsta un atac ! bombăni Bumberton în galeză, limba lui maternă.

Înainte de a se culca, Baptistine și George-Albert avură un îndelung și misterios conciliabul. În sfîrșit, la un ceas mai tîrziu al nopții, tînăra fată suflă în lumînările care iluminau camera cu lucirea lor tremurîndă și încercă să adoarmă, dar trupul ei se arăta la fel de agitat ca și micul orășel ocupat de englezi, în care se aflau. Din depărtare, răsunau strigăte și chemări. Pe străzile prost pavate se scurgeau fără oprire căruțe, tunuri și cai. Sentinelele își făceau rondul în jurul casei și în fața ușii Baptistinei. Cizmele lor bocăneau pe parchet. Baptistine redeschise ochii. I se învîrtea capul și inima îi bătea foarte tare.

— Ești sigur George-Albert că asta trebuie să fac ? șopti ea brusc, ridicîndu-se într-un cot.

Maimuțoiul scoase un țipăt afirmativ și autoritar.

— Da... da... probabil că ai dreptate, George-Albert... dar voi avea remușcări... să spun minciuni... murmură cu părere de rău tînăra fată, trîntindu-se înapoi pe pernele moi pline cu fulgi flamanzi și scoțînd un suspin sfîșietor care îi umflă pieptul. Maimuțoiul o bătu ușurel pe mînă ca să îi dea curaj.

— Știi, George-Albert... cred că sînt îndrăgostită de Willy, șopti în întuneric Baptistine, cu glas tulburat.

„Oh, la, la ! Ce ți-e și cu femeile astea ! Complicate mai sînt !" mormăi George-Albert adormind.

— Și... mai ales, ador războiul... ! adăugă Baptistine zîmbind.

Închise ochii. O clipă mai tîrziu dormea dusă.

Se treziră amîndoi foarte tîrziu și într-o dispoziție excelentă, deși din motive diferite. Baptistine îl visase toată noaptea pe „Willy", în vreme ce George-Albert se lăsase purtat pe aripile unui vis încîntător în care regele Ludovic al XV-lea îi recunoștea meritele făcîndu-l nici mai mult nici mai puțin decît mareșal al Franței.

Colonelul Bumberton primise dispoziții ferme. O escortă îi aștepta pe prizonierii care fură scoși cu o caleașcă deschisă afară din oraș. La început Baptistine se întrebă dacă nu cumva erau transferați la o altă închisoare, apoi se dumiri că „se dorea" ca ea să ia aer și să constate că se bucura de „toată încrederea" și era tratată „ca o prietenă". Boarea curată a pășunilor verzi și soarele auriu de mai colorară obrajii Baptistinei. Pletele îi străluceau în bătaia vîntului. Colonelul Bumberton opri caleașca lîngă o fermă flamandă. O fermieră corpolentă tocmai mulgea vacile. Colonelul oferi ceremonios Baptistinei și lui George-Albert cîte un bol cu lapte cald. În vreme ce tînăra fată sorbea cu plăcere acel nectar onctuos, George-Albert deșertă pe furiș conținutul bolului său îndărătul unei căpițe de fîn.

„Lapte ! Pfui ! Mai bine apă ! Nu am nici un chef să fiu otrăvit !" bodogăni el. În lipsa vinului, s-ar fi mulțumit și cu o halbă de bere.

În urma lor se auzi tropot de cai. Un pîlc de cavaleri se apropia în goană nebună. Unul dintre ei descălecă dintr-un salt și se apropie vesel de Baptistine, sub privirea dezaprobatoare a lui Bumberton. Părăsindu-și statul major pentru cîteva minute, ducele de Cumberland venise să îi facă curte franțuzoaicei.

„Păi sigur, am spus eu că războiul este cum nu se poate mai distractiv !" își spuse Baptistine, încîntată să se lase purtată spre o livadă. William o sărută pe ceafă la umbra unui cireș, pe ureche, sub poala unui păr, și îi fură o ultimă sărutare pe buze sub coroana unui măr. Turbat de mînie, colonelul Bumberton se căznea să vadă ce se petrecea îndărătul acelor pomi. Vroi să se suie pe un butoi, dar alunecă pe o balegă de vacă și se prăbuși pe un maldăr de mraniță, spre deliciul lui George-Albert.

— Pe diseară, frumoasă doamnă... spuse prințul la despărțire.

— Da... te aștept Willy... murmură Baptistine.

Ochii tinerei fete erau plini de promisiuni drăgăstoase ; William, Duce de Cumberland, sări ca un fulg în șaua calului său și porni în galop spre tabără, urmat de ofițerii săi.

Ziua trecu pe nesimțite. Veselă ca un pițigoi, Baptistine se pregăti două ceasuri încheiate sub privirea

admirativă a bunei olandeze. La orele opt seara, prințul, elegant și pomădat de parcă s-ar fi aflat la Windsor, pătrunse în salon.

— Hm, ciudat miros, Bumberton! Care este noul dumitale parfum? întrebă prințul în engleză.

— Mylord, serviciul în slujba Înălțimii Voastre nu este de loc odihnitor! mormăi colonelul care nu găsise un pantalon curat.

Baptistine și George-Albert tocmai coborau scara. Colonelul închise precipitat ușa. Prințul și Baptistine se priviră. Inima Baptistine bătea mai tare decît se cuvenea, iar ochii lui William străluceau mai intens decît își putea îngădui un generalissim în ajunul unei mari bătălii. De astă dată, tinerii se așezară alături. Prințul mîngîia genunchii Baptistinei pe sub mătasea rochiei, îi săruta mîinile, brațele, coatele. Se apleca peste decolteul ei încîntător atingîndu-i un sîn, apoi pe celălalt. Fremătînd, Baptistine simțea că nu avea să părăsească acea încăpere înainte de a fi aflat ceva minunat. Peste măsură de neliniștit, George-Albert nu înceta să îi amintească din priviri ori din gesturi cele puse la cale de ei. Cînd lucrurile mergeau prea departe, zăngănea cu cuțitul în pahar.

— George-Albert al vostru este foarte gălăgios în seara asta, frumoasă doamnă... spuse prințul rîzînd, și ridicîndu-se de la masă o trase pe Baptistine spre canapea, ferm hotărît să meargă de astă dată pînă la capăt.

— Te voi păstra pentru totdeauna micuța mea prizonieră... niciodată nu te voi mai trimite înapoi la regele tău... spune, vrei să rămîi cu mine, franțuzoaică iubită...? murmură prințul.

— Da... Willy... Oh, Will, vreau, desigur...! suspină Baptistine copleșită de ploaia lui de sărutări.

Tînărul prinț stinse cîteva din făcliile așezate în colțul camerei.

Prințul o simțea topită de plăcere.

— Mîine... mîine va începe o bătălie pe viață și pe moarte. Baptistine... scumpa mea... dacă știi ceva... murmură el mîngîind-o încă mai apăsat.

— Da... da, Willy... știu planul bătăliei... șopti ea cu ochii închiși.

Prințul tresări și mîna lui încremeni pe genunchiul Baptistinei. Agățat de o statuie de bronz, George-Albert asculta cu încordare.

— Te rog... frumoasa mea dragă... vezi bine că te iubesc... spune-mi tot ce știi... vorbește... vei salva astfel mii de vieți nevinovate! o imploră Cumberland.

„Hi, hi păi sigur, vieți nevinovate, dar numai ale englezilor! Ipocritul! Numai de s-ar ține bine pînă la capăt, destule boroboațe ne-a făcut fetița asta!" mîrîi George-Albert.

Baptistine îl privi cu recunoștință. Prezența lui îi dădea curaj. Se ridică într-un cot, neînțelegînd de ce mîngîierile prințului se opriseră. Willy o privea țintă.

— Ei bine... uite... Maurice... ăăă, vreau să spun că Mareșalul de Saxa și-a retras toți soldații din pădurea de la Barry și Antoing.

— Cum? Ce-ai spus frumoaso? șopti prințul, nevenindu-i să creadă că obținea atît de lesne informațiile dorite. Nu numai că domnișoara nu îi opunea nici o rezistență, dar pe deasupra îi mai și oferea pe tavă secrete militare.

— Adevărul, Willy dragule, ți-am spus adevărul! afirmă Baptistine cu un zîmbet inocent.

— Va să zică așa... mareșalul și-a retras soldații din Barry și Antoing... Și-a luat cumva și tunurile?

— Da, sigur, le-a luat pe toate...

— Și în...

— Așa va să zică... spui că mareșalul a evacuat anume pădurea Barry. Ești sigură că nu se ascunde nici o baterie pe acolo?

— Absolut sigură, le-a luat pe toate...

— Și în mijlocul satului, la Fontenoy, ce ne așteaptă?

— Oh, mai nimic. Crezînd că înfruntarea finală va avea loc la Tournai, mareșalul a lăsat grosul artileriei și al armatei acolo, în nord, minți cu seninătate Baptistine deși simțea că încep să o cuprindă oarecare remușcări.

„Perfect", o admiră George-Albert.

— Ah, e prea frumos să fie adevărat! exclamă Cumberland împingînd pe furiș un candelabru înspre Baptistine, pentru a citi în ochii ei dacă tînăra fată spunea sau nu adevărul.

Azurul privirii ei era limpede ca oglinda unui lac. Cu capul ușor înclinat pe o parte, Baptistine zîmbea.

— Așteaptă-mă, mă întorc într-o clipă! bîigui William August, de parcă Baptistine ar fi avut unde să plece... mă... mă întorc... Și smulgîndu-se de lîngă ea, prințul țîșni spre ușă.

— Bumberton, dă fuga pînă la Statul-Major... fata mi-a spus tot... În pădurea Barry și la Fontenoy nu se află nici o baterie... șopti tînărul prinț englez, repetînd cuvînt cu cuvînt cele aflate de la Baptistine.

— Mylord rămîne aici? întrebă cu reproș colonelul. Cumberland se uită peste umăr la Baptistine care îl privea galeș, tolănită pe canapea. Dar conștiința lui de soldat și de generalissim îi dicta să pornească fără întîrziere spre cartierul general; totuși, nu se putea împotrivi chemării simțurilor.

— Nu, te ajung imediat din urmă... du-te, porunci ducele închizînd precipitat ușa în nasul colonelului și întorcîndu-se spre Baptistine.

— Oh, Willy, murmură tînăra fată cu inima grea de remușcări dar cu trupul fremătînd de dorul mîngîierilor prințului.

— Da micuța mea franțuzoaică... i-ai trădat pe ai tăi din iubire... Vei vedea că merita! șopti William August cuprinzînd-o în brațe și sărutîndu-i febril gîtul, brațele, pieptul. Baptistine oftă fericită lăsîndu-se în voia lui. Deodată însă un geamăt surd îi scăpă printre buze: concomitent, o mînă de fier astupa gura Baptistinei.

CAPITOLUL XVIII

Două umbre care se apropiaseră tîrîș deschiseră obloanele și se furișară în interiorul salonului. Erau doi soldați englezi. Pășind tiptil, se apropiară pe tăcute de ducele de Cumberland, pregătindu-se să i se arunce în spinare. Acesta nu bănuia nimic. Baptistine încercă să se desprindă de el ca să îl prevină asupra primejdiei

care îl pîndea, dar prințul o înlănțui și mai tandru, luînd geamătul ei drept o dovadă de supunere amoroasă. Restul se petrecu cu iuțeala fulgerului.

— Nici o vorbă! Nici un gest, Monseniore, ori sînteți un om mort! șopti în franceză unul din cei doi necunoscuți, proptindu-i un pistol în tîmplă.

— Mizerabilă, care ai trădat armata franceză, vei plăti scump pentru asta! tună un glas amenințător la urechea tinerei fete care se simți luată pe sus, ca de un uragan. Nici prințul și nici ea nu avuseseră vreme să scoată vreun sunet. Era clar că avea de-a face cu un bărbat expert în asemenea treburi. Cît ai clipi se pomeniră cu cîte un căluș în gură și fură legați fedeleș, ca niște cîrnați. Baptistine se trezi azvîrlită ca un balot pe canapeaua pe care se aflase cu atîta alean adineaori. Își sucea gîtul căznindu-se din răsputeri să distingă trăsăturile atacanților. Aceștia încremeniră o secundă, atenți la zgomotele casei. Unul dintre ei se apropie cu precauție de ușă, își lipi urechea de ea, apoi se liniști. La intrare și la etajul de deasupra răsunau ritmic pașii sentinelelor care nu auziseră nimic și continuau să bocăne pe parchet.

— E-n regulă... E rîndul tău, George-Albert... du-te și adu-i pe ceilalți...! șopti cel mai înalt dintre cei doi soldați englezi. Baptistine tresări. Maimuțoiul se supuse imediat poruncii și se pierdu în noapte. Soldatul cel înalt se aplecă să o privească pe tînăra fată. Ochii săi verzi fulgerară în lumina lumînării.

— Oh!... Flo... exclamă uluită Baptistine, sub călușul ei, zbătîndu-se și gemînd printre perne, ceea ce nu făcea decît să-i strîngă și mai mult legăturile. Tînărul gentilom mai mult ghici decît o auzi pe tînăra fată.

— Da... Noi sîntem... ființă respingătoare... Floris și Adrien... noi, nu te așteptai să te trezești cu noi, nu-i așa? mîrîi Floris clocotind de furie.

— Nu vă fie temă, Monseniore, Alteța Voastră se află în mîinile unor oameni de onoare. Noi avem ce avem cu Domnișoara, șopti Adrien, salutîndu-l pe prinț cu desăvîrșita politețe care îl caracteriza.

Legat fedeleș într-un fotoliu, William August nu părea de fel înfricoșat. Îi cerceta din priviri pe intruși păstrîndu-și „self-controlul" britanic care făcea și puterea supușilor săi.

Deodată se auzi un fluierat ușor ca al unei păsări de noapte. George-Albert se ivise pe pervazul ferestrei și șuiera ca golanii cu două degete băgate în gură, semn că drumul era liber. Floris și-o aburcă pe Baptistine pe umăr. Aceasta încercă să îl izbească cu picioarele, mormăind exasperată sub căluș. Pașii sentinelei se opriră cîteva minute îndărătul ușii. Soldatul ciulise urechile. Floris și Adrien înghețară. Baptistine profită ca să se zbată și mai tare. Englezul își lipi urechea de ușă, și la auzul acelui foșnet de fuste și acelor gemete, clătină zîmbitor din cap.

— Ha, ha Mylord se distrează, nu glumă! mormăi soldatul mîndru nevoie mare de succesele amoroase ale prințului său și își reluă rondul. Floris și Adrien respirară ușurați și ieșiră pe fereastră pe urmele lui George-Albert. Stupefiată, Baptistine constată că afară nu se mai afla nici o sentinelă. Toate dormeau duse într-un tufiș. Din stradă se auzeau hohote de rîs. Păzită de o escortă călare, trăsura prințului aștepta în fața intrării principale. „Vestoanele roșii" jucau zaruri. Floris și Adrien se strecurară rapid pe lîngă casă, ca să se îndepărteze de englezi, traversară o peluză și se afundară în întunericul parcului, furișîndu-se printre trunchiurile arborilor seculari. Floris imită țipătul bufniței. Un țipăt similar îi răspunse pe dată. Tinerii alergară spre un zid. Floris mai curînd o azvîrli pe Baptistine decît o așeză pe pămînt.

„Oh! brută nemernică!" gemu tînăra fată lovindu-se de o rădăcină noduroasă. Adrien își făcu mîinile scăunel pentru Floris, care încălecă dintr-un salt pe muchia zidului. Adrien o culese de pe jos pe Baptistine și i-o pasă lui Floris.

— Drace! Mai iute, Adrien, zăresc torțe! mormăi Floris și se aplecă să întindă mîna fratelui său pentru a-l ajuta să escaladeze zidul. Într-adevăr, din grădină se auzeau strigăte și chemări. Soldații răscoleau parcul în căutarea lor. Tinerii nu mai pierdură vremea să afle

cum descoperiseră englezii răpirea. Pe zid, George-Albert se agita ca scos din minți. De partea cealaltă, în stradă, „doi cavaleri" englezi așteptau cu caii înșeuați. Aduseră armăsarii pînă în dreptul fugarilor. Floris se aruncă drept în șa. Adrien i-o aruncă pe Baptistine și sări la rîndul lui în șa. Floris o trînti pe Baptistine de-a curmezișul calului. George-Albert făcu o tumbă și se ghemui în coburii stăpînului său.

— Totul e-n ordine, boiernașule? șopti Feodor.

— Desigur, în cel mai mult o jumătate de minut, întreaga garnizoană va fi pe urmele noastre! bombăni Floris împingîndu-și sălbatic calul cu pintenii. Ceilalți îl imitară. Cvartetul se depărtă în galop nebun. Era și timpul. Vreo douăzeci de „vestoane roșii" încălecaseră și porneau pe urmele lor.

— Opriți-i! Să nu cumva să ajungă în liniile franceze înainte de începerea luptei! Prindeți-i pe spioni vii sau morți, dar salvați femeia, viața ei este în mare pericol! O mie de livre celui care mi-o va aduce teafără și nevătămată! răcnea Ducele de Cumberland pe care o sentinelă îl eliberase după ce zărise două umbre suspecte traversînd peluza.

— Urmați-mă la Statul Major și trimiteți întăriri ca să-i prindem pe acești „damned Frechmen!" strigă încă o dată William August azvîrlindu-se în berlina lui. Tînărului prinț îi îngheța inima gîndindu-se la Baptistine și la ce anume risca acum în mîinile compatrioților ei.

Ducele de Cumberland auzise cît se poate de clar amenințarea proferată de Floris. Nu mai avea nici o îndoială în legătură cu veracitatea informațiilor obținute de la tînăra fată asupra strategiei lui Maurice de Saxa.

„Blestematul ăla de mareșal nu va mai avea timp să schimbe nimic și oricum, spionii lui n-or să apuce să-l prevină! O să fie bine! O să cîștig bătălia și o să o regăsesc pe fermecătoarea Baptistine, ca un învingător!" murmură William August, frecîndu-și încheieturile mîinilor învinețite de frînghiile lui Adrien.

Mica trupă galopa în tăcere fără să privească înapoi. Părăsiră curînd șoseaua folosită la venire. Uniformele lor engleze, furate unor sentinele de pe malurile Escautului, le îngăduiseră să pătrundă în liniile inamice fără

să dea de bănuit. Acum însă, prezența Baptistinei legată fedeleș schimba totul. Înaintau printr-o viroagă plină de tufișuri înalte. Baptistine gemea orbită de mii de înțepături.

— Trădătoareo... n-am să te las să fi desfigurată de spini, ești prea frumoasă... tună Floris lipind-o cu oarecare părere de rău de pieptul lui.

Furioasă, tînăra fată își ridică ochii spre Floris. Se înfruntară mîndru din priviri. Din spatele lor se auzi tropot de cai. Inamicii le luaseră urma. Fugarii se opriră și se lipiră instinctiv de coama cailor. Pe jumătate sufocată, Baptistine de-abea dacă putea respira. Încerca să miște din picioare, ceea ce îl scotea din fire pe Floris.

— Mînăstirea... asta îți trebuie ție... o să te radem în cap...! șopti el cu răutate, strîngînd-o încă și mai tare.

„Îl urăsc... ah, cum îl urăsc..." gîndi Baptistine căreia, de n-ar fi avut căluțul în gură, i-ar fi plăcut să îl muște. Totuși, fără să își dea seama, se lăsă moale pe pieptul tînărului.

Floris era prea furios ca să simtă acea schimbare de atitudine. Și-o amintea tot timpul, așa cum o văzuse, frumoasă și topită de dragoste, în brațele prințului.

Adrien le făcu semn că urmăritorii se depărtaseră. Își puteau continua drumul. La vreo șase sute de metri distanță spre sud-vest, pe deasupra tufișurilor, se zărea o dîră întunecată.

— Sînt pădurile Antoing, haideți într-acolo! șopti Adrien.

Cei patru tovarăși dădură pinteni cailor îndreptîndu-se spre acel loc. O perdea de verdeață îi ascundea de priviri nedorite.

— Așteaptă, boiernașule, spuse Feodor lunecînd din șa ca să învelească rapid copitele cailor în cîrpe.

Precauțiunea cazacului era bună. Înaintară cu prudență cîteva minute, ocolind întruna bivuacurile engleze. Deodată se auzi murmurul răcoros al unei ape. Escat-ul curgea nu departe de ei. Îl vedeau și aproape că îl puteau atinge. Un pîlc de vestoane roșii sosiră în galop. Ofițerii împărțeau ordine. Zeci de fantasini împînziră

malul cu torțe. Și din nou răsunară alte strigăte. Bateriile inamice luau poziție în tufișuri. Era cu neputință ca fugarii să traverseze rîul, în condițiile date, fără să atragă atenția asupra lor. În ciuda uniformelor engleze, puteau fi lesne recunoscuți și se putea trage asupra lor.

— Vrei să încerc eu singur, boiernașule ? Eu pot trece ! propune Feodor.

— Nu, deocamdată este prea primejdios să încercăm să ajungem în liniile franceze. Dacă nu izbutești, totul va fi pierdut, ați făcut și așa destule prostii. Mergem la capelă ca să îl prevenim pe Mareșal ! porunci Adrien făcînd cale-ntoarsă.

Înțelegînd reproșul, Feodor lăsă nasul în pămînt.

Baptistine nu mai înțelegea nimic. Călăreții făceau cale întoarsă spre tabăra dușmană, poate pentru că acolo nu-i căuta nimeni. Fugarii parcurseră aproape jumătate de leghe spre nord-est. Li Kang Yuin deschidea drumul, pe post de călăuză. Chinezul nu avea egal pentru a amuși na primejdia. Înarmat cu pumnalul lui lung și subțire și cu codița fluturînd în vînt, nu avea nimic britanic, cu excepția uniformei, desigur. Ori de cîte ori le făcea semn, se tupilau în cîte un șanț adăpostit de tufișuri ori printre copacii stufoși, pînă ce pe lîngă ei se scurgeau tunuri, căruțe și batalioane întregi, gata de luptă. Floris aruncase peste Baptistine o pătură care o ascundea în parte. Vestea despre spionii infiltrați în rîndul armatei aliate nu se răspîndise încă în toată armată. Uneori, cîte un soldat englez descoperea grupul celor patru „vestoane roșii" care păreau să aștepte ceva în noapte, dar nu le dădea nici o atenție. Ca în orice ajun de bătălie, fiece oștean nu se gîndea decît la sine însuși.

Ca și Baptistine, George-Albert își muncea capul să ghicească spre ce destinație tainică se îndreptau strecurîndu-se ca niște fantome printre liniile inamice.

— Să ne oprim ! porunci Adrien.

La vreo cincizeci de pași înaintea lor, în vîrful unei mici coline împădurite se înălța o capelă. Clopotnița ei depășea cu mult nivelul copacilor. În fața porții era aliniată o baterie a aliaților. Pe boltă, stelele străluceau.

Aerul nopții era călduț. Soldații dormeau pe pămînt, înfășurați în niște pături aspre. Cîteva sentinele patrulau în lung și în lat. Undeva departe un soldat îngîna trist o baladă scoțiană.

— Drace, dacă înăuntru și împrejur se află „vestoane roșii", nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să ne întoarem și să ne înrolăm în armata engleză ! șopti Floris.

— Li Kang Yuin se va tîrî aidoma unui șarpe fabulos pînă la pagoda înaripată și îți va aduce vești, Floare de Mai, cum ar face și venerabilul P'An Kou ! șopti Chinezul și, lunecînd jos de pe cal, își luă pumnalul între dinți și dispăru sub copaci urmat de George-Albert. Urmară cîteva clipe de liniște abia tulburată de ordinele lansate în depărtare, în diferitele limbi ale aliaților. Un olandez răcnea în graiul lui gutural.

Baptistine își rezemă capul de umărul lui Floris și fără să își dea seama de primejdia de moarte în care se aflau, începu să moțăie. La un moment dat prinse să tremure de frig. Floris o înveli mai bine cu pătura și o privi înduioșat de frumusețea, de gingășia și de pletele lungi fremătătoare care îi adumbreau obrazul. Deodată tresări.

— Vocea suavă a păsării Phoenix cea cu douăsprezece capete mi-a împrumutat suflarea ei parfumată... începu Li Kang ivindu-se ca din pămînt, însoțit de George-Albert.

— Deci calea este liberă ! îi tăie vorba Adrien care nu avea vreme de pierdut.

— Ochiul de șoim al lui Li Kang a văzut drumul de o mie de ori mai înflorit decît al vulpii care intră în vizuină ! răspunse mîndru Chinezul, legănîndu-și codița. Traduse în limbaj normal, cuvintele lui însemnau că puteau trece.

— Bravo Li Kang, ți-ai răscumpărat boroboațele ! șopti Adrien coborînd de pe cal.

„Asta e prea de tot, adică ce, eu nu contez nici cît o ceapă degerată ? Chinezul ăsta este un egoist nerușinat care nu vorbește decît de sine" se strîmbă George-Albert vexat la culme, căci pe el îl trimisese Li Kang să se tîrască pînă la capelă.

Legară caii într-un tufiș. Floris o luă din nou pe Baptistine pe umăr ca pe un sac. Nici nu se punea problema să o lase în urma lor. Floris și Adrien nu mai aveau încredere să o lase în paza lui Feodor și Li Kang, și le-o arătau pe față.

Li Kang, sau mai degrabă George-Albert, avusese dreptate. În partea dinspre nord-est a capelei, în direcția Țărilor de Jos, nu se afla nici picior de soldat. Fugarii nu aveau de străbătut decît cîțiva metri prin desișul copacilor. Feodor împinse ușurel cu cizma ușița scundă laterală. Înăuntru nu era nimeni. Cei patru se strecurară grăbiți în interior. În locul băncilor și al stranelor, pînă la înălțimea vitraliilor, naosul era plin cu paie. Floris o aruncă pe Baptistine pe un stog. Fata scoase un geamăt înăbușit. Ceva dur i se înfigea în coaste. Respira tot mai greu. Mîinile și picioarele anchilozate o dureau. Feodor și Li Kang mutară confesionalul baricadînd cu el ușița cea scundă, în vreme ce Floris trăgea drugii de fier peste poarta de la intrarea principală. Adrien se uita pe unde să se suie în clopotniță.

— Riscăm să fim reperați dar nu văd altă cale! constată cu amărăciune tînărul conte de Villeneuve.

— Avem tot timpul, boiernașule, rămîneți voi ascunși aici și, pe Sfîntul Vladimir, lăsați-mă pe mine să transmit mesajul Înălțimii Sale Mareșalul... se oferi din nou Feodor, scoțîndu-și sabia din teacă.

— Ba nu, Bucurie a Zilei, trimite-mă pe mine! Un fiu al Cerului va trece printre bastioane precum Ts'so Ts'so, temutul războinic cu inimă de diamant! susură grăbit Chinezul, postîndu-se în fața prietenului său cazac.

Feodor se mulțumi să rînjească batjocoritor.

— Dacă ați fi păzit-o cum se cuvenea pe Baptistine nu am fi ajuns aici! îi întrerupse Floris, ridicînd din umeri. Gata! Ajunge cu copilăriile. Trebuie să facem semnalele convenite, pentru a-l preveni pe Mareșal că ea a trădat. Vino, Adrien. Cît despre voi doi, așezați-vă la pîndă, fiecare de cîte o parte, ca să supravegheați inamicul și să ne anunțați în caz de primejdie! Oricum însă, pentru nimic în lume nu trageți!

Spășiți, Feodor și Li Kang se grăbiră să asculte poruncile date pe un ton imperativ de tînărul lor stăpîn. Nu își aminteau să îi mai fi privit vreodată cu asemenea ochi de gheață nici măcar în cele mai cumplite clipe ale evaziunii lor spre China.[1] Floris și Adrien se îndreptară în silă spre o scăriță în spirală. George-Albert le sări în spinare cu gîndul să îi împiedice să urce. Agasat, Floris îl respinse la o parte, fără răutate, dar ferm, azvîrlindu-l pe paiele stivuite jos.

— Au! Au! Tare mai e și fînul ăsta! mormăi George-Albert frecîndu-și poponeața. Oh, la, la! stăpînii mei sînt pe cale să facă o prostie cît ei de mare. Oare cum să-i împiedic? se întrebă micul maimuțoi, apropiindu-se de Baptistine.

Aceasta se zvîrcolea cuprinsă de o subită nervozitate, încercînd din răsputeri să atragă atenția celor doi tineri. Floris îi aruncă o privire disprețuitoare și începu să urce scările șubrede. Adrien o contemplă cu tristețe. Cei doi frați se simțeau copleșiți de rușine acum, cînd se vedeau siliți să își îndeplinească misiunea. Nădăjduiseră să o regăsească pe Baptistine teafără și nevătămată, dar în cu totul alte împrejurări. La Versailles, regele hotărîse să pornească pe loc spre Fontenoy. Floris și Adrien ajunseră așadar în tabăra Mareșalului de Saxa douăzeci și patru de ore după ce trăsura Baptistinei sosise acolo. O stranie „reuniune de familie" fusese convocată de îndată, sub președenția regelui în persoană, în cortul Mareșalului de Saxa care părea din cale afară de plictisit.

— Ei poftim! Ați înnebunit cu toții? Ce v-a apucat să bateți drumurile cu ea? Aveați poruncă să rămîneți cu ea la castel! se răstise Adrien, uitînd de prezența regelui.

— Păi, bine boierule... micuța stăpînă se plictisea, se scuzase Feodor.

Floris îl privise pieziș pe rege. Deși îngrijorat, acesta zîmbea, gîndindu-se că Baptistine se lansase în acea aventură anume ca să îl întîlnească.

---

[1] A se vedea *Floris, cavalerul de Petersburg*.

— I-auzi colo, se plictisea, frumoasă explicație, n-am ce spune ! exclamă furios Floris.

— Ah ! boiernașule, parcă n-ai ști că decît să-i ții piept micuței stăpîne, mai bine mă lupt cu o sută de tătari sălbatici !

— Of, am făcut tot ce mi-a stat în puteri, Domnule Conte, dar cu Domnișoara nu te poți pune !... șoptise Grégoire.

— Porumbița mea ! Porumbița mea ! Sărăcuța de ea ce-o să i se întîmple ? gemuse Elisa frîngîndu-și mîinile.

— Libelula Albastră a fost dusă pe spinarea licornei arzătoare înainte ca onorabilii dragoni să apuce să...

— ... să zică uf ! Ca și tine de altfel ! Toate bune și frumoase, dar după părerea voastră, unde se află ea acum ? întrebă brusc regele pe un ton foarte sec.

— Cred, Sire, că este o lovitură a aliaților ! răspunsese Floris.

— Sînt de aceași părere cu Domnul Marchiz de Portejoye ! aprobase locotenentul de dragoni.

— Să fie deci la Cumberland ? șoptise regele, dus pe gînduri.

— Dumnezeule... bătălia mea... bătălia mea... ce mă fac dacă repetă tot ! gemuse pe neașteptate Mareșalul de Saxa.

Toate privirile se întorseseră spre el.

— Ce tot bîigui acolo, Domnule Mareșal ? exclamase brusc regele.

— Aăă.. .ei bine... Sire, mă aflu într-o teribilă încurcătură ! se bîlbîise Maurice, obligat să mărturisească că Baptistine auzise totul în budoarul regal.

— Drace, Mareșalule, ce te-a apucat să o inviți pe domnișoara de Villeneuve ?... replicase regele cu glas încă mai răgușit ca de obicei, tușind ușor, stînjenit să dezvăluie prezența Baptistinei în apartamentele sale private.

— Păi Sire... vroia să cunoască războiul... la urma urmei este doar o copilă... într-un fel sînt ca un tată pentru ea.

Floris și regele aruncară o privire ambiguă „frumosului Maurice", ale cărui picioare se aflau în aceeași stare jalnică, dar al cărui „trunchi" părea din zi în zi mai tînăr și mai verde.

— N-am mai pomenit asemenea harababură ! se mărgini să constate regele.

Floris și Adrien se priveau împietriți. Reuniunea de familie se preschimba în consiliu de război. Baptistine fusese răpită fiind deținătoarea unor vitale secrete de Stat. Consternarea era generală. Fără să șovăie, Floris făcu un pas înainte :

— Plecăm în căutarea ei, Sire !

— Imposibil domnilor, nu puteți pătrunde în tabăra englezilor. Toate iscoadele mele au fost prinse... ! oftă cu tristețe Maurice de Saxa.

— Imposibil este un cuvînt care lui Floris nu îi spune nimic, domnule Mareșal ! zîmbi Adrien.

— Vedeți acea capelă de colo, din mijlocul pădurii dinspre nord-est... ? spuse deodată Floris arătînd o clopotniță aflată la vreo leghe depărtare, în mijlocul taberei engleze. Postați aici un soldat înarmat cu un binoclu, care să nu-și mai ia privirea de pe ea, de cum se lasă întunericul. Dacă nu ne întoarcem noi-înșine aducînd-o pe Baptistine, spre dimineață ne vom strădui să ajungem în clopotniță. Dacă vedeți că fac de trei ori semnul crucii cu o lumînare aprinsă, înseamnă că totul e-n ordine și puteți porni la atac. În schimb, dacă vom lăsa flacăra să ardă nemișcat timp de un minut, asta va însemna că A VORBIT... În acel caz, Majestatea Voastră și dumneavoastră domnule Mareșal veți hotărî... dacă... să vă retrageți sau... încheie Floris, plecîndu-și fruntea.

— ... sau să riscăm să pierdem bătălia... da, soarta statelor noastre se află în mîinile voastre, prieteni... concluse regele ca să le dea curaj.

— Și dacă nu vedem nici o lumină ? Și dacă nu vă mai întoarceți ? întrebă Maurice de Saxa.

— Atunci înseamnă că vom muri cu toții, Domnule Mareșal, rosti Floris în tăcerea care se lăsase.

La căderea serii norocul îi ajutase pe cei doi frați și pe prietenii lor. Dăduseră nas în nas cu patru „vestoane roșii", cu siguranță venite în recunoaștere pe teritoriul francez. Fusese o joacă de copii să îi căsăpească și să le ia hainele. Odată ajunși în tabăra englezilor, Floris și Adrien care le vorbeau la perfecție limba, ca și atîtea altele deprinse de la poliglotul Li Kang, intraseră în vorbă cu soldații. Comunicativi, aceștia rîdeau și spuneau

orice. Aflaseră cu toții că ducele de Cumberland avea o prizonieră franceză și erau foarte mîndri de asta. Auzindu-i, pe Floris și Adrien îi trecuseră fiorii, îngrozindu-se pentru soarta Baptistinei. După ce furaseră caii, cei patru prieteni ajunseseră în localitatea și la casa unde Baptistine se pregătea să petreacă o seară destul de diferită de ce își imaginau Floris și Adrien. Tinerii se strecuraseră în parc și îi lăsaseră pe Feodor și pe Li Kang să vegheze la marginea drumului. Neutralizaseră vreo cîteva sentinele încrezătoare și se pregăteau să pătrundă în casă cînd fuseseră cît pe ce să fie prinși asupra faptei de plecarea intempestivă a lui Bumberton. Cînd să sară peste pervazul ferestrei, întredeschisă cu entuziasm de George-Albert, auziseră acele cuvinte cumplite care îi ținuseră locului : Da... franțuzoaică micuță... i-ai trădat pe ai tăi din dragoste... o să-ți dovedesc...

Floris ajunse primul în vîrful clopotniței, urcînd o scară șubredă. Stelele păleau pe nesimțite. Peste un ceas, avea să se lumineze de ziuă.

— Să ne grăbim, frățioare ; spuse Adrien scăpărînd amnarul.

Floris aprinse o lumînare și o lipi de parapetul crenelului ce servea drept cuib de păsări. Cei doi frați își plecară capetele, încrucișîndu-și sumbru brațele. Peste o clipă, regele și mareșalul aveau să afle că bătălia era pierdută înainte de a fi început.

CAPITOLUL XIX

— Boiernașule ! Boiernașule ! Vino repede. George-Albert a dezlegat-o pe Baptistine ! șopti Feodor îngrozit, strecurîndu-și capul ciufulit printr-o gaură din scîndurile putrede ale clopotniței.

— Ei drăcie ! Și ai lăsat-o singură ? E-n stare să zbiere și să ne aducă pe cap „Vestoanele roșii !“ mîrîi Floris repezindu-se spre scară.

Adrien îi puse mîna în piept.

— Rămîi aici, frățioare, mă duc eu la ea !

— Dar n-aveți a vă teme de nimic, Domnișoara este foarte calmă... de altfel stă Li Kang cu ea ! protestă Feodor.

— Oricum, eu cobor să o leg la loc ! spuse Adrien.

— Știți... hîm... Domnișoara zice că... n-a trădat ! șopti încurcat Feodor, scărpinîndu-și țeasta.

— Pune-i un căluș, să nu ne mai împuie capul cu minciuni ! mîrîi posac Floris.

— Of ! Dă-te la o parte Feodor și lasă-mă să trec ! Sînteți toți niște proști ! O să-mi plătiți pentru că m-ați legat și umilit în halul ăsta ! își iți Baptistine căpșorul pe după umerii lui Feodor.

Acesta îi dădu ascultare fără să crîcnească și coborî să i se alăture lui Li Kang, la postul de observație, lăsîndu-i pe cei trei tineri să se descurce între ei.

— Ăăăă... leag-o tu, Adrien, ori o strîng de gît cu mîna mea ! bombăni Floris, stînjenit de privirea obraznică a Baptistinei.

— Dacă mă atingi, urlu. Să nu spui că nu te-am prevenit, Adrien ! amenință Baptistine.

George-Albert se cățără pe o grindă și îi întinse galant lăbuța.

— Bine... bine. Poți fi liniștită, n-am să te ating. Dar să știi, Baptistine, teamă îmi este că după fapta ta nici măcar nu am să mai pot să îți adresez cuvîntul !

Între timp, ajutată de George-Albert ,Baptistine ajunsese sus în clopotniță, Adrien amuți : sora lui era îmbrăcată doar cu jupon și corset.

— Ce cauți aici în ținuta asta ?

Baptistine ridică din umeri.

— Dacă ți se pare că cineva poate urca o asemenea scară cu rochie cu crinolină, n-ai decît să încerci și ai să-mi povestești după aceea cum a fost. Oricum nu știu ce tot semnalizați voi acolo, dar cred că ar fi cazul să vă opriți și să mă ascultați ! L-am mințit pe bietul Willy ! oftă ea rezemîndu-se de zid.

— Ce tot spui acolo ? murmură Adrien făcînd un pas spre ea.

— Nu te potrivi la scornelile ei ! mîrîi Floris.

— Vă rog să nu vă apropiați de mine, sau trag un răcnet de m-aude toată tabăra engleză. Nu sînt scorneli ! De altfel n-aveți decît să-l întrebați pe George-Albert. Împreună am ticluit înșelătoria ! zîmbi Baptistine, mîndră de isprava ei. Maimuțoiul sări pe o cornișă și încuviință din cap, bătîndu-se cu pumnișorii în piept.

Floris și Adrien se priviră neîncrezători.

— Da, continuă calm Baptistine, toate informațiile furnizate lui Willy sînt false. L-am tras pe sfoară și mă doare inima pentru el... este așa de drăguț!

— Nu înțeleg la ce-ți poate sluji această nouă minciună, doar am văzut cu ochii mei cît de bine te simțeai în brațele acelui inamic! ripostă Floris pe un ton veninos, încărcat de ură.

— Dac-ai reciti Biblia, ți-ai aminti pe Judith și de Holophern! replică șiret Baptistine înfruntînd privirile celor doi frați cu o rea credință de care numai ea putea fi în stare.

„Ei da, la capitolul Biblie, nu-i ține nimeni piept", chicoti George-Albert copleșit de admirație. Ce-i drept, dacă în materie de educație elevele Ursulinelor aveau oarecare lacuni, în schimb textele sfinte le cunoșteau pe dinafară".

Baptistine își înălță cu trufie bărbia. Floris și Adrien o priveau cu gurile căscate, preferînd să nu se aventureze pe acel teren alunecos.

— Drace! Dacă ce ne spune este adevărat, înseamnă că... semnalul e greșit! strigă el repezindu-se să stingă lumînarea care se topea văzînd cu ochii.

— Păi eu ce mă tot chinui să vă spun? își ieși din fire Baptistine. Maurice e prea cumsecade ca să-i stric victoria!

Adrien își ridică disperat ochii spre tavan... De ce depindea soarta Franței!

La Fortune privi încă o dată prin ochean, ca să fie sigur că nu se înșeală. Nu, nu mai încăpea nici o îndoială, în vîrful clopotniței licărea o luminiță.

— Domnule Mareșal... domnule Mareșal... a apărut semnalul! urlă mătăhălosul cavalerist.

Întîmplarea făcuse ca dintre toate ordonanțele celor din escorta regală să fie ales tocmai el pentru importanta misiune de pîndar al semnalului. Se năpusti ca o furtună spre cortul lui Maurice de Saxa și dădu buzna înăuntru, gîfîind. Regele, Mareșalul și generalii, care nu lipiseră geană de geană toată noaptea, cercetau niște hărți.

— Ah, îmi vine inima la loc! Așadar au izbutit!

Dar ce face lumînarea, omule ? strigă Mareşalul, poruncindu-i lui Ernaudan să împingă afară din cort fotoliul lui pe rotile.

— Păi... să vedeţi, domnule Mareşal, lumînarea nu face nimic ! răspunse încurcat La Fortune, scărpinîndu-şi posteriorul.

— Cum nimic ? urlă Maurice de Saxa, gata să arunce vina pe burduhănosul cavalerist.

— Păi... uite-aşa... nimic, dom'le Mareşal. Căpitanu' meu, de colo, ăl' de vă-mpinge de la spate, mi-a zis : bunul meu La Fortune, nu scapi din ochi clopotniţa cît e noaptea de lungă ; cînd vezi o luminiţă, dai fuga şi-l anunţi pe Mareşal. Cînd vezi că face semnu' crucii, dai iarăşi fuga şi-i spui. Şi cînd nu face nimic, atunci nu faci nici tu nimic. Şi iaca, pe cinstea mea, s-o aprins, da' nu se mişcă nici cît degetu' mare de la picioru' meu, înghesuit, nu vă fie cu supărare, domnu' Mareşal şi Majestatea Voast' în cizma care oleacă mă strînge, doar i-am spus şi la domnu' căpitan, nu-i aşa, domnu' căpitan ?

Ernaudan de Gastagnac, care rămăsese în picioare lîngă fotoliul rulant, al mareşalului, se făcea că plouă. Mirat din cale-afară, regele îl privea întrebător.

— Uf, m-ai zăpăcit de cap ! Ia dă-mi binoclul, guralivule ! bombăni Maurice de Saxa căznindu-se să localizeze clopotniţa cu pricina.

— Ceva mai la dreapta, Domnu' Mareşal ! îl sfătui binevoitor La Fortune.

Maurice de Saxa lăsă să-i cadă binoclul în poale.

— Mda, aşa este, Sire, omul acesta a spus adevărul. Luminiţa nu se clinteşte. Am fost trădaţi. Majestatea Voastră se poate convinge singură ! oftă îndurerat mareşalul.

„Inimioară, Inimioară, ce-ai făcut ?" îşi spuse cu întristare Ludovic. Apucînd maşinal binoclul, îl duse la ochi, potrivi în silă distanţa focală şi tresări.

— Dar... ce tot îndrugi acolo, Domnule Mareşal ? Se mişcă... da, da... se mişcă ! strigă el fericit.

— Cum ? sări în sus Maurice de Saxa, smulgînd pur şi simplu binoclul din mîinile suveranului.

— Ei drăcie, Sire, aveţi dreptate ! Semnul crucii ! Sfinte Sisoe ! Semnul crucii ! răcni Mareşalul.

— Ce Dumnezeu, domnilor, dați-mi și mie un binoclu ! se enervă regele.

— Pe cinstea mea, Majestatea Voastră are privirea mai ageră ca noi toți !

— Ha, ha, s-au dus pe copcă englezii !

— Datorită Majestății Voastre s-a zis cu ei !

— Drace, e chiar semnalul stabilit !

— E chiar semnul crucii !

— O dată ! În numele Tatălui !

— A doua oară ! Și al Fiului !

— A treia oară ! Și al Sfîntului Duh !

— Ha, ha ! Amin ! Slăvit fie Dumnezeu !

— Și slăvită fie Majestatea Voastră ! exclamară în culmea entuziasmului cei cîțiva ofițeri din Statul Major care erau la curent cu situația.

Obosit de toată acea agitație, La Fortune își strivi pe ceafă un păduche din cale afară de obraznic. Ernaudan se foia neliniștit. N-o revăzuse cam demult pe Baptistine și avea temei să creadă că fusese răpită. Oftă. Uitînd cu desăvîrșire de apropiata bătălie, gîndurile lui se îndreptau spre ea.

— Ei bine, domnule conte, la atac... la atac ! exclamă regele frecîndu-și încîntat mîinile.

„Așadar, n-ai trădat... Inimioară... Te ador", murmură Ludovic cu ochii la luminița care pierise brusc, ca o steluță pe cerul de vară.

— *Look, they're sending signals.*[1]

— *Spies in the bell tower* ![2]

După al treilea semn al crucii, Floris suflă în lumînare. Prea tîrziu. Strigătele „vestoanelor roșii" dovedeau că fuseseră reperați. Înciudat, Adrien izbi cu pumnul într-o grindă. După cum prevăzuse, englezii interceptaseră semnalul.

— Cei doi tineri își întoarseră instinctiv privirile spre Baptistine. Aceasta îi înfruntă sigură pe sine. Înțelegea perfect ce așteptau de la ea. Îi cereau să aleagă :

— Sînt de partea voastră, aveți încredere în mine, doar v-am dovedit ! îi imploră ea, uitîndu-se la Floris.

---

[1] Priviți, cineva semnalizează !

[2] Spioni în clopotniță !

Acesta întoarse capul stînjenit. Sentimentele sale față de ea se dovedeau destul de confuze și nu era momentul să stea să le analizeze. George-Albert scînci aprobator, ca să le arate că el îi făcea credit Baptistinei.

— Iute... boiernașule... iute... coborîți ! strigă Feodor.

— Bine, nu te mai legăm, dar știi că la cel mai mic gest alăturea cu drumul, te împușc cu mîna mea ! tună Floris.

Cei trei tineri coborîră în goană scara de lemn și treptele de piatră, precedați de George-Albert. Ajuns jos, maimuțoiul făcu o tumbă veselă pe un stog de paie, dar se ridică scîncind de durere.

— Au... au... își frecă el poponețul și vrînd să înțeleagă de ce anume se lovise, scotoci în paie scoțînd la iveală un adevărat arsenal de muschete, grenade și cartușe.

— Am spus întotdeauna că George-Albert este animalul cel mai inteligent din lume ! exclamă Adrien repezindu-se să încarce muschetele cu pulbere.

Maimuțoiul se umfla în pene fericit, cu toată că apelativul de „animal" îi zgîriase neplăcut auzul ca întotdeauna.

„Tii, grozav o să ne luptăm cu ei, de-abea aștept !" bătu din palme Baptistine.

Floris îi întoarse spatele. Încă nu suporta să o privească drept în față.

— *Open the portal !*[1]

— *You're encircled !*[2]

O salvă de muschete se abătu asupra intrării, apoi izbituri năpraznice ca de berbece zgîlțîiră ușa.

Drept răspuns, Floris și Adrien își descărcară armele în aer pentru a le arăta englezilor că le descoperiseră munițiile și că erau gata să le folosească. Atacanții șovăiră. Tinerii se întrebau dacă ezitarea englezilor se datora depozitului de muniții sau faptului că așteptau ordine de la superiorii lor în privința Baptistinei. Aceasta din urmă, absolut fermecată de palpitanta aventură pe care o trăia, se așezase pe vine și, sub supravegherea

[1] Deschideți porțile !
[2] Sînteți încercuiți !

expertă a lui George-Albert, încărca de zor armele. Mai toată pulberea se împrăștia pe jos, ceea ce nu îi scădea cu nimic entuziasmul.

— Mylord, spionii se află în capela din pădurea d'Antoing. Oamenii noștri așteaptă să le ordonați dacă să-i luăm sau nu cu asalt. Acești *damned Frenchmen*[1] sînt încercuiți și n-au cum să scape, numai că... au la îndemînă o parte din muniții.

— Cum ? Ce bazaconii îndrugi acolo, Bumberton ? urlă William August care, ca și Maurice de Saxa și Ludovic al XV-lea, studia un maldăr de hărți, înconjurat de întregul său stat major.

— Păi, să vedeți, Mylord... ăăă... depozitasem... ăăă niște arme într-o capelă... și

— Fără să le asigurați paza, felicitări Bumberton...

— Ba da, Mylord, erau păzite, dar din exterior... și nu pricep în ruptul capului pe unde au putut intra acești *damned Frenchmen*.

— Femeia se află cu ei ?

— Așa cred, Mylord, oamenii mei au zărit o siluetă feminină în vîrful clopotniței unde spionii au aprins o luminare.

— Așa cred...li s-a părut... din ce în ce mai bine ! Și semnalele, semnalele ce semnificație aveau, Bumberton ?

— Nu știu, Mylord...

— Nu știi ? răcni dintr-odată ducele de Cumberland, simțind nevoia să facă răspunzător pe altcineva de propria-i neputință ; atunci fă bine și află !

— Nu cutez să pricep, Mylord ! replică Bumberton morfolindu-și mustața stufoasă.

— Ai să pricepi de îndată. Întoarce-te la capelă, la nevoie ia cu dumneata întreg regimentul, organizează atacul, prinde-i și capturează-i de vii pe spioni, trebuie să ne poată spune tot ce știu și adu-mi-o pe Domnișoara de Villeneuve teafără și nevinovată ! tună William August. Bloody Frenchemen ! Bloody girl ! Bloody war ![2] bombănea colonelul, care dacă nu se prăpădise niciodată cu firea după francezi, acum ajunsese să facă o adevărată fixație împotriva lor.

---

[1] Franțuji blestemați.

[2] Ai dracului franțuji ! A dracului fată ! Al dracului război !

— *Damned Frenchmen*, voi eliberați la fată. Voi dați pe ea înapoi la noi. Noi atacăm la voi ! urlă Bumberton, odată ajuns la capelă.

— Aha, se încurcă treaba ! murmură Floris.

— Floare de Mai, focul dragonului vulcanic ne va împrumuta flacăra lui, susură angelic Li Kang, scoțînd de sub un morman de scînduri două tunuri de 18, adevărate minunății ale progresului pe care în entuziasmul lui, Feodor le-ar fi îmbrățișat ca pe niște femei frumoase.

— Ha, ha, bătrîne, o să le pîrlim englezilor ! hohoti el satisfăcut.

— Păzea ! Domnii ăștia se cred pe mare ! strigă Adrien.

Într-adevăr, la ordinele lui Bumberton, englezii foloseau metoda de atac a corsarilor. Azvîrliseră spre clopotniță o frînghie prevăzută la un capăt cu cîngi de fier și, după ce asiguraseră că era bine fixată în zidul de piatră, se cățărau ager cu intenția de a-i lua prin surprindere pe cei dinăuntru. Cei patru francezi ochiră simultan. Baptistine scoase un strigăt îngrozit. Doi englezi se prăbușiră la picioarele ei, un al treilea gemea în clopotniță cu coapsa ciuruită, în vreme ce ceilalți făcură cale întoarsă, cu toate imprecațiile lui Bumberton.

— Vai, doamne, bieții băieți, sper că n-au murit ? gemu Baptistine.

George-Albert clătină afirmativ din cap.

— Ce răi sînteți nu trebuia să-i ucideți ! protestă Baptistine alergînd spre Adrien și Floris. Acesta din urmă abea dacă avu vreme să se trîntească pe burtă, trăgînd-o după el în paie. În răpăitul tobelor, o rafală de muschete ciurui vitraliile ciobind statuile din interiorul capelei. Baptistine rămase o clipă nemișcată. Obrazul ei și al lui Floris aproape că se atingeau. Tînărul o ajută să se ridice și o adăposti în spatele altarului.

— Dacă te clintești de aici să știi că te leg din nou ! o amenință Floris.

— Bine, Floris, am să te ascult... se auzi ea cu mirare rostind pe un ton spășit. Inima îi bătea să îi spargă pieptul.

Floris se repezi să își ajute prietenii care instalau tunurile în poziție de tragere, unul îndreptat cu gura

spre intrarea în biserică, celălalt spre ușița de serviciu mascată de confesional. Din altar, Baptistine urmărea cu încordare pregătirile de luptă.

— Ah, George-Albert... ce mult mi-aș fi dorit să fiu bărbat! murmură ea uitîndu-se la Floris care aprindea o torță, la distanță respectabilă de locul unde, în nesăbuința ei, Baptistine răspîndise praful de pușcă pe jos.

Cu chipul înnegrit de fum, cu ochii lui verzi scînteietori și cu buclele de abanos încadrîndu-i obrazul, părea un zeu al războiului. Prin vesta roșie întredeschisă i se zărea torsul mușchiulos. Baptistine oftă. George-Albert o trezi din visare trăgînd-o de mînă ca să-i arate exvoto-ul și inscripțiile săpate în dalele crăpate de vreme.

— Foc! ordonă Adrien.

Portalul tocmai ceda sub loviturile de berbec ale celor de afară. Prin spărtura lui năvăleau soldații englezi. Floris apropie torța aprinsă de chiulasă. Se auzi o bufnitură urmată de vaiet de agonie. Prima ghiulea secerase în plin „vestoanele roșii".

Instalat confortabil pe colina poreclită de localnici Justice d'Antoing, regele Ludovic al XV-lea își duse binoclul la ochi. Erau ceasurile cinci dimineața.

— Am impresia, domnule Mareșal, că bătălia dumitale de la Fontenoy a și început.

— Da, Sire, deschidem ostilitățile! răspunse mareșalul ridicînd brațul.

Căpitanii de artilerie își activară bateriile. Tunurile francezilor începură să-și scuipe ghiulele, acoperind înaintarea formațiilor de pușcași. Tunurile aliate nu întîrziară să răspundă cu o ploaie de foc. Peste cîmpia potopită de aburul dimineții plutea ecoul bubuiturilor repercutate de perdeaua unei păduri seculare.

„Numai împreună putem izbîndi", șoptiră Floris și Adrien făcîndu-și cu ochiul, ca întotdeauna înaintea unor situații de cumpănă.

Asemeni zeului Vulcan, Feodor aprindea pulberea. Precum neprețuitul său P'An Kon, harnicul dragon cu o mie de merite, Li Kang curăța chiulasele. Floris și Adrien încărcau ghiulele în cel de-al doilea tun. Vestoanele roșii atacau acum și intrarea lăturalnică. După cîteva succesive asalturi nereușite, soldate în schimb cu

pierderi grele, Bumberton întrerupse temporar asediul. În așteptarea întăririlor care întîrziau să sosească, își regrupă soldații și îi redistribui împrejurul capelei. Prizonierii nu mai puteau scăpa nici dacă ar fi avut aripi.

Înăuntru, Baptistine scoase un urlet de groază. Feodor se repezi ca din pușcă spre altar. Un „veston roșu", mai temerar decît ceilalți, se cățărase pe acoperiș și de acolo se strecurase în interiorul capelei prin spărtura unui vitraliu. O înhățase pe Baptistine și încerca să o tragă după el, slujindu-se de trupul fetei ca de un scut. Pe sub brațele ei ridicate, slobozi două focuri de pistol. Floris simți o arsură în umăr dar n-o luă în seamă și se azvîrli dintr-un salt asupra inamicului. Incomodat de Baptistine, care se zbătea cu disperare, acesta nu mai avu vreme să își încarce arma. Floris îl izbi de marmora altarului, zdrobindu-i țeasta. Feodor și Li Kang sosiră și ei în goană, deși nu mai era nevoie. „Vestonul roșu" dăduse ortul popii.

— Floare de Mai a împrumutat degetele parfumate ale leopardului celest, susură Li Kang în culmea admirației. Satisfăcut, Feodor își frecă mîinile : nu degeaba fusese tînărul „boiernaș" cel mai înzestrat dintre discipolii săi.

— Vai, ești rănit, Floris ! exclamă Baptistine, sfîșiindu-și poalele rochiei ca să facă o fașă.

— Vă mulțumesc, prieteni, dar acum întoarceți-vă la posturile voastre ! porunci tînărul gentilom, în vreme ce se dezbrăca de vestă, își deschidea cămașa la piept și își încredința brațul Baptistinei.

„Ie-te-te ! își spuse George-Albert scărpindu-se în ceafă. S-ar zice că se drege busuiocul între ei. He, he, uite că e bun și războiul ăsta la ceva !"

Baptistine sufleca pînă la umăr mîneca lui Floris.

— Te doare rău ? murmură ea pe cînd ștergea sîngele care șiroia, fără să cuteze a-și ridica ochii pre el.

Se auzi un nou foc de muschetă.

— L-ai mîruit, boiernașule ! îi strigă Feodor lui Adrien.

— E-n regulă ! Tu te simți bine, Floris ? întrebă tînărul conte de Villeneuve.

— Da, da ! îi răspunse Floris.

— Nu mi-ai spus dacă te doare ? șopti Baptistine, legînd cu gingășie capetele pansamentului improvizat.

— Cum să mă doară ? Cînd mă ating mîinile tale nu mai simt nimic ! murmură Floris coborîndu-şi privirea spre ea. Se cufundară unul în ochii celuilalt şi o emoţie nemaisimţită le încleştă gîtlejul. De undeva din depărtare răzbătea un răpăit de tobe.

— Vino, urmează-mă ! şopti Floris luînd-o de mînă. Aplecaţi de şale ca să se ferească de gloanţele inamice care ricoşau la intervale regulate în zidurile capelei, trecură în goană prin spatele tovarăşilor lor de prizonierat.

— Urcăm în clopotniţă să vedem ce ne mai pregătesc cei de afară ! şopti Floris.

— Bine, dar nu staţi mult, curînd va începe asaltul decisiv ! replică laconic Adrien de fel mirat de subita reconciliere dintre Baptistine şi fratele său.

Tinerii escaladară cu prudenţă scara de lemn. Englezul cel rănit îşi pierduse de mult cunoştinţa. Precaut, Floris îi confiscă totuşi armele şi se apropie de una din ferestruicile clopotniţei, ţinînd-o pe Baptistine pe după umeri şi apărînd-o cu propriul său trup de eventualitatea vreunui glonţ rătăcit. Braţul rănit începea să îl doară dar nu-i dădu atenţie. Cîrlionţii Baptistinei îi gîdilau bărbia. Priveliştea oferită ochilor lor era cu totul inedită. Bruma dimineţii estompa agonia focurilor de tabără din ambele părţi ale frontului. La fiece lovitură de tun, văzduhul răcoros al dimineţii se cutremura şi pe deasupra cîmpiei rămînea aninat un fuior de fum alb sau negru, în funcţie de încărcătura de pulbere a bateriei.

— Floris, în ce parte se află pădurea Barry ? întrebă pe nepusă masă Baptistine.

— Acolo spre dreapta...

O masă „impresionantă" de vestoane roşii tocmai escalada creasta unei văi şi cotea energic spre dreapta, mărşăluind cu pas hotărît către liziera pădurii. În vreme ce dragonii olandezi se revărsau în cîmpie şi se îndreptau în rînduri strînse spre Antoing şi Fontenoy. În schimb, trupele franceze păreau puţine la număr şi răzleţe. Floris se nelinişti. Recunoştea de la distanţă escadroanele cavaleriei uşoare şi regimentele infanteriei în uniforme negre şi violete. Compania de elită de la curtea regelui Ludovic al XV-lea, alcătuită din soldaţi scoţieni învesmîntaţi în uniforme azurii, brodate cu fir de argint şi dublate cu mătase roşie, înainta în cîmp

deschis, răpăind trufaș din tobe. Floris se gîndi la ironia soartei care îi opunea pe acei oameni fraților lor de sînge, englezii fiind totuși de-un neam cu scoțienii!

Stindardele și flamurile fîlfîiau în bătaia vîntului. Lupta corp la corp încă nu începuse. Deocamdată se trăgea la nesfîrșit cu tunul. Vivandierele își împingeau cu efort cărucioarele începînd să dea de băut soldaților.

— Mă întreb unde se află grosul armatei franceze? murmură Floris mai mult pentru sine.

— Bateriile importante se află ascunse... acolo, în pădurea Barry. Deocamdată tac, spre a nu se face reperate. La Antoing s-au construit tranșee... de aceea nu se văd... Englezii se duc la moarte sigură... vor fi nevoiți să atace spre mijloc... la Fontenoy. Aliniați la început pe patru rînduri, ostașii francezi se vor retrage pentru ca apoi să revină la atac și să-i prindă ca într-un clește de crab... și chiar... eu... eu... îi voi fi trimis acolo! murmură sacadat Baptistine fără să-și își poată lua ochii de la vestoanele roșii care tocmai se afundau în pădure. Ar fi vrut să le strige: „Opriți-vă, nu vă duceți mai departe!" O înecă plînsul. Își ridică ochii scăldați în lacrimi spre Floris. Acesta o strînse înduioșat la piept.

— Nu-mi mai place războiul, Floris... nu-mi place războiul, hohotea Baptistine, culcîndu-și capul pe umărul lui. Tînărul se strîmbă de durere, dar rezistă cu stoicism. Contemplîndu-i chipul, uită și de rană și de tot. Bătălia rămăsese undeva departe... departe... Baptistine nu-și mai auzea decît propria inimă care bătea năvalnic.

„Dar îl urăsc..." își spuse ea cu mirare. O dulce ameteală îi muia picioarele. Ochii verzi ai lui Floris o fixau insistent. Incapabilă să suporte intensitatea acelei priviri care parcă o frigea, Baptistine închise ochii. Floris își lipi însetat buzele de ale ei. Baptistine vroi să se împotrivească, să fugă, să scape din îmbrățișarea lui. Instinctiv presimțea o primejdie, ceva o înspăimînta și o fermeca în același timp, încremenind-o de fericire. I se părea că gura lui Floris îi ia în stăpînire întreaga ființă. Tremurînd, Baptistine își dădea seama că fără să vrea îi întorcea sărutul. Nimeni pînă atunci, nici Jéodard, nici regele, nu o sărutaseră cu asemenea dezlănțuire pătimașă. Simțea că se topește în brațele lui. Parcă trăia o dulce moarte...

Un asurzitor răpăit de tobă puse capăt acelor clipe de extatică fericire.

— Drace! exclamă Floris trăgînd-o val-vîrtej pe Baptistine în jos pe scări.

— Ce se întîmplă, frăţioare? întrebă neliniştit Adrien.

— Sîntem nişte persoane atît de însemnate încît englezii au trimis un întreg regiment împotriva noastră.

— Un regiment, boiernaşule, e floare la ureche pentru noi rînji Feodor.

— Te bucuri degeaba, bătrîne, spre noi se îndreaptă cinci sute de dragoni... şi în urma lor vine infanteria, îi informă calm Floris.

Ţinîndu-se după el, Baptistine se împiedică în altar de leşul englezului. Adrien îşi privi tovarăşii.

— Him... patru contra cinci sute... nu prea văd cum o s-o scoatem la capăt! murmură flegmatic tînărul Conte de Villeneuve.

Floris se apucă să dezbrace în mare viteză mortul.

— Poftim, Baptistine, îmbracă-te în uniforma asta...

— Oh, nu pot... mi-e scîrbă... protestă îngrozită tînăra fată, dîndu-se înapoi.

Floris o strînse de mînă.

— În caz că noi rămînem blocaţi aici, e singura ta şansă de a te salva. Va trebui să încerci să ajungi cu orice preţ în tabăra franceză! îi ordonă autoritar Floris ciulind urechea la cele ce se petreceau afară. Tobele se auzeau primejdios de aproape. Strigăte victorioase îi întîmpinau pe noii veniţi.

— Bine, dar eu... eu nu risc nimic! se împotrivi Baptistine. Voi patru...

— Taci din gură, nu mai spune prostii şi execută ordinul... tu rişti cel mai mult... După ce Cumberland va înţelege că l-ai minţit, nu te sfătuiesc să mai dai vreodată ochii cu el. Fereasă-te Dumnezeu de răzbunarea lui.

Baptistine deschise gura să-i replice, dar se răzgîndi şi se îndreptă spre altar ca să se schimbe.

— Păzea! răcni Adrien. O ploaie de alice trecu razant pe deasupra Baptistinei care abia avu vreme să se ghemuiască la pămînt. „Cinstit-cinstit, bărbaţii complică inutil lucrurile, iar războiul mă calcă pe nervi". George-

Albert o trase de mîini ca să îi arate ceva. Țopăia agitat și chițăia în preajma unui exvoto. Baptistine nu-l luă în seamă. Își scoase juponul, își trase pe ea pantalonul mult prea larg al mortului și zîmbi visător, cu gîndul la sărutul pătimaș al lui Floris.

„Floris... Floris... îl iubesc sau îl urăsc ?" se întrebă ea. Deodată făcu ochii mari : George-Albert continua să țopăie și să chițăie în jurul unei găuri întunecate.

— Veniți iute... veniți... George-Albert a găsit ceva ! strigă Baptistine.

Dragonii englezi se tîrau pe burtă spre portalul capelei. Feodor și Floris întoarseră într-acolo gura unuia dintre tunuri. Bubuitura zdruncină din temelii edificiul. Adrien și Li-Kang se repeziră spre Baptistine. George-Albert se bătea cu pumnișorii în piept arătînd un inel ruginit într-o dală de marmoră. Trăgînd de el izbutise să descopere o trecătoare secretă.

— Li Kang se va strecura asemeni preafericitei broaște țestoase și va traversa pe dedesubtul muntelui sacru ! se oferi chinezul.

— Bine, prietene, dar încearcă să traversezi cu viteza ogarului, nu prea e vreme de pierdut ! îl sfătui Adrien alergînd printre gloanțele care ricoșau de pretutindeni, ca să le dea o mînă de ajutor lui Feodor și Floris. Fiecare din aceștia umplea cu dexteritate chiulasa unui tun, aprindeau pulberea și ghiulele se succedau la intervale regulate. Englezii se retrăgeau și recîștigau de fiecare dată terenul pierdut, cu cîțiva centimetri în plus. Ici și colo, în dreptul vitraliilor începeau să se ivească bonetele englezilor. Ațițată de mirosul de pulbere, Baptistine înșfăcă o muschetă și ochi de mai multe ori la rînd. Cîteva vestoane roșii se prăbușiră în gol.

— Aha, i-am atins ! I-am atins ! strigă ea în culmea fericirii, uitînd de orice remușcare, fără să-și dea seama că existau toate șansele ca să îi fi ucis pe acei nefericiți.

Floris, care tocmai îndesa o ghiulea pe țeava tunului, întoarse capul spre ea și o privi cum te uiți la un copil de cinci ani care se joacă cu mingea. Îmbrăcată în uniforma aceea prea largă și cu buclele adunate sub căciulița mițoasă, semăna cu un băiețel.

„Te iubesc, porumbița mea inconștientă... te iubesc cum n-am iubit în viață nici o altă femeie... și ai să mă iubești și tu!" gîndi Floris apropiind flacăra torței de chiulasa încinsă.

— Coada șopîrlei șerpuiește vesel pe sub pămîntul zguduit de cutremurul vulcanului sfînt! declară Li Kang ieșind din nou la suprafață din subteran.

— Unde răspunde tunelul? strigă Floris ca să își facă auzit glasul pe deasupra vacarmului de muschete și bubuituri de tun.

— Asta zeul P'An Kon nu i-a arătat lui Li Kang!

Răsunsul chinezului era departe de a fi încurajator. Aveau toate șansele să se trezească într-o văgăună de șobolani. Floris și Adrien se priviră scurt. Situația devenea disperată. Din în ce mai numeroși, englezii se revărsau în valuri succesive. Foarte curînd, asediații aveau să fie copleșiți de asediatori.

— Coborîți și luați-o cu voi pe Baptistine... vă urmăm și noi imediat, porunciră Floris și Adrien burdușind pînă la refuz țeava tunului.

Li Kang se retrase de-a-ndăratelea înspre altar, împușcînd cu muscheta tot ce i se părea că mișcă. Din mers o apucă de mînă pe Baptistine și o trase după el. George-Albert o tuli după ei.

— E rîndul tău să cobori, Feodor! răcni Floris.

— Numai după domnia ta, boiernașule! strigă cazacul țintind cu ochiul pe jumătate închis, din două muschete deodată.

— Ei drăcie, fă ce ți se spune! tună Adrien pierzîndu-și pentru o dată proverbialul său calm olimpian.

Nemulțumit din cale afară, cazacul dispăru în spatele altarului.

Floris și Adrien își făcură cu ochiul, apoi apropiară simultan torțele de chiulasa tunurilor. Două deflagrații năpraznice cutremurară zidurile capelei. Un fum gros umplu sfîntul lăcaș învăluind și siluetele celor doi frați. Preț de o clipă englezii nu-i mai văzură. Cînd fumul se risipi, în capelă se lăsă liniștea. Doar undeva, departe, spre pădurea Barry, bubuiau tunurile.

Crezînd că șmecherii de franțuji le întinseseră o nouă capcană, vestoanele roșii înaintară cu prudență.

— *They have disappeared, colonel !*[1]

— *Those damned Frenchmen! Search the bell tower!*[2] urlă Bumberton ca scos din minți.

Floris și Adrien traseră în grabă dala de marmoră deasupra capului lor și coborîră în subteranul strîmt care înainta îngustîndu-se din ce în ce. Undeva departe, spre capătul lui, licărea o luminiță. Era Li Kang care, prevăzător, luase cu el una din lumînările de pe masa altarului. Floris și Adrien grăbiră pasul și se ciocniră de Feodor care îi așteptase.

— Să sperăm că englezilor le va trebui ceva mai mult timp decît lui George-Albert ca să descopere subteranul ! spuse Adrien. Toți trei o luară la picior. Curînd îi ajunseră din urmă pe Li Kang și pe Baptistine, numai că flacăra lumînării pîlpîi și se stinse din pricina lipsei de aer.

— Unde ești, Li Kang ? Nu te depărta de mine ! șopti Baptistine, căreia îi era cam frică pe întuneric.

— Mergi înainte, Libelulă Albastră, și ai să dai de cerul înmiresmat de zece mii de flori ! susură chinezul.

„Mda, pînă atunci însă e beznă ca-ntr-un cuptor... sau, ca să fiu sincer, ca-ntr-un mormînt, brr !" bodogăni în sinea lui George-Albert.

Spre norocul lui, stăpînul său îl luă în brațe din mers. Micuțul maimuțoi era un animal curajos dar nu sinucigaș, și în clipele „dificile" prefera să se știe apărat de Floris.

— Lăsați-mă pe mine înainte, șopti acesta, care, ca și fratele său Adrien, dispunea de strania facultate de a vedea pe întuneric precum alții în plină zi. O apucă de mînă pe Baptistine. Aidoma lui George-Albert, tînăra fată respiră ușurată. Mai bine ar fi murit decît să își mărturisească frica, dar degetele fierbinți ale lui Floris îi păreau că o protejează de orice...

Floris întinse mîna Baptistinei și o ajută să iasă din subteran, apoi cei patru bărbați așezară lespedea la loc. Adrien șopti :

---

[1] Au dispărut, colonele !

[2] Blestemați franțuji ! căutați în clopotniță !

— Probabil că zona e împînzită de subterane din vremea ocupației spaniole... Păcat că n-am avut noroc să dăm de unul care să ne scoată direct în tabăra franceză!

— Vino să-ți arăt ceva, frățioare! murmură Floris privind printr-o crăpătură a portalului masiv de lemn.

Afară domnea o forfotă de nedescris. Căruțele stăteau la coadă, se împingeau, vizitiii biciuiau caii. Cavaleria aliaților ocolea chiuind atelajele și se lansa în galop spre cîmpul de luptă, de unde bubuitul artileriei răzbătea surd, la intervale regulate.

— S-ar zice că am picat drept în mijlocul taberei englezilor! remarcă flegamatic Adrien.

— Întocma, uite colo cortul lui Willy, confirmă Baptistine.

Floris îi aruncă o privire piezișă. Îl scotea din sărite să o audă vorbind cu atîta familiaritate despre Ducele de Cumberland.

— Măcar știi să ne arăți unde sînt tunurile și bateriile inamicului? mormăi el sec, de parcă între ei nu s-ar fi petrecut nimic.

„Cinstit-cinstit, stirpea bărbătească n-are pic de imaginație. Toți vor să afle același lucru!" își spuse Baptistine în sinea ei, profund vexată de atitudinea lui.

— Nu, habar n-am! replică ea la fel de sec. Tot ce pot să spun este că la sosirea mea soldații englezi cărau de zor niște butoaie pîntecoase spre magazia aceea dintre corturi, iar colonelul Bumberton nu ne-a lăsat să ne uităm, nu-i așa George-Albert?

Maimuțica întări afirmația prietenei sale printr-un mîrîit.

Floris și Adrien se priviră intrigați. Își lipiră din nou ochiul de crăpătura subțire și cercetară cu atenție magazia pe care la început n-o luaseră în seamă. Vreo douăzeci de „vestoane roșii" o păzeau ca pe un bastion. Floris plescăi din limbă, iar ochii lui verzi fulgerară.

— Drace, pulberăria englezilor! murmură preocupat Adrien.

— Pe cinstea mea, prieteni, merită să le oferim o serenadă! șopti Floris trecîndu-și degetele prin buclele ca abanosul.

Apucînd-o pe după umeri pe Baptistine, o împinse într-o parte, apoi se retrase într-un colț cu Feodor, Li Kang și Adrien. Era limpede: doreau să discute „între bărbați"!

Enervată, Baptistine le întoarse spatele. Era moartă de foame, lui George-Albert îi era foarte sete și amîndoi se simțeau peste măsură de jigniți. Baptistine se tolăni pe paie între picioarele unui falnic cal negru care își rumega tacticos orzul. Sfîrșită de oboseală, fata picotea să adoarmă, uitînd cu desăvîrșire de primejdia care îi păștea. Cînd și cînd la urechi îi ajungeau frînturi de dialog:

— Aoleu, fără fitil nu mă încumet, boiernașule! spunea Feodor.

— Lamă Ascuțită e fricos ca o babă!... Ce-ar fi să ia Floarea de Mai coada aprinsă a dragonului în flăcări? propuse chinezul, fără să ia în seamă privirea furioasă a lui Feodor.

— Floris are dreptate, prieteni, și tu de asemenea, Li Kang! Chiar de-ar fi să o facem cu prețul vieților noastre, se cuvine să încercăm!

Baptistine ridică din umeri.

„Bărbații sînt pisălogi, închipuiți, aroganți, prostănaci, zurbagii și... obraznici!" gîndi ea căscînd cu poftă.

Floris gesticula de zor. Părea că împarte fiecăruia cîte o misiune. Înciudată, Baptistine își trecu limba peste buzele uscate. Începea să regrete că se lăsase sărutată și totuși, la amintirea acelui sărut, o bruscă roșeață îi cuprinse obrajii.

Tot cotrobăind prin colțuri, George-Albert descoperise un codru de pîine neagră și o butelcuță de rachiu. Le oferi prietenei sale. Baptistine mușcă cu poftă din pîine și ducînd butelcuța la gură, trase o dușcă zdravănă. Trebuie spus că buna Elisa nu o obișnuise să bea tărie și încă cu noaptea în cap. În venele fetei se răspîndi

pe dată o plăcută fierbinţeală şi o cuprinse o minunată senzaţie de moleşeală. George-Albert supse la rîndul lui cu lăcomie din butelcă. Baptistine i-o luă autoritar şi bău alte cîteva înghiţituri sub privirea înţelegătoare a maimuţoiului, care dădu peste cap ultimele picături chicotind satisfăcut. Cuprinsă de o nestăvilită veselie, Baptistine pufnea şi ea pe înfundate.

— Gata, îi dăm drumul! şopti Floris repezindu-se la forja părăsită a potcovarului.

Adrien şi Li Kang începuseră să dezlege în mare grabă caii. Baptistine căscă ochii mari. Nu izbutea să desluşească motivul acelei agitaţii. I se părea că Floris pluteşte într-un nor de ceaţă. Ba chiar îl vedea dublu. Era într-adevăr straniu. Cei doi Floris apucau tăciuni aprinşi şi îi împrăştiau în paie. Începea să miroase a pîrlit. Limbi jucăuşe de foc se prelingeau pe podea. George-Albert şi Baptistine rîdeau care mai de care.

— Iute, încalecă, Baptistine! porunci Floris.

Trecuse prin faţa fetei fără să aibă vreme să privească spre ea. Fumul se îngroşa. Pe Baptistine o înţepau şi o usturau ochii. Caii se foiau şi nechezau înspăimîntaţi. Baptistine încercă să se ridice în picioare. Se agăţă sughiţînd de coada falnicului cal negru. Acesta nu păru să aprecieze familiaritatea şi o izbi cu copita, rostogolind-o pînă în mijlocul grajdului. Caii dezlegaţi se îmbulzeau spre ieşire. Flăcările dansau de-acum pe bîrnele plafonului. Incapabilă să reacţioneze, Baptistine risca să fie strivită de caii înnebuniţi de spaimă. Din fericire, George-Albert, mai deprins cu alcoolul decît tînăra lui prietenă, se cocoţă pe grumazul calului negru şi şuieră scurt chemîndu-l în ajutor pe Floris. Acesta o apucă de mijloc pe tînăra fată şi o aburcă în şa.

— Sărută-mă, Floris! suspină Baptistine îmbrăţişîndu-l.

— Dumnezeule, George-Albert, ce i-ai făcut? E beată criţă! exclamă Floris.

Baptistine îi zîmbea în al nouălea cer.

Floris sări în şa în spatele ei şi o cuprinse în braţe ca să o ţină dreaptă pe cal, ceea ce Baptistine nu putea face de una singură. Simţindu-se cu musca pe căciulă, George-Albert se dădu peste cap şi se agăţă de coburi.

— Oh ! nu, așa nu mă poți săruta, gemu Baptistine întorcînd capul spre Floris.

— Nu te teme căprioara mea, îmi voi lua revanșa într-un moment ceva mai prielnic ! răspunse tînărul dezlegînd calul.

Baptistine izbucni în rîs. Răsuflarea lui Floris o gîdila în ceafă. Feodor, Li Kang și Adrien își isprăviseră misiunea. Adrien se azvîrli la întîmplare în spinarea unui armăsar înșeuat și își croi drum spre fratele său, izbind cu cizmele în stînga și în dreapta.

— Să mai așteptăm puțin ! strigă Floris, în ciuda riscului la care se expuneau în mijlocul hergheliei tot mai agitate.

Flăcările se înălțau acum pînă la grinzile acoperișului. Feodor se strecură cu greu pînă la ușa dublă. Puse mîna pe clanță. Li Kang le întinse celorlalți cîte un șomoiog de paie.

— *Goddam ! Fire in the stables ! Fire in the stables !*[1] urlară de afară cîteva „vestoane roșii" repezindu-se înspre capela de unde se înălța un fum negricios.

— Acum e momentul ! strigă Floris.

— Hai, Feodor ! răcni Adrien.

— Pe sabia Sfîntului Gheorghe ! tună cazacul în vreme ce deschidea ambele uși și se trăgea în lături ca să nu fie călcat în picioare de caii întărîtați care dădeau buzna spre aerul curat de afară. Sentinelele engleze își părăsiră posturile, încercînd să stăvilească iureșul herghelei, în vreme ce alții aduceau în goană găleți cu apă. Floris și Adrien se aplecară ca să își aprindă șomoioagele de paie. Chinezul și cazacul îi imitară. Baptistine izbucni în rîs.

— Oh, Floris, dă-mi să beau, mi-e sete !

— Taci și ține-te bine ! o sfătui Floris îmboldindu-și calul să intre în mijlocul hergheliei care necheza asurzitor.

Era și timpul. Dala funerară începea să se miște.

— *It's them ! It's them !*[2] zbieră colonelul Bumberton ițindu-și aiurit din cavou chipul și mustața zbîrlită.

---

[1] Fir-ar să fie, foc la grajduri ! Foc la grajduri !
[2] Ei sînt ! Ei sînt !

Vacarmul cailor și al incendiului îi acoperea însă vocea. Cei patru prieteni țîșniră afară din capelă purtați de vălmășagul cailor în galop.

— *Help ! Help !*[1] strigau de zor Floris și Adrien dîndu-se drept soldați englezi pe care incendiul i-ar fi prins înăuntru. Urmați de Feodor și Li Kang se îndreptau glonț spre magazie fără ca cineva să se gîndească să oprească herghelia în mijlocul căreia galopau. Baptistine se simțea minunat. Agățată de coama calului, i se părea că zboară. Îl bănui, mai mult decît îl văzu, pe Floris că azvîrle tăciuni în interiorul șurei. Două șomoioage de paie aprinse picară drept pe capacul unor butoaie de lemn. Feodor, Li Kang și Adrien, care călăreau în rînd cu ei, se descotorosiră în același fel de tăciunii lor, care incendiară instantaneu paiele din șură. Baptistine simți cum Floris, cu mîinile de-acum libere, o strîngea la piept. Numai că, în loc să o trezească, aerul răcoros al dimineții o amețise încă mai dihai. Întoarse capul și începu să rîdă cu sughițuri. Agățat de coburi, George-Albert avea o mutriță irezistibilă. Baptistine vedea ca prin ceață soldați englezi alergînd bezmetic care încotro, cu urlete pe care nu le deslușea. Era nespus de caraghios să-i privești cum se aruncă pe burtă la pămînt.

— *Fire in the barn !*

The gun powder's going to blow up ![2]

— *Run ! Let's get out of here !*[3]

Purtată în galop nebun, Baptistine era mai fericită ca oricînd. Îmboldindu-și întruna calul, Floris trecea ca o furtună printre corturi, rupîndu-le sforile, doborînd sentinele și ofițeri care alergau la arme. În urma lui răsunau răzleț focuri de muschetă. Alertat de tot acel vacarm, Ducele de Cumberland se precipită afară din cortul său.

— Hei ! Hei ! Salut Willy ! strigă Baptistine în culmea entuziasmului.

Furios, Floris îi astupă gura cu palma. Prințul făcu ochii mari. Soldățelul acela englez atît de bizar echipat îi amintea stăruitor de cineva anume.

---

[1] Ajutor ! Ajutor !

[2] Arde șura ! Praful de pușcă o să explodeze !

[3] Fugiți ! Să ne depărtăm de aici !

— *After them ! After them !* [1] urlă ducele venindu-și în fire.

Cîteva „vestoane roșii" încercară să le taie calea. Dînd pinteni calului, Floris, îi obligă să sară peste o căruță.

— *They are four of them ! They are geting away ! The girl ! The girl !* [2] vocifera Cumberland undeva departe, în urma lor, cînd deodată bubui o năprasnică explozie de parcă cinci sute de tunuri ar fi tras laolaltă. Suflul neomenesc al ciclonului mătură pur și simplu corturile cu ocupanți cu tot. Baptistinei i se păru că pămîntul se despică în două, ca un crater de vulcan. O lucire orbitoare împurpură cerul. Baptistine se simți smulsă din șa, în vreme ce o ploaie de flăcări se abătea în jurul ei. Pulberăria englezilor sărise în aer.

Clopotele băteau asurzitor. Baptistine ar mai fi vrut să doarmă, dar cu tot acel vacarm nu era chip. Își mișcă întîi degetul mic, apoi se întinse cît era de lungă, cum îi era obiceiul dimineața la trezire. În sfîrșit, într-un tîrziu, se hotărî să deschidă ochii. Razele soarelui aflat de-acum sus pe cer o orbiră.

„Ce zi frumoasă !" își spuse ea.

Era bine, era cald. Lungită în iarba fragedă și mătăsoasă de mai, Baptistine, se ridică într-un cot, dar se prăbuși la loc, sfîșiată. Capul i se învîrtea și o durea îngrozitor. Cîteva sughițuri o ușurară, apoi simți că cineva o apucă de mînă.

— Uh !... George-Albert... unde... unde... sînt ceilalți ? murmură ea. Maimuțica făcu semn că habar n-avea și o îndemnă să privească spectacolul fioros care li se înfățișa dinaintea ochilor. Tînăra fată se trezi ca prin farmec din aburii beției. Își aminti de cumplita explozie și își înăbuși țipătul de groază. La cîțiva metri de ei nu se auzeau decît gemete, nu se vedeau decît trupuri mutilate, sfîrtecate de șoc, agățate prin copaci ca niște păpuși dezarticulate, cai în agonie nechezînd sfîșietor, cu burțile spintecate.

---

[1] După ei ! După ei !

[2] Sînt patru ! Ne scapă ! Fata ! Fata !

— *My God? My God!*[1] se ruga un „veston roșu" lungit nu departe de Baptistine.

Puțin cîte puțin, fumul și praful începeau să se împrăștie. Deja se organiza salvarea răniților. Baptistinei i se păru că recunoaște în zare silueta lui Cumberland, împărțind ordine.

„Repede... repede... să fugim pînă nu apucă să ne recunoască!" părea să spună cu gesturi elocvente George-Albert.

Baptistine se ridică cu greu în picioare. O durea întreg trupul. George-Albert îi întinse o căciulă mițoasă culeasă de lîngă un cadavru. Baptistine își îndesă sub ea pletele lungi care o dădeau de gol. Cîțiva soldați englezi, năuciți de violența șocului, se ridicau la rîndul lor de jos. Clătinîndu-se ca beți, nici n-o văzură pe tînăra fată. Aceasta îi căuta cu privirea pe Floris și pe Adrien. Un „veston roșu" lat în umeri, cu vesta sfîșiată și cu spinarea sîngerîndă, părea să semene din spate cu Feodor. Baptistine îi șopti abia auzit numele. Englezul cît un munte se întoarse spre ea. Avea doi ochi albaștri rotunzi și absenți. Văzut din față nu mai semăna nici pe departe cu cazacul. De undeva din apropiere răsunau goarnele și răpăiau tobele. Întăririle olandeze veneau în ajutorul aliaților lor. Era momentul ca eroii noștri să se eclipseze discret.

Baptistine îl luă de lăbuță pe George-Albert și alergă pe cît de iute îi îngăduiau cizmele cu mult prea mari, spre pădurea vecină. Odată trecuți de liziera ei, nu-i mai putea vedea și deci prinde, nimeni. Alergau în zig-zag printre copaci, izbindu-se de crengi și înaintînd orbește, fără a ști încotro se îndreptau. După cîteva minute, Baptistine, se prăbuși epuizată îndărătul unui tufiș. George-Albert își duse un deget la buze. Vuietul canonadei reîncepuse. De undeva din apropiere se auzi un tropot de cai. Baptistine și George-Albert se pitiră printre crengile stufoase. Un escadron englez trecu în galop la un pas de ei.

— *Goddam! Damned Frenchmen!* bombăneau „vestoanele roșii".

---

[1] Dumnezeule? Dumnezeule!

Baptistine îi aşteptă să se depărteze şi tocmai se pregătea să se ridice din ascunzătoare cînd George-Albert o trase de mînecă. Pe urmele cavaleriştilor venea o companie de infanterişti cu baionetele pregătite pentru atac. Baptistine tocmai se întreba dacă toţi aceşti soldaţi erau trimişi în căutarea ei, cînd strigătele, focurilor de armă şi vaierele izbucnite la doar cîţiva metri de ea îi dădură de înţeles că erau detaşamente de rezervă, aruncate în luptă împotriva bateriilor franceze.

— Oh ! George-Albert, asta înseamnă că ne aflăm în pădurea Barry ! Sărmanii de ei ! şopti Baptistine ascultînd împuşcăturile.

Cei doi prieteni o luară din nou la fugă lăsîndu-se mînaţi de instinct. Baptistine nu ştia dacă era preferabil să se îndepărteze ori să se apropie de artileria franceză. Ghiulelele sfîrtecau copacii în mii de bucăţele, brăzdau pămîntul şi îi împroşcau cu ţărînă.

„Acum să vedm pe unde scoatem cămaşa !“ gîndi George-Albert.

Se aflau prinşi între două focuri. Dacă făceau cale întoarsă, se pomeneau din nou în tabăra englezilor ; dacă mergeau înainte, riscau să fie măcelăriţi de artileria francezilor. Şi aşa gloanţele rătăcite le şuierau pe lîngă urechi. Proiectilele se rostogoleau la picioarele Baptistinei într-o jerbă de flăcări portocalii. Deodată răsunară strigăte urmate de semnale de trompetă.

Baptistine şi George-Albert nu înţelgeau despre ce anume putea fi vorba. Neîncrezători, se ascunseră din nou pe burtă, lîngă un lăstăriş. Bateria francezilor, abil camuflată în pădure de către Maurice de Saxa, îi făcuse harcea-parcea pe englezi care sunau precipitat retragerea. Grupuri de răniţi făceau cale întoarsă, susţinîndu-se unii pe alţii. Instinctul de conservare se manifesta mai presus de voinţa Baptistinei făcînd-o să tremure ca varga. Un englez cu burta spintecată de gloanţe se prăbuşi horcăind, la trei paşi de tînăra fată. Aceasta vroi să-i sară în ajutor. Inutil. Soldatul murise.

— Vai ! George-Albert... ce groaznic este războiul ! murmură Baptistine cu ochii în lacrimi.

Maimuţica o mîngîie afectuos pe cap. Apoi îi făcu semn că fugarii plecaseră. Trebuia să profite de ocazie.

Își reîncepură fuga nebunească. Acum pădurea părea pustie. Baptistine nu știa dacă să se bucure ori dimpotrivă, să se sperie. Oricum, nu se mai zărea nici un picior de englez. Tînăra fată respiră ușurată. Îi era cald și își sufleca mînecile cămășii zdrențuite. În fața lor se deschidea o poiană imensă, plină cu margarete și maci. O privighetoare își exersa de zor trilurile. La cinci sute de metri se zăreau acoperișurile unui sat. Totul respira un aer de liniște și pace de parcă războiul ar fi fost la mii de leghe depărtare. Fermecată de tihna paradisiacă a locului, Baptistine se plecă să culeagă cîteva flori. În schimb, George-Albert își rotea suspicios ochișorii. Acea bruscă acalmie nu-i mirosea a bine. Presărat cu cîțiva copaci răzleți, un vîrf de deal te împiedica să vezi ce anume se afla la est de poiană, în vreme ce la vreo sută de metri spre vest priveliștea era astupată de o costișă înaltă de vreo treizeci de picioare. Nu departe de ei privirea ageră a lui George-Albert descoperi între crengile unui arbore uriaș un adăpost pentru vînători. Cocoțat la douăzeci de picioare deasupra solului, părea neocupat. George-Albert o tîri cu de-a sila pe Baptistine într-acolo. În aceeași clipă, în imediata lor apropiere, răsună sinistru un răpăit de tobă. Cei doi prieteni apucară să traverseze în goană poiana, cînd de după deal se iviră, în pas cadențat, un detașament de „vestoane roșii". George-Albert își șterse fruntea cu dosul lăbuței. Baptistine se cățără cît ai clipi în copac. Din fericire, inele groase de fier, împlîntate din loc în loc în treptele săpate în scoarța trunchiului, facilitau escaladarea. Împins de la spate de groaza care face minuni, George-Albert sui și el. Se strecurară gîfîind în refugiu și închiseră precipitat ușa care de-abea se ținea în balamale. Menită să adăpostească trei pînă la patru pădurari, coliba era destul de încăpătoare. Două scînduri puteau sluji drept masă ori drept pat. Destinată pîndei vînătorilor, o ferestruică de un lat de palmă era tăiată într-unul din pereți. George-Albert și Baptistine se apropiaseră cu precauție de ea. Perspectiva era grozavă. Deși nesigur, pentru ei adăpostul însemna totuși o binecuvîntare.

— Cred că ne aflăm foarte aproape de Fontenoy! murmură Baptistine.

George-Albert încuviinţă din cap şi îi făcu semn să tacă. Vestoanele roşii înaintaseră cam pînă pe la jumătatea poienei. Deodată se opriră. Din rîpa de dincolo de costişă, gărzile franceze, înşirate pe patru rînduri, ţîşniră şi le tăiară calea. Cele două armate se imobilizară faţă-n faţă. Baptistine îşi înfipse unghiile în palmă. Cîte o mie de oameni din fiecare tabără se pîndeau cu inima bătînd nebuneşte.

— Cinstit-cinstit, George-Albert, ce au de gînd să facă ? şopti Baptistine mijindu-şi ochii.

Un ofiţer pe care îl întrezărise în anturajul ducelui de Cumberland se detaşă din masa soldaţilor englezi.

— Oh ! este milord Charles Hai ! Willy îi spunea Charlie ! Numai de nu ne-o fi văzut urcînd aici ! gemu Baptistine.

Fireturile englezului scînteiau magnific în soare. Militaul habar nu avea de Baptistine. Cu bărbia împinsă trufaş înainte, schiţă cîţiva paşi.

„Charlie ăsta este „crazy“[1] de-a binelea !“ „French-ii“[2] or să-l împuşte !“ îşi spuse George-Albert care în doar două zile prinsese din zbor cîte ceva din limba lui Shakespeare.

Baptistine îl strînse febril de lăbuţă.

— Domnilor din garda franceză vă revine onoarea de a deschide focul ! strigă cu voce puternică milord Charles Hai, într-o franceză impecabilă, salutînd ca la paradă.

Baptistine îşi înfundă pumnul în gură. Emoţionată ca la teatru, îi venea să plîngă. Întoarse capul spre stînga. Comandantul francez înaintă la rîndul lui. Baptistine îi admiră calmul cu care îşi scotea tricornul ca să întoarcă englezului salutul, cu tot atîta politeţe cu cîtă îi fusese adresat.

„Ia te uită ! Ia te uităî! Îl cunosc pe individ, este contele d'Anterroches, mă răsfăţa deseori cu dulciuri, odinioaă, la Versailles !“ chicoti George-Albert.

— Oh ! Taci din gură ! Vai ce fericită sînt, iată, iată în sfîrşit... frumosul război ! şopti Baptistine pleznindu-l în glumă peste gură.

---

[1] Nebun.
[2] Francezii.

— Domnilor englezi, noi nu tragem niciodată primii ! Trageţi voi înşivă ! strigă mîndru Domnul d'Anterroches care primise ordine precise din partea Mareşalului de Saxa.

Baptistine ar fi vrut să poată aplauda. Ofiţerul francez îşi repuse tricornul pe cap şi se realinie cu regimentul său. Milord Charles Hai dădu un ordin scurt. Englezii ridicară armele la ochi. În colivia lor, George-Albert şi Baptistine se aruncară instinctv pe burtă. Vestoanele roşii traseră pe rînd patru salve zdravene, apoi izbucniră în urale victorioase.

Năucită de întorsătura evenimentelor, Baptistine privi din nou prin ferestuică şi scoase un ţipăt îngrozitor. Dacă începutul fusese nespus de frumos, urmarea se dovedea cumplită. Peste şase sute de soldaţi francezi zăceau în poiană, care morţi, care grav răniţi, horcăind în iarba grasă. Puţinii supravieţuitori se retrăgeau în dezordine din calea englezilor, lăsînd baltă disciplina şi simţul onoarei.

— Ce oroare ! Ce oroare ! hohotea Baptistine.

„Ehei, mititico, ţi-ai cam stricat părerea despre frumosul tău război !" oftă George-Albert lăsind-o să îşi pună capul pe umărul lui şi mîngîind-o părinteşte.

Siguri de victorie, englezii se regrupau cu repezicine, timiţîndu-şi toate rezervele înainte. Întrucît dispuneau de puţină muniţie, aveau ordin să profite de breşa creată şi de deruta adversarului ca să străpungă cît mai repede liniile franceze. Din ascunzătoarea lor, George-Albert şi Baptistine vedeau cu disperare cum coloana engleză se îngroşa întruna, respingea cavaleria franceză, spulbera infanteria şi înainta ca un berbece uriaş, dînd impresia unei puteri irezistibile, pe care nimic n-o mai putea stăvili.

CAPITOLUL XXI

— Adevărat că bătălia este pierdută, domnule mareşal ? întrebă politicos regele care asista la desfăşurarea cvazicatastroflă a operaţiunilor.

— Pierdută ? cine este ticălosul care a cutezat să spună așa ceva Majestății Voastre ? urlă Maurice de Saxa sosind la locul numit „Justice d'Antoing" în șareta lui de os trasă de un cal.

— Ministerul nostru de război ne-a comunicat că foarte curînd va suna retragerea ! spuse Prea-Iubitul uitîndu-se ironic spre contele d'Argenson [1].

— Gărzile franceze au avut ordin să nu tragă anume ca să îi lase pe englezi să înainteze ! De-abia de-acum înainte vor ieși la atac trupele noastre ascunse în tranșee ! replică Maurice de Saxa.

Ofițerii Statului Major se priviră consternați. Unde se mai pomenise asemenea tactică ? Nu mai încăpea nici o îndoială ! mareșalul își pierduse capul și, o dată cu el, bătălia. Cam așa gîndeau și la Fortune și căpitanul de Gastagnac care aveau onoarea să urmărească operațiunile de pe același deal unde se afla și regele.

„Unde o fi Baptistine ?... unde o fi Baptistine ?" se frămînta Ernaudan, ros de îngrijorare.

Și totuși, cu numai cîteva clipe în urmă, după miraculoasa explozie a pulberăriei, toată lumea crezuse că partida este deja cîștigată.

„Să fi fost oare isprava coțcarilor noștri ?" se întreba regele scuturîndu-și de praf tunica și tricornul Tirul artileriei engleze se apropia amenințător. Ghiulelele inamice se rostogoleau pînă sub copitele calului lui Ludovic al XV-lea.

— Majestatea Voastră ar trebui să se adăpostească ! îl sfătui acru ministrul de război. Era ceasul unul al după-amiezii. Soarele dogorea la răspîntia cerului.

— Să sunăm retragerea, Sire, insistă contele D'Argenson, altminteri Majestatea Voastră riscă să fie prinsă în capcană !

— Ia mai tacă-ți gura ! bombăni Maurice de Saxa pornind înapoi spre cîmpul de luptă. Nu vă fie teamă, Sire, și nu dați ascultare acestei cobe !

— Vă urez mult noroc, domnule conte ! răspunse regele.

---

[1] Contele de Argenson : ministru de război. Marchizul de Argenson : ministrul afacerilor externe.

Maurice de Saxa zîmbi. Ludovic al XV-lea i se adresase cu titlul de conte. Era semn bun.

—Haideți, bravii mei soldați, să dăm încă o lovitură măiastră ! strigă mareșalul.

— Ura pentru marele Maurice ! Ura ! Trăiască regele ! răspunseră oamenii într-un glas.

Mînat de o inspirație subită, Ernaudan de Gastagnac descălecă și se apropie de rege.

— Rog pe Majestatea Voastră să îmi îngăduie să particip la ofensivă ! spuse tînărul cavaler salutînd ceremonios cu tricornul său.

În orice altă împrejurare, demersul gasconului ar fi părut dintre cele mai vulgare. Să îndrăznești să adresezi din proprie inițiativă cuvîntul Majestății Sale fără să fi fost întrebat era culmea necuviinței. Dar în vînzoleala de la „Justice d'Antoing" eticheta nu mai conta.

Regele îl privi și zîmbi plăcut impresionat de curajul lui.

— Du-te, căpitane, du-te să îți meriți pentru a doua oară galoanele ! rosti Ludovic cu glas tare.

Ernaudan de Gastagnac salută din nou și se întoarse pe călcîie gata să plece, cînd, deodată, regele îl ținu în loc prinzîndu-l de mînecă.

— Nu te arunca în luptă... Mai bine catu-o pe Domnișoara de Villeneuve... șopti Ludovic după ce se asigură că nu îl aude nimeni altcineva.

Ernaudan de Gastagnac încuviință din cap. Porunca regală se potrivea de minune cu propriile sale intenții. Tînărul căpitan sări în șa și se depărtă în galop, urmat îndeaproape de La Fortune care bodogănea de zor, socotind cu deplin temei că războiul era infinit mai agreabil privit de departe, de pe colina regală.

— Înnnnnaaaainte ! trecea din gură în gură îndemnul ofițerilor. Trupele odihnite, camuflate de Maurice de Saxa la Barry și Antoing, porneau la atac.

Greoaia „coloană" engleză nu se aștepta la acea surprinzătoare revenire. Prinsă între două focuri, ca într-o menghină ucigătoare, nu mai avea scăpare. „Cleștele de crab" al armatei franceze se închidea asupra inamicului.

„Oh ! Inimioară... Inimioară... unde-mi ești ?“ murmură regele, palid și crispat, în vreme ce contempla măcelul prin ochean.

— *The frenchmen are counterattacking* ![1]

— *We're running out of ammunition* ![2]

— *They have us encircled* ![3]

— *It's a trap* ![4] urlau „vestoanele roșii“.

Deși Baptistine și George-Albert nu pricepeau strigătele englezilor, intuiau totuși că ceva nu era în ordine în tabăra inamicului a cărui „coloană“ se disloca în mare viteză.

Baptistine se agață de o bîrnă. Ascunzișul se clătina ca la cutremur.

— Ce caută își iănglăzul ăsta împuțit ? mormăi de afară un glas dogit.

— O hi tot un chiulangiu ca noi ! replică o altă voce la fel de necioplită.

Baptistine privi îngrozită spre ușă. Doi dezertori francezi, cărora nici prin cap nu le trecea să își rîște pielea în îmbulzeala din poiană, deschiseră ușa și, dînd cu ochii de Baptistine, se aruncară asupra ei. Tînăra fată încercă să îi izbească cu picioarele dar flăcăii o țineau cu putere. Unul dintre ei o strînse de beregată ca să îi înăbușe țipetele, pe cînd celălalt o lega fedeleș cu o sfoară. Curajos, George-Albert sări în apărarea prietenei sale.

— Macac nenorocit ! se strîmbă unul din indivizi, creț ca o oaie și scuturîndu-și mîna însîngerată de dinții ascuțiți ai maimuțoiului se repezi să îl strîngă de gît. George-Albert o tuli, însă prin ferestruica ascunzișului și se ascunse printre crengi.

— Dar... în... ce... ta... ți... s... înt... fran... ca... voi... se căzni să bîiguie Baptistine.

— Dacă-i tăiem limba poati să potolește ! mîrîi Crețul.

— Mai ghine-i luăm gîtul ! replică celălalt, spre groaza Baptistinei.

Crețul îi înfundă o cîrpă murdară în gură.

---

[1] Francezii cotraatacă !
[2] Nu mai avem muniție !
[3] Sîntem încerculți !
[4] Este o capcană !

— Bă ! uite-n'coa la nen'tu ! Îl luăm cu noi și după șe s'o gătat bîlciul zișem că l-am făcut prizonier ! spuse el. Avea obrazul plin de cicatrici și după toate-toate, trăznea și a usturoi.

— D'apăi nu-i rău, cum zișI ! Om căpăta chiar și o medalie. Acu' să-l văz pă brigadier, de'o mai ave curaj să spuie c'om dezertat ! aprobă celălalt.

— Da, bă, numa că dac' roșii s'ntorc ș'atacă iară, cum ajungem acas' ? se întrebă cel care mirosea a usturoi, după toate aparențele, „creierul" echipei.

— Deh ! așa-i ! Măi să hie, să-l tăiem ! propuse celălalt scoțînd la iveală ditamai cuțitul.

Încă o clipă și avea să îi taie gîtul. Disperată, Baptistine începu să se zbată. Tot contorsionîndu-se, îi căzură din buzunare cîteva monezi. Crețul se repezi ca un uliu și le culese de pe jos.

— Io-te ! Is bogați englezii ăștia ! Las' că'te fac eu să stuchești tăt, nicule. Ia-n să videm șe mai ascunzi tu ! mîrîi „creierul" cu gîndul la averea pe care ar putea-o descoperi la prizonierul său.

Pe jumătate sufocată de căluș, Baptistine simți cu scîrbă cum degetele soldatului scotocesc prin buzunarele vestei și pantalonilor ei. Bărbatul o pipăia și o întorcea pe toate părțile. Într-un tîrziu își băgă mîna între picioarele ei și și-o trase îndărăt ca fript.

— Ei, șe-i ? ai găsit șeva ? îl întrebă ciracul lui.

— Bă... ții... Englezii ăștia... n-au... te pomeni că le-o taie ? Aracan de ei ! se bîlbîi Crețul privindu-și năucit tovarășul.

— Șe tot îndruji acolo ? Te-ai prostit ? întrebă celălalt apropiindu-se.

— Da... ți... mi... dru... mul... s... înt... fem... se căznea Baptistine să articuleze.

— Șe zișe mucosul ?

— Miorlăie cum c-ar fi muiare !

Celălalt o pipăi și el pe Baptistine între picioare.

Baptistine se cutremură. Mai isteț decît Crețul, al doilea dezertor sfîșie cămașa și vesta fetei.

— Ei, drășie, îi chiar fomeie ! murmură Crețul admirîndu-i sînii tineri și elastici.

Baptistine respiră ușurată. Compatrioții ei aveau să îi dea drumul. Avea să le explice totul și... Deodată, Baptistine observă că cei doi se privesc cu înțeles. O întinseră pe spate, pe una din scînduri.

— Dacă-i pradă de război, apăi ce mai stăm ? Care începe ? întrebă Crețul.

Baptistine se neliniști, presimțind o nouă primejdie. Ce vroia să însemne asta ? De ce nu o dezlegau ? Rușinată de goliciunea ei, încercă să se ridice de jos și să se întoarcă cu spatele la cei doi dezertori. Aceștia o priveau obraznic rîzînd hulpav în timp ce sub ei, în poiană, vacarmul tunurilor și vuietul infernal al galopadelor se înteteau.

— S-o jucăm la zaruri ! propuse împăciuitor Crețul și, ridicîndu-se de jos, scoase la rîndul lui cuțitul.

Îngrozită de moarte, Baptistine se zbătea cu disperare pe scîndură.

— O să-ți vie și ție rîndul mintenaș. Cît ai zice peșteam și isprăvit, îl consolă Crețul pe tovarășul său.

Apropiindu-se de Baptistine îi tăie dintr-o singură mișcare sfoara de la glezne. Fata încercă să îl izbească cu picioarele. Cei doi mizerabili îi imobilizară cîte un genunchi. Cu altă lovitură de cuțit, Crețul îi zmulse nasturii de la pantaloni și sfîșie cu brutalitate stofa acestora. Baptistine rămase într-o cămășuță subțire care mai mult dezgolea decît acoperea superba ei feminitate. Dezertorii gîfîiau.

— Haide, frumoaso, o țîrică de viol prinde ghine oricărei fete ! mormăi Crețul aruncîndu-se peste ea.

— Viol ? Ce-o fi însemnînd asta ? se întrebă Baptistine împotrivindu-se din răsputeri derbedeului care o izbi cu țeasta de scîndură. Ametită de lovitură, cîteva clipe avu senzația că se află pe vapor. Totul i se învîrtea pe dinaintea ochilor.

— Iertare !

— Nu fășeam nișt un rău !

— Vroiam să pitrești și noi o țîră ! răcneau ticăloșii.

Doi pumni de fier îi strîngeau de beregată ciocnindu-i cap în cap.

Eliberată din greţoasa îmbrăţişare a dezertorului, Baptistine gemu încetişor.

— Laşilor ! Animalelor ! tună o voce prea bine cunoscută.

Drept răspuns se auziră două urlete prelungi. Baptistine deschise ochii. Cu cîteva lovituri de cizmă aplicate, într-un loc delicat, Ernaudan de Gastagnaç şi La Fortune îi avîrliră în gol pe cei doi dezertori.

Baptistine se ridică anevoie. Îi tremurau picioarele. Observă că George-Albert îi rupsese călăşul. Maimuţoiul zîmbea cu îngîmfare şi îşi lovea pieptuţul cu pumnişorii, ca să îi dea de înţeles că îi salvase o dată mai mult viaţa.

— Oh ! dragul meu George-Albert, ce m-aş face fără tine ? şopti Baptistine mîngîindu-şi prietenul.

„Nu ştiu, zău !“ gîndi George-Albert în sinea lui.

Baptistine se apropie de Ernaudan. Acesta întoarse pudic capul, zăpăcit de strălucirea sidefie a pielei acoperite sumar de cămăşuţa în zdrenţe.

— Oh ! Doamne, ce grozăvie ! şopti Baptistine privind prin ferestruică.

Înduioşat, Ernaudan o cuprinse pe după umeri şi îi culcă frumosul căpşor blond pe umărul său. Nu ştia dacă acel geamăt se referea la cei doi mizerabili care zăceau cu ţeasta sfărîmată la douăzeci de picioare sub ei, sau la cadavrele soldaţilor francezi şi englezi amestecate de-a valma în poiana înflorită ca într-un macabru bal.

Fugărite de cavaleria franceză, „vestoanele roşii“ băteau în retragere.

— Ce fioros este războiul, Ernaudan ! hohoti Baptistine copleşită de un plîns nestăvilit.

Umărul tînărului căpitan oferea un reazem agreabil. Baptistine îşi spuse că n-avea de ce să se ruşineze de reacţia ei. Ernaudan începea să se obişnuiască să o vadă dînd apă la şoareci.

— Oooh ! cît sînt de nefericită... m-am... m-am... săt... turat... de toate astea... de războaiele lor... de luptele lor... de toate poveştile lor... vreau... a... a... acasă ! hohotea Baptistine, la un pas de criza de nervi.

— Mămicule... scumpa mea... nu ai de ce să te mai temi... am sosit la timp... înainte... înainte ca acești indivizi să apuce să își împlinească fărădelegea... murmură Ernaudan legănînd-o ca pe un copil.

— Auzi colo, scîrboșenie! Să facă asemenea murdării unei domnișoare atît de drăguțe ca dumneavoastră! Știi ce, căpitane, eu unul le-aș fi tăiat chestiile și i-aș fi obligat să și le mănînce! spuse La Fortune trăgînd cu coada ochiului spre Baptistine.

— Părerile tale nu interesează pe nimeni! îl repezi enervat Ernaudan. Mai bine du-te afară și stai de veghe!

— Afară? Doar n-oi fi maimuță, căpitane, să stau cocoțat pe crengi! se indignă La Fortune.

„Mare dobitoc, cavaleristul ăsta! Auzi la el! N-are pic de tact!" își spuse George-Albert, deschizînd ușa șubredă a refugiului. Amîndoi se instalară de bine de rău pe cîte o treaptă săpată într-o creangă uriașă. N-aveau nici un chef să coboare și să participe la vînătoarea de englezi. La Fortune își scoase pipa din buzunar și începu să mursice scuipînd din cînd în cînd o zeamă negricoasă. George-Albert își ridică ochii spre cer.

„Cîtă vulgaritate!" se indignă pe bună dreptate delicatul animal.

— Vai! Ern... Ern... audan, oare ce vroiau de la mine acei soldați? continua să hohotească Baptistine, pisicindu-se la pieptul tînărului căpitan.

Din ce în ce mai congestionat la față și mai încurcat, acesta nu cuteza să se miște. Baptistine habar nu avea cît de irezistibilă rămînea în orice împrejurare. Înainte de toate era femeie, o femeie înzestrată cu toate atrăgătoarele defecte și ispititoarele farmece ale Evei. Ernaudan o privea cu inima bătînd nebunește. Era atît de seducătoare cu pletele-i lungi aurii revărsate în valuri pe umeri...

— Oh! scumpa mea, brutele acelea vroiau să.. profite de tine... dar... hîm... mămicule... acum te simți mai bine, da? bîigui Ernaudan, stăpînindu-se cu greu să nu ia locul dezertorilor francezi.

— Da... da... cred că da... răspunse Baptistine ștergîndu-și nasul de tunica devotatului ei cavaler.

— Bine, atunci... încearcă să te îmbraci, scumpa mea ! șopti Ernaudan, aplecîndu-se să ridice de pe podea fîșiile împrăștiate ale veșmintelor ei.

Stacojiu la față, îi întinse fără să o privească resturile din ceea ce cîndva constituise un pantalon de soldat englez. Tînăra fată dîrdîia. Îi clănțăneau dinții, îi era foame, frig și somn. Spaima cumplită prin care trecuse lăsase urme.

Își trase repede pe ea zdrențele, încercînd de bine de rău să și le încheie. Vesta nu mai avea nasturi. Baptistine privi cu tristețe găurile rămase în locul lor și se resemnă să își petreacă unul peste altul reverele.

— Ce încîntătoare ești în ținuta asta de soldățel englez... ar trebui să-mi povestești și mie cum ai intrat în armată ! se strădui să zîmbească Ernaudan.

— *Retreat ! Retreat* ![1] răcneau în poiană vestoanele roșii.

Baptistine se repezi din nou la ferestruică. Cuprinși de panică, ultimii englezi o zbugheau din fața unui inamic zdrobitor și sigur de victorie.

— Am cîștigat bătălia, Ernaudan ! se bucură Baptistine întorcîndu-se spre prietenul ei.

— Da, aproape, mămicule... răspunse tînărul cavalerist.

Era evident că puțin îi pasă de ofensiva Mareșalului de Saxa !

— I-ai întîlnit cumva pe fratele meu Adrien... ori pe prietenii mei Feodor, Li Kang sau... pe... marchizul de Pertejoye... ? întrebă Baptistine rostind anevoie numele lui Floris.

— Nu... nu, Baptistine, n-am dat decît de George-Albert al tău. De altfel el m-a recunoscut pe mine. M-am pomenit că sare dintr-un copac drept pe umerii mei. Am înțeles pe dată că te afli în mare primejdie... Tot el m-a adus pînă aici... bîigui tînărul căpitan apropiindu-se de Baptistine și luîndu-i mîinile într-ale lui.

Era atît de emoționat și de tulburat încît în clipa aceea ar fi fost în stare să ia bubuitul unui tun de 38 drept acordurile unui clavecin.

---

[1] Retragerea !

— Bravul meu George-Albert... suspină Baptistine zîmbind.

— Te iubesc, Baptistine... te iubesc ca un nebun... strigă pe neașteptate Ernaudan cuprinzînd-o în brațe... Fii a mea... fii toată a mea...

Baptistine simți că se învîrte coliba cu el. Îi venea să rîdă și să plîngă în același timp. Se găsea într-o situație mai mult decît absurdă. Afară tunurile își scuipau încă ghiulelele, ei se aflau pe o insuliță spînzurată între cer și pămîntul acoperit cu morți și cu răniți care își dădeau duhul horcăind, iar Ernaudan îi vorbea de iubire! I se părea că într-o singură noapte îmbătrînise cu zece ani. Ernaudan se aplecă spre ea. Îi sărută buzele. Erau dulci, moi, plăcute. Și totuși, cu inima strînsă, Baptistine își aminti de sărutul lui Floris, de acel sărut pătimaș, de acolo din clopotniță, cînd pe buze îi rămăsese un gust sărat, ca al apei de mare.

„Nu te pot iubi, Ernaudan... nu pot... Floris este cel pe care îl iubesc... îl iubesc pe Floris! L-am iubit întotdeauna... întotdeauna... dintotdeauna!" gîndi Baptistine descoperind cu înfiorare evidența acelui teribil adevăr.

Vroi să se desprindă de Ernaudan spre a-i spune acel lucru cînd, deodată, ușa refugiului zbură în mii de țăndări. Baptistine întoarse capul. Din prag o privea țintă Floris. Obrazul îi era plin de sînge și căutătura lui încruntată nu prevestea nimica bun. Baptistine se zmulse din brațele tînărului căpitan și alergă spre el. Privirea lui distantă, verde, enigmatică, o țintui locului.

— Precum văd, nu e chip să te lase omul singură! o ironiză Floris, ștergîndu-și de pe frunte sîngele care îl orbea.

— Dar... ești... iarăși rănit... bîigui Baptistine, emoționată că îl revede. Sub privirea lui scînteietoare își pierduse cît ai clipi siguranța de sine. Se întoarse să caute o bucată de pînză cu care să se acopere.

— Nu care cumva să te atingi de cămașa ta, și-așa n-a mai rămas mare lucru din ea! șuieră veninos Floris. Va să zică, draga mea, tu te distrai cu... domnul cavalerist, iar noi te căutam peste tot prin pădure, ca proștii, făcîndu-ne oarecari griji pentru soarta ta. Ce-i

drept uitasem că ai obiceiul să te destrăbălezi pe ici-colo cu unul sau cu altul... continua să o ia peste picior cu răutate tînărul gentilom.

Baptistine observă abea atunci că Floris își lepădase vestonul roșu englezesc și purta din nou uniforma de ofițer al Majestății Sale.

— Ei da ! scumpa mea logodnică, lupta este aproape pe sfîrșite și mi-am reluat locul printre ai noștri, spuse Floris înțelegînd privirea ei întrebătoare.

— Unde... unde sînt Adrien, Feodor și Li Kang ? se interesă Baptistine cu glăsciorul timid.

— Ia te uită, îți amintești de existența lor... ei bine, sînt puțin înnegriți de explozie, dar au rămas întregi, slavă lui Dumnezeu. Deocamdată îi fugăresc pe englezi și totodată te caută pe tine. Tocmai mă despărțisem de ei cînd, spre ghinionul meu și al vostru, l-am zărit pe George-Albert în acest copac. Am săvîrșit grava indiscreție de a urca și a te deranja, prea iubita mea logodnică ; nu știam că te găsesc într-o atît de galantă companie.

Baptistine simțea că se înăbușe. Ar fi avut multe să-i spună, dar Floris o țintuia locului cu ironia lui crudă.

— Vă înșelați, domnule de Portejoye, interveni într-un tîrziu Ernaudan, foarte stingherit de situația ambiguă în care se găsea. Domnișoara de Villeneuve fusese atacată de doi dezertori francezi cînd am avut fericirea să o eliberez din mîinile lor !

— Oh ! felicitări, scumpa mea. Va să zică și violată pe deasupra ! Ia te uită, poate că de data asta ai să-mi vorbești despre Samson și Dalila, sau poate despre Iosif și despre Putiphar, cu obișnuita ta imaginație nici nu m-ar mira... o sfichiui Floris.

George-Albert și La Fortune se iviră și ei tiptil. Maimuțica sări pe umărul lui Floris.

„A luat-o zdravăn pe bilă !" mormăi Georges-Albert și scoțînd o batistuță din buzunar bandajă cu ea fruntea stăpînului său.

— Ascultă-mă, Floris, reproșurile tale sînt nedrepte ! încercă să protesteze Baptistine. Cu rea credință tipic feminină nu vroia să priceapă motivul furiei lui. Doar pe tine Floris... pe tine te... iu... începu ea, dar glasul i se frînse.

Vroise să îi strige întreaga ei iubire, dar lipsită de experiență, nu își dăduse seama cît este de greu să fii sincer, mai ales cu ființa iubită și mai ales de față cu străinii. Lăsă capul în pămînt cu un aer vinovat. Oricum, Floris nu era dispus să asculte nimic. Tremura de mînie, abia stăpînindu-se să nu explodeze.

— Ajunge! Ei, bine, da, mă voi căsători cu tine, spre nenorocirea mea. Mă voi supune jurămîntului făcut și îmi voi împlini datoria morală dar măcar taci din gură, nu mai suport aerele tale ipocrite de infamă mironosiță, mîrîi Floris printre dinți împingînd-o brutal la o parte. Cît despre dumneata, domnule, te-am prevenit creștinește la Versailles și totuși mă lovesc pentru a doua oară de dumneata! Este prea mult. Îmi vei da socoteală într-un loc ferit de ochii lumii!

— Cu plăcere, Domnule, vă stau oricînd la dispoziție. Veți primi martorii mei mîine de dimineață. Aflați totuși că am pornit în căutarea domnișoarei de Villeneuve la porunca expresă a Majestății Sale Regele care era nespus de îngrijorat de soarta ei și se temea că nu ați putut-o salva! răspunse Ernaudan salutînd-l pe Baptistine. După ce îi servi acea săgeată otrăvită lui Floris, se retrase demn, urmat de La Fortune.

Plăcut surprinsă, Baptistine își stăpîni cu greu zîmbetul de satisfacție. Așadar, Ludovic se gîndise la ea chiar și aici, în toiul bătăliei. Floris îi interceptă zîmbetul dar se stăpîni strîngînd pumnii.

— Nu intenționez să te escortez în halul ăsta. Poftim haina mea și... încheie-te! se mulțumi el să poruncească pe un ton glacial.

„Cam are dreptate, este pe jumătate goală. Ar putea să răcească!“ îl aprobă George-Albert.

„Sînt nebună! Și cînd mă gîndesc că eram cît pe ce să mă umilesc și să-i strig că îl iubesc! Nu! Nici pomeneală! Îl urăsc! Îl urăsc cu datoria lui morală cu tot, îl urăsc!“ turbă Baptistine în vreme ce se întorcea cu spatele ca să își scoată zdrențele și să se îmbrace cu haina lui Floris. Deodată se albi la față, cuprinsă de o nouă ameteală, și se rezemă de perete.

— Isprăvește cu comedia! Te previn că dacă te mai găsesc o singură dată cu un bărbat, vă ucid pe amîndoi! Și acum, urmează-mă! se răți Floris.

„De data asta exagerează. Biata micuță este pe jumătate moartă de oboseală. Asemenea aventuri nu sînt de loc sănătoase pentru o domnișoară!“ bombăni cu mult bun simț George-Albert.

Baptistine își înalță mîndru capul și înfruntă ochii verzi :

— Te urăsc, Floris! Te disprețuiesc! Profiți de slăbiciunea mea! Refuz să mă mărit cu un asemenea ticălos...! izbucni ea pe neașteptate, cu obrazul palid și buzele vinete.

Floris ridică trist din umeri.

— Nu profit de nimic, pur și simplu vei asculta de ultima dorință a tatălui tău, așa că nu mai spune prostii și hai să mergem!

Floris ieși din adăpost și începu să coboare treptele săpate în trunchi.

— Ține-te de inelele de fier! o sfătui el morocănos ridicînd ochii spre ea.

Baptistine îl urmă fără o vorbă. Privi o clipă în jur. Pădurea vuia de tropot de cai. Canonada se stingea în depărtare. Din înflorita poiană răzbătea pînă la ei un miros dulceag de sînge și leșuri. Roiuri de muște bîziiau infernal. Îngrețoșată, Baptistine ameți și își pierdu echilibrul. Floris abia avu timp să întindă brațul și să o prindă înainte de a se prăbuși în gol. Pletele ei lungi și aurii îi trăgeau capul pe spate. Strîngîndu-și cu grijă la piept neprețuita povară, Floris continuă coborîrea pe care nu ar fi dus-o la bun sfîrșit fără ajutorul lui George-Albert. Ajuns jos, Floris o culcă pe Baptistine pe mușchiul moale, cît mai la o parte cu putință de leșuri. Cavaleriști francezi treceau ca săgeata pe lîngă ei, fără să le dea nici o atenție.

— George-Albert, du-te și adu-mi niște cai! porunci Floris arătînd spre armăsari care, rămași fără călăreți, se învîrteau bezmetici pe cîmpul de luptă. În graba lui de a o regăsi pe Baptistine, uitase să își prindă propriul cal.

Floris se aplecă deasupra tinerei fete. Ar fi vrut să poată deschide acea frunte înaltă și marmoreeană, ca să afle ce se petrecea înlăuntrul ei.

„O fi oare amanta lor ? S-a dăruit ea tuturor acestor bărbați ? Doamne, să fie ereditatea de vină ?“ mîrîi el furios.

Suferea, dar gelozia lui nu semăna nici pe departe cu aceea stîrnită de Pauline[1] ori de împărăteasa Elisabeta[2]. Floris era rănit pînă în adîncul sufletului de puștoaica inconștientă și crudă pe care o iubea ca un nebun fără să îndrăznească încă să și-o mărturisească... Ea nu înțelesese ce nemărginită disperare îl cuprinsese după explozie, cînd fusese la un pas să-și piardă mințile la gîndul că din vina lui se putea să o găsească moartă, desfigurată sau mutilată. Ca întotdeauna, acum se căia ; în loc să o bruftuluiască, s-ar fi cuvenit să mulțumească Cerului pentru că o aflase în viață. Dar reacțiile lui nestăpînite erau mai presus de voința lui. O dată mai mult îl invidia pe Adrien pentru firea sa veșnic calmă. Cuprinse în mîini capul Baptistinei și o privi lung. Nu mai pricepea nimic. Tremurase pentru soarta ei și cînd colo, o găsise pentru a doua oară în brațele acelui cavalerist ! Fusese sau nu violată de dezertori ? Acest ultim detaliu nu părea să îl tulbure peste măsură. Floris își scutură nedumerit buclele negre. Baptistine îl descumpănea din cale afară... Își apropie buzele de pleoapele închise. Suflă încetișor peste ele, dar genele nu clipiră. Baptistine părea un biet copil nevinovat. Și dintr-o dată Floris avu intuiția că nici unul din ei nu se despărțise pe de-a-ntregul de copilărie. Certurile lor semănau cu cele dintre fratele și sora de odinioară. Și raporturile lor nu aveau să se schimbe decît atunci cînd aveau să își aparțină pe de-a-ntregul ca bărbat și femeie. La acel gînd Floris se înfioră.

„Baptistine... nesuferita mea... trandafirul meu... floarea mea... vino-ți în fire...“ murmură tînărul gentilom.

Floris îi potopi obrazul cu sărutări pătimașe, îndrăgostite. Îi deschise vesta și o sărută pe gît și pe piept. Deodată i se făcu frică, acel leșin îi părea prea lung. O culcă la loc pe mușchiul moale.

„Să trecem la metode mai dure“, își spuse el și îi arse două palme zdravene.

---

[1] A se vedea *Floris, dragostea mea.*

[2] A se vedea *Floris, cavalerul de Petersburg.*

— Brută ! brută ! urlă Baptistine pălmuindu-l la rîndul ei, cu suspectă energie.

Uimit, Floris se întrebă dacă nu cumva își revenise din leșin de o bună bucată de vreme. Enigmatică, Baptistine își feri privirea. George-Albert tocmai se întorcea în spinarea unei superbe alezane, ținînd de frîu un cal pag. Fără o vorbă, Floris o ajută pe Baptistine să se ridice. Tînăra își ținea cu îndîrjire ochii plecați.

— Te simți în stare să încaleci ? o întrebă cu blîndețe Floris.

Baptistine făcu semn că da. Floris își împreună mîinile într-un scăunel. Baptistine își sprijini piciorul de ele și Floris o înălță în șa. Piepturile li se atinseră. Ochii Baptistinei fulgerară scurt, aproape imperceptibil. Floris o strînse o clipă în brațe. Baptistine se înfioră și desprinzîndu-se de el încălecă bărbătește, evitîndu-i o dată mai mult privirea. Floris nu mai știa ce să creadă. Se întreba dacă tot hălăduind pe coclauri nu pierduse obișnuința de a se purta cu codanele.

„Asta a cunoscut atîția bărbați... chiar prea mulți... ar trebui să-i ridic poalele ca oricărei fișnețe..." mormăi el înciudat, privind-o cum călărea în fața lui.

Cei doi tineri și George-Albert traversară poiana. Soarele tocmai asfințea.

— Nu te uita ! o sfătui Floris.

Treceau pe lîngă mormane de cadavre însîngerate. Groparii armatei le stivuiau unele peste altele. Baptistine își făcu vînt cu mîna. Corbii croncăneau sinistru. Vulturii zburau în cercuri tot mai strînse, rotindu-se tot mai aproape de sol. Baptistine înainta fără o vorbă, cu inima strînsă. Trecură dincolo de creasta de pe care gărzile franceze porniseră la atac împotriva „vestoanelor roșii". Parcă auzea glasul colonelului De Anterroches : „Domnilor Englezi, noi nu tragem niciodată primii !"

Își înăbuși un geamăt de oroare. De partea cealaltă a dealului se întindea un fost lan de orz și de grîu, dintre satele Fontenoy și Antoing. Floris își apropie calul de al Baptistinei ca să călărească cizmă lîngă cizmă. Înțelegea șocul pe care îl poate resimți cineva care nu a mai văzut niciodată un cîmp de luptă. Și în locul acela priveliștea era încă mai cumplită decît în poiană. Arătura se preschimbase într-o clisă de sînge

și carne de om. Baptistine aruncă o privire rătăcită spre caii cu burțile despicate, spre bărbații de toate naționalitățile, cu măruntaiele revărsate. Cei rămași în viață cereau apă. Unii dintre ei își strigau mamele. Tunurile răsturnate încă fumegau. Ici-colo soldații se grăbeau să stingă incendiile. Observînd că obrazul Baptistinei căpătase o paloare ca de ceară și că nările îi deveniseră transparente, Floris vroi să o ia în brațe.

— Lasă-mă... nu am nevoie de nimeni. Și în nici un caz de tine, care nu știi decît să mă insulți întruna !... se împotrivi cu trufie Baptistine, respingîndu-l cu exagerată violență.

— Pentru că ești o... o vivandieră ! replică Floris exasperat. Baptistine se pregătea să-i răspundă cu aceeași monedă, cînd se auzi un strigăt.

— Floare de Mai ! Libelulă Albastră ! Pe pasărea de aur cu perlă de jad, grațioasa zeiță galbenă v-a ferit, dar nu și Li Kang al vostru !

În alte împrejurări, Floris și Baptistine ar fi pufnit în rîs. Chinezul galopa ca un apucat precedîndu-i pe Feodor și Adrien. Ajuns lîngă cei doi tineri trase brusc de frîie și își opri calul. Într-o mînă ținea jumătate din codița lui și o flutura disperat ca să îi arate Baptistinei ce nenorocire pățise.

— Lamă Ascuțită a tăiat din mîndra mea coadă de dragon pe care, ca un bun fiu al Cerului, tocmai am recuperat-o de la poalele copacului relelor intenții !

Chinezul lăcrima de zor.

— Eh, boiernașule, așadar ai regăsit-o pe micuța noastră stăpînă. Pe Sfîntul Dumitru, a fost o luptă frumoasă ! mormăi Feodor trăgîndu-și zgomotos nasul.

Obrazul lui căpătase încă vreo cîteva cicatrici suplimentare de care părea mai mult decît satisfăcut.

— Surioara mea scumpă, ce spaimă am mai tras din pricina ta ! Floris era nebun de durere ! În sfîrșit, iată-ne din nou împreună ! exclamă Adrien strîngînd-o cu tandrețe la piept pe Baptistine.

Aceasta își furișă privirea spre Floris care, deși simțea că ea îl fixează, întoarse capul într-o parte.

„Iar s-au ciondănit !" gîndi înțeleptul Adrien.,

„Mie, ca întotdeauna, nu-mi povestește nimeni nimic!" bombăni în sinea lui George-Albert.

Baptistine se desprinse din îmbrățișarea fratelui său.

— Dar ce-a pățit bietul Li Kang? Ce s-a petrecut cu codița lui?

— O mare nenorocire, Libelulă Albastră! O mare nenorocire, spre regretul etern al veșniciei fără de sfîrșit! hohoti zgomotos Li Kang.

— Hîm! Să vezi, micuță stăpînă, după explozie, Li Kang se legăna într-un pom agățat de blestemata lui de codiță. Pe Sfîntul Stanislas, „vestoanele roșii" alergau spre noi, trebuia să-l dau repede jos, explică Feodor mimînd gestul retezării cu sabia.

— Dar ar trebui să fie mai puțin disperat pentru că, tot căutîndu-te, dulce surioară, și-a regăsit scumpa lui codiță!

Baptistine zîmbi cu tristețe. Înțelegea dezamăgirea lui Li Kang. Își bătu calul pe grumaz ca să se apropie de al chinezului și își sărută afectuos fostul „perceptor".

— Dragul meu Li Kang, îți înțeleg mîhnirea și decepția. Cînd cineva în care ai avut deplină încredere îți înșeală așteptările, parcă ți se frînge sufletul. Știu, am trăit și eu sentimentul ăsta. Dar nu fi necăjit! Codița ta o să crească la loc, ascultă-mă pe mine...

„Mă întreb la ce decepție se referă... dacă e cazul ca cineva să fie decepționat, apoi acela sînt eu!" gîndi Floris. Stupefiat de atîta îndrăzneală, se simțea cuprins de porniri asasine.

Li Kang încetă să se mai jeluie.

— Libelula Albastră este delicată ca scutul de lac negru și bună ca liliacul din Manciuria. Să afle că se poate bizui oricînd pe pumnalul lui Li Kang muiat în otrava păianjenului rău mirositor...! răspunse chinezul cu un surîs blînd.

Floris întoarse capul. Toate astea începeau să îl scoată din sărite. Adrien apucă de frîu calul Baptistinei și micul grup porni în trap săltat spre tabără. Pe neașteptate, tînărul conte de Villeneuve le făcu celorlalți semn să se oprească. Se apropia Regele. Însoțit de Maurice de Saxa și de principalii săi ofițeri, Majestatea Sa inspecta cîmpul de luptă. Din cînd în cînd se oprea, strîngea mîna soldaților care făcuseră dovada unui curaj

ieșit din comun, felicita căpeteniile, încuraja răniții, alina cu o vorbă bună suferința muribunzilor.

— Frumoase mulțumiri după un asemenea măcel! exclamă sarcastic Floris, supărat pe întreaga umanitate și îndeosebi pe monarhul care făcea să bată inima Baptistinei. Aceasta îl privea fascinată pe Ludovic. Era frumos, tînăr, acoperit de glorie. Regele își petrecu afectuos brațul pe după umerii Delfinului.

— Privește, fiule, cu cît sînge se plătește un triumf! Sîngele dușmanilor noștri este tot sînge omenesc. Adevărata glorie este să eviți vărsarea lui.

La auzul binecunoscutului glas răgușit, Baptistine simți un gol în stomac. George-Albert își suflă cu zgomot nasul.

„Oh! Ce frumos! Ce splendide cuvinte istorice!" se smiorcăi maimuțoiul brusc emoționat, ștergîndu-și ochii.

Floris îi făcu semn să tacă.

„Ei, asta-i acum! Nu mai are voie omul nici măcar să fie patriot!" se bosumflă George-Albert.

Baptistine cercetă cu atenție suita regelui. Ministrul de război se înverzea văzînd cu ochii lîngă o movilită de leșuri cu gurile larg căscate într-un ultim geamăt mut. Ducele de Richelieu îl privi ironic pe cînd îi întindea un flacon cu săruri. Baptistine se rezemă de Adrien. Tare ar mai fi avut nevoie să respire și ea flaconul, deodată cu contele de Argenson.

„Bărbații sînt răi, fioroși, iar Floris e mai ticălos decît toți la un loc! Vrea să facă din mine o sclavă!" gîndea ea privind la ceilalți curteni pe care sinistra priveliște nu părea să îi impresioneze de fel.

— Ah! Dar iată-i pe vitejii noștri prieteni, Domnule conte de Saxa. De n-ar fi fost explozia lor, nu știm dacă ați fi izbutit să vă cîștigați bătălia! observă maliții regele dînd pinteni calului ca să se apropie de Baptistine și de însoțitorii ei.

Floris și Adrien îl salutară pe monarh fără să descalece. Baptistine își înclină capul fără să se sinchisească de nepolitețea cu care încălca eticheta încălecînd bărbătește. Ochii catifelați ai regelui o mîngîiară în treacăt.

— Sire, aruncînd în aer pulberăria englezilor, acești domni mi-au făcut un imens serviciu. Datorită lor au fost cruțate multe vieți omenești, dar Majestatea Voastră poate atesta că bătălia s-a desfășurat conform planurilor mele și că inamicul a căzut în capcana pregătită de mine! replică orgolios frumosul Maurice, aruncînd ocheade Baptistinei pe care o recunoscuse de îndată, în pofida ciudatului ei travesti.

— Atestăm, domnule conte, atestăm! Nu te neliniști, posteritatea te va cunoaște drept unic învingător al bătăliei de la Fontenoy! încuviință regele.

„Uite așa se scrie istoria! Bătălia lor de la Fontenoy au cîștigat-o datorită mie și nimeni nu o va spune niciodată!" bombăni George-Albert, ultragiat de nerecunoștința oamenilor.

De undeva din spate se auzi tropot de cal. Însoțit de zece „vestoane roșii", colonelul Bumberton se opri înaintea regelui.

— Vă aduc un mesaj din partea Milordului duce de Cumberland, mormăi Bumberton fulgerînd-o cu o privire cătrănită pe Baptistine.

Regele luă misiva, rupse sigiliile și parcurse cu repeziciune textul.

— Are haz englezul! murmură Ludovic, zîmbind pe sub mustață. Colonele, comunică Alteței Sale regale, adăugă el cu glas tare, că acceptăm și că îi vom scrie curînd cu propria noastră mînă!

Colonelul Bumberton salută și sări înapoi în șaua calului. Baptistine era aproape sigură că îl auzise mîrîind printre dinți: „Lua-v-ar dracul de franțuji!"

Regele pufni în rîs și întinse scrisoarea către Floris și Adrien.

— Am dori unele explicații, domnilor!...

Feodor se apropie cu o torță și o întinse stăpînilor săi. Baptistine se aplecă peste umărul lui Adrien ca să citească și ea.

„Sire,

Mă grăbesc să o felicit pe Majestatea Voastră pentru strălucita sa victorie datorată, fără îndoială, admirabilei strategii a Domnului mareșal de Saxa, dar și vicleniei Domnișoarei de Villeneuve și a celor patru complici ai

săi. O rugăm pe Majestatea Voastră să o asigure că scurta ei trecere prin tabăra noastră a lăsat o amintire de neșters. În așteptarea deosebitei plăceri de a învinge armatele Majestății Voastre în viitoarea campanie, o rog să ne acorde bunăvoința de a ne ridica imediat morții.

Rămîn al Majestății Voastre mereu fidel și foarte loial inamic.

William August, duce de Cumberland,
Prinț al Angliei

„Oh, sărmane Willy ! Ce complicat este totul !" oftă Baptistine cu mîhnire, chibzuind la necazul pe care i-l pricinuise.

Regele asculta explicațiile fratelui ei privind-o cu ochi strălucitori.

— ...și astfel domnișoara de Villeneuve i-a comunicat ducelui de Cumberland un plan fictiv al bătăliei Voastre, Domnule Mareșal, încheie Adrien.

Maurice de Saxa își frecă satisfăcut mîinile.

— Eh ! De-acum Majestatea Voastră nu-mi mai poate reproșa că am invitat-o pe Domnișoara de Villeneuve la război !

Baptistine ar fi jurat că Maurice de Saxa îi făcuse cu ochiul. Regele își îmboldi calul și se apropie de tînăra fată. O privi stăruitor. Călărind așa, bărbătește, era frumoasă ca zeița Diana. Ceva în ființa ei se schimbase, făcînd-o încă mai tulburătoare și senzuală... sau poate de vină era uniforma...

Baptistine observă că Floris și regele schimbau o privire complice, ceea ce o puse în gardă. Bănuitoare se întreba dacă nu cumva se amuzau pe seama ei.

— Domnilor, veți fi cu toții răsplătiți pentru curajul vostru, declară regele cu glasul lui răgușit. În ceea ce vă privește, domnișoară de Villeneuve, peste trei zile, pe 15 mai, vom oficia căsătoria voastră cu domnul marchiz de Portejoye, de față cu întreaga armată, cum se cuvine unei eroine...

Era un ordin. Pe Baptistine o trecură fiorii.

— Și la urmă, am fost violată ! conchise, nu fără o anume satisfacție, Baptistine.

— Ooooh ! Iisuse, Marie, Iosife... porumbița mea... porumbița mea ! gemu din rărunchi Eliza, lăsîndu-se să cadă pe un scăunel.

Fără să-și dea seama de furtuna stîrnită în sufletul bietei bătrîne, Baptistine se bălăca cu deliciu într-o cadă cu apă caldă. Eliza tocmai îi spălase pletele aurii și i le acoperise cu prosoape fierbinți ca să i le usuce.

— Nu-nțeleg de ce te sperii așa. Nu e nici o nenorocire să fii violată... Cel puțin mie una nu mi s-a părut... în sfîrșit, noroc că Ernaudan a sosit la timp ! continuă Baptistine, ridicîndu-se din apa plină de clăbuc.

— Misericordie, misericordie ! plîngea Elisa, împietrită pe scăunel.

— De fapt, ce înseamnă asta ? o întrebă Baptistine în vreme ce se ștergea.

— Ce... cum adică ? gemu bătrîna guvernantă.

— Of, mă plictisești, draga mea,... cum adică, cum adică... adică ce înseamnă viol ? Ce s-ar fi întîmplat dacă Ernaudan nu sosea la timp ? Ai idee ce mi-ar fi făcut ticăloșii ăia ?

Bătrînei guvernante îi veni inima la loc. Se ridică greoi de pe scaun, de loc sigură de răspunsul pe care s-ar fi cuvenit să îl dea.

— N... nu... n... nu... nu știu... Oh ! Ai... ai face mai bine să îl întrebi pe... pe domnul Floris... dacă tot... te măriți cu el...

— Ah, nu, pe el nu-l întreb nimic, prea e urîcios ! se înfierbîntă Baptistine.

— Dar bine, porumbița mea... trebuie să îți respecți soțul, să îi fii devotată, să îi dovedești afecțiunea... și să hîm... să accepți anumite lucruri, chiar dacă asta... asta... hîm... ți se pare... hîm... din partea lui... se bîlbîi Elisa, din ce în ce mai încurcată.

— Nu, nu și nu ! Din partea lui nu accept nimic ! Nu îi datorez nici un fel de respect și afecțiune, cu atît mai mult cu cît domnul mă ia de soție din obligație !

Singura mea datorie este să îi arăt că îmi este indiferent şi că puţin îmi pasă de aerele pe care şi le dă şi de morga cu care s-a întors din călătorie... Ştii, Elisa, nu mă impresionează de loc... de altfel... eu îl iubesc pe rege, declara sentenţios Baptistine în timp ce se băga în pat.

Bătrîna guvernantă clătină din cap.

— Culcă-te, porumbiţo... culcă-te şi nu te mai gîndi la nimic, ai tot timpul să chibzuieşti la toate astea mîine.

Buna femeie se aplecă şi o sărută pe obraz. Suflă în lumînare şi ieşi. Sfatul era bun, dar Baptistine era atît de ostenită, încît nu izbutea să adoarmă. I-ar fi prins tare bine să se sfătuiască cu George-Albert, numai că acesta dormea la picioarele ei, cuibărit în pilota de puf. Baptistine se întorcea cînd pe o parte cînd pe alta. Cearşafurile aspre îi zgîriiau pielea delicată. Floris glacial şi Adrien din ce în ce mai afectuos, probabil ca să compenseze ţifna fratelui său, o instalaseră cu un ceas mai devreme într-un presbiter rechiziţionat de armată, ca mai toate clădirile din zonă. Liniştiţi în privinţa ei, o lăsaseră acolo şi se grăbiseră să se întoarcă lîngă Majestatea Sa, care locuia nu departe de acolo, într-un vechi conac părăsit. Mareşalul de Saxa continua să fie încartiruit în cort, respectîndu-şi misiunea de război.

Prin jaluzelele de la fereastră, Baptistine vedea crengile copacilor. Casa în care se afla îi amintea de aceea unde venea să o viziteze Willy. Baptistine oftă. Cînd se petrecuse asta? În ajun, acum un an, sau acum un secol?

„Şi Jéodard care mă aşteptă să ne căsătorim!" îşi aminti ea deodată sărind în sus şi încercînd să îl trezească pe George-Albert. Acesta bodogăni furios şi se cuibări la loc.

„Ludovic... Willy... Jéodard... Ernaudan... Floris...," ca într-o sarabandă infernală numele celor cinci bărbaţi se ciocneau febril în mintea ei înfierbîntată.

Undeva se trînti o uşă. Feodor şi Li Kang se întoarseră şi ei. Baptistine ciuli urechea. Floris şi Adrien nu se aflau cu ei. Probabil că regele îi reţinuse în preajma lui.

— Cu atît mai bine, n-am nici un chef să dorm sub același acoperiș cu el... Mai am trei zile... trei zile de libertate înainte să devin soția lui... Uf, ce mult mai e pînă atunci, se înfioră Baptistine, și apoi... apoi voi fi favorită regală... voi fi atotputernică! încercă ea să-și dea curaj.

Un suspin adînc îi umflă pieptul, pe care păstra încă fierbințeala buzelor lui Floris, de cînd, crezînd-o lesinată, o sărutase ca un nebun. Ce n-ar fi dat, în clipele acelea, să nu se mai oprească! Deodată Baptistine se crispă.

— Vivandieră! Auzi la el ce-a cutezat să-mi spună! Cîtă trufie și cît dispreț!... Și totuși buzele lui erau atît de moi... oh, nu! îl iubesc și îl urăsc! exclamă deodată Baptistine cu ochii în lacrimi. Se simțea singură și părăsită. Pleoapele i se închideau mai presus de voia ei.

— Dumnezeule, ce-o să se mai întîmple în zilele astea trei? O să fie groaznic... groaznic... gemu ea, sfîșiind fața de pernă cu dinții. I se puse un nod în gît și... adormi. Trecîndu-și în revistă pretendenții, uitase să îl enumere printre ei pe Mareșalul de Saxa. Maurice însă nu o uitase.

— Domnișoară, vă ofer viața mea, în schimbul unui cotillon!

— Pe cinstea mea, acest dans Domnișoara de Villeneuve mi l-a promis mie!

— Atunci, pe onoarea mea, nu mă las pînă nu-mi promite măcar un rigaudon![1]

Baptistine pufni în rîs. Petrecerea era în toi. În viața ei nu se distrase așa de bine. Lumina lumînărilor îi evidenția splendoarea decolteului ametitor. O droaie de tineri ofițeri, scoși ca din cutie, roiau pe lîngă ea. Din privirile lor galeșe înțelegea că este regina balului. Castelul părăsit era de nerecunoscut. În doar două zile, un batalion de muncitori și de valeți îl preschimbaseră într-un palat demn de o zînă... și de un rege ca Prea Iubitul. Console, măsuțe, comode, paturi, fotolii, canapele și ta-

[1] Dans la mode.

burete îl mobilau fastuos. O puzderie de torțe luminau parcul. Pe spaliere, zeci de portocali plantați în lăzi argintate răspîndeau un parfum îmbătător.

Baptistine trăia zile de vis. Floris și Adrien nu puteau refuza invitațiile personale cu care regele o copleșea pe tînăra fată. Floris strîngea din dinți și aștepta să își ia revanșa. Mai avea de răbdat o singură zi. Purtată de vîrtejul ameților al mondenităților de la curte, Baptistine uita treptat grozăvia războiului. Un soi de nebunie veselă și senzuală părea să îi fi cuprins pe toți, de la rege la cei din urmă rîndaș. Abia acum lumea trăia războiul în dantele imaginat de Baptistine. Caleștile marilor doamne soseau în goana cailor direct de la Versailles, ca să serbeze marea victorie. Din berlinele unor doamne mai puțin însemnate se revărsau făpturi gureșe, cu obrajii fardați violet în roșu, pe care Baptistine le găsea grozav de frumoase.

Marile doamne se ocupau de moralul ofițerilor, iar celelalte doamne de al soldaților. Toată lumea era mulțumită, ceea ce explica buna dispoziție din tabăra Majestății Sale, preschimbată într-un gigantic tractir.

— Ah, am venit pentru rigaudon-ul promis, Domnișoară! spuse un tînăr maior înclinîndu-se politicos dinaintea Baptistinei.

— Eu mă țin întotdeauna de cuvînt, domnule, răspunse Baptistine cu cochetărie, ridicîndu-se de pe canapea și potrivindu-și faldurile rochiei. Rigaudon-ul este al vostru, domnule.

— Ah, domnișoară de Villeneuve, ce nedreaptă este gramatica franceză! exclamă maiorul, făcînd cu ochiul camarazilor săi.

— Cum așa, domnule?

— Dacă rigaudon-ul ar fi fost un substantiv feminin, ați fi spus „este a voastră, domnule!" închipuiți-vă cît de fericit m-aș fi simțit!

Ofițerii se priviră consternați. Ca orice adevăr breton, ofițerul Kernadec habar nu avea că face curte amantei regelui! Mai în glumă, mai în serios, Baptistine îl plesni cu evantaiul peste braț.

— Vai de mine, domnule, ca să vorbesc despre mine la persoana a treia, ar trebui să fiu Majestatea Sa Regina! răspunse ea cu vădită intenție. Cei din jur se priviră cu înțeles.

— Dar ești o regină, domnișoară, ești o regină... oftă Kernadec.

Baptistine se lăsă condusă de partenerul ei de dans spre sala de bal unde tunici de mătase azurie, trandafirie și argintie, uniforme cu fireturi, cu manșete, cu perle sau cu diamante și rochii somptuoase de brocart, piruetau vesel. Curtenii se interpelau, rîdeau și glumeau nestingherit. Regelui îi plăceau campaniile militare tot atît cît Baptistine, pentru că erau singurele ocazii cînd putea abolî eticheta. De două zile încheiate, balurile și recepțiile, dintre care unele sub cerul liber, se țineau lanț.

Ludovic tocmai stătea de vorbă lîngă bufet cu Adrien, mareșalul de Saxa și cu cîțiva ofițeri. O privi admirativ pe Baptistine amețit de frumusețea ei. În mijlocul unei societăți decrepite și uzate care îi devenise de nesuferit, tînăra fată era întruchiparea vie a tinereții și entuziasmului, pe scurt, a vieții. În timp ce dansa, Baptistine îi trimitea ocheade cuceritoare. Începea să devină conștientă de farmecul ei și să știe cum să se slujească de el. Regele își ridică spre ea cupa de șampanie. O dorea nebunește și cu toate astea deocamdată se vedea obligat să se mulțumească cu un nevinovat marivaudage prelungind o așteptare care îi încînta simțurile. Ludovic descoperea cu mirare noi plăceri, necunoscute lui. În aceeași după-amiază, o gustare la iarbă verde îi îngăduise să dispară cîteva clipe împreună cu Baptistine. Se refugiaseră în goană sub un boschet ca să se sărute pe furiș ca doi adolescenți. În tovărășia ei, regele redevenea un puști amețit de iubire. O dorea cu atîta patimă încît simți că începe să îi zvîcnească tîmplele. Își umplu din nou paharul de cristal, fără să o scape din ochi. Baptistine rîdea și țopăia în ritmul muzicii cîntate la vioară și la trompetă, ca la țară.

În schimb Adrien părea prost dispus. Tînărul conte de Villeneuve simțea că nu face bine lăsînd lucrurile să se desfășoare de la sine. În calitatea lui de cap de familie, se cuvenea să intervină. De aceea tocmai el,

înțeleptul și cumpătatul Adrien, se gîndise să o răpească pe Baptistine și să o ascundă într-un loc sigur, departe de rege. Ar fi fost un gest de revoltă deschisă, de aceea în ajun în ceruse părerea lui Floris.

— Nu... așteaptă... am făcut un pact... cu diavolul! îi răspunse sibilin Floris.

În ciuda veseliei generale, Adrien avea certitudinea că se îndreaptă cu toții înspre o teribilă catastrofă. Era și părerea lui George-Albert care își găsise un refugiu strașnic sub bufet unde, cu neostoită sete, golea de zor resturile de prin sticle.

— Trăiască Dumnezeu și războiul, domnișoară, pentru că aici vă am în brațele mele, ceea ce ar fi fost cu neputință la Versailles! exclamă Kernadec.

Baptistine privi peste umărul partenerului său și se apropie brusc de el. În al șaptelea cer, maiorul îi făcea ochi dulci. Baptistine habar nu avea de avansurile lui: în sala de bal intrase Floris. Ritmul muzicii era tot mai îndrăcit. Dansatorii alergau de-a binelea unii după alții.

— Ooch, domnule maior... mă... amețești! gînguri Baptistine dîndu-și ochii peste cap în clipa cînd trecea prin fața lui Floris. Instinctiv făcea exact tot ce trebuia ca să îl scoată din fire. Floris își salută logodnica cu o plecăciune politicoasă dar perfect indiferentă. Baptistinei îi venea să tropăiei de furie. De cînd se sfîrșise bătălia, Floris arbora în permanență o atitudine distrată și detașată. Auzind exclamația Baptistinei, ochii lui verzi fulgerară dar își coborî imediat peste ei perdeaua genelor lungi și negre și, cu un aer profund plictisit, îi întoarse spatele.

— Oh, ce surpriză, domnule marchiz de Portejoye! se auzi un glas de femeie.

— Poruncîți, doamnă ducesă! răspunse Floris cu o plecăciune adîncă.

Baptistine întindea întruna gîtul ca să vadă cu cine vorbea Floris. Ducesa de Gramont intrase și ea în sala de bal și, agățîndu-se literalmente de brațul lui Floris, îl trase spre terasa scăldată de razele Lunii.

— Să-i fie de bine, cu roșcovana lui bătrînă cu tot! mîrîi Baptistine printre dinți.

— Cum ați spus, domnișoară? se miră maiorul.

— Oh, iartă-mă, domnule de Kernadec, am ameţit de tot ! zîmbi fermecător Baptistine.

— Pot să cutez să vă invit să respirăm aerul parfumat al acestei nopţi ? o întrebă bretonul într-un elan de romantism.

Baptistine privi de jur împrejur. Ludovic părăsise bufetul şi nu se zărea nicăieri. Adrien, sătul să tot strice cheful tuturor cu sumbre pronosticuri, se lăsase cuprins de euforia generală şi se eclipsase discret în compania tinerei contese de Moulinneuf, o fermecătoare văduvă, despre care se ştia că nu îşi regretă de fel răposatul soţ, un bătrîn insuportabil şi pisălog. Baptistine se pregătea să accepte fără prea mare tragere de inimă propunerea maiorului, cînd deodată scoase un mic ţipăt şi se agăţă de faţa de masă de pe bufet. Barotele unuia din pantofiorii ei de mătase plesnise sub catarama de argint. Îndrăcitul rigaudon le dăduse gata. Baptistine se descotorosi de maior explicîndu-i micul ei necaz. Vru să-l ia în braţe pe George-Albert, dar maimuţoiul sforăia de zor cu capul rezemat de o sticlă de şampanie şi nu se lăsa dus de acolo. Baptistine ridică din umeri şi, şontîc-şontîc, porni în căutarea unei cameriste care să îi coasă pantoful. Dar şi slujnicele şi valeţii parcă ar fi intrat în pămînt. Perplexă, Baptistine porni la întîmplare pe un coridor lung şi întunecat. Deodată auzi şoapte şi foşnet de mătăsuri.

— Oh, pardon ! tresări ea speriată, dînd peste un ofiţer şi o femeie care se sărutau în mijlocul drumului, fără să le pese de prezenţa ei. Baptistine recunoscu o tînără baroană care sosise în tabără dis-de-dimineaţă. Le întoarse spatele şi se depărtă discret. Se simţea singură şi părăsită şi tare ar fi vrut să îl aibă în preajmă pe prietenul ei Ernaudan, ca să îi plîngă pe umăr, dar cavaleristul fusese arestat din porunca regelui. Majestatea Sa aflase de intenţia lui de a se duela cu Floris, prin indiscreţia unui dintre martorii convocaţi de el, şi îl ţinea închis în cort, sub paza lui La Fortune. Se inversaseră rolurile...

Din depărtare răzbătea pînă la Baptistine ecoul muzicii din sala de bal. Se simţea ameţită. Îi era cald şi îşi răţăcise evantaiul. Se opri într-un soi de verandă şi se aşeză pe un fotoliu de rafie, dar după o clipă se ri-

dică, deschise ușa făcută din geamuri și ieși pe o mică terasă ce răspundea deasupra parcului. Luna și stelele dispăruseră îndărătul unor nori amenințători, prevestitori de furtună. Se așeză sub un boschet de trandafiri în floare și își lăsă capul pe spate.

— Am respectat întocmai înțelegerea noastră, Portejoye... răsună pe neașteptate glasul inconfundabil al regelui, de undeva din imediata vecinătate. Pietrișul aleii de sub terasă scîrțîi. Instinctiv, Baptistine se făcu mică de tot și se lipi de un perete.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea Majestății Voastre, replică ironic Floris.

— Deci rămîne așa cum am stabilit : căsătoria ta va fi oficiată mîine, la ceasurile cinci ale după amiezii. Tinerilor miri le voi pune la dispoziție un apartament al lor, chiar aici, la castel. Toată lumea va găsi asta perfect normal... ai la dispoziție un ceas...

— Cam puțin, Sire...

— Bine... două ceasuri... dar dacă pînă atunci nu îți cedează... va fi a mea !

— Aveți cuvîntul meu de onoare, Sire !

— Am deplină încredere în tine, prietene, dar ca jocul acestei nopți a nunții „noastre" să fie perfect valabil, Lebel, valetul meu, va sta ascuns într-un dulap și va arbitra, spuse regele, frecîndu-și satisfăcut mîinile. Se lăsă o scurtă tăcere.

— Perfect, Sire, accept provocarea, răspunse Floris cu răceală.

— Te previn amice... cred că mă iubește cu adevărat pe mine ca persoană, și nu pentru că îi sînt rege.

— O felicit pe Majestatea Voastră. Din păcate nu pot să spun același lucru ! replică posomorît Floris.

Regele începu să rîdă fericit.

— Știi, la gîndul că eu voi fi primul, mă simt ca un adolescent !

Floris tuși zgomotos.

— Ei, haide, haide, prietene, nu face mutra asta. Pentru tine totul va fi minunat. Știi doar că nu-mi stă în fire să fiu ingrat. Te voi acoperi de onoruri... Poftim vrei să fii guvernatorul Picardiei... cît timp marchiza de Portejoye va locui la Versailles ?

Cei doi se depărtau...

— Te așteaptă ducesa, prietene, n-o lăsa să se plictisească, pariez că frumoasa roșcovană e plină de draci! mai auzi Baptistine înainte ca zefirul de seară să ia cu el ultimele cuvinte ale regelui. Năucită, Baptistine se înălță pe vîrfuri, la timp ca să vadă cele două siluete dînd colțul, pe lîngă castel. Regele își petrecuse afectuos brațul pe după umerii lui Floris. Păreau cei mai buni prieteni din lume. Baptistine începea să regrete că nu strigase și nu urlase ca să-i dea de gol în fața lumii pe cei doi trădători pe care în acea clipă îi ura și îi disprețuia în egală măsură. Un joc!... Va să zică ea nu era decît miza unui joc! I se întorcea stomacul pe dos. Se amuzau să afle care dintre ei va face primul ceea ce probabil că se pregăteau să facă adineauri locotenentul și baroneasa pe coridor.

Orbită de lacrimi, Baptistine o luă la fugă. Nu voia să mai petreacă nici o singură secundă în acel castel blestemat. Aidoma Cenușăresei își pierduse un condur și alergă șchiopătînd pînă în curtea centrală fără ca cineva să o ia în seamă. Îi căută din ochi pe Feodor și pe Li Kang, dar aceștia socotind pe bună dreptate că petrecerea avea să mai dureze cîteva ceasuri bune, legaseră o prietenie cum nu se poate mai strînsă cu două slujnice de la spălătorie, cărora se grăbeau să le facă dovada virtuților ucrainene și chineze.

— Psst, micuța mea Baptistine! Încotro alergi?

Tînăra fată se opri în loc și privi derutată împrejurul ei.

Maurice de Saxa îi zîmbea prin portiera caleștii sale.

— Ostenisem, scumpa mea, și m-am refugiat aici să trag un pui de somn pe pernele mele... Dar... de ce nu urci lîngă mine? îi propuse Mareșalul cu un zîmbet galant.

Baptistine dădu pur și simplu buzna în caleașca lui.

— Sînt foarte fericită să vă revăd, domnule mareșal! oftă Baptistine ștergîndu-și discret lacrimile de pe obraji.

— Țțț, dar ce aud? Parcă eram prieteni și ne tutuiam?

— Da... așa este, Maurice! răspunse Baptistine pe cînd mareșalul îi lua mîna într-a lui.

— De două zile caut pretextul să rămîn singur cu tine, dar n-am izbutit, fiindcă regele a poruncit să fiu supravegheat în permanență. Ai mai auzit așa ceva ? Un mareșal care să nu aibă voie să primească o femeie în apartamentul lui ? Ideea că îmi apăra sănătatea pentru binele Franței e un pretext și o minciună. De fapt e gelos și vrea să mă țină departe de tine !

Baptistine încuviință din cap. Orice răutate i s-ar fi spus în clipa aceea despre rege era dispusă să o preia ca pe o literă de evanghelie. Fără să vrea strecură o privire piezișă spre picioarele mareșalului și constată cu satisfacție că își recăpătaseră dimensiunile normale.

— Dar ce văd, Maurice, te-ai vindecat, exclamă Baptistine. Gloria te-a dezumflat !

— Ai găsit cuvîntul, micuța mea Baptistine, pentru că într-adevăr sînt singurul căruia i se potrivește ! Ei, da, Fontenoy m-a vindecat ! Victoria ți-o datorez însă ție... Dar ce văd ? Ochișorii tăi frumoși plîng ?

— Nu plîng, nu, nu plîng, sînt foarte fericită și foarte veselă, protestă Baptistine exasperată. Ascultă, Maurice, ce-ar fi să ne iubim ?

Mareșalul o privi siderat. În viața lui nu i se făcuse o propunere atît de directă.

Un fulger sfîșiase cerul și tunetul bubuise surd. Cîteva clipe mai tîrziu, cîțiva stropi grei de ploaie stropiră pămîntul. Calul necheză. Floris își înfundă tricornul pe frunte și își ridică pulpanele pelerinei. Părăsise plictisit balul. După cîteva clipe de agreabilă intimitate, ducesa de Gramont i se păruse insuportabilă. Adrien se făcuse nevăzut. George-Albert era beat turtă. Feodor și Li Kang își făceau de cap. Baptistine era de negăsit. Pasă-mi-te se giugiulea pe undeva cu majurul. Treaba ei. Oricum, Floris era ferm hotărît să o lase în pace pînă a doua zi. Călărea la pas, prost dispus și furios pe sine însuși, cînd, deodată, la lucirea fulgerului, observă caleașca trasă sub poala pădurii. Vizitiul sforăia pe capră, insensibil la picăturile de ploaie. Floris privi în treacăt atelajul cu perdelițe trase. Felinarele fuseseră stinse pudic, astfel încît Floris nu avea cum să distingă bla-

zonul pictat pe portieră. Floris se pregătea să dea pinteni calului, cînd deodată glasul Baptistinei îl îngheță în șa :

— Ascultă, Maurice, ce-ar fi să ne iubim ?

Floris era un om de acțiune. Fără să mai stea să judece, plonjă în interiorul caleștii.

CAPITOLUL XXIII

— Săriți... aj... gîlgîi Maurice de Saxa pierzîndu-și cunoștința înainte de a apuca să se întrebe cum de acoperișul caleștii aterizase pe peruca lui. Cu sînii pe jumătate dezgoliți, Baptistine piuia ca o vrabie. Floris o aburcă pe umăr și o azvîrli în spinarea calului său. Tunetele se întețiseră amenințător, acoperind țipetele fetei. O ploaie caldă se revărsă în picuri grei, slobozi din baierele cerului. Floris dădu pinteni armăsarului care porni ca din pușcă. Tînărul gentilom îi trebuiseră doar cîteva secunde ca să își răpească, pentru a doua oară, prada.

Trezit de stropii de apă care îi răpăiau pe nas, vizitiul tresări. Habar nu avea de nimic.

— Die, die ! bombăni el, mîngîind gîtul cailor cu hățurile ca să-i îndemne să se adăpostească de furtună sub copaci laolaltă cu propria-i persoană. Spre deosebire de slujitorul său, Maurice de Saxa dormea dus pe pernele de mătase. De cînd se încheiase bătălia de la Fontenoy, mareșalul se plînsese că suferă de insomnii. Acum Floris îl vindecase cu un remediu pe deplin ignorat de savanții de la Facultate !

— Am să te ucid... am să te ucid ! urlă isteric Baptistine, recunoscîndu-și agresorul... Deși orbită de ploaie, îl zgîriia și îl lovea ca o pisică furioasă.

— Te prevenisem, destrăbălato ! mîrîie sec Floris, imobilizîndu-i mîinile. Cum nu-l mai putea răni cu unghiile, Baptistine încercă să-și folosească dinții. Floris o strînse la piept ca să o apere cu pelerina lui de potopul dezlănțuit.

— Știi măcar... pe cine ai atacat... ticălosule, monstru ce ești ! urla Baptistine, gîfîind de indignare.

— Nu știu și puțin îmi pasă! rînji Floris, cu calm olimpian. Îngrozit de fulgerele care vărgau cerul de smoală, calul aproape că se oprise. Floris îl izbi cu pintenii. Tunetele se succedau fără oprire.

— Pe mareșalul de Saxa! L-ai lovit pe Maurice de Saxa, nebunule, sfîntitule! vocifera Baptistine. Părul ud i se lipea de frunte și de gît.

— De-ar fi fost papa în persoană... voi să replice cu trufie Floris, dar în aceeași clipă se auzi un tronset sinistru. Din fericire, căci ne putem întreba, pe bună dreptate, ce legătură era între Sanctitatea Sa și decolteul Baptistei.

Lovit de trăsnet, un plop secular se clătina la cîțiva pași de cei doi tineri. Oprindu-și imprecațiile, Baptistine privi îngrozită în sus. Coroana copacului oscilă și se prăbuși la picioarele calului care se cabră și, cu botul însîngerat de o rămurea, făcu un salt înapoi. Floris era prea bun călăreț ca să se lase trîntit din șa. În condiții normale, s-ar fi redresat imediat, dar prezența Baptistinei îl incomoda. Dezechilibrată, tînăra fată alunecă de pe cal. Floris se aplecă să o prindă. Calul se cabră din nou. Cei doi tineri se rostogoliră în mijlocul drumului preschimbat în torent de noroi, în vreme ce calul se ambala și o pornea de unul singur, ca o săgeată, prin noapte.

— Dumnezeule, ce bătaie i-aș mai trage! mîrîi Floris ridicîndu-se sprinten.

— Serios? Cui anume? Calului sau mie? îl ironiză Baptistine.

Floris ridică din umeri și privi în jur. Cel mai apropiat sat se afla la cel puțin două-trei sute de metri distanță. În schimb, la cîțiva pași de ei se zărea o stînă părăsită acoperită cu papură. Floris întinse mîna spre Baptistine, o ridică cu blîndețe de jos și o trase după el spre acel nesperat adăpost.

— Ai să mi-o plătești, brută... n-am să te las să te porți cu mine cum faci cu toată lumea... de asta poți fi sigur... ți-o jur! strigă Baptistine plină de noroi din cap pînă în picioare, izbind orbește cu picioarele, în speranța că îl va lovi. Pe Floris îl mîncau palmele să îi tragă o chelfăneală, dar se abținu. Se mulțumi să o imo-

bilizeze luînd-o în brațe și, fără să ia în seamă imprecațiile ei, deschise ușa colibei izbind-o cu cizma. Într-un colț se zărea un tun și o movilită de ghiulele. Războiul trecuse și pe aici. Floris o lăsă jos din brațe pe Baptistine. Îi ajungeau doar pînă la piept.

— Te urăsc, Floris... te urăsc! rosti răspicat Baptistine privindu-l provocator drept în ochi.

— Da, știu, mi-ai mai spus-o! replică acesta calm. Mai bine dezbracă-te de zdrențele astea murate.

Baptistinei îi clănțăneau dinții de frig.

— Din pricina ta s-a ales praful de cea mai frumoasă din rochiile mele! izbucni ea furioasă.

— Oricum te pregăteai să o restitui „proprietarului" ei, rînji Floris.

O clipă se înfruntară din priviri, ca doi dușamni de moarte. Ochii lui fulgerau mai ceva decît furtuna de afară.

— Dă-mi pelerina! spuse sec Baptistine. Întorcîndu-se cu spatele începu să își scoată jupoanele îmbibate de apă, crinolinele de os plesnite și strîmbate, rochia de mătase tăvălită prin noroi. Floris adună în grabă cîțiva bușteni, cîteva crengi uscate și un pumn de paie și scăpără amnarul. O flacără veselă lumină interiorul colibei.

— Și cît timp ai de gînd să mă ții prizonieră? întrebă Baptistine.

— Ești liberă să pleci și acum, draga mea, răspunse Floris deschizînd larg ușa colibei și salutînd-o ceremonios. Afară potopul era în toi. Instinctiv, Baptistine își îngropă obrazul în pelerină. Floris ricană. Baptistine se simți cuprinsă de porniri asasine. Floris închise ușa și o propti cu un buștean ca să nu se bîțîie.

— Isprăvește cu tîmpeniile și vino lîngă foc! o sfătui el, înduioșat.

Baptistine se apropie în silă, nu avea încotro, prea îi era frig. Ca să își sublinieze ostilitatea, întoarse ostentativ spatele adversarului său. Vînătă la față, dîrdîia tot mai înfrigurată. Țesătura spongioasă a pelerinei nu-i ținea de cald. Floris își dezbrăcă tunica uscată și se apropie să i-o pună pe umeri. Tînăra fată sări într-o parte ca arsă. Ochii verzi ai lui Floris fulgerară scurt.

— Gata, ajunge cu joaca, nu te prosti, n-am nici un chef să te îmbolnăvești.

— Cred și eu, asta ți-ar strica planurile ! replică veninos Baptistine.

— Nu știu ce vrei să spui, dar nu te mai purta ca un copil răsfățat ! răspunse Floris pe un ton condescendent, cum obișnuia să facă după ce o aducea în culmea exasperării.

— Și tu nu mă mai trata ca pe o fetiță ! izbucni Baptistine scoasă din fire. Animat de cele mai bune intenții, Floris zîmbi superior. O apucă de braț și, trăgînd-o mai aproape de foc, începu să o frece energic pe spate. Baptistinei îi era mult prea frig ca să se împotrivească. Masajul acela viguros îi înmuia picioarele. Înghiți cu greu nodul care i se pusese în gît.

— Așa, vezi, ți-a făcut bine... hai, liniștește-te... știi bine că eu nu sînt ranchiunos din fire... te-am iertat ! adăugă Floris într-un elan de generozitate.

Mai bine nu rostea ultima propoziție.

— Ah ! M-ai iertat ! Nu, că ești prea-de tot... m-ai iertat ! Auzi la el, cîtă mărinimie ! Lasă-mă... dar lasă-mă odată... ești absolut insuportabil... Mă scîrbești... mi-e silă de tine ! urlă deodată Baptistine cu glas strident.

— Vreau să sper că te-a luat gura pe dinainte și nu gîndești ceea ce spui ! spuse cu răceală Floris.

— Ba da ! Ești ființa cea mai josnică din cîte mi-a fost dat să cunosc !

Floris se aplecă spre ea cu intenția de a o privi drept în ochi. Baptistine îl pălmui din toate puterile. Furios, Floris o înșfăcă de umeri. Nici o femeie nu îndrăznise vreodată să se poarte astfel cu el. Livid de furie, fu cît pe ce să îi întoarcă palma, cum făceau în copilărie. Totuși, printr-un supraomenesc efort de voință, izbuti să se stăpînească.

— Aș vrea să înțelegi bine un lucru, fetițo, n-ai decît să faci ce vrei, mie unul puțin îmi pasă, pentru că îmi ești perfect indiferentă, dar nu am de gînd să tolerez ca onoarea familei noastre să fie terfelită de o dezmățată care trece de la unul la altul ! o amenință el, apelînd la o dialectică de un ilogism tipic masculin.

Baptistine spumega de furie.

— Oh, tu îndrăznești să-mi vorbești mie de onoare ! ?

— Te iau de nevastă ca să-mi țin cuvîntul dat! urlă Floris și glasul lui bubui acoperind mugetul furtunii.

— Mincinosule, mincinos nemernic! Mă dezgusti. Tot atît de bine puteai să mă cîștigi la zaruri, ca dezertorii ăia din pădure! îi zvîrli în față Baptistine.

— Ce-ai spus? răcni Floris.

— Spun... că ți-ai pierdut orice drept de a-mi face vreun reproș... v-am auzit, știu tot despre minunatul tău tîrg încheiat cu regele. Frumos vă stă la amîndoi! Unul mai dezgustător decît celălalt. Acum ești un senior bogat și puternic, cu toate rentele tale nu înțeleg de ce nu mă cumperi!

Cei doi tineri se înfruntau tremurînd de furie.

— Bogăția asta nu-mi aduce nici o fericire... urăsc aurul ăsta... și... și am acceptat să închei tîrgul cu regele... pentru că eram sigur că îl voi cîștiga! Așa că nu ai voie să mă insulți! urlă Floris, cu atît mai indignat cu cît se simțea vinovat.

— Ha, ha! Ce spuneam eu! Vroiai să mă cîștigi ca la loterie! N-ai fi cîștigat nimic pentru că te urăsc!

— Foarte bine, urăște-mă.

— Atunci lasă-mă să fac ce vreau, inclusiv să mă iubesc cu Maurice de Saxa care nu mă pisează ca tine.

Dacă George-Albert ar fi fost de față s-ar fi mîndrit cu raționamentul imbatabil al Baptistinei.

— Nu, nu te las... nu te las... Ești o tîrfă, aidoma Mamei Tale! strigă Floris.

Adevărul fusese rostit. Baptistine păli.

— Mama mea a fost o doamnă foarte respectabilă, nu-ți permit să...

— Ce respectabilă? Ia nu-ți mai da atîtea aere. Vrei să știi de ce a ținut morțiș contele să te iau de soție? Floris nu se mai putea controla. Baptistine declanșase în el unul din celebrele lui accese de furie distructivă, demne de stîrpea Romanovilor al căror sînge îi clocotea acum în vine. Floris știa că ar fi trebuit să se oprească, dar torentul de venin și de răutate izvorît din el se revărsa cu ură. Simțea nevoia să calce în picioare, să umilească așa cum și el, Bastardul, fusese umilit.

— Ha, ha, tatăl tău a ținut să te iau de nevastă din pricina obîrșiei tale, nefericito! Mama ta a fost o

destrăbălată de rînd, ca și tine, o fișneață, sora lui Louis Dominique Bourguignon, zis Cartouche, vestitul bandit. Doamna de Bourguignon îi buzunărea pe trecătorii de pe Pont Neuf cu mare dibăcie, pare-se. Din fericire pentru societate, a dat ortul popii născînud-te pe tine! Acum pricepi de ce contele de Villeneuve mi-a impus acel jurămînt nedemn? Ca nici un alt bărbat să nu cunoască rușinea de a se însura cu o fată ca tine și să riște într-o bună zi să afle adevărul! De aceea sînt pe veci legat de tine, cu toate că te disprețuiesc!

— Minți! Minți! se zbătu Baptistine, mușcîndu-l, zgîriindu-l și izbindu-l cu picioarele.

Floris nu mai rezistă. Întreaga ranchiună acumulată pe parcursul ultimelor zile îi întuneca mințile. Pe dinaintea ochilor îi jucau pete sîngerii. Se pregătea să îi administreze o nemaipomenită corecție. Îl mîncau palmele încă din ziua cînd se revăzuseră după reîntoarcerea lui în Franța. De-abia aștepta să îi ardă cîteva peste fund cum făcea în copilărie cînd era o copiliță insuportabilă.

Baptistine îl mușcă de mînă. Floris o trînti pe pelerina care alunecase pe podeaua putredă. Baptistine se zbătea, îi zgîria obrajii, încerca să îi scoată ochii. În mod normal, destăinuirea lui Floris ar fi trebuit să îl ia piuitul. Cînd colo, reacționa taman pe dos. O destrăbălată, o fișneață? Cu cîtă plăcere îi azvîrlise în obraz acele cuvinte! Se rostogoliră unul peste altul. Furia trezea în Floris instinctul de proprietate. O înșfăcă pe Baptistine de mîini, strivind-o sub el. Baptistine continua să se zbată, dar altfel. Ochii îi luceau și gîfîia. Binecunoscuta căldură îi cuprindea șalele răspîndindu-i-se în tot trupul. Ca orice mascul experimentat, Floris percepu de îndată acea imperceptibilă schimbare. Intenției de a-i trage o bătaie zdravănă i se substitui o fulgerătoare dorință. Pipăindu-i febril trupul începu să îi ridice cămașa schițînd o mîngîiere grăbită care îi înfioră pe amîndoi. Baptistine se înfrigură de parcă mii de ace i-ar fi înțepat pielea. Pierzîndu-și suflarea, îl chema spre ea cu tot trupul. Furtuna o atîța, o făcea să freamăte. Deodată Floris se opri, își luă mîinile de pe ea și se ridică într-un cot. Rușinat de intențiile lui, sări în sus. Chiar dacă Baptistine cedase altora, el unul avea să o respecte.

Nu putea profita de ea într-o clipă de nebunie în care furia lor oarbă și contextul naturii dezlănțuite le luaseră mințile. O apucă de încheietura mîinilor cu intenția de a o ajuta să se ridice de jos. Crispată, cu ochii închiși, Baptistine tremura ca o frunză în vînt, răvășită de plăcere. Îi era rușine și îl ura pentru tot ceea ce îi dezvăluise și totuși nu se putea stăpîni. Petrecîndu-și brațele pe după gîtul lui Floris îl trase spre ea cu un suspin senzual. Floris o privi. Era frumoasă, moleșită, nările îi fremătau și buzele ei umede îl invitau să o iubească. Floris nu putea rezista acelei chemări ancestrale a femeii către bărbat. O dorea prea mult. Incapabili să își vorbească, gîtuiți de o emoție surdă, se lăsară în voia magiei senzuale. Floris se aplecă spre ea și buzele li se întîlniră cu furie. Îi smulse bluza dezgolindu-i sînii rotunzi și tari. Sub mîngîierile lui dibace Baptistine se pierdu de tot cu firea. Floris nu se grăbea. Îi mursica pieptul, apoi buzele lui urcau înapoi spre gura ei. Mîinile își opreau mîngîierile, apoi porneau din nou să îi exploreze trupul. Baptistine gemea încetișor. Își dădu seama ca prin vis că Floris se dezbrăca. La atingerea trupului gol al tînărului aproape că leșină de tulburare. Țipă scurt și se lăsă dusă de el pe țărmurile fermecate ale dragostei.

Flăcările focului aureau trupurile lor înlănțuite.

— Îți cer iertare! șopti Floris beat de fericire, cînd coborîră din nou pe pămînt. În brațele lui, Baptistine era atît de fragilă și de palidă, încît se neliniști. Ea îi ocoli privirea. Floris o sărută tandru pe unul din sîni, apoi acoperi cu tunica lui acel trup desăvîrșit pe care îl adora deja nebunește.

— Baptistine, micuța mea... bobocelul meu de trandafir... floarea mea... cum aș fi putut bănui... ești supărată pe mine? continuă Floris răvășit. Împotriva tuturor așteptărilor, o descoperise neprihănită. O bucurie nemărginită urca din străfundul sufletului său. Așadar, era primul... primul... Ridică cu blîndețe căpșorul cu cîrlionți blonzi care se iteau în dezordine în jurul frunții, ca o aureolă. Baptistine își ținea cu încăpățînare pleoapele plecate ascunzîndu-și ochii pe care dragostea îi făcea încă și mai frumoși. Floris oftă. Copilul nemilos

vroia să se răzbune. Frumosul Floris nu era obișnuit cu asemenea purtări. De obicei, „după", amantele lui îl implorau ametite să le promită că îl vor revedea.

— M-ai scos din sărite, Baptistine... nu lua în seamă ce ți-am spus, te rog... ești supărată pe mine? repetă Floris rememorîndu-și disperat toate grozăviile pe care i le azvîrlise de-a valma în obraz...

Baptistine întoarse capul într-o parte, fără să-i răspundă.

„Sînt femeie... sînt femeie în toată legea!" își spuse ea. Deocamdată nu izbutea să se gîndească la nimic altceva.

Mîna lui Floris se crispă pe faldurile capei. Se îmbrăcă rapid și întredeschise prudent ușa. Afară continua să plouă torențial. Floris șovăi. Baptistine nu putea ieși din colibă doar cu pelerina lui și nici nu își putea îmbrăca iarăși veșmintele ei ude. Tînărul gentilom sărută blînd fruntea micuței încăpățînate.

— Dacă nu ți-e frică să rămîi singură cîteva minute, scumpa mea, mă duc să găsesc un cupeu și mă întorc de îndată! propuse Floris.

Continuînd să tacă, Baptistine încuviință din ochi. Floris o privi intens. Baptistine roși, se înfioră și își trase tunica spre bărbie. Întristat, Floris se ridică în picioare. Apucase să zărească în imensii ei ochi albaștri un soi de iritare amestecată cu mîndrie rănită. Floris aținți focul și plecă în goană spre sat. Cît ai clipi, vesta și cămașa i se udară leoarcă, dar el, frămîntat de simțăminte confuze și contradictorii, nici nu simțea ploaia. Mai multe atelaje își așteptau stăpînii în fața diferitelor case unde aceștia se aflau în vizită la cîte o dulcinee. Vizitii care aveau orare de umezeală dezertaseră de la posturile lor, spre norocul lui Floris, care sări pe capra unui cupeu și se întoarse să o ia pe Baptistine. Intrînd în colibă oftă ușurat. Baptistine se afla acolo, pregătită să îl urmeze. Floris zîmbi, mirat de propria lui panică. O clipă i se tăiaseră picioarele la gîndul că n-avea să o mai găsească, că avea să o piardă în întunericul nopții. Amuzat de prostia lui, ridică din umeri. O ajută pe Baptistine să se urce în cupeu, apoi se sui din nou pe capră

și dădu bice cailor. Drumul îi păru interminabil Baptistinei cu toate că în realitate era foarte scurt. Rezemîndu-și capul de perne, asculta tropotul cailor. Își simțea obrajii în flăcări și avea frisoane.

— Pe mîine, iubita mea... adică pe curînd... spre că nu-ți lipsește nimic... fă-te frumoasă pentru căsătoria noastră! murmură Floris ajutînd-o pe Baptistine să coboare în fața locuinței lor de împrumut.

Baptistine se temu ca nu cumva Floris să vrea să o însoțească înăuntru, dar tînărul se mulțumi să o escorteze galant, după care se sui din nou pe capră ca să ducă înapoi cupeul de unde îl luase. Baptistine oftă ușurată. Spre norocul ei, Grégoire și Elisa dormeau duși. Oricîtă imaginație ar fi avut, Baptistinei i-ar fi fost destul de greu să le explice ținuta în care se afla, de ce era goală pușcă pe sub tunica și juponul ud fleașcă. Ajunsă în sfîșit în camera ei, închise ușa și se rezemă o clipă de perete cu ochii închiși. Își scoase straiele ude și, în timp ce își freca părul cu un prosop uscat, se privi visător în oglindă, petrecîndu-și mîinile peste rotunjimile trupului, încă ametită de minunatele senzații pe care tocmai le descoperise.

— Ador dragostea! își spuse ea. În aceeași clipă însă, subconștientul îi spunea că ceva oribil, hidos și amenințător avea să o urmărească toată viața.

O înecă un hohot de plîns. Floris o desconsidera din pricina mamei ei. Baptistine își dădea seama de acest adevăr. Avea să fie legată pe vecie de un bărbat orgolios care la fiecare ceartă avea să îi azvîrle în față întregului lui dispreț. Intuia că nebunia senzuală avea să îi apropie uneori pentru a-i depărta apoi cu fiece zi. Iar regele... regele cunoștea cu siguranță adevărul și se juca cu destinul ei, mințind-o...

Baptistine își șterse sîngele de pe coapse cu puțin alcool. O durere vagă în șale îi amintea că trupul ei era de-acum acela al unei femei. Își trase peste cap o cămașă de noapte călduroasă și se strecură rapid în patul pregătit de buna ei Elisa. Aplecîndu-se să sufle în lumînare observă că pe noptieră se afla, pusă la vedere, o scrisoare.

— E scrisul Jeanne-Antoinettei... oare ce-o fi vrînd de la mine? murmură mirată Baptistine, rupînd sigiliul.

Dragă Baptistine,

Mă aflu instalată la Colonne, în singura casă de cărămidă trandafirie din localitate. Regele a ținut cu tot dinadinsul să viu să îl văd pe ascuns. Cred că pot îndrăzni să afirm că mă iubește. Am aflat că te afli aici și că te vei căsători cu „vărul" tău, domnul de Portejoye. Vino să mă vizitezi în mare taină, avem multe să ne spunem...

— Reginuță, Reginuță!

Baptistine se învioră cît ai clipi. În ciuda rivalității survenite în ultima vreme între ele, Jeanne-Antoinette Poisson rămăsese singura ei prietenă. Împinsă de o forță mai presus de propria ei voință, tînăra fată se sculă din pat, se îmbrăcă cu o rochie simplă de pînză, își strecură scrisoarea în sîn, își acoperi umerii cu un șal, își ridică pletele sub o bonetă și se înfășură într-o pelerină. Deodată tresări auzind ușa de la intrare. Floris și Adrien, care se întîlniseră probabil în fața casei, urcau spre camerele lor. Baptistine se grăbi să sufle în lumînare. Pașii lui Floris, pe care i-ar fi recunoscut dintr-o mie, părură a șovăi în fața camerei ei. Baptistine ar fi vrut să deschidă ușa, să alerge la el și să i se arunce de gît. Clanța recoborî încetișor. Baptistine își mușcă buzele ca să nu țipe. Cocoțat pe o comodă pe un coridor, George-Albert se gîndise să arunce ochii în camera prietenei sale, fiind convins că o găsește dormind dusă, Baptistine oftă ușurată și își duse un deget la buze. George-Albert era prea inteligent ca să nu priceapă că se petrecuse ceva extrem de grav. Baptistine îl luă în brațe. Feodor și Li Kang urcau și ei spre camerele lor. Baptistine așteaptă alte cîteva minute, apoi coborî tiptil scara. Ajunsă în pragul casei pregetă abia simțit. Mîna îi tremura pe clanță. Vrînd să împiedice iremediabilul, George-Albert scoase un țipăt ascuțit, cu dubla intenție de a o opri din drum și de a-i preveni pe ceilalți. Nu luase însă în calcul încăpățînarea Baptistinei. Aceasta îi astupă gura cu palma. Hotărîrea ei era luată. Îl în-

fășură pe George-Albert în mantia ei largă, pentru mai multă siguranță, își trecuse gluga pe frunte, ca să nu îi poată zări nimeni chipul, și se strecură ca o umbră pe străduțele pustii. Palidă, fără remușcări, fără regrete și fără să privească în urmă se îndrepta spre un nou destin.

Erau ceasurile patru ale dimineții.

Un ceas mai tîrziu, o caleașcă cu perdelușele trase părăsea în goană nebună localitatea, îndreptîndu-se spre sud.

CAPITOLUL XXIV

— Porumbița mea nu e acasă! Și așternutul abia dac-a fost atins! gemu buna Elisa coborînd val-vîrtej scările.

Era ora prînzului. O lăsaseră pe Baptistine să doarmă după pofta inimii. Floris și Adrien se repeziră într-un suflet în camera ei. Cu perucile pomădate, îmbrăcați în uniforme de paradă, erau gata pentru ceremonia de după-amiază.

— S-o fi trezit înaintea noastră... poate a vrut să facă o plimbare... își dădu cu părerea Floris cu glas șovăielnic.

Adrien își întoarse ochii spre fratele său. Pe chipul frămîntat al acestuia se citea presentimentul unei cumplite nenorociri. Discret ca totdeauna, tînărul conte de Villeneuve nu-l întreba nimic și se mulțumi să îi trimită pe Feodor și pe Li Kang în căutarea Baptistinei și a lui George-Albert, cu porunca de a-i chestiona cît mai departe pe țăranii și soldații întîlniți în cale.

— O fi tot isprava ticăloșilor de englezi! Roșcovani blestemați! tună cazacul întorcîndu-se plouat.

— Nu le-a fost de ajuns că ne-au răpit-o pe Ioana d'Arc! se smiorcăiau Grégoire și Elisa.

Fără să piardă vremea, tinerii gentilomi porniră în galop spre reședința regelui. Ludovic păru sincer mirat. Nu, nu o mai văzuse pe Baptistine din seara precedentă... Floris avu grijă să nu îi dezvăluie că Baptistine aflase întregul adevăr.

— Să fie oare mîna lui Cumberland ? mormăi Majestatea Sa, cuprins de aceeași bănuială ca și bătrînii slujitori ai fraților Villeneuve-Caramey.

Floris și Adrien îl implorară pe rege să nu se pripească. Mai întîi de toate trebuia să se sfătuiască cu Maurice de Saxa.

Mareșalul îi primi cu bunăvoință. Sub unul din ochi avea o vînătaie de toată frumusețea. Îl ascultă cu atenție pe Floris, cercetîndu-l totodată cu apăsată curiozitate. Să își fi recunoscut oare agresorul din ajun ? Chiar dacă frumosul Maurice ghicise cui anume datora „chifteaua" de la ochi, ca om de lume ce se afla nu suflă o vorbă. Cert este că, după întîlnirea furtunoasă din ajun, nici Contele de Saxa nu o mai zărise pe Baptistine. Orgoliosul marchiz de Portejoye nu șovăi să se umilească interogîndu-i pînă și pe Ernaudan de Gastagnac și La Fortune. Gentilomul gascon păru la fel de uimit și de îngrijorat ca și regele. Adrien îl privi pe Floris : „Doamne, cît de îndrăgostit trebuie să fie ca să se coboare la asemenea demersuri !"

Toate acele răspunsuri negative începeau să le înghețe sîngele în vine. Neliniștiți la culme, se reîntoarseră să cerceteze minuțios camera Baptistinei. Singurul indiciu susceptibil să arunce oarecare lumină asupra acelei misterioase dispariții era lipsa din dulap a unei rochițe modeste și a unei pelerine pe care Elisa era absolut sigură că le pusese cu mîna ei în cuferele Baptistinei. Feodor și Li Kang obținuseră și ei unele informații.

— Boiernașule... pe la ceasurile cinci ale dimineții, niște soldați au zărit o trăsură care lua drumul sudului cu perdelele trase.

Floris și Adrien se priviră scurt. Era un indiciu minim. Nimic nu dovedea că Baptistine și George-Albert s-ar fi aflat în acea trăsură. De altfel, dacă regele și frumosul Maurice spuseseră adevărul, de unde să își fi procurat tînăra fată o berlină ? Din cîte știau ei, nici un echipaj nu lipsea din tabără sau de la reședința regelui. Floris se pierdea în supoziții.

„Să se fi simțit dintr-o dată rău ?... Să fi vrut să ia aer ?... Să fie amestecat ducele... sau un alt bărbat ?... Vrea pur și simplu să mă sperie ? Dacă la ceasurile cinci, în berlina aceea se afla într-adevăr ea, deși nimic nu este

de natură să mi-o dovedească, înseamnă că are avans de zece ore asupra noastră. Nici dacă am omorî caii n-am mai putea-o prinde din urmă !

Adrien își observa fratele cu strîngere de inimă. Cei care îl luau pe tînărul marchiz de Portejoye drept o fire trufașă, insensibilă, necugetată și impulsivă, socotindu-l un bărbat cu inimă de piatră pe care nici o femeie nu-l putea răni, și-ar fi schimbat considerabil părerea dacă l-ar fi văzut pe parcursul acelor ceasuri de zbucium.

Pe la cinci după amiază nu mai avură încotro și trebuiră să accepte cruda realitate. Căsătoria nu mai putea avea loc. Logodnica se făcuse nevăzută. Parcă intrase în pămînt. Maurice de Saxa nu era un tip ranchiunos, așa că puse cu dragă inimă la dispoziție o mie de grenadieri care să scotocească regiunea. Regele era tot atît de cătrănit ca și Floris. Amîndoi rămîneau cu buzele umflate. Unul pierduse o soție, celălalt o amantă. Cel puțin așa gîndeau ei. Ludovic puse mîna pe o pană de gîscă și se apucă să îi scrie ducelui de Cumberlnd.

„Dragul meu văr, îl întreba pe scurt Prea-Iubitul, nu care cumva, dintr-o nefericită întîmplare, v-a ieșit în cale Domnișoara de Villeneuve-Caramey ? Dacă ar fi așa, am fi foarte satisfăcuți ca Alteța Voastră, nedorind cu siguranță să asiste la desfășurarea unui nou Război Troian, să ne-o trimită cît de curînd pe „Frumoasa Elena". Pînă atunci, rămînem ca totdeauna, scumpe văr, inamicul foarte loial și afectuos al Alteței Voastre,

Ludovic

În traducere mesajul spunea verde :

„Dacă iarăși ați răpit-o, vai de voi !"

Două ceasuri mai tîrziu, un călăreț cu straiele colbuite aducea răspunsul lui William August.

Pe un ton glumeț, prințul răspundea „că prefera de o mie de ori urgiile Cerului, ciuma și holera, prezenței domnișoarei de Villeneuve și că îl roagă pe Sfîntul Gheorghe să nu i-o mai scoată vreodată în cale o asemenea furie, lăsînd Majestății Sale grija de a struni iapa sălbatecă..."

Cea din urmă nădejde de a o regăsi pe Baptistine se spulbera. Desigur, Floris și Adrien nu puteau pune la îndoială cuvîntul prințului englez. Cu permisiunea regelui porniră în galop nebun spre Mortefontaine. Undeva în adîncul sufletului nutreau încă speranța că fugara să se refugiat la castel. Feodor și Li Kang rămaseră în tabără, continuînd să chestioneze pe fiece soldat, pe fiece locuitor. Floris și Adrien străbătură cele patruzeci de leghe pînă la castelul părintesc în optsprezece ore, fără să se odihnească, coborînd din șa doar la popasuri cînd schimbau caii. Trebuia să ai o constituție de fier ca să reziști la o asemenea galopadă infernală. La Mortefontaine îi aștepta o nouă decepție. Pe la bătrîna lor locuință pustie, păzită de paracliser și de soția acestuia, nu trecuse nimeni.

— Jéodard! exclamară în cor cei doi frați, cuprinși de aceeași subită bănuială.

— Cum de nu ne-am gîndit pînă acum! S-a dus la ticălosul ăla! tună Floris furios că nu-i venise mai devreme ideea.

Văzîndu-i pe cei doi gentilomi că se apropie ca o furtună, domnul Castillon du Rocher se temu de o nouă provocare și cît ai clipi întreaga suflare a castelului se înarmă cu cuțite și cozi de mătură. Fără să se sinchisească de strania primire, Floris și Adrien îi explicară Contelui du Rocher scopul vizitei lor, de față cu armata valeților și rîndașilor care îi priveau amenințător.

Ochii mici și vioi ai lui Jéodard fulgerară, dar contele clătină cu tristețe din cap:

— Nu, domnilor, pe cuvîntul meu de conte, nu am mai văzut-o pe domnișoara de Villeneuve de cînd a fost aici împreună cu buna Elisa... ce să-i faci, așa se întîmplă cînd vrei să forțezi mîna unei tinere fete. Domnișoara de Villeneuve dorea să se căsătorească cu mine, cu Jéodard al ei, și, dacă, nu v-ați fi pus de-a curmezișul, acum s-ar fi aflat aici, fericită...

Floris și Adrien nu veniseră ca să îi asculte predicile. Convinși de sinceritatea Domnului du Rocher, se retraseră demn.

— Bunul meu Padin... fă repede bagajele, sînt pe deplin vindecat. Pornim în căutarea micuței mele logodnice și... eu voi fi acela care o va găsi ! porunci Jéodard de cum rămase singur.

Întorsătura evenimentelor îl îngrijora și îl încînta deopotrivă.

— Ah, Domnule conte, tare îi mai dă domnișoara de furcă ! observă valetul, care așa cum s-a mai văzut, vorbea ca din carte.

Floris și Adrien se îndreptară într-o doară și spre pensionul călugărițelor Ursuline. Nici Maica Marie Marthe nu avea habar de cea mai năstrușnică dintre elevele sale. Cuprins de remușcări, Floris simți că își pierde mințile. Într-un tîrziu, cei doi frați porniră înapoi spre tabără. Pe drum, Floris nu se putu abține să nu îi mărturisească adevărul fratelui său. Caii mergeau acum la pas. O adiere ușoară legăna frunzele sub clarul de lună.

— Ah ! Floris... Floris... frățioare, îți chinui degeaba sufletul, nu tu ești de vină, ci Fatalitatea ! murmură posomorît Adrien.

Cum era de așteptat, nimeni din tabără n-o revăzuse pe Baptistine. Regele îl chemă anume din capitală pe Domnul Berryer, șeful poliției. Două sute de polițiști primiră semnalmentele tinerei fete, dimpreună cu porunca de a o căuta. Ușor de zis, greu de făcut. În Parisul înfierbîntat, izbucniseră noi răzmerițe. Populația pretindea că femeile și copiii erau răpiți pentru popularea coloniilor de pe Mississipy[1]. Contele de Villeneuve și marchizul de Portejoye ofereau sume importante de bani oricui ar fi oferit vreo informație despre o fînără fată blondă și un maimuțoi răspunzînd la numele de Baptistine de Villeneuve și de George-Albert. Orașele fură împînzite cu afișe, prin sate polițaii băteau toba. Se întîmpla exact ceea ce Floris și Adrien doriseră cu tot dinadinsul să evite. Scandalul devenise public. Domnișoara de Villeneuve-Caramey se volatizase, fugind de un amant regal și de un logodnic complezent. În ochii armatei și ai curtenilor, și Floris și regele făceau figură de

[1] Autoarea respectă ortografia epocii (n.t.)

încornorați. Singura încîntată de acele veşti, regina, se grăbi să se alăture suveranului escortată de doamnele ei de onoare. Prost dispus, Ludovic îi zîmbi din vîrful buzelor. Cele două doamne poloneze, Henrietta şi Philppa Skokoska, se aruncară imediat de gîtul celor doi fraţi. Acestora însă nu le mai ardea de ele. Îndrăgostite în continuare de eroii lor, frumoasele poloneze sperau că măcar de astă dată să îi poată cuceri. Dar, ca un făcut, de fiecare dată un eveniment neprevăzut le lăsa cu buzele umflate.

— Pe curînd, scumpă Philippa! murmură Floris distrat, obsedat de pierderea Baptistinei. În căutările sale avea impresia că se izbeşte de un zid şi nu ştia încotro să o apuce. Zadarnic încercase să dea de urma trăsurii misterioase. De la Amiens înainte, parcă ar fi înghiţit-o pămîntul. Se putea foarte bine să fi fost vorba de vreo amantă venită să îşi întîlnească pe furiş iubitul. Regele îşi trecea zilnic în revistă trupele, cu un aer tot mai nemulţumit. Nici măcar succesele militare de tipul cuceririi cetăţii Tournai nu izbuteau să o îmbuneze pe Majestatea Sa. După dispariţia Baptistinei, Ludovic devenise la fel de arţăgos ca Floris, pînă cînd, într-o bună dimineaţă, Prea-Iubitul se arătă vesel şi zglobiu ca un piţigoi. În preajma lui, Ducele De Richelieu arbora un surîs triumfător. Intrigaţi de acea neaşteptată schimbare, Floris şi Adrien îşi urmăriră suveanul la căderea serii, pînă la o căsuţă din cărămidă trandafirie. Cazacul şi chinezul se puseră la pîndă în spatele grajdului. Întredeschisă discret de o mînă necunoscută, uşa de la parter se închise în urma vizitatorului regal. Camera de la primul etaj era luminată de flacăra unor lumînări. Fără să mai stea pe gînduri, Floris şi Adrien se suiră într-o clipă în crengile unui copac ca să afle ce anume se petrecea înăuntru. Indiscreţia lor risca să îi coste scump. O tînără femeie cu părul strîns într-o bonetă de dantelă stătea cu spatele la fereastră. Cînd egele se ivi în pragul uşii, femeia se cufundă într-o reverenţă adîncă. Ludovic înaintă spre ea, o ridică de jos, îi luă mîinile într-ale lui, îi mîngîie umerii şi se aplecă să îi sărute buzele. Floris nu-i putea distinge femeii nici trăsăturile şi nici culoarea părului. Strînse pumnii. Să fi fost oare Baptistine? Oare regele îl minţise şi o ţinuse ascunsă de atîtea zile în

acea casă ? Adrien își prinse din zbor fratele. Turbat de furie neputincioasă, Floris alunecase de pe cracă. În sfîrșit, perechea se așeză la masa din mijlocul încăperii. Tînăra femeie se așeză cu fața spre fereastră, iar regele cu spatele. Floris și Adrien își suceau gîtul ca să zărească chipul feminin ascuns privirii lor de peruca voluminoasă a Majestății Sale. Din fericire, Ludovic vorbea, gesticula, se mișca. Femeia rîdea, se alinta, aproba. Floris și Adrien se lămuriseră. Coborîră duși pe gînduri.

„Jeanne-Antoinette... Jeanne-Antoinette Poisson... prietena Baptistinei !"

Inima lui Flors bătea să-i spargă pieptul. Ascunși în spatele casei, Feodor și Li Kang părură că se desprind din zid.

— Boiernașule, boiernașule, tocmai acum a intrat în grajd o trăsură plină de praf ! șopti cazacul.

— Aidoma unui tipar simpatic, Li Kang și Lamă Ascuțită s-au strecurat în pagodă ! susură chinezul.

— Ah ! Și ce-ai văzut, Li Kang ? întrebă nerăbdător Floris.

Chinezul își înălță mîndru fruntea.

— Li Kang cu ochi de șoim nu a văzut nimic ! Dar urechea lui phoenix trandafiriu a auzit tot !

În alte împrejurări, Adrien ar fi zîmbit. Li Kang era incorijibil. Putea să-l facă să moară de nerăbdare pe cel mai înțelegător dintre sfinți.

— Pe Vladimir, Prea fericitul, bătrîne, într-o zi am să-ți retez limba cu sabia ! tună cazacul. Boiernașule, nu știu, zău, dacă are vreo legătură cu micuța noastră stăpînă, dar l-am auzit pe vizitiul care deshăma caii bombănind și plîngîndu-se că-i ostenit. A chemat-o pe cameristă și i-a spus așa :

— Auzi, fetico, 'ntreab-o pă Doamna dacă poa' să mă primească !

— Ei, și tu, Eusebie, deocamdată Doamna este ocupată ! a răspuns fata.

— Aha ! Îs mort, nu mai pot ! Patru sute de leghe în douăzeci de zile nu-s de colea... amu mă'c să soilesc. Zi-i Doamnei că s-o făcut șe-o porunșit ! N-aibă grijă !

Floris și Adrien se priviră. Prinseseră un fir subțire al Ariadnei.

Baptistine dispăruse de exact douăzeci de zile. Floris simțea că se înăbușă. Ce amestec avea Jeanne-Antoinette? Puțin lipsi ca Floris să se repeadă în casă și să-i scuture zdravăn pe rege și pe dulcineea lui. Adrien fu nevoit să apeleze la întreaga lui persuasiune ca să își calmeze impulsivul frate. A doua zi dimineața, îmbrăcați impecabil, cei doi tineri se înfățișară dinaintea doamnei Le Normant. Frumoasa Jeanne-Antoinette le primi cu amabilitate omagiile, fără să se arate surprinsă și fără să îi întrebe cum de aflaseră de prezența ei. Cu fălcile încleștate, Floris o puse la curent cu dispariția Baptistinei. Jeanne-Antoinette se alintă:

„O, nu, Cerul îi era martor, n-o văzuse pe Baptistine, nici nu știuse că se afla în tabăra militară, se mira chiar foarte tare că veniseră să îi ceară informații pe care nu le putea da..." Jeanne-Antoinette surîdea suav. Floris și Adrien nu putură scoate nimic de la ea.

— Femeia asta miroase a minciună de la o poștă! tună Floris pe cînd ieșeau din casă.

— Să mai așteptăm puțin... frate... să observăm... să iscodim... pînă la urmă aflăm noi ceva, cineva se va trăda! îl sfătui cu înțelepciune Adrien, dorind să îi împiedice să bată iarăși drumurile orbește.

Trecură alte cîteva zile, triste, întunecate pentru cei doi tineri. Singura lor mîngîiere le venea din partea surorilor Skokoska.

În sinea lui, regele era ulcerat de abandonul „Inimioarei". Jeanne-Antoinette îl convinsese că Baptistine era o ființă fără suflet și că preferase probabil să se refugieze într-o mînăstire decît să-i aparțină regelui care într-o bună zi va avea vești despre ea. Richelieu îi cîntase și el în strună. Ludovic se simțea slab și singur. Convins că iubirea lui fusese disprețuită, o lăsă pe Jeanne-Antoinette să cîștige seară de seară o tot mai mare influență asupra lui.

O lună după dispariția Baptistinei, Ludovic anunță că doamna Le Normant d'Etioles primea titlul de marchiză de Pompadour, „pentru servicii aduse coroanei!", conform formulei consacrate, și „pentru că rimează cu *Amour!*" îi șoptise el galant, între patru ochi.

Jeanne-Antoinette triumfa pe toată linia. Acea prezentare o înălțase în poziția cea mai importantă din

regat : favorită atotputernică. Toți curtenii se plecau dinaintea ei. Regina pierduse partida. Încîntat de ușurința cu care prostănaca de Villeneuve lăsase locul liber, Richelieu își freca mulțumit mîinile. Pe Ludovic îl cuprindea citeodată tristețea. Amintirea „Inimioarei" nu-i da pace.

Într-o dimineață, Feodor se întoarse acasă foarte obosit. Cu cicatricele lui o dăduse gata pe slujnica doamnei Le Normant. După o noapte înflăcărată, fata îi dezvăluise ucrainianului, sub pecetea tainei, că doamna Le Normant își trimisese viitorul la Bordeaux. Slujnica nu știa dacă se afla sau nu și o tînără fată în trăsură, dar observase că din dulapuri lipseau cîteva din toaletele stăpînei sale.

Fără să sufle o vorbă din puținul pe care îl aflaseră, Floris și Adrien cerură regelui îngăduința de a părăsi armata pentru o bucată de timp. Prea iubitul nu avea temei să îi refuze. Totuși, bănuitor din fire cum era, mirosi că Floris prinsese un fir. Îl chemă așadar pe Ernaudan de Gastagnac.

— Căpitane, îmi ești pe deplin credincios ?

— Mi-aș da și viața pentru Majestatea Voastră !

— Prea bine. Atunci rămîi în continuare părtaș la „taina" mea și nu te vei căi. Poftim scrisoarea aceasta... păstreaz-o ca pe ochii din cap... urmărește-i pe Villeneuve și pe Portejoye oricît de departe s-ar duce. Supraveghează-i îndeaproape și trimite-mi vorbă despre fiecare mișcare a lor. Dacă o regăsesc pe Domnișoara de Villeneuve, anunță-mă de îndată și înmînează-i discret această misivă din partea mea. M-ai înțeles, căpitane ? Mă pot bizui pe tine ?

— Majestatea Voastră poate avea totală încredere... nu voi avea liniște pînă nu-mi împlinesc misiunea ! răspunse cu deplină sinceritate Ernaudan. O dată mai mult, intențiile regelui se potriveau de minune cu ale sale.

Însoțit de inegalabilul său La Fortune, cavaleristul porni pe urmele tinerilor gentilomi. Floris și Adrien aveau un avans de două leghe asupra lui. Galopau întins și nu zăboveau decît la popasuri, atît cît era necesar. Berlina în care îi instalaseră pe Grégoire și pe Elisa le încetinea, cei drept, ritmul. Drumul lor spre sud trecea pe lîngă Mortefontaine. Floris și Adrien intenționau să se

despartă acolo de cei doi bătrîni slujitori prea obosiți pentru ai supune rigorilor unei călătorii mai lungi.

— Ah, nu, nici vorbă! Lăsați de capul vostru n-ați făcut decît prostii, mai cu seamă domnia ta, domnule Floris! Iisuse! Marie! Porumbița mea! Merg cu voi să o regăsesc și să o îngrijesc! Dar ce credeți voi că puteți scăpa așa de mine? Halal maniere, n-am ce zice! gemu Elisa revărsîndu-și tot of-ul împotriva lui Floris care lăsă capul în jos ca odinioară în copilărie.

— Dacă am fost în stare să îi urmez pe Domnul Conte și pe Domnul Marchiz pînă în China, nu văd de ce nu aș putea merge la Boreaux de dragul micuței noastre domnișoare! adăugă cu mai multă stăpînire de sine Grégoire.

În timp ce traversau Parisul mînați de o inspirație subită, Floris și Adrien se opriră pe strada Fourcy, la reședința domnului Le Normant. Acestuia tocmai i se adusese la cunoștință nefericirea abătută asupra lui și își sufla întruna nasul, mai guturăit ca niciodată. Tinerii gentilomi se prezentară. Domnul Le Normant o cunoștea pe Baptistine. Floris și Adrien explicară motivul vizitei lor. Mai mult decît încîntat că are ocazia să joace o festă infidelei sale soții, nefericitul încornorat răspunse amabil întrebărilor lor. Da, era putred de bogat, și acum se căia amarnic pentru toate cîte îi oferise Jeanne-Antoinettei, acea femeie ingrată care îl înșela pe față cu regele!

— Iertați mi indiscreția, domnule, dar faceți negoț sau aveți case la Bordeaux? îi reteză vorba Floris, mergînd drept la țintă.

Domnul Le Normant chibzui adînc înainte de a-i răspunde. Floris și Adrien se uitau cu oarecare milă la bărbatul din fața lor, cam stîngaci și cam urîțel, dar de loc prost.

— Nu, domnule... nu posed la Bordeaux nici case... nici magazine... nici antrepozite!

Floris și Adrien se ridicară decepționați de pe scaune, cu intenția de a-și lua rămas bun.

— Dar... stați... posed în schimb ceva care s-ar putea să vă intereseze... hîm... fac diverse transporturi... hîm... cu corăbii! se bîlbîi domnul Le Normant.

— Cu corăbii! exclamară Floris și Adrien.

— Hîm... dă... aşteptaţi...

Domnul Le Normant răscoli febril prin maldărul de hîrţoage îngrămădite pe biroul său.

— Iată, am găsit ! În port se află o încărcătură de... mărunţişuri... şi... diverse... hîm... chestii, care pornesc peste c'teva zile, dacă vîntul este prielnic, spre Mississippi !

Brusc reticent, domnul Le Normant nu părea dispus să dezvăluie nimic altceva.

— Şi cum se numeşte corabia cu pricina ? insistă Floris, care nu bătuse drumul pînă acolo ca să plece cu mîinile goale.

Domnul Le Normant îşi suflă nasul, tuşi, scuipă... ezită...

— Domnule, vă conjur să răspundeţi, în joc este onoarea şi poate chiar viaţa unei tinere fete ! îl imploră Adrien.

Vizibil îngrijorat, domnul Le Normant îi cercetă îndelung cu privirea pe cei doi tineri. Se vedea cît de colo că se află prins între două focuri. Pe de o parte ardea de dorinţa de a vorbi pentru a-i juca o festă soţiei sale, iar pe de alta prefera să tacă... din motive numai de el cunoscute. În cele din urmă resentimentele soţului încornorat avură prioritate.

— Corabia se numeşte *Frumoasa din Louisiana*... dar... hîm... de ce ?...

Întrebarea lui căzu în gol. Între timp, Floris şi Adrien coboriseră val-vîrtej scările.

CAPITOLUL XXV

— De vină este ticălosul de Beurrier ![1]

— O să ajungem, ca pe timpul lui Irod !

— Asta este un nou masacru al Inocenţilor !

Floris şi Adrien se strecurau prin mulţimea tălăzuită de pe strada Tiron, pe cînd Feodor şi Li Kang se străduiau să croiască drum berlinei. Grupurile de parizieni furioşi se îngroşau văzînd cu ochii.

---

[1] Domnul Untar, poreclă dată şefului de poliţie, pe numele său adevărat — Beryer.

— Ce s-a întîmplat, oameni buni ? întrebă Floris.

— Începe răzmeriţa, Monseniore ! spuse un negustor închizînd prudent obloanele prăvălioarei lui.

— Da' ăştia cine's ? Dacă vreţi să treceţi, deschideţi trăsura !

— Poporu' vra să vaz' şe-i 'nuntru ! urlară nişte muieri aţîţate.

Floris şi Adrien îi făcură semn lui Feodor să dea ascultare mulţimii. Ţaţele îşi băgară capul în trăsură să-i privească pe Grégoire şi Elisa.

— Ei, ce va să zică asta, dragele mele, da' ce ? semănăm noi a băutori de sînge ? bodogăni Elisa ridicînd ameninţător o sticlă. Femeile pufniră în rîs.

— Ei ! Io-te' bătrîna ! Ia-o-ncet dacă vrei să prinzi s u t a !

Atmosfera se destindea.

— Ce se petrece ? întrebă Floris.

— Eh ! Tinere nobil ! Poliţaii ne răpesc femeile şi copiii. Toată floarea tinereţii e la cheremul lor.

— Ruşine !

— Să zişe că rejele be sîngele ţînşilor noş'ti !

— Da, şi' al muierilor noast'.

— Îi trimit pe îngeraşii noştri nevinovaţi peste mări şi ţări !

— Ci-că în Mississippi !

— Ba şi pă şerşetori ! Îi iau pînă şi pe şinstiţii noştri şerşetori ! Da ! Şi atunşi vă întreb : cu o s'arate capitala noast' fără bunii ei mizerabili ? urlă un bătrîn în zdrenţe.

Floris şi Adrien încuviinţă din cap.

— Aveţi dreptate ! strigă împăciuitor Floris, pe care îl interesa un singur lucru : s-o ia cît mai repede din loc. Corabia aceea... Baptistine... Fiecare minut pierdut putea avea consecinţe fatale.

Se zice că în Mississippi
Găs't-au aur din belşug
Tra-la-la-la-la-la-la,
Da-n vremea asta tot Parisul
Căzut-a sub al spaimei jug.
Tra-la-la-la-la-la-la,

Pornit-au groază a risipi
Ciracii lui Frérot, dar dînsul
Habar nu are. Lacom vrea
Ca țara să-și tripleze starea...

începu să cînte mulțimea.

Floris și Adrien se priviră cu înțeles. Trebuiau să profite de subita bună dispoziție a parizienilor. Tinerii gentilomi știau cît de imprevizibile puteau fi reacțiile poporului și cît de violent putea deveni el într-o fracțiune de secundă. Situația se arăta explozivă. Foarte curînd mulțimea dezlănțuită avea să desfunde străzile și să îi omoare pe toți cei care aduceau măcar pe departe a soldat ori a polițai.

— Îi punem pe moșneguții noștri la adăpost și ne întoarcem să vă dăm o mînă de ajutor! minți fără să clipească Adrien.

— Ei, bravo! Asemenea vorbe te ung pe suflet!

— Lăsați-i să treacă!

Floris și Adrien salutară cu tricornurile pe cînd se depărtau. Era și timpul. Valul nemulțumiților se îngroșa întruna. Agitația se întindea stradă după stradă, cuprinzînd întreg cartierul. Ei nu-și mai doreau decît să iasă cît mai grabnic din Paris. În cele din urmă ajunseră, nu fără greutate, în spate la Chartreux, pe muntele Parnasse. Curînd după aceea treceau de „barieră" și se opreau la popas să deshame caii.

— E într-adevăr revoluție în capitală? întrebă un grăjdar care se învîrtea pe lîngă berlină.

— Așa se pare! răspunse Floris fără să îl privească, în timp ce, ca orice bun călăreț, verifica potcoavele noului cal. Grégoire și Elisa își tamponau frunțile cu batista. Bieții de ei trăseseră o spaimă zdravănă.

— Oh! domnule marchiz, este îngrozitor să vezi Parisul fierbînd. Am mai trăit o dată asta pe timpul Domnului Law, cînd cu doamna contesă[1], și nădăjduiam să nu mai cunosc niciodată asemenea clipe de groază! șopti bătrînul slujitor ițindu-și obrazul livid prin fereastra de la portieră.

---

[1] A se vedea *Floris, dragostea mea.*

— Ah! Diseară să te ții cenușă și mormane de bolovani în capitală! gemu Elisa.

— Asta nu, scumpa mea, dar... dacă regele va fi prost sfătuit, dacă va lua măsuri nepopulare, va fi poate... începutul... sfîrșitului unei monarhii... prezise cu tristețe Adrien.

— Doamne Iisus-Marie-Iosife! Adică sfîrșitul lumii! Apocalipsa, ce mai! se bîlbîi Elisa.

— Dați-i drumul, sîntem gata. În galop! porunci Floris.

— Ați văzut cumva trecînd pe aici o trăsură însoțită de patru bărbați? întrebă cîteva clipe mai tîrziu Ernaudan de Gastagnac sosind într-un suflet la popas.

— Da, domnule ofițer, au luat-o spre Bordeaux.

— Știi ceva, căpitane, bag sama că mergem din rău în rău! bodogăni La Fortune care ținea la tihna și la tabieturile lui.

— Repede... repede, pe cai! strigă Ernaudan temîndu-se să nu rămînă prea în urmă.

— Oh! la, la! mi-e turul mai ceva de încins decît capitala! protestă cavaleristul.

Nemilos, tînărul Gastagnac își îmboldea deja calul, fără să mai asculte jelaniile ordonanței sale.

— Hei, omule, știi cumva unde este ancorată *Frumoasa din Louisiana?* se adresă Floris unui marinar.

Acesta își ridică bereta și păru să facă un mare efort de memorie.

— Aăă... d'a păi îs multi corăbii faine în radă...!

Enervați, Floris și Adrien dădură pinteni cailor și porniră mai departe. Ca să cîștige timp, lăsaseră berlina în paza lui Feodor și a lui Li Kang.

Fără să doarmă, hrănindu-se doar din goana calului, tinerii gentilomi galopaseră zi și noapte vreme de o sută treizeci și patru de ore. În locul lor, oricine altcineva și-ar fi dat duhul de oboseală, însă ei erau plămădiți dintr-un aluat anume. Nerași de cîteva zile, cu obrajii supți și cu cearcăne adînci sub ochi, își păstrau privirea dîrză. Deși murdari ca vai de lume, ținuta mîndră le vădea de la o poștă obîrșia nobilă.

Floris abia dacă lua seama la activitatea febrilă din port. Pe chei forfoteau șaretele. Mateloții cîrpeau niște pînze uriașe, întinse la soare. Floris și Adrien își struneau cu grijă caii ca să nu calce pe ele. Hamalii se cocoșau sub povara sacilor. Cu inima bătînd de emoție, cei doi frați se uitau la numele fiecăreia din corăbiile ancorate la chei.

Sfîntul Ioan, Delfina, Marietta, Sfînta-Barbă, Opalul, Neptun, Tatăl de familie... citeau ei pe prove fără să găsească ceea ce căutau.

Flotila de război și vasele de linie erau ancorate la cheiuri diferite.

— Unde se află Căpitănia portului? întrebă Adrien adresîndu-se unor mateloți care jucau cărți, fără să le pese de interdicția la care erau supuse toate jocurile de noroc.

Necatadicsind să își întoarcă măcar privirea spre el, unul din marinari arătă cu degetul înspre o casă de pe dig. În fața ei se înghesuiau o mulțime da marinari, de soldați și de femei. Floris și Adrien descălecară și intrară în clădire. În vestibul se ciocniră piept în piept cu un ofițer.

— Căpitane, căutăm *Frumoasa din Louisiana*. Ne poți spune unde anume o găsim? întrebă Floris.

Ofițerul rînji și îi trase pe cei doi tineri spre o fereastră.

— Poftim... e acolo... în mijlocul convoiului...

Floris păli. Cu toate pînzele sus, vreo sută de vase se îndepărtau spre larg.

— Ești... ești sigur, căpitane, că *Frumoasa din Louisiana* se află printre acele vase? insistă Adrien.

— Adică ce crezi, domnule, eu nu știu ce spun? Asta-i bună! Și, la urma urmei, dumneata cine ești? se interesă bănuitor ofițerul.

Tinerii gentilomi se prezentară.

Căpitanul se îmbună pe dată și îi conduse în biroul său, spre a discuta în tihnă.

— N-am putea închiria o corvetă[1] cu care să încercăm să îi ajungem din urmă? întrebă Floris.

— În principiu da, dar mai întîi trebuie să aşteptaţi să se schimbe vîntul. Pînă atunci nici un vas nu părăseşte portul, Domnule Marchiz. Ordinele sînt ordine. Marinarii se tem. De cînd sîntem în război cu englezii, corăbiile de linie circulă numai în convoaie escortate de fregate[2]. Viitorul convoi se formează de abia peste şaizeci de zile. Dar ce treabă aveţi cu *Frumoasa din Louisiana*? se miră căpitanul.

Floris şi Adrien se priviră scurt. Omul era simpatic şi binevoitor. Mai bine îi explicau ce anume căutau. În definitiv, exista speranţa ca Baptistine să nu se fi îmbarcat. Căpitanul clătină cu tristeţe din cap.

— Hîm... ştiţi ce anume transportă „Frumoasa"?

— Nu!... răspunseră într-un glas Floris şi Adrien, amintindu-şi de aerul stînjenit al domnului Le Normant.

— He, he, ia priviţi puţin actele! Oh, fiţi pe pace, totul este cît se poate de legal... poftim, avem aici un contract semnat cu... Ministerul Marinei... Pe corabie se află un lot de femei provenite din închisorile şi locurile rău famate ale capitalei, poftim, iată lista...

Floris şi Adrien înşfăcară pergamentul cu mîini tremurînde :

Marie-Anne Fontaine, zisă Croşetă, treizeci şi opt de ani, condamnată pe viaţă. Mai multe omucideri.

Sarah de Visme, zisă Coapsă de aur. Optsprezece ani, intrigantă primejdioasă, depravată. Moravuri scandaloase.

Jeanne Lefèvre, zisă Tonton, hoaţă înfierată cu floarea de crin, desfrînată cum nu se mai poate.

Marie Desmarais, zisă Néné, libertină şi destrăbălată, a intenţionat să se dedea la perversiuni ruşinoase asupra persoanei judecătorului său.

Toinette Genest, zisă Peştişor. Mîncinoasă şi vicioasă pînă în măduva oaselor.

Jeanne Vigneron, zisă Bănuţ, extrem de periculoasă, expertă în otrăvuri şi bani falşi.

---

[1] Corabie rapidă de vînătoare.

[2] Vas cu trei catarge al marinei de război.

Julia de Mengden, zisă Străina, libertină nerușinată, conspiratoare depravată și plină de vicii.

Marie-Françoise Jouy de Lapsy, zisă Petecel, șaptesprezece ani, blasfemiatoare și mînuitoare de șiș.

La Porché, zisă Scroafa, treizeci de ani, înfierată cu multe flori de crin, a retezat cu lama două degete ale celui care o arestase și a dat foc la celula în care a fost închisă.

Marie-Louise Primet, zisă Bébé, libertină și vrăjitoare.

— Ptiu, ce gunoaie, ce mizerie morală! spuse scîrbit ofițerul, luîndu-le înapoi documentul.

Lui Floris i se făcuse părul măciucă. Livid la față, privea năucit în gol. Adrien îi puse mîna pe umăr într-un gest de îmbărbătare.

— Pe lista acestui transport uman figurează și copii sau... domnișoare răpite din Paris?... întrebă Floris cu glas tremurat.

— Ttț! astea sînt bîrfe! Toate fetele expediate să populeze colonia sînt niște pușcăriașe, Domnule marchiz, niște otrepe de care ne descotorosim cu inima ușoară... din partea mea, ducă-se...! rînji ofițerul portului.

— Căpitane, totuși nu am văzut trecut aici numele tinerei domnișoare pe care o căutăm și care știm precis că nu a făcut nici o zi de închisoare! protestă Adrien.

— Ah! spuse căpitanul, aproape decepționat, atunci s-ar putea să figureze printre pasageri? Stați să văd unde am lista lor. Aha, uitați, nu sînt decît trei: Domnul Vieille, chirurg și farmacist care se duce la Noul Orléans, cavalerul Gontrand d'Aubigny și Domnișoara Baptistine Bourguignon!

Floris și Adrien scoaseră un strigăt înăbușit, smulseră lista din mîna ofițerului și o parcurseră febril. Baptistine Bourguignon... Baptistine Bourguignon... Pe Floris îl năpădi o sudoare rece. Așadar, după noaptea lor de dragoste, ca să scape de el, Baptistine își luase într-adevăr lumea în cap. În pofida oricărei logici, Floris nădăjduise să o regăsească... dacă nu spășită, cel puțin cuminți tă.

Adrien simți că i se încețoșează ochii. Scumpa lui surioară refuza pînă și numele de Villeneuve.

— Ah! Acest orgoliu... acest blestemat orgolin al familiei noastre...

Floris și Adrien rătăceau fără țintă pe chei, incapabili să scoată o vorbă. La orizont pînzele corăbiilor se micșorau din ce în ce.

Încercară să plătească multe pungi de aur căpitanului unui vas mic și rapid, însă ofițerul le rîse în nas, ca toți ceilalți marinari de care se milogiseră rînd pe rînd.

— Să urmărim convoiul ? Trebuie să fim nebuni ! Pirații englezi ne-ar ataca cît ai zice pește ! Acesta era răspunsul unanim.

— Așteptați pînă se formează convoiul următor !

Floris era copleșit. Pentru prima dată în viața lui se lovea de ceva imposibil.

Corăbiile plecaseră ducînd cu ele iubirea lui și cu voia Domnului nu aveau să le poată lua urma decît peste două luni încheiate.

— Ce dracu faci aici, Domnule ? bodogăni Floris dînd nas în nas cu Jéodard Castillon care se plimba pe chei.

— Eu nu vorbesc cu dumneata, Domnule, replică țanțoș, Contele Du Rocher.

— Iar eu m-am săturat de dumneata, Domnule ! mîrîi Floris printre dinți, tremurînd de furie și punînd mîna pe mînerul sabiei. Adrien îl apuca de braț.

— Potolește-te, Floris, și fă-i loc să treacă Domnului Du Rocher, portul din Bordeaux aparține tuturor !

— Ah ! calmul dumitale îmi face plăcere, Domnule conte. N-aș putea spune același lucru despre Domnul marchiz ! observă Jéodard salutîndu-l pe Floris care își feri privirea. Era prea de tot.

— Și eu vin tot de la căpitănia portului, continuă Domnul Du Rocher, vom fi deci mai mulți cei care vom pleca cu viitorul convoi pentru... a o regăsi pe domnișoara Baptistine... Bourguignon. Pînă atunci, mai bine v-ați resemna, domnule. Oricum, de-abia ajunși acolo vom vedea cine anume va avea cîștig de cauză !

— Ei bine, Domnule, aflați că data viitoare vă voi spinteca, cu mult deliciu și pentru totdeauna, tună Floris... În așteptarea acelei clipe, nu strică să vă răcoriți nițel gîndurile...

Și Floris se repezi dintr-un salt asupra lui Jéodard. Bietul conte Du Rocher se trezi în apă fără să fi apucat să schițeze măcar un gest de apărare. Cît ai clipi, lumea se strînse grămadă pe mal.

— Oh !.. oh !.... ajutor... Pa... Padin, mă... mă... mă înec... răcnea Jéodard.

Capul lui ba apărea, ba dispărea în valuri. Disperat, valetul își frîngea mîinile.

— Dumnezeule, domnule conte... nu știu să înot ! se smiorcăia el fără să se urnească din loc.

Adrien își dezbrăcă flegmatic tunica.

— Lasă, frățioare... e omul meu... zîmbi Floris, calmat ca prin farmec.

Tînărul gentilom plonjă la țanc ca să-l salveze pe Castillon tocmai cînd acesta se ducea la fund. Îl înșfăcă de guler, dar domnul Du Rocher se zbătea ca un drac. Floris îi trozni cu mare plăcere un pumn zdravăn, apoi înotă liniștit, trăgîndu-l după el spre o scară. Cu ajutorul celor din jur îl urcă pe chei pe Jéodard, care afirma foarte greu.

— Ah ! Domnule... nu știu dacă se cuvine să îți mulțumesc sau... șopti Jéodard deschizînd ochii.

— Mai bine taci din gură... mîrîi Floris, după care își îmbrăcă tunica și, așa cum era, șiroind de apă, o porni spre oraș.

— Fiți bun și iertați-l pe fratele meu, Domnule, rosti blînd Adrien, și binevoiți a-mi răspunde, vă conjur... De unde știați că Domnișoara de Villeneuve se îmbarca la Bordeaux ? Vă prevenise ea ?

— Din păcate nu, Domnule, ofta Jéodard ridicîndu-se ud leoarcă și rezemîndu-se de umărul lui Padin. Gîndește-te și Domnia ta, dacă ar fi venit la mine, la ora asta eram de mult căsătoriți ! Întîmplarea, singură întîmplare m-a ajutat. Am făcut cercetări în împrejurimile castelului meu și la Compiègne. Acolo doi bătrîni comercianți, domnul și doamna Bernachon, au stat de vorbă cu ea cînd a poposit să se odihnească la ei, pe strada Echaudoirs nr. 22. Baptistine le-a mărturisit că o prietenă îi oferise bani, o concesiune în colonii și călătoria pînă în Louisiana...

— Vă mulțumesc, domnule... sînteți un om de o-noare! spuse Adrien strîngînd mîna lui Jéodard.

— Eh! încerc, domnule,... încerc...

Adrien îl salută pentru a doua oară și, grăbind pasul, își prinse fratele din urmă. Tinerii gentilomi se instalară la un han, unde închiriară două camere cu vedere spre mare. Rămași să escorteze berlina bătrînilor slujitori, Feodor și Li Kang îi ajunseră abia a doua zi din urmă pe tinerii lor stăpîni. Puși la curent cu ultimele evenimente, Grégoire și Elisa își smulseră părul din cap dar afirmară sus și tare că la nevoie vor merge „pînă în fundul iadului" și că „nu aveau să scape de ei așa ușor!"

Cît despre cazac și chinez, nici nu se punea problema rămînerii lor.

Floris nu era deprins să lenevească. Inactivitatea îl apăsa. În fiece dimineață își făcea drum pînă la Căpitănie pentru a se informa asupra plecărilor. Precaut ca întotdeauna, Adrien profită de acel nesperat răgaz pentru a comanda să îi fie aduși cîțiva saci doldora de pistoli, bineînțeles fără știrea lui Floris. Fratele său vedea negru înaintea ochilor doar cînd auzea de aurul regelui. Tînărul conte de Villeneuvve îi scrisese totuși regelui pentru a-l înștiința că erau nevoiți să părăsească Franța pentru o vreme. De bună seamă, Adrien nu avea de unde ști că Ernaudan de Gastagnac îl informa zilnic pe suveran de fiece mișcare a celor doi frați.

Plictisindu-se, Floris se plimba ceasuri în șir. Într-o seară, se întîlni cu cavaleristul pe dig. Se duelară de două ori, fără prea mare tragere de inimă și fără urmări serioase. Floris îl răni pe Ernaudan în coapsă, iar acesta îi scrijeli umărul. Mărinimos, Floris îl evita în schimba pe Jéodard. În sfîrșit, într-o bună dimineață, la revărsat de zori, căpitanul portului sosi în grabă la han și îi trezi pe cei doi frați: se pregătea un nou convoi pentru „colonie". Dacă vîntul rămînea prielnic, urma să pornească la 1 iulie. Floris se posomorî: încă opt zile de așteptare! Răbdarea nu-l dăduse niciodată afară din casă. Rezemat de pervazul ferestrei, visa sub clar de lună, cu ochii la oceanul care îi răpise iubita purtînd pe valurile lui *Frumoasa din Louisiana*.

Adrien se înfioră, cu inima săgetată de o sumbră presimțire. O știa pe Baptistine în primejdie de moarte, dar nu îi suflase o vorbă lui Floris, ca să nu îl îngrijoreze zadarnic. De pe lista ocnașelor, un nume, unul singur îi sărise în ochi cu litere de foc : „Julia Mengden... Julia Mengden... zisă Străina....'. Pe lume nu puteau exista două femei cu același nume. Cu siguranță era vorba de aceeași ființă mîrșavă care le pricinuise atîtea nenorociri[1]. Soarta voise ca Baptistine să se fi îmbarcat tocmai pe corabia pe care se afla dușmana lor de moarte... Le separa doar o punte subțire de lemn.

O stea căzătoare traversă bolta cerească. Floris zîmbi, brusc încrezător în viață.

— Oh ! te voi urmări, dragostea mea... și mă vei ierta !

Ochii lui verzi străluceau în întuneric. Adrien își plecă bărbia în piept :

— Vom regăsi-o oare vreodată pe frumoasa din Louisiana ?

---

[1] A se vedea *Floris, cavalerul de Petersburg.*

PARTEA A TREIA

ÎN CĂUTAREA DRAGOSTEI

CAPITOLUL XXVI

— Liniște mateloți ! Ridicați vela mare !

— Legați strîns vela mică !

— Desfășurați gabierii ! poruncea cu glas calm și puternic secundul corăbiei. Reverberate de vele, comenzile lui erau preluate de către ofițerii de cart în jargonul mateloților bretoni și flamanzi.

— Bună ziua, Domnule Le Gallic ! spuse vesel Baptistine ivindu-se cu George-Albert pe puntea din spate a *Frumoasei din Louisiana.*

— Oh ! v-ați și trezit ? Sluga voastră, domnișoară ! răspunse ofițerul scoțîndu-și politicos tricornul, după care se întoarse pe dată înspre marinari pentru a mai da cîteva comenzi.

— Liniștiți mateloți !

George-Albert și Baptistine se priviră cu coada ochiului. Să obții liniștea pe o navă în largul mării era un pariu imposibil de cîștigat.

— Fiecare să își ocupe locul pe catarge și pe vergi !

— Atenție, armarea cabestanului !

Baptistine zîmbea, amuzată de toate acele manevre. Rizînd și cîntînd, marinarii se cățărau desculți pe vergi pînă-n vîrful catargelor.

O briză plăcută umfla pînzele. Traversarea se anunța excelentă. Se aflau încă în golful Gascogne, renumit pentru valurile lui frontale care cutremurau răutăcios corăbiile. Vremea se arăta însă minunată, semn că traversarea avea să fie calmă.

— Cîrmaci, ține-o tot spre vest—sud—vest, cît mai aproape de tribord ! adăugă domnul Le Gallic punîndu-și tricornul tivit cu fir de aur peste peruca albă.

— Iertare, domnișoară Bourguignon, dar manevrele nu puteau adăsta... reluă amabil ofițerul, privind-o pe Baptistine cu ostentativă admirație.

— Oh ! dar vă rog, Domnule, pentru mine a fost pasionant să vă ascult dînd toate aceste comenzi total necunoscute mie ! răspunse Baptistine alintîndu-se.

În tot lungul vieții sale, petrecută la Saint-Malo ori în porturile din Isles-sous-le Vent, lui Le Gallic nu-i mai fusese dat vreodată să întîlnească o fată atît de nepămîntesc de frumoasă. Ca și ceilalți pasageri, presimțea că prezența la bord a acelei superbe călătoare, însoțită, în pofida etichetei, nu de o doamnă de companie, ci de un maimuțoi care cucerise de-acum întreg echipajul cu șolticăriile lui, ascundea o taină. Le Gallic nu era departe de a bănui că Baptistine era de fapt o prințesă cu adevărata identitate ascunsă sub un nume de împrumut.

Cu mișcări lenețe, studiate, Baptistine începu să își facă vînt cu evantaiul. Încă nu se putea dezbăra de obiceiurile deprinse la curte. Privirilor înflăcărate ale secundului le răspunse cu un zîmbet cochet. Ca întotdeauna, ocheadele bărbaților o înfiorau plăcut.

Le Gallic era un voinic de vreo douăzeci și opt de ani, cu fălci pătrate și priviri pătrunzătoare, de bărbat obișnuit să hălăduiască pe mare de la frageda vîrstă de zece ani.

„Drace, parcă văd că o să am parte de o călătorie agitată. Copila asta smintită n-are astîmpăr ! O să am de lucru, nu glumă. Și ce s-o fi făcînd bietul meu stăpîn fără mine ?" își spuse George-Albert agățîndu-se de catargul artimon ca să privească întinderea de smarald. La nord-vest se zărea o fîșie întunecată. Era pămîntul Franței. George-Albert nu avea cum ghici că în aceeași clipă Floris turba de furie, pe cheiul din Bordeaux.

— Ați dormit bine, Domnișoară, în această primă noapte pe mare ? întrebă Le Gallic.

— Mulțumesc, domnule, am o cabină mică, dar foarte agreabilă. Cu toate că auzisem o groază de povești despre răul de mare, eu una m-am simțit mai bine decît oricînd, ca și George-Albert de altfel ! Cînd se

crăpa de ziuă, la fereastra mea a poposit o pasăre mare și albă. M-a trezit bătînd cu ciocul în cercevea și i-am dat un biscuit ! spuse rîzînd Baptistine.

— Vai de mine, Domnișoară ! Sper că nu v-ați culcat cu hubloul deschis ? exclamă speriat Le Gallic.

— Ba bine că nu, și de ce, mă rog, nu trebuia ? întrebă într-o doară Baptistine.

— Slavă Domnului că n-ați pățit nimic rău. Se poate una ca asta, Domnișoară ? Noaptea pe mare este plină de primejdii pentru cel care doarme. Trebuie să te fereci zdravăn în cabină, ca să nu poată pătrunde înăuntru „Duhul rău", altminteri poți paraliza ori, mai rău, dacă ploaia îți udă veșmintele, te umpli de viermi și de cîte și mai cîte alte necazuri ! adăugă Le Gallic, superstițios ca toți marinarii bretoni, chiar dacă fusese avansat ofițer.

Baptistine făcu ochii mari. George-Albert se înfioră, profund dezgustat.

— V-ar face plăcere, Domnișoară, să vizitați *Frumoasa din Louisiana ?*

— Oh ! da, desigur, domnule !

De îndată Baptistine își rezemă grațios degetele de mîneca uniformei vișinii, brodate cu negru și auriu, semn că deși Le Gallic era ofițer al marinei comerciale, se afla totuși în subordinea Majestății Sale.

Secundul o îndrumă atent pe tînăra fată în spre scărița ce ducea la dunetă. Treptele înguste se urcau destul de anevoios. Baptistine se felicită că în acea dimineață se îmbrăcase cu o jachetă simplă de culoare corai și o fustă cu „cosulețe" mici.

Le Gallic profită de locul strîmt ca să o ia pe Baptistien de mînă și să o ajute să suie.

„Ce ofițer fermecător ! Ador corăbiile, marina și marinarii !" își spuse Baptistine cercetîndu-și cavalerul pe sub gene. „Ah, ce bine că am plecat !"

Tînăra fată ajunse sus pe dunetă. Amețită de aerul tare al largului, respira cu nesaț libertatea. Se apleca peste basorelieful de la pupă ca să privească vîrtejul înspumat, stîrnit de alunecarea corăbiei, și se clătină, speriată de înălțimea vertiginoasă la care nu se așteptase.

— Sprijiniți-vă de mine, Domnișoară, puntea este înclinată, șopti Le Gallic, strîngînd-o la piept. *Frumoasa*

din Louisiana este o corabie pe care încap o mie de butoaie și ne aflăm în punctul ei cel mai înalt, la patruzeci de picioare [1] deasupra oceanului, iar carena se afundă în apă douăzeci și opt de picioare... [2]

Baptistine îl asculta cu cea mai mare atenție. Ofițerul își drese glasul, din ce în ce mai tulburat de prezența ei. Aerul de mare părea într-adevăr să îi fi prins bine tinerei fete. Niciodată nu fusese mai frumoasă. Ochii în care se oglindea luciul oceanului scînteiau, mai albaștri ca oricînd. Tenul trandafiriu se arăta înviorat de stropii sărați de spumă, iar pletele lungi aurite, legate pe ceafă cu o panglică, fluturau în vînt. Baptistine nu avea nici regrete, nici remușcări. Se felicita pentru festa pe care le-o jucase lui Floris și regelui. Totul se petrecuse cu uimitoare repeziciune. Jeanne-Antoinette se dovedise deosebit de bună și înțelegătoare. Baptistine nu se mira de ușurința cu care prietena ei, prea fericită să îl păstreze pe rege doar pentru sine, îi dăruise o parte din garderoba ei și frumușica sumă de zece mii de livre pentru drum. De asemenea îi înmînase o scrisoare către căpitanul acelui vas și un zapis care o făcea stăpîna unei plantații de indigo cu patruzeci de sclavi și a unei agenții comerciale din Noul Orléans. Baptistine de Villeneuve-Caramey nu mai exista, fusese alungată de Domnișoara Bourguigon care părăsise Franța mîndră și fericită, cu punga bine garnisită.

„După ce mă voi instala, de una singură, liberă sau poate măritată cu cine îmi va plăcea, voi trimite o corabie care să mi-o aducă într-ascuns pe Elisa!" se gîndi Baptistine, de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume.

— ...și patruzeci de guri de foc; baterii de tunuri de 18, în primul rînd și, în al doilea rînd, piese de 12; după cum vă puteți da seama, Domnișoară, onoarea voastră este bine apărată... continua să explice Le Gallic din ce în ce mai sigur de sine. Baptistine tresări. Cufundată în propriile-i planuri, nu prea urmărise explicațiile.

— Hîm... dar... nu ne aflăm pe o corabie comercială? întrebă ea cu naivitate.

Le Gallic zîmbi superior.

---

[1] Circa 14 metri.
[2] Circa 8 metri.

— Într-adevăr, Domnișoară, *Frumoasa* transportă mărfuri, dar de cîțiva ani încoace, orice corabie este înarmată și pregătită pentru eventualitatea unei lupte. Priviți convoiul nostru, Domnișoară... trăncănea Le Gallic. Nespus de mîndru că avea ocazia să își etaleze cunoștințele, îi arăta cu degetul toate corăbiile care îi înconjurau... Iată, *Albina și Aventura*, deși tot „comerciale", sînt echipate cu treizeci de guri de foc și cu arme. În schimb, *Mareșalul d'Estrése, Medeea și Prea-Iubitul* sînt chiar vase de război de mîna întîi, cu o sută douăzeci de tunuri și un echipaj de opt sute de oameni. În urma lor vin fregatele, galiotele și două brigantine mai mici, pentru traversări. „Marfarele" noastre sînt bine escortate și apărate. Pe cinstea mea, Domnișoară, navele Majestății Sale Regele Ludovic al XV-lea nu riscă nimic din partea corsarilor inamici.

— Ce lecție magistrală, Domnule ! exclamă Baptistine sincer interesată și mai tulburată decît ar fi vrut la auzul numelui Prea-Iubitului.

„Inimioară... Inimioară..." părea să șoptească briza.

Furioasă, Baptistine fu cît pe ce să își astupe urechile. Privirea îi rătăcea pe oceanul al cărui verde strălucitor îi reamintea dureros de o anume privire trufașă.

Suprafața de-abia încrețită a apei se tulbură brusc. Berbeci de spumă se frămîntau la orizont. Silueta zveltă a navei vopsită în roșu, negru, albastru și auriu purta vesel vele albe, umflate, care dansau în același ritm cu catargele.

„Zîna mea... bobocelul meu de trandafir, iartă-mă !" fosneau pînzele.

Privirea Baptistinei se înăspri. Nu, niciodată ! Niciodată nu avea să îl poată ierta pe Floris pentru cruzimea lui... Într-o bună zi avea să i-o plătească... Avea să se răzbune...

— Brațul vostru, Domnișoară. Cu permisiunea voastră, vom coborî în salon. Vîntul se răcește și mă tem să nu vă îmbolnăviți. Cred că sîntem așteptați la dejun în sufrageria care se află chiar sub noi. După aceea, dacă doriți, vom străbate împrună *Frumoasa din Louisiana* de la pupă pînă la provă. În sfîrșit, dacă-mi îngăduiți să v-o spun, Domnișoară, de aici înainte Frumoasa de pe acest vas... sînteți dumneavoastră !

Nici că se putea compliment mai galant. Baptistine își spuse că acel marinar s-ar fi putut simți în largul lui chiar și la Versailles, unde asemenea măiestrie întorsături de frază nu l-ar fi făcut de rușine, dimpotrivă.

Un tangaj puternic veni la țanc în ajutorul lui Le Gallic. Baptistine se clătină, își pierdu echilibrul pe scăriţa dunetei și se agăță de umărul ofițerului care i-o luase înainte ca să-i deschidă drum. Le Gallic se întoarse de îndată ca s-o prindă. Aflat cu o treaptă mai jos decît ea, ochii lor se întîlniră la aceeași înălțime. Sub uniforma strînsă pe trup a ofițerului, tînăra fată simțea pieptul larg și brațele mușchiuloase.

„Poate că nu se cade!" oftă Baptistine incapabilă să se împotrivească tangajului care o lipea de pieptul marinarului.

O gură sărată îi atinse buzele. Era plăcută, caldă și umedă. Baptistine se simțea sfîrșită, toropită, cu inima goală și sufletul pustiu. În clipa aceea nu mai știa cum o cheamă, nici unde anume se află.

— Sînt nespus de bucuros să vă salut, domnișoară Bourguignon! Ah! Le Gallic vă arată corabia noastră! exclamă căpitanul Robineau la intrarea Baptistinei și a secundului în sufragerie.

Baptistine era cam palidă. Le Gallic cam îmbujorat.

— Bună seara... căpitane... bîigui cu greu Baptistine care se simțea din ce în ce mai „ciudat".

George-Albert, care se instalase de mult la masă, aruncă o privire perspicace tinerei sale prietene, apoi atacă filozofic o cană de cidru și o bucată de pastramă deja rîncedă. Rafinatul animăluț se strîmbă îngreţoșat. Hrana aceea nu-i spunea nimic. Cerul gurii sale, atît de delicate, era obișnuit cu bucate mai de soi. Era evident că George-Albert detesta marinăria, preferînd bucătăria Elisei.

Le Gallic se grăbi să îi ofere Baptistinei un castronel de supă de fasole pregătită cu mult înainte de răsăritul soarelui de către șeful bucătar. Baptistine încercă să rontăie și un biscuit, dar se lăsă curînd păgubașă. Nu se simțea de loc în apele ei.

— Întrucît Doamna Le Normant mi-a făcut onoarea să vă dea în grija mea, dacă aveți nevoie de orice ar fi,

domnișoară Bourguingnon, nu pregetați să vă adresați lui Le Gallic. Secundul meu se află aici pentru a vă satisface cele mai mici dorințe ! continuă amabil căpitanul Robineau.

„Nici că se putea s-o nimerască mai bine !" mormăi George-Albert, lipăind foarte puțin elegant din străchinuța lui.

Baptistine zîmbi domnului Vieille, un bărbat foarte simpatic de vreo cincizeci de ani. În schimb, simți o instinctivă aversiune pentru Gontrand d'Aubingny. Frumos ca o femeie, cavalerul își petrecea vremea admirîndu-se ca într-o oglindă în luciul cupei lui de metal. Își aranja peruca, ba o umfla, ba o neteza, verifica întruna dacă mîinile îi sînt îndeajuns de albe și mătăsoase, își mușca buzele ca să pară mai roșii.

— Oare cînd vom ajunge la destinație, căpitane Robineau ? întrebă Domnul Vieille muindu-și pîinea în supă.

— Ha ! Ha ! Ha ! Nu există pasager care să nu îmi pună această întrebare după nici douăzeci de ceasuri petrecute la bord. Ruta noastră este imuabilă, domnule chirurg. Convoiul coboară prin golful Gascogne pînă în largul capului Finisterre ![1] Apoi vom trece pe la vest de insulele Canare spre a ieși în întîmpinarea alizeelor care vor împinge corăbiile noastre pînă la Fort-royal[2], înspre nord-est, unde vom face escală. De acolo vom urca în golful Mexic spre gurile Mississippi-ului, oprindu-ne la Noul Orléans. În total nouăzeci de zile. Iată-vă lămurit, domnule, spuse căpitanul Robineau cu un zîmbet șiret.

Baptistine nu se putu abține să nu caște. Se simțea din ce în ce mai rău. Îi era perfect egal pe unde vor trece. Stomacul i se întorcea dureros pe dos, refuzînd orice fel de hrană.

— Într-o atît de agreabilă tovărășie, călătoria ne va părea cu siguranță scurtă, susură cavalerul d'Aubigny fluturîndu-și cochet manșetele și aruncînd o privire tandră înspre Le Gallic.

---

[1] Promontoriu nord-vestic al Spaniei.
[2] În prezent, Fort-de-France.

Baptistine crezu că nu văzuse bine. Se sufocă și enervată se ridică de la masă. Bărbați săriră în picioare, salutînd-o cu adîncă plecăciune. Le Gallic ceru din ochi permisiunea căpitanului său și se luă după Baptistine, urmat îndeaproape de George-Albert care se îndopase destul. Ofițerul o ajunse din urmă cît ai clipi.

— Chiar sub pupa unde ne găsim acum, se află Sfînta Barbă... Acolo stau depozitate armele mobile, puștile, topoarele și măciucile, dimpreună cu butoaiele de pulbere. V-ar place să coborîți, să vedeți, Domnișoară ?

— Hm... mai tîrziu... domnule Le Gallic, deocamdată... prefer să rămîn la aer... bîigui Baptistine respirînd cu nesaț briza sărată și răcoroasă.

Hula legăna ritmic *Frumoasa din Louisiana* și celelalte corăbii care o încadrau. Sub tălpile Baptistinei puntea părea că se prăvale în gol suind apoi din nou pe creasta valurilor. Observînd că mateloții își vedeau liniștiți de ale lor, fără să se sinchisească de acel balans, Baptistine, care era foarte curajoasă, nu suflă o vorbă lui Le Gallic și continuă să viziteze vasul la brațul acestuia, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Mateloții spălau punțile cu apă de mare. Tînăra fată își ridică poalele fustei. Fiecare mișcare o plătea scump. Pășea anevoie, în capul pieptului i se pusese parcă o greutate, brațele îi erau de plumb și simțea o apăsare pe inimă. Marinarii cu plete lungi, legate pe ceafă, o salutau prietenos ridicîndu-și bonetele ţuguiate trase pînă peste urechi. Recrutați din Brest, Lorient, Paimpol sau Anvers, acei bărbați se purtau simplu și amical, ca toți oamenii mării. Purtau cămășoaie largi, încrețite în jurul gîtului cu un șiret, și pantaloni scurți pînă la genunchi, care le dezgoleau picioarele păroase, desculțe, cu degetele noduroase. Neobișnuită cu acea semigoliciune pe care educația primită de la pension o interzicea, Baptistine se simțea un pic stînjenită. Unii dintre ofițerii de cart purtau veste foarte decoltate, încinse la brîu cu eșarfe dungate din lînă și erau încălțați cu saboți de lemn, semn distinctiv al rangului lor.

Baptistine fusese totdeauna convinsă că mateloții trudeau ca într-un stup, de aceea i se părea că liota aceea de oameni de pe corăbii lenevea de-a dreptul. Surprinsă îi împărtăși impresiile însoțitorului ei. Le Gallic zîmbi :

— Într-adevăr, Domnișoară, odată manevrele terminate, oamenii noștri nu mai au mare lucru de făcut, ceea ce uneori devine o adevărată problemă, pentru că se plictisesc și încep să se gîndească la năzbîtii ! spuse ofițerul pe care îi arăta Baptistinei catargul cel mare, pompele și corpul de gardă unde cîțiva soldați jucau zaruri.

— Dar... acum nu este furtună ? întrebă timid Baptistine.

Le Gallic pufni în rîs. Baptistine îl privi nedumerită, și puțin vexată.

— Furtună !... Oh, nu ! Vă rog să mă iertați, Domnișoară ! Deocamdată sîntem împinși din spate de un vînt ușor, cum nu se poate mai prielnic ! Pe Dumnezeul meu, Domnișoară, o furtună pe Atlantic poate să însemne valuri cît casa, înalte de o sută cincizeci de picioare, și hăuri care te împing în abis. La fiecare val gîndești că ți-a sunat ceasul... dar nu vreau să vă sperii... noi n-o să pățim așa ceva...

Baptistine se înfioră. O luase dintr-odată cu frig, deși soarele era deja fierbinte.

— Săriți, hoțul, derbedeul, trădătorul ! Vinul cel bun al căpitanului... !

Dinspre pravă răzbăteau răcnete furioase.

Uluită, Baptistine îl văzu pe bucătar cum țîșnește din bucătărie cu ditamai cuțitoiul în mînă, urmărindu-l pe... George-Albert. După prostul său obicei, acesta tocmai șterpelise un clondir.

Baptistine se aplecă să își certe prietenul și să îl oblige să restituie bunul furat. Pe mateloți, acel neașteptat spectacol îi încînta. Unii dintre ei își scoaseră trabucele de sub bonete și începură să pufăie. Ofensat, George-Albert se refugiase într-o tăcere țîfnoasă.

Baptistine deabia se mai tîra pe urmele neobositului Le Gallic, care continua să îi descrie în cele mai mici detalii cabestanul, trinca, zburătorul, apoi rîndunicile. Baptistine își dădu capul pe spate. Norii albi dansau în jurul catargului mic. Un grup de mateloți așezați lîngă cabestan se despăducheau reciproc.

— Ţinteşte-Braţ, rînduieşte aceşti scripeţi la tine, în groapa cu lei ![1] porunci sec le Gallic, mîndru că avea prilejul să îşi arate autoritatea în faţa Baptistinei.

Era însă inutil. Tînăra fată nu se mai simţea în stare să admire nimic. Le Gallic o trase înspre corpul de gardă şi prima baterie. Vreo zece mateloţi lustruiau într-o doară „piesele". Baptistine se opri brusc. I se păruse că aude nişte gemete. Tînăra fată îl privi pe Le Gallic. Acesta părea să nu fi remarcat nimic. Foarte pătruns de rolul lui de ghid, nu omitea nimic, nici un singur amănunt. Împleticindu-se, Baptistine vizită magazia cu vele de schimb, magazia de pîine, dormitorul cu hamace al mateloţilor, şanţul cu cabluri. Totul mirosea a transpiraţie şi a gudron. Tînăra fată traversă pasarele şi coridoare. La fiece suiş sau coborîş Le Gallic se repezea să o ajute ridicînd-o de mijloc.

Mîinile puternice ale ofiţerului o stîngeau mai tare decît ar fi fost necesar, atingîndu-i în treacăt sînii. Dar Baptistine deabia dacă se mai ţinea pe picioare. Pe măsură ce se afundau în măruntaiele *Frumoasei din Louisiana*, respira tot mai greu. Epuizată, se lăsă să cadă pe un tun al bateriei a doua.

— Gunoaielor !... Nemernicilor... Piaptănă-c... O să vi le tăiem...

De data asta, Baptistine era sigură că nu i se mai năzărise şi că nu-i vîjîiau urechile. De undeva de dedesubt răzbăteau lovituri puternice în pereţi şi răcnete furioase. Nu mai încăpea nici o îndoială : erau voci de femei. Foarte stînjenit de privirea întrebătoare a Baptistinei, Le Gallic se precipită să şoptească un ordin soldaţilor de planton.

— Dar Domnule... ce... ce-i cu aceste zgomote... ? murmură intrigată Baptistine.

— Oh, nu care cumva să vă speriaţi, Domnişoară... transportăm un lot de prizoniere... un convoi de borfaşe pe care din nefericire l-am preluat de la alţii, dar... nu vă temeţi, Domnişoară... tocmai am dat poruncă fermă ca toate aceste hoaţe însemnate cu floarea de crin să nu fie în nici un caz scoase din cală, spre a nu jigni privirea unei domnişoare de rangul vostru ! răspunse Le Gallic cutezînd să sărute mîna Baptistinei.

---

[1] Loc rezervat marinarilor de cart.

Zbieretele se înteţeau. Baptistinei i se păru chiar că aude un şuierat de bici. George-Albert, care se luase pe urma soldaţilor, urcă înapoi din străfundurile calei. Cu ochii holbaţi de groază mormăia cuvinte fără şir, îşi lovea urechile, îşi smulgea părul de pe cap, îşi scotea şi îşi punea la loc micul tricorn, pe scurt, acel animăluţ superior părea să fie pradă celei mai vii emoţii. Vroia să atragă atenţia Baptistinei, dar ea în îndepărtă cu mîna

— Domnule Le Gallic... eu... gă... găsesc că e ruşinos... ! dădu să protesteze Baptistine ridicîndu-se de jos tocmai în clipa cînd *Frumoasa din Louisiana* urca pe creasta unui val. Coca sui şi apoi coborî cu o încetineală de nesuportat. Cuvintele amuţiră pe buzele brusc golite de sînge ale tinerei fete. Cu obrazul ca de ceară, surîse absent şi se prăbuşi inertă, ca o păpuşă de cîrpă, la pieptul marinarului. George-Albert scoase un strigăt de groază. Le Gallic o prinse în braţe şi urcă cu preţioasa-i povară înspre dunetă.

CAPITOLUL XXVII

O mînă nemaipomenită de blîndă ştergea întruna fruntea Baptistinei cu un burete muiat în oţet. Tînăra fată iubea acele degete care o puneau în contact cu lumea exterioară şi se străduiau să o sileaască să înghită din timp în timp cîte o linguriţă de rachiu ori de supă. Numai că ea refuza totul — cel mai neînsemnat miros îi întorcea stomacul pe dos. Măcinată de febră, zăcea într-o stare de totală năuceală. Ameţită şi neputincioasă ca un prunc nou născut, aiurea pe cuşeta ei îngustă şi nu îşi dorea decît să moară. Perdelele cabinei fiind trase, nu ştia dacă este zi sau noapte şi nici nu avea putere să deschidă pleoapele.

Ca printr-o ceaţă deasă, îşi amintea că „mîna" îi scosese toate veşmintele şi o frecase cu un lichid răcoritor. Îi plăcea acea senzaţie, mormăia ceva de neînţeles printre dinţii încleştaţi şi se afundă iarăşi într-un somn adînc. Uneori creierul ei surexcitat delira. Se credea la Versailles cu regele şi refuza cu încăpăţînare supa lui de „picior de lemn", ori era convinsă că se afla în camera

ei de la Mortefontaine, unde o închisese Floris. Țipa, plîngea, blestema, încerca să muște „mîna", convinsă fiind că aparținea ființei pe care o ura cel mai mult pe lume. Ochii verzi o urmăreau clipă de clipă în acel delir, oricît s-ar fi străduit să scape de ei.

„Favorită... Ludovic... Floris... Floris... de ce... nu... niciodată... să-l fac să sufere... să mă răzbun..."

Gura uscată șoptea vorbe fără șir și trupul i se răsucea spre „mîna" blîndă și răcoroasă care lipea o lămîie de buzele ei înfierbîntate. Apoi necunoscutul înger păzitor o întorcea pe o parte, îi punea pe tîmple prișnițe calmante cu ierburi fierte pînă ce Baptistine adormea zgîlțîită de frisoane, cu părul de pe ceafă ud leoarcă, cu trupul legănat de ritmul egal al huilei și cu capul vuind de tropotul unui galop drăcesc.

„Mi-e foame... mi-e foame... mi-e foame..." se pomeni murmurînd Baptistine. Deschise ochii care n-o mai dureau. Lîngă ea o mică veioză pîlpîia cu luciri trandafirii, semn că era noapte. Prin hubloul întredeschis se strecura o rază de lună. Baptistine se ridică în capul oaselor. Se simțea ciudat de bine, doar nițel cam obosită. Spre adînca ei mirare băgă de seamă că era complet goală sub cearșaf. Abia atunci își aminti că zăcuse pradă bolii.

— George-Albert... George-Albert... strigă ea încetișor.

În loc de răspuns se auzi un sforăit sonor. George-Albert dormea fericit pe o pernă, strîngînd la piept o sticlă de Malaga din care supsese și ultima picătură. Micuțul maimuțoi, suferind pasă-mi-te de aceeași boală ca și tînara lui stăpînă, găsise remediul potrivit lui.

Baptistine își cunoștea prietenul. Știa prea bine că nu era chip să îl trezești după ce trăsese la măsea. Hotărîtă să se scoale din pat, dădu la o parte cearșafurile dar în aceeași clipă se vîrî înapoi în așternut. Cineva tocmai întredeschidea ușa cabinei.

— Ah ! știam eu că o să vă simțiți mai bine. Domnișoară, șopti Le Gallic. Marea s-a liniștit. V-am adus ceva de mîncare. V-a trecut, nu-i așa ?

— Da, mulțumesc, Domnule, cred că m-am vindecat. Dar ce-am avut ? întrebă Baptistine trăgîndu-și pudic pînă sub bărbie cearșaful, ca să își ascundă pieptul gol.

Observîndu-i gestul, Le Gallic schiță un surîs ironic.

„Ce tupeu îngrozitor au marinarii ăștia, de parcă totul le-ar fi îngăduit din clipa cînd pășești pe puntea blestematelor lor corăbii !" gîndi Baptistine nedreptățindu-l evident pe bietul ofițer și îl privi de sus cu răceală, ridicîndu-și indignată sprîncenele. De fel impresionat, Le Gallic se aplecă să așeze tava cu mîncare pe genunchii tinerei fete. Acesteia i se păru că mîinile marinarului întîrzie mai mult decît s-ar fi cuvenit pe cearșaful ei.

— O nimica toată, Domnișoară. O banală criză. Noi numim asta „febra corăbiilor". Se întîmplă foarte des ca prima rafală de vînt mai puternică să le vină de hac persoanelor neobișnuite cu hula oceanică. O să vă căliți Domnișoară. Nu trebuie să vă fie rușine, cu siguranță știți că însuși Cicero a preferat moartea răului de mare, punîndu-se la dispoziția ucigașului său.

„După toate, toate, mai face și pe nebunul cu erudiția lui !" se enervă Baptistine care nu auzise în viața ei de acel necunoscut pe nume Cicero. Îl privi posomorîtă. Dinspre tavă o aromă îmbietoare urca spre nările ei. Își muie degetul în supă. Era într-adevăr delicioasă. Fără să mai acorde vreo atenție musafirului ei și fără să îl poftească să ia loc, se apucă să mănînce cu poftă. Le Gallic nu părea de fel stînjenit. Stătea drept în fața ei, cu brațele încrucișate, masiv și zîmbitor.

— V-am pus în farfurie pastramă de vacă cu măsline, două rodii și acest vin de Malvoisie. Beți cîteva înghițituri, Domnișoară, este un remediu suveran ! o sfătui ei amabil, fără să se clintească din fața ei.

Dacă George-Albert ar fi fost în stare să îl audă, n-ar fi putut decît să aplaude o atare recomandare.

— Am zăcut multă vreme, Domnule ? întrebă Baptistine cu gura plină.

— Trei zile și trei nopți, Domnișoară !

— Ah, da ? Cît e ceasul acum ?

— E trecut de miezul nopții, Domnișoară. Vîntul a scăzut, convoiul nostru se află „în pană"[1], și m-am gîndit pe dată că o să vă reveniți!

Baptistine nici măcar nu catadicsi să răspundă cu un zîmbet amabil.

— Desigur că trebuie să îi mulțumesc chirurgului, Domnul Vieille. Îi rămîn îndatorată pentru cît de bine m-a îngrijit, spuse Baptistine într-o doară.

— Nu e cazul, Domnișoară, Domnul Vieille, Domnul d'Aubigny și George-Albert al vostru au fost încă mai bolnavi decît domnia voastră și cum nu avem cameristă la bord, am avut onoarea să fiu sluga voastră și să mă ocup de dumneavoastră între două carturi! spuse Le Gallic însoțindu-și cuvintele cu o plecăciune adîncă.

Baptistine rămase cu gura căscată de uimire. Descoperea stupefiată două adevăruri: bretonul o dezbrăcase pînă la piele și „mîna" tămăduitoare fusese tot a lui. Așadar îi văzuse tot trupul! Poate chiar abuzase de el? Le Gallic înfruntă semeț privirea bănuitoare a Baptistinei.

— Asta-i prea de tot! Nu mai poți avea încredere în nimeni în ziua de azi! protestă Baptistine, ferm hotărîtă să se poarte urît cu el.

— Un marinar în largul mării nu este niciodată cu adevărat bărbat, Domnișoară! Chiar dacă privirilor sale i se arată cea mai frumoasă priveliște de pe lume, va aștepta să ajungă în port spre a redeveni o ființă omenească, și abia atunci va profita! rosti ironic Le Gallic întorcîndu-se pe călcîie cu intenția de a se retrage.

Baptistine știa că ar fi trebuit să se facă foc și pară la auzul unei asemenea insolențe, dar, ca de obicei, reacționă imprevizibil. Privi o clipă umerii și ceafa lui Le Gallic și un hohot de rîs zglobiu inundă cabina. George-Albert se foi pe pernuța lui.

— Ssst! Domnișoară, o să-i treziți pe ceilalți pasageri care dorm alături! șopti Le Gallic ducînd un deget la buze.

Schiță un pas înapoi, neștiind nici el prea bine cum să se comporte cu Baptistine. Era vizibil că atitudinea cochetei îl cam descumpănise. Baptistine era încîntată.

---

[1] Fără vînt.

„Seamănă leit cu Jéodard cînd îl certam !" își spuse ea privindu-i obrazul simpatic cu trăsături sincere, dintr-o bucată.

— Doamne, ce îngozitor, l-am uitat ! rosti Baptistine cu glas tare ducîndu-și disperată mîna la frunte.

— Vă este iarăși rău, Domnișoară ? murmură Le Gallic speriat, precipitîndu-se să îi ia platoul de pe genunchi.

Baptistine făcu o hii mari, luîndu-l ca martor pe Le Gallic :

— Cum de-am putut face una ca asta ? Oh ! Ce încurcătură ! Cînd te gîndești că bietul Jéodard încă mă mai așteaptă ! oftă Baptistine, sincer întristată, plesnind cearșaful cu palmele. Le Gallic clătină din cap. Febra blestemată o cuprindea din nou pe domnișoara Bourguignon. Baptistine nu pricepea nici în ruptul capului cum de, în graba ei de a fugi de rege și mai ales de Floris, nu se gîndise să caute adăpost la logodnicul său care ar fi putut să o ajute, la nevoie chiar să o salveze. Le Gallic îi puse mîna pe frunte. Baptistine nu mai avea febră. Îi luă pulsul care, poate tocmai din pricină că el o atinsese, bătea ceva mai repede decît s-ar fi cuvenit. Baptistine simți că dorea nebunește ca „Mîna" care o îngrijise să îi mîngîie drăgăstos trupul. Tulburat, tînărul ofițer suflă în lumînare cu intenția de a o lăsa pe Baptistine să poată adormi. În întuneric, fata zîmbi. Începea să înțeleagă ce înseamnă „răzbunarea femeiască". În ciuda lipsei ei de experiență, Baptistine înțelegea că singura armă la îndemîna sexului slab era propriul trup. Intuia că el avea să o răzbune, pedepsind ființa pe care o ura din răsputeri. Lăsă să-i scape un hohot de rîs cristalin care se stinse într-un geamăt.

— Nu mă simt deloc bine, Domnule Le Gallic, mai rămîneți un pic ! oftă Baptistine, amuzată de comedia pe care o juca.

Văzuse printre gene cum silueta lui Le Gallic acoperă raza de lună ce se strecura prin perdea. Se înfioră din cap pînă în picioare. Un val de fierbințeală îi inunda trupul. Umbra lui Le Gallic se aplecă deasupra ei. Se așeză blînd pe marginea cușetei. Încîntată, Baptistine băgă de seamă că respira greu.

— Suferiți, Domnișoară ? șopti el cu glas nesigur.

— Oh ! da, mult ! murmură Baptistine întrebîndu-se dintr-o dată dacă nu cumva exagerase întrucît Le Gallic luă de pe masă o prișniță cu ierburi umede și le aplică din nou pe fruntea Baptistinei.

Mica scorpie îndepărtă pe nesimțite cearșafurile ca și cum ar fi murit de cald. Vroia să îl împingă pe Le Gallic să părăsească rolul de infirmier de care onoarea părea că îl împiedică să se despartă. Baptistine își dorea să afle dacă ceea ce trăise în singura ei noapte cu Floris fusese o revelație efemeră sau era o senzație pe care putea să o regăsească în brațele oricărui bărbat nu prea urît. Simțea că doar așa, amintirea pustiitoare a lui Floris și ura împotriva lui aveau să se ostoiască. Simțea nevoia să distrugă, să calce totul în picioare.

Le Gallic își trecea mîna peste ceafa și umerii Baptistinei. Mîngîierea era blîndă, liniștioare. Degetele lui coborau de-a lungul spinării și urcau lin înapoi, părînd să șovăie în precipitarea lucrurilor. Lăudabila lui atitudine nu o mulțumea pe Baptistine care își înăbuși fiorii de plăcere.

— Dragă... dragă domnule Le Gallic... mi-e rușine... că.. pe cînd zăceam în nesimțire... m-am... m-am aflat goală... sub ochii dumitale... ce grozăvie... Doamne... ce vei crede despre mine ? șopti Baptistine hotărîtă să îl scoată din minți.

Violența cu care Le Gallic renunță să mai facă pe doctorul o luă prin surprindere. Mîna blîndă zvîrli cît colo așternutul. Bărbatul se prăbuși peste ea. Cușeta era oricum prea strîmtă ca să încapă alături de ea. Nasturii și broderiile uniformei lui îi intrau Baptistinei în carne.

— Vă doresc ca un nebun, de la Bordeaux. Goliciunea voastră m-a torturat în aceste ultime trei zile, dar vă jur că nu am profitat de slăbiciunea voastră ! mugi Le Gallic.

Le Gallic era un amant atent și agreabil. Cu gura lui cărnoasă și fierbinte o săruta pe Baptistine, o mușca, rîdea. Tînăra fată regăsea savoarea sărutului lor de pe dunetă. Vibrînd ca o coardă întinsă, răspundea partenerului său. Îi descheie tunica, apoi cămașa și își petrecu

palmele peste pieptul lui mușchiulos. Le Gallic se afunda în pletele ei aurii, îi respira ca un nebun parfumul ameţitor. Deodată se ridică pe jumătate şi se descotoroşi rapid de veşminte. Baptistine îl chema cu tot trupul...

A doua zi în zori, Baptistine se trezi singură. Patul devastat de uraganul amoros de peste noapte îi aminti de aventura ei. Încîntată, îşi întinse leneş braţele. Decise în forul ei interior că adora să facă dragoste şi totuşi ceva o nemulţumea. Agreabilele clipe trăite nu semănau întru nimic cu fabulosul extaz revelat de Floris.

— Atunci era furtună ! ridică din umeri Baptistine, spunîndu-şi că cel mai bine era să repete cît mai des experienţa. Îl trezi pe George-Albert care se zmulse cu oarecare efort din toropeala lui, se îmbrăcă şi porni spre salon.

La bord, viaţa socială îşi relua cursul normal. Pasagerii luară din nou loc la masa căpitanului, ce-i drept cam palizi la faţă. Un vînturel inofensiv, de „domnişoară", se ridicase iarăşi, fără ca cineva să îi mai acorde însă vreo atenţie. Se glumi mult pe seama faptului că „fugăriseră vulpea" [1] peste bord. Veselă ca un piţigoi, Baptistine observă că Gontrand d'Aubingy o privea cu un dispreţ posac, dar nu îi acordă nici o atenţie.

Convoiul defilă majestuos prin faţa coastelor spaniole, apoi se depărtă lăsîndu-le în urmă. Se apropiau de zona alizeelor. Zilele se scurgeau în tihnă. Vremea era superbă. Baptistine se juca cu nonşalanţă de-a viaţa.

— V-ar place, Domnişoară, să admiraţi prin lunetă această turmă de marsuini ? îi propuse ceremonios Le Gallic.

— Cu plăcere, Domnule... oh ! ce amuzant, s-ar spune că ne urmăresc ! exclamă Baptistine rîzînd.

— Într-adevăr, Domnişoară. Aveţi vedere ageră. Marsuinul de Atlantic este unul din cei mai prietenoase animale ! o aprobă ofiţerul, întorcîndu-i cu răceală spatele ca să dea nişte comenzi mateloţilor săi.

De faţă cu terţe persoane, Baptistine şi Le Gallic întreţineau raporturi extrem de ceremonioase. Jocul devenea cu atît mai aţiţător. Dormind ziua şi dezlănţuin-

---

[1] Expresie distinsă în veacul al XVII-lea : a vomita.

du-se noaptea, Baptistine, rumenă în obraji și strălucitoare, înflorea pe zi ce trece. Nu același lucru se putea spune despre Le Gallic, care pălea văzînd cu ochii. Bietul de el nu avea nici o clipă de odihnă.

De cum i se isprăvea veghea ceasurilor de cart, se strecura sub clar de lună în camera Baptistinei. Expert în materie, „cumpăra" somnul lui George-Albert cu vinul de Malaga al căpitanului. Cu oarecare îngrijorare și remușcare, vedea cum butoiul cu prețioasa licoare se golește vertiginos. Dar... dragostea era mai puternică.

Între Baptistine și Le Gallic se stabilise o relație destul de ciudată. Nu știau mai nimic unul despre celălalt; de teamă să nu facă zgomot nu-și vorbeau aproape niciodată, dar îi unea un soi de complicitate carnală. Baptistine gusta tot mai mult îmbrățișările lor tăcute. Viața pe care o ducea la bord o încînta. Deși amintirea lui Floris îi frigea sufletul, o alunga pe dată cu furie refugiindu-se în brațele lui Le Gallic. Uneori acesta îi șoptea vorbe de dragoste sau îi murmura pătimaș numele.

— Baptistine... frumoasa mea... Frumoasa din Louisiana... tu ești... dumneata ești... !

Baptistine îi răspundea dăruindu-i trupul ei mătăsos cu firescul și impetuozitatea unei tinere căprioare.

Peste zi, pe dunetă, comportarea respectuoasă a lui Le Gallic o făcea să uite că are un amant, dar noaptea Baptistine reîncepea să tremure de nerăbdare și de dorință, gustînd din plin prezentul.

La bord, distracțiile și varietatea meniurilor lipseau cu desăvîrșire. Baptistine și George-Albert urmăreau cu tot mai încordată atenție pescuitul „diavolului"[1]. Tînăra fată și ceilalți pasageri își lingeau buzele în vreme ce Țintește-Braț își înfigea cu abilitate harponul în monstrul marin. Uneori, căpitanul Robineau sau Le Gallic duceau flinta la ochi și doborau cu un singur glonte bine țintit cîte un pescăruș rătăcit. Toată lumea îi felicita cu entuziasm. Dacă pasărea cădea în mare, jocul consta în a trimite o barcă spre a-l recupera înainte ca trupul să i se afunde de tot în apă. Baptistine rîdea, paria laolaltă cu ceilalți și îi privea cu sufletul la gură pe mateloții

[1] Pește mare cu două coarne asemănător calcanului.

care vîlsceau din răsputeri. Remarcase că Gontrand d'Aubigny se purta deosebit de atent cu Louison, un tînăr muss cu obrazul imberb de codană, nelăsînd să-i scape nici un prilej de a-i oferi dulciuri, zaharicale și de a l copleși cu mingîieri.

„La urma urmei, poate că l-am judecat greșit pe cavaler ; se arătă mai bun la suflet decît pare la prima vedere !" mărturisi Baptistine, cuprinsă de remușcări, confidentului său.

„Pe mine unul nu mă duce !" mormăi ironic George-Albert.

Ar fi vrut să o pună în gardă pe Baptistine... să îi dea cuvenitele explicații... dar aceasta era prea ocupată ca să aibă răbdare să își asculte prietenul.

Pe ocean se instalase o nouă acalmie. Pana de vînt părea să fie de lungă durată. Moleșită de căldura umedă, toată lumea căsca de plictiseală. Oare cînd aveau să ajungă la minunatele alizee dinspre nord-est ? Convoiul staționa în largul coastelor africane. De pe o corabie pe alta marinarii își făceau semne.

Printre oamenii mării noutățile circulă cît ai clipi. În convoi se răspîndise vestea că la bordul *Frumoasei din Louisiana* se afla o superbă necunoscută, călătorind probabil sub nume de împrumut. Într-o dimineață Baptistine și George-Albert fură invitați să dejuneze la bordul *Medeii*, iar în ziua următoare pe *Dromaderul*.

Un mic „traversier"[1] venea să îi ia. Mateloții coborau pasagera pe o scîndură de lemn agățată de doi scripeți, veritabilă escarpoletă mobilă. Baptistinei nu-i era de loc frică, dimpotrivă se distra grozav. În ochii mateloților citea o admirație mută. Pentru George-Albert, manevra era și mai ușoară. Se lăsa pur și simplu să lunece în lungul scripeților. Pe la apus de soare, tînăra fată se reîntorcea la Le Gallic cu obrajii înfierbîntați, atițată de sutele de priviri masculine. În schimb, George-Albert moțăia de-a binelea, după o masă prea copioasă, stropită cu mai mult vin decît s-ar fi cuvenit.

Într-o seară, suindu-se pe escarpoletă, Baptistine își agăță fusta de un sabord. Un marinar coborî pe o frînghie pentru a i-o desprinde.

---

[1] Mică ambarcațiune de serviciu.

— Apă... fie-vă milă... aer... Aoleu mi-e rău... mi-e rău... nu mai pot... monștrilor... porcilor... cîinilor... !

Balansată între cer și mare, Baptistine păli. Își amintea de gemetele percepute în prima zi. Acum, după opt zile, aproape că nu se mai auzeau.

— Căpitane Robineau, știu că în fundul calei se afla închise niște femei. Consider că acest tratament este inuman și foarte puțin demn de niște creștini. Ar trebui să porunciți să li se dea drumul pe punte ! strigă tînăra fată de cum puse iarăși piciorul la bordul *Frumoasei.*

Căpitanul Robineau o privi stupefiat. Nimeni pe lume nu îndrăznise încă să îi poruncească pe un asemenea ton. George-Albert își trase prietena de mînecă pentru a-i da de înțeles că mersese cam prea departe. Cutremurată, aceasta adresa acum amare reproșuri chirurgului.

— Cu atît mai mult cu cît sînt sigură că unele dintre ele sînt bolnave. Dumneata, Domnule Vielle, te-ai dus să le vezi și să le îngrijești ?

— Păi, Domnișoară... meseria mea este să vindec oameni cumsecade, nu candidate la spînzurătoare ! protestă îngrozit chirurgul.

— Sigur, Domnișoară Bourguignon, sînt niște hoațe, niște specialiste ale șișului,. niște blasfemiatoare notorii! exclamă căpitanul.

„Da, ca și mama mea, borfașa de pe Pont Neuf !" gîndi cu amărăciune Baptistine.

Le Gallic, care o observa cu atenție, văzu cum ochii ei albaștri se întunecau dureros.

— Nu știu ce gîndesc acești domni, reluă Baptistine cu glas apăsat, bătînd din picior, dar în ce mă privește, refuz să continui călătoria cîtă vreme aceste nefericite continuă să fie atît de neomenos tratate. Oare nu aveți pic de simțire creștinească, pic de milă ?

— Hîm ! ce părere aveți domnule d'Aubigny ? Și dumneata domnule Vielle ? Acceptați să le scoatem pe punte cîte un ceas pe zi ? întrebă căpitanul, foarte pictisit de acea obrăznicătură care dispunea probabil de sprijin sus-pus, începînd cu acela al bogatei doamne Le Normant.

— Puah ! Toate acele femei, ce grozăvie ! Dacă le aduceți pe punte, o să mă încui la mine în cabină și gata' spuse cavalerul mîngîindu-și grațios peruca pieptănată cu coadă, după moda englezească.

— Și dumneata, domnule Vielle, nu vrei să intervii în favoarea acestor nenorocite ? îl imploră Baptistine.

Chirurgul șovăi :

— Dacă printre ele se află și bolnave... consimt să le dau niște alifii. ca să se oblojească între ele... În tot cazul căpitane... ca să fiu pe placul Domnișoarei Bourguignon, mă învoiesc să scoateți amărîtele alea la aer curat ! oftă domnul Vielle.

Baptistine îi aruncă o privire recunoscătoare. Le Gallic o contempla fascinat. De furie, George-Albert își smulse două fire de păr de pe nas.

— Prea bine, Domnule Le Gallic, pot fi lăsate să se învîrtească o oră pe zi în jurul catargului artimon. De fapt, așa procedează vînzătorii de negri... și dacă niște animale ca ei au dreptul la așa ceva, să o facem și noi, adăogă căpitanul Robineau, după o scurtă șovăire.

Baptistine făcea plajă cu obrazul adăpostit de o bonetă elegantă, cînd deodată atmosfera fu străbătută de chiote și țipete pițigăiate.

— Mișcă, felie de vacă !
— Hei, vino să-mi vezi dosu'...
— Nu-mpingeți...
— Las-o s'crape... !
— Oh ! lăsați-mă, mi-i rău
— Hi, io-te bărbați ! Ce pleașcă !
— Hei ! Petrișor, o să mi-o plătești !
— Aer, Coapsă de Aur !
— Mișcă-ți bucile, Néné !

George-Albert o tuli în spatele unui balot de unde să poată observa totul fără a fi văzut. Enervată de lașitatea prietenului ei Baptistine ridică din umeri și întoarse capul să-i privească pe soldații care împingeau dinspre pravă cea mai jalnică turmă din cîte se puteau imagina. În viața ei nu auzise proferîndu-se asemenea grozăvii.

— Sînteți mulțumită, Domnișoară ? întrebă Le Gallic înclinîndu-se cu blîndă ironie.

Baptistine nu îl auzise apropiindu-se. Îngrozită, vedea cum vreo douăzeci de creaturi, înlănțuite două cîte două, răsăriseră ca din străfundurile iadului. Se apucă de nas. Zdrențele mizerabilelor degajau un miros înspăimîntător. Era limpede că nenorocitele nu se putuseră nici schimba nici apropia de vreo căldare cu apă. Părul, cenușiu de murdărie, le era plin de viermi iar pielea lor plină de bube avea o culoare verzuie, nesănătoasă. Ochii deprinși să vadă numai în întuneric clipeau dureros din pricina soarelui. Oripilată dar fascinată, Baptistine urmărea jalnica procesiune vegheată de gardieni.

— Ha, ha! N-o să-mi zîși nu, hei tu, roșcovanú!
— Vrei să mă... frumosule!
— Mai tacă-ți gura, Peștișor!
— Fetelor! Iote-o prințesă!
— E-te, na! Ce aere își dă!
— Mironosița!
— Prefăcuta!
— Îi convine colo sus!
— Ia aer pe dunet'!
— Scîrba!
— Dac'am pune mîna pă ea, cine ar...?
— He, he! D'apăi cum? Străina!
— Tacă-ți fleanca, Tonton!

Baptistine roși. Trăgînd cu coada ochiului spre dunetă, femeile rînjeau și o arătau cu degetul. Eleganța Baptistinei le insulta propria mizerie. Cîteva lovituri de bici se abătură peste capetele lor. Baptistine scoase un țipăt înăbușit, vrînd să îi împiedice pe soldați să le maltrateze pe acele nenorocite.

O făptură deșirată, cu privire sălbatică și plete încîlcite, ca de vrăjitoare, o țintea pe Baptistine cu un aer de insinuant și de pervers, încît tînăra fată se înfioră. Clănțănind din dinți, George-Albert se făcu și mai mititel printre parîme, Baptistine înfruntă cîteva clipe ochii de fiară ai femeii apoi se întoarse pe călcîie ca să intre în cabina de comandă a dunetei, rușinată că fugea de ironiile borfașelor.

— Ai vîrît groaza'n ea, Străino!

— Ha, ha! ce-aș mai cresta-o pe mironosița asta! rosti un glas ascuțit.

Treptat, pasagerii se obișnuiră să le vadă pe prizoniere plimbîndu-se cîte un ceas pe zi pe puntea de pe prova. Pasă-mi-te cuprins de remușcări, Domnul Vielle merse pînă într-acolo încît îngriji o lăuză care născuse un copil mort și o altă nefericită căreia îi supura piciorul.

Baptistine avea grijă să nu dea ochi cu acele nefericite. Se mulțumi să le trimită rufărie de schimb, rochii, fuste, șaluri, jupoane de bumbac și cîteva obiecte de toaletă.

Într-o după amiază se stîrni vîntul. Baptistinei nu-i mai păsa de hulă. Se călise. În schimb regreta că nu mai poate merge în vizită pe celelalte vase. Manevrele deveneau mai complicate. Cu toate pînzele sus, convoiul profita de vînt. Depășiră insulele Canare. Zăpușeala începea să fie apăsătoare.

— Peste o zi sau două întîlnim alizeele din nord-est! afirma cu optimism căpitanul.

În aceeași noapte, Baptistine se odihnea în cușeta ei, legănată de ruliu. Peste trupul gol își așternuse un voal transparent de muselină. Clopotul tocmai sunase cartul de la miezul nopții. Baptistine îl auzi pe Le Gallic intrînd încetișor. Închise pe dată pleoapele, prefăcîndu-se că doarme. Era unul din jocurile lor tăcute. El trezea cu mîngîieri gingașe, apoi se dezbrăca și o lua în brațe, cuprins de un soi de furie pătimașă. Baptistine aștepta cîteva clipe, mirată că nu-l simte așezîndu-se lîngă ea. Deschise ochii de parcă abea atunci s-ar fi trezit. În picioare la capul patului, Le Gallic o privea oftînd.

— Șovăiam dacă să te trezesc sau nu. În noaptea asta n-am să pot veni! murmură cu tristețe tînărul ofițer apropiindu-se de ea.

Baptistine se stăpîni cu greu să nu pufnească în rîs.

— Atunci ce cauți aici? Dacă tot ai venit, nu te mai las să pleci, șopti ea.

— Nu, nu e timp pentru glume! Am trecut doar ca să-ți spun că domnul căpitan se teme că o să dea grindina... Orice s-ar întîmpla, e mai bine să rămîi culcată, o sfătui Le Gallic.

Baptistine zîmbi. Negru de supărare, Le Gallic părea din cale afară de îngrijorat.

— Mulțumesc, ești drăguț, Le Gallic! spuse Baptistine.

— Nu, nu sînt de fel drăguț... te iubesc.. ca un imbecil! mormăi ofițerul.

— Bine... dar... dădu să protesteze Baptistine, stupefiată.

— Da, știu,... tu... tu nu-mi poți oferi decît trupul tău minunat, pe cînd nebunul de mine... ar dori să-mi dai inima ta!

Baptistine făcu ochii mari, mirată că taciturnul Le Gallic se lansa în asemenea lungi declarații. Ei nici prin cap nu-i trecuse să se întrebe dacă îl iubește sau nu. Tînărul ofițer se aplecă din nou spre ea și lipindu-și buzele de ale sale, o sărută cu furie. Zmulse cearceaful de muselină care îi acoperea trupul și îi admiră formele desăvîrșite. Baptistine închise ochii, moleșită. Brusc, ofițerul sări în picioare și părăsi fără o vorbă cabina. Baptistine nu mai pricepea nimic. Atitudinea lui o jignise. Nemulțumită să se știe părăsită cu atîta brutalitate, suspină adînc. În seara aceea tînjea mai mult ca niciodată după mîngîierile lui, ceea ce n-o împiedică să adoarmă buștean, visînd că femeia cu ochii de flacără alerga după ea cu un pumnal în mînă. „O să te spintec, prefăcuto!". Glasul ei strident îi sfredelea urechile.

Coșmarul devenea de nesuportat. Prin somn, Baptistine scoase un țipăt înspăimîntat. Caravela pîrîise fioros, cutremurîndu-se din încheieturi.

Baptistine se trezi de-a binelea. Șocul o azvîrlise jos din pat.

CAPITOLUL XXVIII

„Animale mai sînt și idioții ăștia de marinari! S-au izbit de o stîncă!" bombăni furios George-Albert, repezindu-se să vadă dacă Baptistine era teafără. Pe jumătate leșinată, tînăra fată zăcea pe podea. În ciuda primejdiei în care se aflau, George-Albert își acoperi pudic ochii cu lăbuța, rușinîndu-se să privească goliciunea stă-

pînei sale. Trebuie spus că micuțul maimuțoi se dovedea încă o dată infinit mai manierat decît multe dintre făpturile omenești cu care avusese de-a face de-a lungul vieții lui. Ajutînd-o să se ridice de jos pe Baptistine care se clătina ca beată, îi întinse o bluză decoltată și o fustă. Corabia tropăia de parcă ar fi dat în clocot deasupra unui cazan drăcesc. Baptistine și George-Albert nu înțelegeau ce se petrece. Coca navei se cutremura sub șocul unor izbituri din ce în ce mai dese. Puntea răsuna de tropăituri, de comenzile ofițerilor și de strigătele mateloților. Baptistine se întreba dacă tot acel vacarm era de natură să o liniștească ori, dimpotrivă, să o înspăimînte încă mai rău. Și ea și George-Albert se agățau unul de celălalt. Zguduiturile tot mai frecvente și mai violente îi rostogoleau ca pe niște alune, dintr-un perete al cabinei în celălalt.

„Pe onoarea mea, e ultima oară cînd mă mai prinde cineva pe o corabie!" bodogăni George-Albert.

Un zgomot straniu și nemaiauzit pînă acum, creștea în intensitate, se stingea și iar se amplifica. Baptistine și maimuțoiul se agățară de ușă. În clipa cînd tocmai izbuteau să o întredeschidă, hubloul ceda sub presiunea masei de apă care se năpusti cu furie în cabină.

— Rochiile mele! strigă Baptistine, repezindu-se să închidă hubloul.

Caravela se înclinase atît de amenințător încît Baptistine se întrebă dacă avea să se mai poată redresa, apoi păru că rămîne suspendată în aer ca un dop. Se învîrti ca un titirez sub cerul brăzdat de fulgere și își reluă poziția normală. La fiecare oscilație, o nouă jerbă de apă se revărsa în cabină. Deznădăjduită, Baptistine începu să plîngă. Toată garderoba ei plutea în mijlocul încăperii. Țesăturile scumpe începeau să își piardă apretul. Baptistinei i se părea că *Frumoasa din Louisiana* geme din rărunchi. Corabia se lupta cu disperare. Uzi leoarcă, tînăra fată și George-Albert se căzneau inutil să închidă hubloul. Din minut în minut, un nou jet de apă îi izbea în obraz. George-Albert înțelese cel dintîi că singuri nu se puteau descurca. Îi făcu semn să îl urmeze în căutarea unor ajutoare. Cu chiu cu vai, izbutiră să iasă din cabină și porniră cu pași nesiguri

spre dunetă. Înaintau ca vai de lume pe coridorul îngust, ținîndu-se de pereți. Prin ușa dată de perete a cabinei centrale îi zăriră pe Doctorul Vielle și pe cavalerul d'Aubigny, cramponați de niște cufere grele. Îi strigară ceva. Baptistine nu înțelese dacă o îmbărbătau sau o chemau lîngă ei. Lăsîndu-se condusă de George-Albert, își văzu de drum. Ieșind pe dunetă, se agăță de balustrada ei. Nori negri și foarte joși acopereau cerul. Vîrfurile catargelor se pierdeau în pîcla lor amenințătoare. O parte din mateloți alergau de colo colo pe punte, alții erau agățați de vergi.

— Strîngeți vela mare!

— Coborîți vela mică, arborele artimon... sub vînt!

Cu o voce de stentor, Le Gallic repeta comenzile căpitanului.

— Coborîți vela mică, arborele artimon sub vînt!

Baptistine și George-Albert se tîrîră pe burtă pînă la cabina timonei.

— Ce căutați aici? Pasagerii trebuie să stea în cabinele lor! răcni furios Le Gallic.

„Ce mitocan!" mîrîi George-Albert, agățîndu-se din mers de o cizmă a căpitanului Robineau.

— Vai, priviți acolo! zise Baptistine prinzîndu-se cu amîndouă brațele de busolă. Creasta fremătătoare a unui val uriaș se îndrepta drept spre ei.

— Cîrma bandă în vînt!

— Tribord bandă înapoi! porunci căpitanul.

Cîrmaciul învîrti fulgerător timona, încercînd să evite potopul care se abătea șuierînd asupra lor.

Le Gallic o înșfăcă de cot pe Baptistine cu intenția de a o scoate din cabina de pilotaj. Tînăra i se împotrivi, fascinată de priveliștea furtunii. Abea acum pricepea de ce anume *Frumoasa din Louisiana* sălta pe valuri ca o nucă. Suprafața oceanului era calmă și doar din loc în loc se formau vîrtejuri pe care timonierul se străduia să le evite, urmînd îndeaproape comenzile căpitanului. Pe neașteptate oceanul pornea să se umfle zvîrlindu-și spumele spre cer, pînă la înălțimi amețitoare. Din ochiul vîrtejului se întrupa o coloană de apă care se ridica într-o mișcare spiralată pînă ce stropii de mare se îngemănau cu norii.

— Două grade la stînga ! răcni căpitanul. Zadarnic însă. Baptistine zbură cît colo și s-ar fi lovit drept în cîrmă dacă Le Gallic n-ar fi prins-o din zbor. Corabia se izbise frontal de vîrtejul călător.

— Ce-i asta ? strigă Baptistine.

— Trombe ! îi răcni în ureche Le Gallic.

Baptistine mai mult ghici decît auzi răspunsul lui.

— Păzea ! avertiză căpitanul.

Cu o manevră dibace, cîrmaciul evită în ultima clipă o coliziune cu *Medeea*. Nici *Albina* nu se descurca strălucit.

— Domnule Le Gallic, trebuie strîns papagalul.

Fără să dea drumul din brațe Baptistinei, secundul repetă cu glas de stentor comenzile căpitanului.

Cu un șuierat sinistru, șase trombe uriașe se înălțau simultan izolînd *Frumoasa din Louisiana* de restul convoiului. Priveliștea era cumplită, cutremurătoare. Trombele se deplasau cu viteză nebună pe orbita unei curbe perfecte, încercuind corăbiile care săltau ca niște cuibușoare de rafie. Baptistine admiră calmul cîrmaciului. Acesta izbuti performanța de a se strecura printre două coloane lichide, dar nimeri în plin într-o a treia. Corabia se cabră ca un cal nărăvaș. Deși ar fi trebuit să se crape de ziuă, cerul arăta de parcă s-ar fi lăsat noaptea. Norii vineții se lăsau tot mai jos.

— Acum să te ții ! mîrîi căpitanul. Pe suprafața oceanului începeau să se fugărească valuri uriașe iscate de uraganul care de-abea atunci se dezlănțuia de-adevăratelea.

Baptistine scoase un țipăt ascuțit. George-Albert își freca scîrbit urechile. Odată cu primii stropi de ploaie, asupra lor se prăvăleau roiuri de insecte care îi înțepau nemilos, în vreme ce valurile zvîrleau pe punte sumedenie de pești morți.

— Vine furtuna, să ne adăpostim ! spuse Le Gallic trăgînd-o pe Baptistine spre dunetă. George-Albert îi urmă fără prea mult entuziasm. Fulgere dese brăzdau întunericul, însoțite de tunete asurzitoare. *Frumoasa din Louisiana* aluneca în hăul fără sfîrșit dintre două valuri și de fiecare dată se ridica din nou cu curaj, pe creasta următoare.

„O să pierim cu toții, o să ne înecăm pînă la unul!" își spuse calm Baptistine.

— Marinari, ține-ți-vă bine! urlă Le Gallic, adăpostind-o pe Baptistine sub dunetă și ținînd-o strîns la piept. Baptistine văzu un soi de perete translucid care rămase o clipă suspendat în aer, deasupra lor, după care se revărsă cu furie asupra caravelei. Le Gallic își încordă picioarele și se prinse cu unul din brațe de sculpturile aurite de la pupă. Baptistine simți să își pierde suflarea sub valul sărat care o strivea. Înghiți apa rece și scîrboasă, se înecă, tuși, scuipă, înghiți iarăși.

„Asta e, s-a isprăvit cu mine, Floris! O, Floris, ajutor!" strigă ea deodată. Îi revenise pofta de viață. Se zbătea, își ținea respirația, nu vroia să moară.

Pe punte, mateloții se agățau de tot ce le ieșea în cale. Parîmele cedau sub presiunea apei. Cei mai puțin norocoși erau măturați peste bord. *Frumoasa din Luisiana* ținea din răsputeri piept furtunii. Aproape culcată pe o parte, se prăbușea în gol și iar țîșnea spre cer. Ceva se învîrtea într-o bulboană pe lîngă capul lui Le Gallic. Ofițerul își desprinse fulgerător brațul de basorelieful care îi salvase viața, ca să îl pescuiască pe George-Albert. Maimuțoiul era pe jumătate înecat. În aceeași clipă corabia se culcă pe cealaltă parte. Luați pe neașteptate, Baptistine, Le Gallic și maimuțoiul se rostogoliră pe puntea brusc golită de apa care se scurgea.

— Oh, iubitul meu.. iubitul meu! hohotea Baptistine. Udă leoarcă, se ghemuise la pieptul bărbatului.

EL o ținea în brațe. Sigur că da, chiar el. Ochii lui verzi, mai verzi decît marea, o salvaseră de la pieire. Buzele Baptistinei începură să tremure.

— Gata, am scăpat, fetița mea, dacă valul ăsta uriaș nu ne-a sfărîmat corabia, nu mai avem a ne teme, restul e floare la ureche! spuse Le Gallic depărtînd-o ușor pe Baptistine de la pieptul lui.

Tînăra fată își ridică mirată privirile spre el.

— Te iubesc... Ah, pe dumneata vreau să te iubesc! strigă ea exasperată.

Le Gallic îi sărută trist buzele.

— Taci, frumoasă din Louisiana... taci, te rog! murmură el, trăgînd-o de mînă spre camera ei. Acolo situația se înfățișa mai mult decît jalnic. George-Albert își frînse disperat mîinile. Praful se alesese de rezerva lui de vin de Malaga. După ce închise hubloul, Le Gallic chemă doi marinari și le porunci să o ajute pe Baptistine să salveze ce se mai putea salva.

Caravela se luptă cu furtuna două zile și două nopți încheiate. Sleiți de puteri, mateloții de-abea se mai țineau pe picioare. Prea scurte clipe de acalmie alternau cu rafale dezlănțuite. Ocupat pînă peste cap, Le Gallic nu mai avea răgaz să se ocupe de Baptistine.

Spre sfîrșitul celei de-a doua nopți, Baptistine își dădu seama că furtuna începea să se potolească. Spre revărsat de zori, urcă pe punte împreună cu ceilalți doi pasageri. După cît de posomorîți erau căpitanul și Le Gallic, Baptistine înțelese că situația nu era de loc veselă. Arborele artimon era frînt în două, ca să poată fi reparat trebuia dat jos. Școta ruptă a velei mari spînzura jalnic. Zburătorul mare atîrna cu vîrful în apă. Velele ferfenițite fluturau jalnic, ca niște cîrpe. Totul trebuia refăcut și, mai ales, era nevoie de pînze noi. Numai că, și abea atunci Baptistine se îngrozi de-a binelea, cît vedeai cu ochii, în jurul lor, oceanul era pustiu. Nici urmă de convoi. Zadarnic scruta căpitanul zărea cu binoclul lui. Purtată în derivă de curenți și de furtună, *Frumoasa din Louisiana* se pierduse de restul corăbiilor.

— Oare pe unde se aflăm, căpitane? întrebă în șoaptă Le Gallic.

— Cred că pe la sud-est de insulele Capului-Verde!

— Drace! Așa departe? Asta ar însemna că sîntem în dreptul Guineii.

— Da, și pe-aici mișună droaie de pirați și de traficanți de carne vie. Să cîrpăcim degrabă, cum om putea, stricăciunile și s-o ștergem de-aici. Îndreptîndu-ne spre nord-est, cu ajutorul lui Dumnezeu poate avem norocul să regăsim restul convoiului, dacă nu cumva or fi naufragiat cu toții!

Așadar, avariată și ca vai de capul ei, *Frumoasa din Louisiana* rămăsese singură. Baptistine care nu pierduse

nici o silabă din discuția celor doi, ridică din umeri. „Treba lor, să se descurce, ce să le fac, dacă nu s-au priceput să rămînă la un loc cu ceilalți !".

Lăsîndu-i în plata Domnului, se retrase în cabina salon cu gîndul să îmbuce ceva împreună cu domnii Vielle și d'Aubigny. Se lăsă însă păgubașă. Mîncarea era infectă. Toate alimentele se îmbibaseră cu apă de mare. Baptistine ar fi dat orice să se poată spăla cu apă dulce. Din păcate, nici nu putea fi vorba de așa ceva. Puținele rezerve de apă trebuiau păstrate cu sfințenie pentru băut, întrucît nu se știa cînd și unde aveau să facă escală.

În străfundurile caravelei deținutele făceau un tărăboi îngrozitor. Baptistine nu se mai încumeta să pună o vorbă bună în favoarea lor. Pe punte mateloții munceau într-un ritm infernal, reparînd de zor stricăciunile.

— Știi ceva, George-Albert, am început să mă cam satur de călătoritul pe mare, credeam că e cu totul altceva ! mărturisi Baptistine. Maimuțoiul dădu apobator din cap. Era de aceeași părere.

Dimineața se scurse pe nesimțite. Baptistine se așezase pe acoperișul dunetei ca să își usuce la soare rochiile și părul năclăit de sare. Își scutura toaletele și le aerisea cu nonșalanță, de parcă s-ar fi aflat pe peluza ei de acasă, la Mortefontaine. O preocupa un singur lucru : să își salveze mătăsurile și pînzeturile.

În cabina de dedesubt Le Gallic distribuia comenzi în stînga și în dreapta.

— Liniște, marinari ! Călăfătuiți pelardourile !

— Bosco, ia șase oameni și puneți la loc scripeții și scotele...

Auzind acel glas calm și viriil, Baptistine se înfioră de plăcere.

„E foarte chipeș, e foarte cumsecade, pe el vreau să îl iubesc !" își spuse ea.

Zîmbi și, cu obișnuita ei versatilitate, hotărî că la urma urmei o furtună nu era un capăt de țară și că nimic nu o împiedica să își petreacă noaptea următoare în brațele marinarului.

Pe la amiază, înainte ca marinarul de cart să dea alarma, lui George-Albert care moţăia tolănit pe jupoanele Baptistinei, i se păru că zăreşte un punct negru la orizont.

„Aş merita să fiu numit mare amiral al flotei, de vreme ce tot nu s-a gîndit să mă facă mareşal!" se umflă în pene adorabilul animăluţ, a cărui principală calitate nu era în nici un caz modestia. Băgîndu-şi două degete în gură, şuieră scurt, ca să atragă atenţia prietenei sale. Aceasta întoarse capul spre el. Undele line scînteiau orbitor în bătaia razelor de soare. Mijindu-şi pleoapele, Baptistine îşi ocroti ochii cu palma şi se aplecă vesel spre uşa dunetei.

— Priveşte, Domnule Le Galic, nu mai trebuie să fii îngrijorat, se apropie un vas care o să ne vină în ajutor! spuse ea, fixîndu-l cu celebra ei privire irezistibilă.

Ofiţerul se cufundă ameţit în irişii mai albaştri şi mai inocenţi decît ai unui înger şi de-abea după aceea se decise cu greu să se zmulgă vrăjii lor ca să-şi potrivească ocheanul.

— Căpitane, ne urmăreşte o goeletă! Arborează pavilion francez! strigă Le Gallic.

Încîntată de perspectiva unor noi invitaţii mondene, Baptistine întoarse capul în direcţia ambarcaţiunii care se apropia vertiginos şi îşi flutură batista în semn de bun-venit.

— Dă-te repede jos, Domnişoară, încă nu ştim cu cine avem de a face! o sfătui prudent Le Gallic.

— Ei şi dumneata acum, domnule Le Gallic, doar singur ai spus că e un vas francez! protestă Baptistine, bosumflîndu-se drăgălaş.

Pînzele purpurii ale goeletei alunecau ca o flacără pe albastrul oceanului. Baptistine le privea fascinată. Ambarcaţiunea înainta ca un lup spre prada imobilizată în capcană. Pe punte începea să se deslueşască foiala unor siluete. Un bărbat uriaş, cu trăsăturile adăpostite de soare, sau poate anume disimulate sub o pălărie cu boruri largi, îşi domnia echipajul de pe dunetă. Cu picioarele răscrăcărate, se uita prin binoclu drept la Baptistine. Cuprinsă de o bruscă presimţire, tînără fată se înfioră.

— Fiecare la postul său ! Tot echipajul ascultă comanda ! Alarmă de luptă ! tună glasul căpitanului.

În aceeași clipă, o trîmbă de apă se înălță la cîțiva metri de pupa corabiei. Baptistine și George-Albert se ghemuiră instinctiv. Cu totala nedumerire a unei persoane cu mintea întreagă care se vede confruntată pentru prima dată în viața ei cu niște nebuni, tînăra fată căuta explicația acelui nou fenomen.

O a doua ghiulea însoțită de un norișor alb șuieră și se prăbuși la un metru de pupă.

— Mii de draci ! Încă n-ați coborît de acolo ? răcni Le Gallic urcîndu-se dintr-un salt pe acoperișul dunetei.

— Și-au pierdut mințile sau ce-i cu ei ? Cum să tragă în noi un francez ? întrebă Baptistine, mai mult decît indignată.

„Galionul ăsta e francez cum sînt eu popă. !" mîrîi în sinea lui George-Albert.

Maimuțoiul era prea bine crescut ca să își permită să facă cu glas tare o asemenea afirmație, chiar dacă avea dreptate.

— Ești nebună de legat ! Zăvorește-te în salon laolaltă cu ceilalți pasageri și nu te mai clinti de acolo !

— Vai de mine, rochiile mele ! Lasă-mă să-mi strîng rochiile ! protestă Baptistine, furioasă că noua trombă de apă îi udase toaletele.

Fără să ia în seamă țipetele ei, Le Gallic și George-Albert o tîrîră în interiorul dunetei.

— Liniște copii, liniște ! Să nu ne pierdem cu firea. Liniște ! Să nu mai aud musca ! se auzi de pe punte glasul căpitanului.

„Liniște ! Asta-i tot ce se pricep să spună marinarii ăștia !" bombăni enervată Baptistine îndreptîndu-se spre salon, în vreme ce o a treia ghiulea se prăbușea în ocean, razant cu tribordul *Frumoasei*. S-ar fi zis că deocamdată autorii atacului își propuneau doar să intimideze echipajul caravelei.

— Sîntem atacați. *Frumoasa* n-are cum să fugă din calea inamicului. Tunarii la posturi ! Mușii să presară

puntea cu sare, ca să nu ia foc ! Artificieri, aprindeți fitilele ! Domnule Le Gallic, deschideți Sfînta Barbă și împărțiți oamenilor arme ! Puneți-vă cîte o brasardă albă !

În salon, Baptistine trepida de emoție. Toate acele comenzi dictate pe un ton atît de calm îi înghețau sîngele în vine.

Domnul Vielle tremura ca o frunză în vînt, de-abea izbutind să își pregătească trusa medicală. Baptistine azvîrli o privire ironică înspre Gontrand d'Aubigny, convinsă că și acesta dîrdîia ca o muiere. Nu mică îi fu mirarea să constate că acesta își isprăvise tacticos toaleta și își lustruia flegmatic sabia.

Baptistine și George-Albert se apropiară cu precauție de fereastra salonului, ascunzîndu-se pe după oblon. Goeleta își încetinise simțitor avansul. Bărbatul înalt, cu pălărie trasă pe ochi, continua să domine corabia. Gesticula energic, părînd să împartă comenzi precise. Goeleta se apropia pe nesimțite de *Frumoasa*, străduindu-se să o abordeze pe la pupa ori pe la prova, ca să nu potă fi atinsă de bateriile de tunuri dispuse latral. Manevra semăna cu aceea a cîinelui de vînătoare care amușină urmă vînatului.

— Căpitane... Căpitane !... Pulberea ! S-a zis cu noi! S-a udat toată în timpul furtunii ! răcni conetabilul, de undeva din pîntecele *Frumoasei*.

Baptistine își încleștă mîna de lăbuța lui George-Albert. O tăcere de moarte se așternu după acel urlet disperat.

— Domnule Le Gallic, cheamă tot echipajul pe punte ! Să vă ajute Dumnezeu, copii ! strigă căpitanul Robineau.

Baptistine ciuli urechea. Un murmur straniu răzbătea de pe punte. Glasuri înăbușite îi răspundeau din cală, de pe catarge, de pe vergi și de pe parîmele pe care marinarii se cățărau... ca maimuțele, fie-ne iertată comparația de către George-Albert.

Baptistine oftă și se așeză, resemnată, pe o canapea. Ca niște adevărați bretoni, în acel ceas crucial, matelotii își făceau rugăciunea de pe urmă.

Deținutele începuseră să se agite și ele. Îngrozite, neînțelegînd prea bine ce se petrecea, băteau cu pumnii în pereți, vociferau și blestemau. Baptistinei îi era milă de ele, dar își dădea seama că deocamdată nu le putea ajuta cu nimic. Deodată în pragul salonului se ivi Le Gallic. Livid la față, avea brațele încărcate cu săbii, toporișți și suliți pe care le înmînă celor doi pasageri.

— Măiculița mea, dar ce să fac eu cu astea ? În viața mea n-am pus mîna pe așa ceva ! se văicări domnul Vielle, uitîndu-se cu groază la maldărul de arme albe.

— Nu-i nimic, domnule chirurg... nu strică să le aveți la îndemînă, ca la nevoie să vă puteți apăra... pînă atunci însă fiți pregătiți să ne pansați rănițiii.

— Da... da... O să ne ajute și domnișoara, răspunse doctorul.

— În orice caz, poți conta pe mine, domnule Le Gallic. Eu unul mă voi lupta cot la cot cu oamenii dumitale, interveni cu glas ferm Gontrand d'Aubigny.

— Și eu ! Și eu ! se grăbi să își ofere serviciile Baptistine căreia ideea de a se vedea folosită pe post de soră de caritate nu îi surîdea cîtuși de puțin.

— Domnișoară, te rog foarte mult, să nu te clintești de aici. E un ordin, ai înțeles ? Poftim și un pistol gata încărcat... ascunde-l cu grijă, e unul din singurele căruia nu i s-a umezit pulberea... Dacă totul se isprăvește cu bine, nu vei avea nevoie să te slujești de el... murmură Le Gallic .Apoi se întoarse pe călcîie și porni spre ușa salonului, urmat îndeaproape de cavalerul d'Aubigny.

— Le Gallic... Le Gallic... nu mă părăsi... Cum... cum te cheamă ? strigă Baptistine căreia dintr-o dată i se pusese un nod în gît.

Ofițerul se întoarse spre ea și o privi mirat. Apoi înțelese și zîmbi trist.

— Yann. Yann Le Gallic...

— Oh, Yann... Nu mă părăsi... Te iubesc... gemu Baptistine luînd-o la fugă pe urmele ofițerului, fără să-i pese de Doctorul Vielle, căruia de uimire îi scăpă din mînă trusa cu instrumente.

„Bleg mai e și doctorul ăsta !" își spuse George-Albert, profund dezamăgit.

Cei de pe goeletă începeau să tragă cu puștile, ochindu-i pe marinarii cocoțați pe catargele caravelei. Se auziră cîteva urlete de durere, urmate de blesteme neputincioase și de bufnituri surde. Îngrozită, Baptistine își dădu seama că nenorociții atinși de gloanțe se prăbușiră din înaltulu gabiilor zdrobindu-se de punte. Tînăra fată se agăță de gîtul ofițerului. Acesta o împinse brutal la o parte ca să o oblige să se pitească sub balustradă. În aceeași clipă *Frumoasa* trosni fioros. Prova goeletei o izbise în flancul dinspre pupă. Baptistine se clătină. Le Gallic, care pusese un genunchi în podea, o strînse febril la piept.

— Îți mulțumesc pentru tot, dragostea mea... nădăjduiesc pentru tine să îl regăsești pe fericitul căruia i-ai dăruit inima ta, chiar dacă încă nu ești conștientă de asta, șopti Le Gallic sărutînd-o cu atîta violență încît li se ciocniră dinții.

— Nu... ce vrei să spui... nu înțeleg... nu pleca.. nu mă lăsa, Le Gallic... Yann, nu mă lăsa... hohoti Baptistine începînd să vorbească fără șir. Dar de acum Le Gallic era departe. Balustradele și coca reverberau sunetul metalic al cîrligelor care se înfigeau în carnea lemnoasă a caravelei ca brațele nemiloase ale unei caracatițe. Pe frînghiile astfel întinse între cele două vase, furnicarul piraților se revărsa în valuri succesive la bordul *Frumoasei*. Vacarmul era infernal. Flibustrierii se iveau de unde nici nu gîndea, escaladau balustradele, picau de sus de pe vergi, făceau salturi acrobatice, se rostogoleau și cădeau în picioare pe covertă și pe punți. De pe dunetă, căpitanul Robineau își îmbărbăta mateloții cu vorbe pe care Baptistine nu le deslușea. În schimb îl zări pe Le Gallic îndrumîndu-și oamenii spre vălmașul luptei corp la corp. Baptistine își umezi buzele uscate. În gură simțea un gust sălciu de cenușă și sînge. Yann Le Gallic se duela cu energia disperării. Cavalerul d'Aubigny se apropia pas cu pas de el. Spre uimirea Baptistinei, cavalerul se bătea ca un leu, ținînd piept de unul singur unui întreg șir de inamici care răcneau fioros. Baptistine se tîrî pe burtă înapoi spre salon.

— Sfinte Vasile, apără-ne !

Doctorul se ruga în genunchi.

— Bărbații sînt toți niște nebuni și niște idioți, m-am săturat de ei pînă peste cap. Hai să plecăm, George-Albert! strigă Baptistine, luîndu-și în brațe maimuțica.

„Ușor de zis, dar unde să te duci de-aici, din mijlocul oceanului ?“ rînji batjocoritor George-Albert.

Baptistine nu-i luă în seamă ironia. Își dorea un singur lucru : să scape de acel măcel imbecil pe care nu-l pricepea și care nici n-o privea în nici un fel.

Cei doi prieteni ieșiră din nou pe pasarela de la pupă. Un fum gros cotropea puntea. La început bucuroasă că vălătucii o ascundeau privirilor piraților, Baptistine se întrebă cu groază dacă nu cumva se declanșase un incendiu la bord. Neștiind încotro să o apuce, porni de-a bușilea spre duneta de unde putea vedea totul, fără să fie văzută. La toate nivelele *Frumoasei*, bătălia era în toi.

— Mă întreb cum de se recunosc între ei ! murmură Baptistine privind acel vălmășag inform de trupuri. George-Albert zîmbi cu un aer superior și îi arătă cu degetele brasarda albă a mateloților de pe *Frumoasa*. Fumul, provenit de la muschetele și pistoalele inamicilor, făcea irespirabilă atmosfera. Totuși Baptistine respiră ușurată. Orice era preferabil unui incendiu la bord. Auzise atîtea orori despre pasageri care să scape de furia focului, se aruncaseră în ocean unde pieriseră sfîșiați de tot soiul de monștri marini. Ca să nu mai spunem că, asemeni tuturor domnișoarelor de familie bună, Baptistine nu știa să înoate.

Vîntul începea să risipească fumul. Baptistine și George-Albert nu știau ce să facă. Micul maimuțoi ar fi vrut grozav să ia și el parte la păruiala generală, dar nu își putea îngădui să își părăsească prietena.

— Verdomme, donder of ![1]

La auzul acelui glas, Baptistine întoarse capul spre goeletă și încremeni, ca o vrăbiuță la vederea unui șarpe. La doar cîțiva metri de ea, pe duneta celeilalte corăbii, uriașul cu pălărie, p[illegible] îl zărise deja, răcnea ceva. Brațul lui noduros [illegible] direcția ei. Pălă-

[1] Proasto, fugi de acolo !

ria o avea trasă în continuare pe ochi, dar Baptistine simțea că ochii lui de lup o sfredeleau nemilos. Întreaga lui făptură inspira groaza.

Deodată Baptistine scoase un urlet disperat. Două mîini scîrboase, pline de sînge, o înfășcaseră pe la spate. Unul din piraţii de pe goeletă se agățase ca un cimpanzeu de funie și, făcîndu-și vînt, îi sărise drept în spinare. Tînăra fată se zbătea izbind cu pumnii în pieptul păros al ticălosului care mîrîia ca un țap, mușcîndu-l și zgîriindu-l cu furie. Individul se căznea să pună laba pe ea să o poată lua cu el pe goeletă, ca pradă de război. Baptistinei i se păru că aude cum șeful lui ride în hohote. George-Albert se năpusti în gîtul flibustierului și își înfipse cu deliciu dinţișorii ascuțiți în jugulara acestuia, cu intenția de a i-o sfîșia. Sub imperiul durerii, bărbatul dădu drumul Baptistinei, se clătină pe picioare, își pipăi gîtul care sîngera din belșug și înjură de mama focului, într-o limbă necunoscută.

Baptistine se lăsă moale pe punte.

— Rotzack ![2] mîrîi piratul.

În cădere, tînăra fată simți un obiect contondent în buzunarul de la fustă. Uitase cu desăvîrșire de el. Așteptă o clipă Piratul e aruncă din nou asupra ei. Baptistine scoase fulgerător pistolul pe care îl avea de la Le Gallic și cu incredibil sînge rece apăsă pe trăgaci. Marinarul se prăbuși inert la picioarele ei, ca o cîrpă mototolită. O pată roșie se lățea pe pîntecele lui.

„Ei drăcie, ea și cu stăpînul meu parc-ar fi plămădiți din același aluat !“ își spuse George-Albert, în culmea admirației.

Stupefiată ,Baptistine se plecă înspre agresorul ei. Acesta o privea cu ochi mari, sticloși. Baptistinei i se întoarse stomacul pe dos. Englezul pe care îl ucisese la Fontenoy se aflase la oarecare distanță de ea. Copleșită de jale, contemplă cu milă pe bărbatul ce agoniza la picioarele ei. Trupul piratului zvîcni o ultimă dată. Se sfîrșise. George-Albert o trase de mînă pe Baptistine și amîndoi o luară la goană spre salon. Trecînd pe dinaintea cabinei lui Gontrand d'Aubigny, Baptistine își aminti de înțeleptul sfat pe care i-l dăduse Floris la Fonte-

---

2 Ticălosule !

noy. Floris ! La amintirea lui scoase un geamăt surd. Se repezi în cabină și închise ușa în urma ei... Dezbrăcîndu-se într-o clipită de rochie și de jupon, se îmbrăcă cu un pantalon trei sferturi, cu o cămașă și tunică de-ale cavalerului, își legă părul la spate, își înfundă pe cap un tricorn și ieșind din nou pe coridor porni spre pupă. Zăngănitul de arme îi aminti însă că nu era prudent să se suie pe punte unde mateloții de pe cele două corăbii se luptau crîncen. Baptistine și George-Albert se priviră perplecși. Tînăra fată se așeză o clipă ca să-și ordoneze gîndurile care i se cam încîlceau. Ia să vedem... Va să zică... Sigur că da, cînd Le Gallic îi arătase corabia, văzuse o scăriță laterală ce cobora drept spre Sfînta Barbă. George-Albert și prietena lui se năpustiră în jos pe trepte spre nivelul intermediar al *Frumoasei*. Soldații se înghesuiau la ușa depozitului cu arme. Un zdrahon îi zvîrli Baptistinei un topor pe care acesta fu cît pe ce să și-l scape pe picior. George-Albert îi făcu semn că acea zonă era cam prea agitată. Baptistine azvîrli cît colo toporișca. Cei doi prieteni traversară o pasarelă și porniră să caute o altă scară care să îi ducă spre un colțișor mai calm. Deasupra lor se auzea un tropăit inform. Baptistine simți cum i se prelinge ceva pe nas și pe bărbie. Își trecu degetele peste obraz și privi în sus. Din planșeul îmbibat cu sînge se prelingeau picături cleioase. Baptistine și George-Albert o luară iar la fugă spre prova. O scară de frînghie ducea spre prima baterie. Pe puntea inferioară nu se zărea nici țipenie de om. Înfiorată, Baptistine văzu cîțiva șobolani care alergau înnebuniți de frică. Tînăra își descărcă furia, izbind cu piciorul în tunurile acelea inutile a căror neputință o obliga acum să se ascundă George-Albert șuieră scurt. Descoperise capacul de la trapă. Se strecură înăuntru simțindu-se în sfîrșit în siguranță Baptistine se așeză să își tragă sufletul.

— Mă întreb de ce ne-or fi atacat indivizii ăștia și cine o fi uriașul de pe goeletă ? murmură ea.

Ceva o neliniștea. Ciuli urechea. Zăngănitul armelor se auzea ca o părere. În chimb, de undeva de desubtul lor răzbăteau la intervale regulate niște lovituri surde.

— Prizonierele ! exclamă Baptistine sărind în picioare.

Uitase cu desăvîrșire de ele. George-Albert încerca să protesteze și o apucă de mînecă spre a nu o lăsa să iasă din ascunzătoare.

— N-ai nici un haz și chiar nu e momentul să te maimuțărești ! îl repezi Baptistine.

„Am oroare de acest gen de comparații. Așa-mi trebuie dacă vreau cu tot dinadinsul să nu o las să facă tîmpenii. Poftim, n-are decît, de-acum o las !" bodogăni George-Albert, din cale-afară de vexat.

Baptistine se orientă pe întuneric. Porni spre magazia de pîine care duhnea a mucegai, se întoarse înapoi și se angajă pe un coridor scund și slab luminat printr-un hublou minuscul. George-Albert se ținea după ea ,cu o expresie demnă și dezaprobatoare. Baptistine coborî încă o scară, uimită de adîncimea corăbiei. Pe măsură ce se afunda în pîntecele ei, constata că aerul devenea tot mai irespirabil și umezeala tot mai greu de suportat. Acolo, stăpîni absoluți ai vasului păreau a fi șobolanii. Paradoxal însă, Baptistine respira mai în voie. Cu cît se depărta de locul încleștări armate, cu atît mai liniștită se simțea. Dinspre fundul calei se auzeau distinct țipete și zgomote. Baptistine își croi drum printre două butoaie. Unul dintre ele, desprins probabil de la locul lui în timpul furtunii, se rostogolea înainte și înapoi. Baptistine și George-Albert săriră în lături pentru a nu fi zdrobiți de el. Tînăra scoase un țipăt : o duzină de rozătoare gigantice împărțeau frățește un poloboc cu măsline. Ferindu-se din calea lor, Baptistine se izbi de o ușă cu zăbrele de fier. De dincolo de ea se auzeau un vacarm de nedescris. Femeile gemeau, băteau cu pumnii în pereții de lemn.

— Ajutor !

— Ticăloșilor !

— Ne lasă să crăpăm aici !

— Mi-e sete !

— Mi-e foame !

— Ah, scîrnăviile !

— Ah, nemernicii !

Baptistine privi în jur. Pe o masă șchioapă, cîteva pocale și o pereche de zaruri murdare dovedeau că acolo trebuie să fi fost locul de odihnă al paznicilor care își părăsiseră corabia ca să se alăture soldaților de pe punte.

— Curaj, doamnelor, curaj! Aşteptaţi să găsesc cheia şi vă eliberez pe dată! strigă Baptistine prin uşă.

Femeile începură să vocifereze şi mai dihai.

— Cin' dracu' eşti?

— Da' hai odată!

— Balegă!

— Gunoi!

— Pui de lele!

— Da' ce se întîmplă?

— Nu le-ar hi ruşine! răcneau prizonierele. Enervată, Baptistine ridică din umeri.

— În loc să urlaţi ca nebunele, mai bine ascultaţi-mă şi răspundeţi-mi. Dacă vreţi să vă eliberez, spuneţi-mi unde se află cheile.

Ca prin minune, în cală se aşternu liniştea.

— Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc, fetelor! se auzi deodată o voce autoritară, cu un puternic accent străin.

Baptistine tresări. Îngrozit, George-Albert o apucă din nou de mînă, cu gîndul să o ia de acolo.

— Mi se pare că se află după butoiul cel mare... Dar... dumneata cine eşti. După glas pari a fi o femeie?

— Da, sînt singura femeie de pe corabie, în afară de voi, desigur! răspunse Baptistine căutînd pe pipăite cheile.

— Ia'n auzi!

— Tîrfo!

— Prinţesă car' se lăfăia la soare!

— Mda, pe cîn' nouă ne putrezea pielea icişa!

— Las' că vezi tu pe dracu'!

— Nemernico!

— Tîrîtură!

Ţipetele şi bufniturile în uşă se înteţiră.

— Ei bine, dacă mă mai insultaţi o singură dată, vă las aici. Halal purtare! le ameninţă calm Baptistine, zăngănind şiragul de chei.

— Gura, idioatelor! Nu, Doamnă, nu faceţi una ca aceasta! Noi vă iubim, doar că fetele şi-au cam pierdut răbdarea... de cînd s-a isprăvit furtuna, nu li s-a mai adus nici de mîncare, nici de băut. Deschideţi-ne, vom fi foarte blînde... reluă vocea străinei, pe un ton mieros.

— Să știi că eu una nu am nimic cu voi. Dimpotrivă. M-am și certat cu căptianul din pricina voastră. De altfel eu am fost aceea care a insistat să fiți scoase la plimbare și tot eu v-am trimis haine...

— Mulțumim, Doamnă... Sînteți bună... Dar... ce se petrece acolo sus ?

— Am fost atacați de o goeletă. Toți marinarii se luptă pe punte, de aceea am venit să vă eliberez... răspunse Baptistine, încercînd pe rînd cheile, să vadă care anume se potrivea.

George-Albert chițăi disperat. Ușa se deschidea cu un scîrțiit prelung.

— Bună ziua, Doamnelor ! spuse amabil Baptistine.

— Noroc, Prințeso !

Baptistine nu mai apucă să se dea înapoi. Un miros pestilențial de excremente stătute o izbi în față deodată cu o duzină de tentacule imunde, slinoase și negre de murdărie. Baptistine se simți aspirată în cală de o puzderie de brațe care o izbeau, o ciupeau, o trăgeau de păr. Cele douăzeci de furii dezlănțuite își revărsau întreaga ură asupra eliberatoarei.

— Stați... de ce... eu nu v-am făcut nimic... Aj... aj... ajutor.. George-Albert ! urla Baptistine apărîndu-se cu disperare.

— N-ai făcut nimic, ai ? Atunci ține !

— Scoate-i ochii !

— Dezbrac-o !

— Ia hai să-i însemnăm obrazul de Doamnă !

— Și dosul, ha, ha !

— Ia să nu mai facă pe nebuna !

— Să nu mai fie așa mîndră !

— Aoleu, măiculiță. Au ! M-o mușcat de țîțe !

— Văleu, mi-a ciuruit buca !

— Văleu !

George-Albert profita de învălmășeala generală ca să zgîrîie, să muște, să zmulgă fîșii de carne buboasă și smocuri de păr încîlcit. Fetele răcneau, urlau, chiăiau, dar nu dădeau drumul victimei lor.

Cu obrazul învinețit, cu sînii însîngerați, Baptistine se prăbuși în murdăria infectă de pe fundul corăbiei, strivită, martirizată de gorgonele asterizate.

— În lături, rîmelor !

Pe spinarea femeilor ploua cu lovituri de bici, punctate de înjurături. Baptistine încercă să se ridice și să vorbească, dar epuizată, se prăbuși într-un șănțuleț plin cu urină și excremente. Auzea cu satisfacție seretă urletele torționarelor sale care îi dăduseră drumul și se trăgeau la o parte.

— Hai, gagicilor, potoliți-vă și suiți pe punte !

Bărbații îmbrînceau femeile pe întuneric, izbindu-le cu paturle puștilor. Năucită de bătaia încasată, Baptistine simți că George-Albert o ajută să se pună pe picioare. Hainele îi erau impregnate cu materii fecale Clătinîndu-se pe picioare, înainta ca o oaie bolnavă în mjlocul turmei. Deodată, luă seama, nu fără oarecare mirare, că două dintre fete, cuprinse poate de remuşcări, o susțineau ridicînd-o de coate. Baptistine se strădui să le distingă trăsăturile. Prima era o matahală cu obraz rotund ca o lună și ciupit de vărsat, pe cînd cealaltă, slăbuță ca o scoveargă și mai scundă decît Baptistine, privea cu un ochi la slănină și cu celălalt la făină.

— Știi, dă fapt nima' nu s'o gîndit să-ți facă f'un rău, șopti grăsana.

— Da, frumoasa mea, pă ochii mei, am glumit și noi acolo ! Ne-om jucat, d'apăi cum, să ne treacă vremea ! se scuză strabnica, dezvelindu-și într-un zîmbet strîmb gura știrbă în care nu mai avea decît doi dinți.

Baptistine le privi nevenindu-i să-și creadă urechilor, încă năucită de „jocul" care fusese la un pas de a o trimite pe lumea cealaltă.

— Ei, neamule, șine-o luat potul ăl mare, hei ? întrebă o fată din capul coloanei.

— Gura, putorilor ! Dați-i drumul înainte ! mîrîi unul din bărbații care le escortau. Răspunsul era cel puțin nepoliticos. Cele două creaturi de lîngă Baptistine începură să tremure. Tînăra fată înțelesese brusc că amabilitatea lor se datora spaimei de represalii. Se gîndeau probabil că în cazul în care mateloții de pe „Frumoasa" ieșiseră victorioși, căpitanul Robineau aveau să

le pedepsească. În ciuda întunericului, Baptistine se străduia să deslușească trăsăturile marinarilor. Parcă nu recunoștea nici unul, deși erau îmbrăcați la fel cu cei de pe *Frumoasa*. Dintr-o dată, Baptistinei i se făcu milă de tovarășele ei. Grozăvia locului unde cu atîta cruzime fuseseră azvîrlite toate acele femei explica multe.

— Nu știu ce v-a apucat, dar nu vă fie frică, n-o să pățiți nimic din pricina mea, o să spun că am căzut și m-am lovit în timpul luptei! șopti cu mărinimie Baptistine.

De uimire, cele două femei uitară să mai înainteze. O ploaie de ghionți se abătu asupra lor, împingîndu-le să urce pe puntea superioară.

— Bate laba cu Tonton, frumoaso! spuse grăsana întinzîndu-și spre Baptistine brațele slăninoase.

— Așa te cheamă? Tonton?[1] se miră Baptistine în vreme ce strîngea cu încredere crescîndă mîna grăsanei al cărei elan de prietenie părea sincer.

— Mda, Jeanne Lefèvre, zisă Tonton, și urîta asta e Toinette Genêt, zisă Codoașa. Îți face rost de orice, auzi? Dacă vrei gagic, te servește chiar și aici, pricepi frumoaso?

— Da, da, desigur! șopti Baptistine deși nu pricepea absolut nimic, zîmbind codoașei care surise modest, cu un ochi la slănină și altul la făină.

— Și ție, prințeso, cum îți zice? Cum ești botezată?

— Mă numesc Baptistine Bourguignon și sînt nepoata lui Cartouche! se trezi Baptistine că răspunde prompt și cu glas sonor.

Auzind-o, cele două borfașe călcară în gol, gata să cadă de pe scara pe care tocmai suiau spre puntea superioară.

— Urcă, ce-stai! Și tu! Gura netrebnicelor! răcnirăă marinarii șfichiundu-le cu biciul.

„Am să mă plîng căpitanului Robineau" își spuse Baptistine.

— Hei, ce gogoși ne torni, frumoaso! Tu, nepoata *Lui*? Să-ți sară ochii? Nepoata lu' Cartouche? De-adevăratelea? Ala marele?

---

[1] Unchețul.

— Întocmai cum ați auzit. N-a existat decît un singur Cartouche și acela a fost unchiul meu! confirmă Baptistine cu aerul cel mai firesc din lume.

Codoașa și Tonton se priviră îngroziți.

— Oh, „escuzele" noastre pentru chelfăneală. Păcatele mele, de un'să ne trăznească p'n diblă! Oh, la, la! se lamentă Tonton, sincer dezolată.

— Hei, Bébé! Și tu, Petecel! Chemați-o pe Străina și trimiteți vorbă spre Coapsă de Aur și Croșeta: am mardit-o pe nepoata lu' Cartouche, Regele golanilor, domnu' nost' tras pe roată în Place de Grève. Aoleu, păcatele mele, da' proast-am fost! se smiorcăia Codoașa.

Baptistine nu se așteptase la o asemenea reacție. Fetele șușoteau și o priveau intimidate cu coada ochiului zîmbind pișav, cerșindu-i fără vorbe iertarea.

Doar Străina o măsura cu o expresie glacială. Baptistine întoarse capul. Se simțea atrasă de femeia aceea înaltă și slabă, cu ochi de tăciune și în același timp nutrea pentru ea o instinctivă antipatie.

Mateloții mînau de la spate femeile, ca pe o turmă de capre. Bodogăneau întruna, dar Baptistine observă că mai mult se prefăceau că le lovesc. Deodată se produse o busculadă. Baptistine își pierdu echilibrul pe scara tambuchiului și se agăță în ultima clipă de brațul din ce în ce mai servilei Tonton. Rotindu-și îngrozit ochișorii, George-Albert încercă să-i șoptească ceva la ureche. Baptistine nu pricepu nimic. Erau împinse spre dunetă. Baptistine privi în sus. Pe cerul de un albastru intens nu se zărea nici un nor și puntea era scăldată de razele aurii ale soarelui. Tînăra fată respiră adînc. Totul părea calm. Prizonierele o înconjurară pe Baptistine. Aceasta zîmbi gîndindu-se la cum avea să reacționeze Le Gallic, văzînd-o în mijlocul noilor sale „prietene".

— Watcen bliksemse rot zoi![1] tună un glas guttural. Baptistine se prinse cu brațele de unul din catargele mici și se sui cu un picior pe un scripete de întins parîmele, ca să poată privi peste capul tovarășelor ei

[1] Ce încurcătură a dracului!

de nenorocire. Tresări fără să-şi poată stăpîni un geamăt surd. În faţa ei se înălţa, uriaş, înspăimîntător, colosul cu pălărie neagră de fetru. Dominînd duneta *Frumoasei*, cu pălăria veche şi demodată, ca a ţăranilor din ţările septentrionale, cu borurile ridicate şmechereşte pe o singură parte, gigantul purta un costum negru pus peste o cămaşă de aceeaşi culoare, împodobită cu un jabou de dantelă. O pană mică şi roşie, înfiptă în pălărie, tremura ca o pasăre speriată, adăugînd o binevenită pată de culoare la vestimentaţia lui austeră. Bărbatul nu purta perucă şi părul blond cenuşiu, presărat din belşug cu fire albe, îi era prins pe ceafă într-o cataramă bătută cu diamante. Baptistine observă că bumbii de la tunica lui străluceau ca nişte picături de sînge. Cu cît îl cerceta mai atent, cu atît i se strîngea inima şi spaima îi cuprindea pieptul ca într-o menghină. Ceva în fizionomia acelui om o îngrozea. Şi dintr-o dată îşi dădu seama că avea faţa tăiată pe din două şi lipită la mijloc. Închise ochii. Oare visa? Într-un tîrziu îi redeschise. O cicatrice veche şi sîngerie cobora de la rădăcina părului pînă la omuleţ, de parcă o mînă dibace ar fi cusut obrazul despicat în două. Bărbatul părea să contemple cu indiferenţă spectacolul punţilor, descoperit abea acum cu înfiorare de Baptistine. La picioarele catargului cel mare zăceau stivuite zeci de cadavre. Baptistine se întrebă pe bună dreptate de ce piraţii se osteniseră să „alinieze" leşurile, dar înţelese imediat. Fiecare mort era buzunărit metodic de doi marinari, goi pînă la brîu, care predau banii şi obiectele de preţ descoperite, precum şi hainele ce meritau păstrate, unui al treilea îmbrăcat într-un superb costum de catifea trandafirie cu pasmanterii verzi. Baptistine nici măcar nu se miră să-l vadă atît de bizar înveşmîntat. De-abea acum realiza grozăvia situaţiei. Goeleta abandonată se legăna pe valuri, în coasta *Frumoasei*. Baptistine făcu ochii mari constatînd că nu mai arbora culorile Franţei ci drapelul negru cu cap de mort, de care auzise vorbindu-se pînă şi la pension.

— Piraţii... am căzut în mîinile piraţilor! exclamă cu glas pierit tînăra fată.

Tonton şi Codoaşa ridicară din umeri. „Aştia sau ăilalţi, pentru noi tot un drac!"

— Le Gallic... Le Gallic... Yann... Yann...! urlă deodată Baptistine fericită să-l descopere pe secund, alături de căpitanul Robineau, printre puținii supraviețuitori grupați la buza dunetei. Cu capul în piept și privirile plecate, rușinați și disperați, așteptau să afle ce soartă îi așteaptă. După toate probabilitățile, aveau de ales între a fi puși în streang ori a fi azvîrliți peste bord.

Auzindu-i glasul, Le Gallic își ridică cu tristețe ochii spre grupul femeilor, încercînd zadarnic să o zărească printre ele. Din păcate, silueta delicată a Baptistinei era ascunsă privirilor lui de planturoasele Tonton, Néné și Coapsă de Aur. Nevăzînd-o, își imaginâ că îl înșelase auzul și, abătut, își propti iarăși bărbia în piept. În schimb, Baptistine îl vedea foarte bine. Lîngă el, marinarul Visse-Bras era orbit de sîngele care i se scurgea din arcada deschisă. Domnul Vielle tremura ca lovit de friguri și se crampona de Gontrand d'Aubigny, deși mai bine ar fi făcut să îi acorde îngrijirile medicale de rigoare pentru că brațul drept al acestuia atîrna inert, ceea ce nu-l împiedica să-și aranjeze cochet buclele cu degetele de la cealaltă mînă.

— Cine a cutezat să strige? tună colosul de pe dunetă, într-o franceză colorată de un usor accent străin, imposibil de identificat, coborîndu-și disprețuitor privirea spre turma puștcăriașelor care tăceau mîlc. Agățat de o parîmă, George-Albert făcu semn Baptistinei să se ascundă. Aceasta coborî de pe scripete și se făcu mică printre borfașe. Cooperante, Codoasa, Tonton și Néné o înconjurară pe dată. Singură Străina nu se clinti. Observînd animălutul din preajma tinerei fete se încruntă, sub imperiul unei subite revelații. Dacă Baptistine i-ar fi văzut în acea clipă ochii, cu siguranță că expresia de hienă cu care se uita la ea și la George-Albert ar fi îngrozit-o infinit mai mult decît privirea piratului. Acesta își împinse pălăria pe ceafă și părăsind duneta coborî calm pe punte îndreptîndu-se spre prizoniere. În drum se opri să vorbească cu oamenii săi. Pentru toți găsea cîte un cuvînt de felicitare adresîndu-se fiecărula pe limba lui. Pe cei răniți îi îmbărbăta și la tot pasul poruncea

cîte ceva pe franțuzește, limbă care pentru echipajul lui, ca și la înaltele curți ale Europei, părea a fi principalul instrument de comunicare internațională.

— Avem o pradă pe cinste. Meritați să vă odihniți și fiecare va avea partea ce i se cuvine.

Fericiți, pirații de pe goeletă rîdeau cu gura pînă la urechi, continuînd să-și vadă disciplinat de corvezile lor marinărești. Unii spălau de zor punte curățind-o de sîngele închegat, alții reparau catargele și coseau velele sfîșiate.

— Mușcă-Fund, transbordează-i pe negri pe corabia asta, împreună cu toată marfa. Abandonăm goeleta! se adresă uriașul straniului flibustier îmbrăcat în costum trandafiriu, care supraveghea sortarea bunurilor capturate.

— Prea bine, domnule Fokker, răspunse Mușcă-Fund cu un glas blînd și melodios, în contrast cu sonoritățile guturale emise de colosul cu pălărie.

Un murmur înspăimîntat se înălță din grupul supraviețuitorilor de pe *Frumoasa*.

Baptistine ciuli urechile.

— Fokker... e Fokker...

— D'apăi n'auzîși? I-o zis „domnule Fokker"!

— Piratul! Olandezi!

— Fokker Diavolul!

— Își merită porecla!

— E un demon!

Piratul își mîngîie rubinele părînd să asculte cu oarecare satisfacție acea rumoare înfricoșată.

— Ce lași, ce curci plouate! Ah, de ce nu sînt eu bărbat! Le-aș arăta eu domnului Fokker și caraghiosului ăsta de Mușcă-Fund! mîrîi Baptistine printre dinți, tremurînd de furie.

— Pînă una alta văd că te ascunzi, fricoaso! îi șuieră cineva la ureche.

Baptistine sări ca arsă și se întoarse să vadă cine îndrăznise să o insulte. Străina o sfida privind-o de sus. Baptistine vru să-i răspundă dar nu mai avu vreme.

— Șase, fetelor, vine! șopti Tonton speriată.

— Mda, tre' să facem impresie! le sfătui Codoașa.

Puşcăriaşele zîmbeau slugarnic. Unele chiar schiţau cîte o reverenţă stîngace. Fokker Diavolul rînji, înşfăcă un bici din mîna unui pirat de-al lui şi se apropie agale de grupul deportatelor.

— Muşcă-Fund, aţi găsit femeia care l-a ucis pe dunetă pe Droost ? mîrîi el plesnindu-şi ostentativ cu coada biciului palma înmănuşată în negru.

— Nu... nu, monsinior Fokker, nu încă. Piet şi Carapezzi sînt în căutarea ei. S-o fi ascuns prin vreun cotlon pentru că după cît se vede, nu se află în lotul ăsta infect ! răspunse Muşcă-Fund, urmîndu-şi şeful. Ţinîndu-se de nas, secundul alinie dezgustat fetele. În alte împrejurări, Baptistine ar fi pufnit în rîs. Fără să ştie nici ea de ce, Muşcă-Fund o făcea să se gîndească la cavalerul d'Aubigny.

Fokker Diavolul începu să cerceteze cu atenţie femeile, una după alta. Le ridica în sus de bărbie cu vîrful biciului, le silea să deschidă gura şi să îşi arate dantura, le pipăia sînii şi şoldurile. Baptistine constată că se comporta de parcă ar fi inspectat nişte animale, cum făceau în tîrg ţăranii, o dată pe an, la Mortefontaine.

„Pe onoarea mea de gentilom, am încurcat-o", gîndi George-Albert cu ochii la Fokker.

Acesta se apucase să inspecteze cel de-al treilea şir de femei, unde se afla şi Baptistine. Aceasta nu se mai obosea să se ascundă. Furios, George-Albert îşi spuse că măcar ar fi putut să îşi disimuleze o parte din obraz sub pletele ude. Aşa, ţi-ai găsit ! Dimpotrivă, Baptistine şi le dădu pe spate şi dreaptă, bătoasă şi cu nasul în vînt, se pregătea să îl înfrunte trufaş pe învingător.

— Află de la mine, frumoaso, cînd schimbi stăpînul e mai sănătos să te faci una cu pămîntul ! o sfătui Tonton, vorbind din proprie experienţă.

Baptistine ridică din umeri. Enervată că Străina n-o slăbea din ochi, îşi înălţă fruntea ca să-l privească drept în faţă pe Fokker. Acesta era cu un cap mai înalt decît ea. Tînăra fată se uita fascinată la cicatricea care îi împărţea obrazul în două, ca într-un desen făcut de o mînă de pictor stîngaci. Piratul o fixa la rîndul lui. Baptistine observă abea atunci că n-avea irişii de aceeaşi culoare.

Unul era albastru și celălalt căprui. Nemulțumit, Fokker întoarse capul spre unul din adjuncții săi :

— Stommeling ![1] Ce caută pușiul ăsta printre femei ? mîrîi el indicînd-o pe Baptistine cu vîrful biciului.

„Uf ! Poate că scăpăm !" strănută George-Albert care se ascunsese sub fustele rău mirositoare ale Codoașei.

Maimuțoiului îi venise inima la loc constatînd că Fokker Diavolul n-o recunoscuse pe Baptistine, așa deghizată în bărbat cum era.

— Nu... nu știu, domnule Fokker ! Gurstrom, du-l la „Sfînta Barbă" la un loc cu prizonierii ! porunci încetișor Mușcă-Fund, adresîndu-se unui colos cu trăsături de nordic.

Baptistine se înfioră. Bărbatul în veșmînt trandafiriu avea ceva straniu.

— Parcă mă căutai, Fokker ? Eu l-am ucis pe nemernicul acela pe dunetă ! strigă Baptistine, împotrivindu-se din toate puterile lui Gurstrom care o înșfăcase cu labele lui de urs și încerca să o tîrască după el.

Baptistine observă cu satisfacție că toată lumea rămăsese cu gura căscată. Catargul cel mare de s-ar fi prăbușit în capul piraților, al flibustierilor și al prizonierilor acestora, nu ar fi produs o impresie mai puternică.

— Să mor io dacă nu i-o pus în tur pe toți ! murmură admirativ Coapsă de Aur.

„O să mă ucidă. Ei și ? gîndi Baptistine văzînd că Fokker își ridică biciul și închise ochii, pregătită să primească lovitura de grație. Nesimțind însă decît o gîdilătură în dreptul sînilor, redeschise mirată pleoapele... Cu vîrful biciului, Fokker îi dădea calm la o parte zdrențele bluzei, dezgolind-o pînă la brîu. Baptistine roși și își acoperi instinctiv cu palmele sînii rotunzi și pietroși.

— Ha, ha, Mușcă-Fund ! Ai să mori și n-ai să înveți să deosebești o femeie de un bărbat ! răcni pe neașteptate Fokker, slobozind un homeric hohot de rîs, imitat de întreg echipajul său.

Mușcă-Fund păli și se întoarse cu spatele.

— Va să zică tu l-ai omorît pe credinciosul meu Groot, îți mulțumesc că mi-ai adus aminte, drăcoaico, eu

---

[1] Dobitocule.

unul nu te-aș fi recunoscut așa deghizată. Prea bine, rămîi printre otrepele astea, aici e locul tău, rînji Fokker plesnind-o răutăcios peste mîini ca să o oblige să nu-și mai acopere sînii.

— Îți interzic să mă tutuiești, Fokker ! Și mai du-te dracului ! explodă Baptistine scoasă din fire, uitînd cu desăvîrșire că era pe jumătate goală.

Îngrozit, George-Albert își trase înapoi peste cap fustele Codoașei. „A înnebunit de tot ! Aoleu, e lată rău!" se închină maimuțoiul ridicîndu-și privirea spre cer spre a-l lua martor la cîte avea de îndurat din partea stăpînilor săi.

George-Albert era însă o ființă extrem de rafinată. Dînd cu ochii de imaginea de iad ce i se înfățișa, își tampona cu lăbuța fruntea brusc transpirată și evadă cît ai clipi din acea peșteră drăcească. Decît să înfrunte priveliștea posteriorului Codoașei mai bine încăpea pe mîna lui Fokker.

— Prindeți animalul ! răcni Mușcă-Fund care simțea nevoia să-și verse paraponul pe cineva.

Urmărit de doi flibustieri care înjurau birjărește George-Albert o tuli spre pupă.

„Oamenii știa n-au pic de educație ! Se vede cît de colo că nu-s din lumea noastră !" mormăi maimuțoiul agățîndu-se de cablul ancorei. Să nu uităm că tot frecventînd atîtea capete încoronate, George-Albert ajunsese la convingerea că și în vinele lui curge sînge albastru. Fokker Diavolul suferea de o similară grandomanie.

— Mi se spune „domnul" Fokker ! o corectă sec piratul pe Baptistine.

— Ei, poftim ! Atunci de ce nu Majestate ? Ești o scîrnăvie. De-abea aștept ziua cînd ai să atîrni spînzurat de catargul de colo ! izbucni Baptistine pe care începea să o lase nervii.

— Închideți-o la un loc cu celelalte ! Dar înainte de asta meriți o lecție ! rînji Fokker Diavolul, făcînd un semn marinarului scandinav. Acesta o înșfăcă pe Baptistine și o întoarse ca pe o clătită cu popoul în sus. Tînăra fată auzi șuieratul biciului dar aproape că nu simți nici o durere. Parcă ar fi ciupit-o cineva. Era chiar plăcut,

se silî ea să se autoconvingă, îmbătată de orgoliul de a-i fi ținut piept de una singură acelei bestii. Îl ura de moarte pe Fokker.

Loviturile de bici se succedau regulat. Într-un tîrziu Fokker Diavolul se opri și bombăni plictisit :

— Asta vă așteaptă și pe voi dacă nu vă țineți gura. Ați băgat la cap, fetelor ?

— Da, da, domnule Kokker ! răspunseră în cor borfașele.

Singură Străina tăcea. Fără să-și ia ochii de la spinarea Baptistinei, vărgată de dungi din care se scurgeau broboanele mărunte de sînge, își plimba alene vîrful limbii peste buzele uscate.

Pe neașteptate se auzi un răcnet înăbușit și un bărbat se năpusti asupra lui Fokker. Le Gallic asistase neputincios la întreaga scenă. Prizonierii erau păziți cu strășnicie de piraţi, dar vigilența lor slăbise cînd Fokker începuse s-o croiască cu biciul pe Baptistine. Doar nu asistau în fiece zi la un asemenea spectacol. Întinzîndu-și care mai de care gîturile ca să vadă mai bine, uitaseră să mai stea cu ochii pe ostaticii lor.

Profitînd de ocazie, Le Gallic înșfăcase pe furiș o furcă. Fokker Diavolul nu se feri îndeajuns de rapid și arma i se înfipse în umăr. Uriașul și-o smulse din rană cu un urlet de durere și învîrtind-o pe deasupra capului îl izbi din toate puterile cu mînerul ei pe Le Gallic. Atins la cap, acesta se prăbuși. Atacul și riposta se petrecuseră atît de fulgerător încît cei dimprejur nu apucaseră să schițeze nici un gest.

— Le Gallic... Le Gallic... Oh... Yann, Yann ! țipă Baptistine, smulgîndu-se din strînsoarea brațelor lui Gurstrom ca să îngenuncheze lîngă trupul ofițerului breton. Rănit la frunte, acesta gemu nedesluşit.

— Te... iubesc ! i se păru că aude Baptistine.

Le Gallic își pierdu cunoștința. Hohotind disperat, tînăra fată se agăță de piraţii care îl ridicau ca pe un sac. Trăia un cumplit coșmar. Nu era adevărat. Alți piraţi o tîrîră cu de-a sila spre tambuchiul prin care deportatele începeau să coboare înapoi în cală. În treacăt Baptistine dădu cu ochii de doctorul Vielle, de căpitanul Ro-

bineau și de Gontrand d'Aubigny. Cuprinși de o neputincioasă disperare, cei trei bărbați o priviră trecînd pe dinaintea lor. Nu se putea aștepta la nici un ajutor de la ei.

— Hei, Néné, iote ce vecini avem! șopti Tonton.

— Harapi! Numai asta ne mai lipsea! rînji Codoașa.

Baptistine vedea totul ca prin ceață. Întoarse capul spre pasarelă. Niște ciudate ființe negre cărau cu spinarea lăzi și cufere, transbordîndu-le grăbiți de pe goeletă pe corabie. La început, Baptistine crezu că era vorba de bărbați cu chipul acoperit de măști negre și cu trupul mulat în haine de mătase lucioasă. Deportatele se înghesuiau care mai de care să se uite la acele stranii „arătări". Baptistine descoperi cu mirare că acei cărăuși erau aproape complet despuiați. Pielea lor lucind de sudoare avea culoarea mătăsii negre. Baptistine căscă ochii mari. Nu văzuse în viața ei un harap. Doar la pension o auzise pe maica Marie Marthe vorbindu-i de acele „ființe inferioare".

„Da, negrii ăștia despuiați sînt într-adevăr ca niște animale", își spuse Baptistine, fără să își dea seama că nici ea nu era cu mult mai îmbrăcată decît ei.

Negrii se uitară cu indiferență la femeile care căscau gura la ei și își văzură de treabă. Unul singur se opri o clipă. Fără să se teamă de biciul supraveghetorilor, își puse mîinile în șolduri. Era un flăcău înalt și zdravăn. Îi zîmbi larg Baptistine, adresîndu-i un mic gest de încurajare. Tînăra fată încremeni, stupefiată.

— Dați-drumul, ce v-ați oprit? mîrîi un corsar împingînd deportatele spre o scară, trîntind ușa în urma lor.

CAPITOLUL XXXI

Baptistine se așeză la întîmplare într-un colț. Nu-i mai trebuia nimic. În schimb deportatele își admirau cu încîntare noua închisoare, infinit mai confortabilă decît cala.

„Sfînta Barbă" se afla chiar sub pupă. Trebuia să-și

plece capul ca să nu se izbească de tija timonei, dar dincolo de acest mic inconvenient, încăperea golită de arme era destul de spațioasă și avea hublouri mici pe unde pătrundeau aerul și lumina.

Baptistinei i se făcu milă de nenorocitele care, confruntate cu acel lux nesperat, scoteau exclamații de bucurie, înghesuindu-se să privească oceanul.

— Hei, Frumoaso, uite-ți frățioru' !

— Oh, mititelu' de el !

— Tii, da frumușel îi !

— Hi, hi, ce năsuc cîrn și obraznic !

— Ce ochișori ! Ce caraghios își rotește ochișorii !

— Au ! M-a ciupit de obraz, nărodu' !

— D'ăștia-mi ești, frumușelule ! chicoteau vesel Tonton, Codoașa și Coapsă de Aur, strîngîndu-l care mai de care în brațe pe George-Albert. Maimuțoiul asistase neputincios la flagelarea prietenei sale. După ce pirații renunțaseră să-l mai urmărească, se furișase pînă la pupă și de acolo coborîse prudent, agățîndu-se de frînghiile care atîrnau peste bordul corăbiei, pînă la un hublou pe unde tocmai intenționa să se strecoare înăuntru cînd se pomeni înfășcat de două brațe slăninoase.

„Gura păcătosului adevăr grăiește ! La urma urmei sînt femei de treabă. Doar că ar trebui să se mai spele din cînd în cînd !" își bombă el țanțoș pieptul, măgulit de complimentele deportatelor. Se vede treaba că Fokker Diavolul avea aceleași principii de igienă ca și maimuțoiul, căci pe ușă își făcură apariția mai mulți pirați înarmați cu un hîrdău, cu căldări, hamace, rogojini, un maldăr de rochii mototolite de-ale Baptistinei, găsite fără îndoială pe dunetă și un castron cu terci asupra căruia Baptistine, leșinată de foame, se năpusti cot la cot cu tovarășele sale.

— He, he, fetelor, Fokker ăsta nu cu biciul trebuia să ne înalțe în sus de bărbie.

— Te cred, dacă ridica trestia, se schimba chestia !

— Ha, ha, că bine zici, Coapsă de Aur !

— Nu-i așa, frumoaso ?

Baptistine pufni în rîs, fără să înțeleagă prea bine chicotelile deșucheate ale fetelor, dar pofta lor de viață era contagioasă. Singură Străina tăcea cu ochii pierduți în zare.

— Ia zi, Frumoaso, măi ce i-ai mai luat piuitu' lu' piratu' lu' peşte ! se prăpădea de rîs Coapsă de Aur.

— E îndrăzneaţă puştoaica ! observă Néné.

— Mda, nimic de zis, e d'a noastră ! o aprobă Codoaşa.

— D'apăi cum ? Nu'i nepoata lu' Cartouche ? replică Coapsă de Aur.

— Măiculiţă, te-o mardit al dracu' ! Doare, ai ? o întrebă afectuos Tonton.

— Doare ! recunoscu Baptistine.

— Aracan de ea, mititica ! Gata, bagă c... în hîrdău, te vindecăm noi acuşica ! Leapădă izmenele astea puturoase ! porunci autoritar Tonton, însoţindu-şi vorbele de un gest imperios.

— De... de ce îmi scoţi pantalonaşii ? întrebă Baptistine uşor stînjenită.

— Las' Frumoaso, nu eşti prima pe care o vedem în c... gol ! o bătu prietenos pe umăr Codoaşa, ajutînd-o să intre în hîrdău.

Goală ca o statuie a Evei, Baptistine zîmbi intimidată Dintr-odată se simţea foarte mîndră de prietenia borfaşelor.

— Phii, da' albă-i, măiculiţa mea !

— Şi trasă prin inel !

— D'apăi cum, e-o doamnă !

— Auzi, da' n-ai zis unde mangleai ?

— Cum unde ? La Versailles ! răspunse calm Baptistine.

Borfaşele o priviră admirativ.

— D'apăi de ! Acolo tre' să ştii să te porţi ! explică Codoaşa.

— Au ! se strîmbă de durere Baptistine.

Apa sărată pe care fetele o scoteau din ocean cu găleţile legate de frînghii groase îi frigea rănile de pe spate.

— Biata de tine ! Tre' să rabzi ! Toarnă-ţi şi-n cap, ai părul plin de c... ! o sfătui blînd Codoaşa.

Între timp, Tonton începu să facă prezentările, ca o adevărată doamnă din lumea bună.

— Ea-i Croşeta ! Cum nu-i place careva, hîc, i-a şi luat piuitul. Io-te ce lăboaie are ! Te strînge de gît

de n-apuci să zici miau. Pe Coapsă de Aur o știi. De gheață să fii și nici sfinții din cer nu-i rezistă! Dă din tîrtiță ca nimeni pe lume. Dacă vrei te învață... Asta e Néné, aoleu, am murit de rîs cu ea cînd s-a apucat să-l gîdile la păsărică pe judecător. Cică o avea mică de tot și cu un neg în vîrf, ori Néné nu s-a priceput...

— Mai tacă-ți fleanca, Tonton! o repezi Néné, vexată.

— Bine, bine, am glumit să-și mai uite de durere Frumoasa, mie una mi se fîlfîie... Așa, pe Codoașa o știi. Ah, asta e Bănuț. Cînd rămîi fără bîștari, o chemi și-ți scoate din pămînt niște pistoli falși de toată frumusețea. O mie de ani nu-i deosebești de cei adevărați... Și dacă vrei s-adormi un dușman, tot pe ea s-o chemi, e mare meșteră-n otrăvuri!

Baptistine zîmbea, strîngea mîini, clipea zăpăcită, incapabilă să țină minte toate „specializările" noilor sale prietene. Tonton îi întinse mîna ca să o ajute să iasă din hîrdău. Coapsă de Aur scoase dintr-un tiv de la jupon o unsoare tămăduitoare pe care izbutise să o ascundă la controlul temnicerilor. Baptistine își lăsă bărbia în piept și strînse din dinți în timp ce borfașa îi ungea spinarea.

— Auzi, Frumoaso, ori ai tu pielea tăbăcită, ori Fokker ăsta mai mult te-o mîngîiat. Dacă dădea de-adevăratelea, îți făcea praf spinarea.

— Adică, ce-ați fi vrut? Nu v-ajunge ce-am pățit? protestă Baptistine indignată că i se minimaliza supliciul.

— Ei, haide, nu t'supăra! interveni Néné conciliantă.

— Noi, borfașele, știm că mardeala poate fi blîndă ori ...nemiloasă! îi replică Tonton.

— D'apăi da, io una zic că te-o caftit blînd! încuviință Coapsă de Aur.

„Da, da, fetele au dreptate, hîm... ciudat!" își spuse George-Albert cercetînd cu atenție pielea doar pe alocuri plesnită.

— Străino, hîrdăul e liber! strigă Tonton.

Baptistine întoarse capul. Străina îi privea trupul cu o insistență enervantă. Baptistine apucă instinctiv un jupon de pe marginea hîrdăului și își acoperi pieptul. Străina zîmbi mieros.

— Bună ziua, v-am admirat pentru cum l-ați înfruntat pe Fokker... sînteți foarte curajoasă... și asta îmi place!

— Aăă... mulțumesc! îngăimă Baptistine.

Străina o călca pe nervi. Fără să înțeleagă prea bine de ce, se temea de ea. Străina se dezbrăcă cu mișcări lente și intră la rîndul ei în hîrdău. Avea pielea mată, sîni mici și rotunzi, șolduri înguste și stomac plat și mușchiulos de băiat. Cu toată nevinovăția ei, Baptistine intuia că are în față o ființă rea și perversă. Coapsă de Aur se repezi să o spele cu gesturi echivoce. Stînjenită, Baptistine își întoarse privirile spre Tonton al cărei chip rotund ca o lună îi inspira tot mai multă încredere.

— Se zice că Străina ar fi fost o doamnă foarte sus pusă în Polonia sau în Rusia, nu se știe prea bine. Ea nu suflă o vorbă despre trecutul ei! murmură Tonton înainte de a relua cu glas sonor prezentările. Asta e Petecel. N-are pereche în descusutul buzunarelor cu șișul. Și nic în mînuitul stiletului! Îl înfige pe lîngă coasta a șasea, drept în inimă! Are precizie de artistă, Petecel a noastră! Aia mai grasă ca mine, care tocmai își leapădă hanțele, hei tu, fă-te-ncoa, e Peștișor. Taie gîtița cu briciul, harșt, de n-apuci să bagi de seamă c-ai ajuns pe lumea'ailaltă. Are pe dracu-n trup, iau foc și pietrele lîngă ea! Uite-o și pe ultima, Bébé. Dac-ai rămas grea, cu ea lepezi într-o clipă, are mîini de aur!

Baptistine ameți se de tot. Zîmbi prietenos. Și Peștișor și Bébé i se păreau nemaipomeni de drăguțe, ca toate celelalte de altfel, cu excepția Străinei. Mai toate erau încă tinere. Cele mai vîrstnice aveau cel mult treizeci și cinci de ani, dar nu le-ai fi dat nici douăzeci și cinci, în pofida traiului de mizerie sau poate tocmai datorită lui, cu care fuseseră obișnuite.

Baptistine se îmbrăcă cu unul din jupoanele ei și cu o bluziță subțire, în timp ce tovarășele ei de prizonierat își împărțeau fericite resturile garderobei sale de odinioară. Se cuibări împreună cu George-Albert pe o rogojină și închise ochii. Deasupra lor pirații ciocăneau

de zor. Se auzeau strigăte ritmate întrerupte de porunci scurte. Marinarii înălțau pînzele. *Frumoasa din Louisiana* începu să freamete și se puse lin în mișcare. Fetele se repeziră la hublouri.

— E-te-te ! Nu le-a luat gîtul ! Ce l-o fi apucat pe Fokker ? exclamă Tonton, nedumerită.

Ridicîndu-se pe vîrfuri, Baptistine apucă să vadă cum goeleta fără catarge și fără pînze rămînea în urmă. Îi făcu cu mîna căpitanului Robineau pe care Fokker îl părăsise la un loc cu mateloții lui, în mijlocul ocenului, fără alt mijloc de navigare decît lopețile. Doctorul Vielle era aplecat deasupra unui bărbat întins cît era de lung pe punte.

— Dumnezeule... chirurgul și Le Gallic... Le Gallic.. asta înseamnă că trăiește ! murmură Baptistine.

„Dar nu-l văd nicăieri pe înfumuratul ăla de Gontrand d'Aubigny !" îi dădu de înțeles maimuțoiul.

Baptistine ridică îndurerată din umeri. Se trînti înapoi pe rogojină și adormi buștean, cu toată cotcodăceala din jurul ei.

Se trezi pe neașteptate în toiul nopții. Auzind un zgomot ușor, deschise ochii, îngrozită, convinsă că era vorba de un șobolan. Sări în sus, cu gîndul să-i ceară ajutor lui George-Albert. Acesta sforăia de zor. Zgomotul fu urmat de o șoaptă. Pe bună dreptate, Baptistine își spuse că șobolanii nu vorbesc și se întinse din nou pe rogojină, căscînd cu poftă deși dormise destul de mult. Corabia se clătina ușor sub razele de lună. La bord toată lumea dormea dusă.

— Psst ! Te-ai trezit ?

Baptistine înțelese că șoapta îi era adresată ei. Cum între timp ochii i se obișnuiseră cu întunericul, o văzu pe Străina care se îndrepta de-a bușile spre ea. Baptistine își strînse pleoapele și se prefăcu că doarme, observînd-o cu curiozitate printre gene. Străina se aplecă deasupra ei. Crispată, Baptistine îi simți în obraz răsuflarea ei fierbinte.

— Te-am văzut mișcîndu-te, de ce nu-mi răspunzi ? murmură Străina mîngîindu-i ușor umărul și brațul. Panicată, Baptistine se strădui să respire cît mai liniștit, ca și cum ar fi dormit adînc.

— Ești foarte frumoasă ! îi susură la ureche glasul metalic al femeii. Încremenită, Baptistine simți că Străina își plimba mîna pe trupul ei, coborînd spre glezne. Scîrbită, bombăni ca și cum ar fi visat ceva și, dînd din picioare, se întoarse pe partea cealaltă, ghemuindu-se cu spatele la ea. Străina ricană și, spre ușurarea ei, se îndreptă spre Coapsă de Aur care dormea mai încolo și începu să șopocăie nedeslușit.

Baptistine se pomeni vorbind de una singură pe întuneric.

— Floris... Floris... te urăsc !

Enervată, se foi pe rogojină. Își luase lumea în cap ca să scape de el, și, acum, poftim, îi rostea numele ! Totuși nu se putea împiedica să nu se gîndească la el. I se părea că ochii lui verzi ca smaraldul o țințeau amenințător.

„Tot ce mi se întîmplă e numai din pricina lui !" bombăni în sinea ei Baptistine, căznindu-se să își alunge din minte imaginea lui și să o înlocuiască cu cea a lui Jéodard, a lui Ernaudan și a bietului Le Gallic. Inutil. Totul se amesteca și, pe deasupra tuturor, apărea triumfător chipul lui Floris.

Baptistine oftă.

— Ești grozav de seducătoare cînd dormi ! exclamă ironic Străina, pe cînd se tîra înapoi spre culcușul ei.

În noaptea aceea Baptistine nu mai izbuti să închidă ochii.

CAPITOLUL XXXII

Trecură cîteva zile. Baptistine se obișnuia cu noua ei viață de prizonieră. Se destindea în mijlocul tovarășelor sale de călătorie, deprinzînd a le cunoaște mai îndeaproape. Borfașele o apreciau la rîndu-le, dezvăluindu-i toate tainele profesiei lor. O învățau limbajul

lor, îi ofereau cu bunăvoință lecții de buzunăreală, îi mimau minuitul șișului sau al briciului, îi explicau cum să lovească, să strîngă de gît și, la nevoie, chiar să ucidă.

— Da' tu, Frumoaso, tu cum îi curățai de bîștari pe gagii de la curte, ai ? o întrebă Petecel, dornică să-și îmbogățească repertoriul.

Pentru odată, luată pe nepregătite, Baptistine rămase fără replică.

— Ei, las-o baltă, Petecel, n-o vezi ? Ce-i proastă ca noi, să ne vîncă pontu'? strigă Bébé dezamăgită.

— Ah, nu... nici vorbă de așa ceva... doar sînteți prietenele mele numai că... numai că... am mai multe metode... și nu știam cu care să încep... de fapt preferata mea și cea mai eficace este... în capelă... ăăă... mă strecuram în mulțimea de curteni și... hop, prefăcîndu-mă că îngenunchez ca să mă rog, le pipăiam buzunarele, îmi strecuram binișor mîna înăuntru și, hop, mă alegeam cu o pungă de galbeni sau cu o tabacheră de aur. Uite-așa ! încheie Baptistine, încîntată de imaginația ei. Străina îi aruncă o privire ironică.

— Ha, ha... sîngele apă nu se face ! Nepoata lui Cartouche ne taie pe toate ! clătinară cu admirație din cap celelalte fete care „operaseră" cel mult în pădurea Saint-Germain sau pe ulicioarele de lîngă Pont-Neuf.

Rugată să-și „arate talentele", le făcu pe dată o demonstrație, secondată de George-Albert. Cu distincția și cu morga lui înnăscute, acesta juca rolul păgubașului de neam mare.

Fie ploaie, fie vînt, piratii își sileau prizonierele să se plimbe cîte două ceasuri pe zi împrejurul catargului central. Cu această ocazie, Baptistine observă că Gontrand d'Aubigny rămăsese la bord unde se bucura de un soi de semilibertate. De cele mai multe ori îl vedea stînd la palavre cu Mușcă-Fund. Piratul își schimba în fiecare zi culoarea costumului, părînd să posede o nesfîrșită colecție, de toate culorile și de toate nuanțele, brodate, plisate sau broșate.

— Iote și fetițele ! rînjeau Tonton și Codoșa, trăgînd cu coada ochiului spre elegantul flibustier și spre fostul pasager.

— Nu-mi explic această bruscă prietenie ! se mira cu nevinovăție Baptistine.

— Ha, ha, mîncate'aș mă faci să crăp de rîs ! hohoti Codoașa. Tonton îi ținu isonul, fără alte comentarii. Baptistine zîmbi prietenelor sale. Chiar dacă nu le pricepea ilaritatea, chiar dacă de cele mai multe ori făceau glume în doi peri care ei îi scăpau, Tonton și Codoașa rămîneau preferatele sale.

Pe Fokker Diavolul nu mai avusese ocazia să îl întîlnească. Piratul părea să se fi instalat ca un adevărat amiral, în salonul de la pupă, și nu catadicsea să iasă pe punte, savurînd luxul corăbiei de linie cu care de bună seamă că nu era obișnuit.

Piraţii își vedeau de treburi. Cu femeile se purtau politicos, refuzînd însă orice intimitate. Zadarnic își lăuda Codoașa prietenele, cu aluzii străvezii, zadarnic le enumera calitățile, secretele și specializările. Flibustierii parcă nici n-ar fi auzit-o. Codoașa nu mai știa ce să creadă. În jos era însăși reputația ei. Imperturbabili, piraţii o lăsau să vorbească, dar nu ofereau nici un aconto, cît de mic, pentru o întîlnire cît de discretă.

— Să fie asta o corabie de castraţi, ori de domnișoare ? se smiorăcia Codoașa, în pragul lingoarei.

În schimb, dacă vreuneia din fete i se întîmplă să alunece și să cadă pe punte, piraţii săreau ca arși să o ridice și să se asigure că nu s-a lovit. Cînd prizonierele își ieșeau din fire, cîntau prea tare ori cînd oceanul era agitat, se porneau să bată cu pumnii în ușă, bicele începeau să șuiere, dar nu le atingeau trupurile. Aiurite, fetele nu mai pricepeau nimic.

Tonton și Coapsă de Aur puseseră la bătaie toate rezervele lor de șiretenie pentru a afla spre ce port se îndreptau, dar mateloții rămîneau mai tăcuți decît peștii. O vreme Baptistine socoti că nu știau nici ei nimic, singurii la curent cu destinația finală fiind probabil Fokker Diavolul și Mușcă-Fund. Și totuși în adîncul sufletului ei, ceva îi spunea că se înșeală. *Frumoasa din Louisiana* înainta rapid, cu pînzele umflate de un vînt constant. „Poate că am dat de vestitele alizee și traversăm oceanul" nădăjduia Baptistine.

Deseori tînăra fată tresări la auzul unei triste melopee ce urca spre ea din adîncurile calei. Înfiorate de

mila bieților negri care le luaseră locul în beznă, borfașele îi compătimeau din inimă. Îi zăreau zilnic, tot mai cenușii la chip, murdari și sfîrșiți de oboseală, învîrtindu-se în jurul arborelui artimon, ori înghesuindu-se să se spele, cînd Mușcă-Fund se afla în toane mai bune și le făcea acest hatîr. În schimb nu păreau de fel flămînzi. S-ar fi zis că Fokker Diavolul ținea cu tot dinadinsul ca toată lumea să fie bine hrănită cu terci și pastramă de vacă. Harapul cel înalt îi zîmbea întotdeauna Baptistinei care își luă obiceiul de a-i răspunde. Descurcăreț nevoie mare, părea să aibe un total ascendent asupra tovarășilor săi de nefericire. Odată strecură în mîna Baptistinei un mango găsit probabil în cambuză. Ca toți ceilalți pasageri, tînăra fată suferea grozav de lipsa alimentelor proaspete. Cu toate astea, împărți frățește fructul cu George-Albert, Tonton și Ceboașa, degustînd pe îndelete și cu deliciu fiece bucățică.

— Cum chemat la tini ? o întrebă în șoaptă Negrul, a doua zi de dimineață.

Baptistine încremeni uluită. Nici prin gînd nu i-ar fi trecut că noua ei cunoștință vorbea franțuzește.

— Baptistine, murmură ea.

— Noi îi spunem Frumoasa, suflete ! pufni în rîs Tonton. Harapul îi aruncă o privire ciudată, apoi zîmbi Baptistinei.

— Eu sînt Jeannot ! spuse el mîndru, bombîndu-și mușchii brațelor.

— Hei, ajunge ! Negro, nu e voie să vorbești cu fetele ! mîrîi Carapezzi plesnindu-l în plin cu biciul. Jeannot sări în lături, strîmbîndu-se de durere.

— Rotzac ![1] Ai înnebunit ? E cel mai frumos din toți. Strici prețul Stommeling ![2] bodogăni Piet Olandezul.

Răsfățat de atîtea femei, lui George-Albert îi mai venise inima la loc. Se plimba în legea lui pe corabie, îi făcea să rîdă pe corsari cu giumbușlucurile lui, își vîra năsucul peste tot, prin toate cotloanele. Nimănui nu-i trecea prin cap să se ferească de el. Micul bufon avea acces pînă și pe masa de lucru a lui Fokker Diavolul, pe care poznele lui îl înveseleau. George-Albert asculta

[1] Idiotule !
[2] Cretinule !

ce se vorbea, memora și apoi repeta totul, cuvînt cu cuvînt stăpînei sale, în limbajul lui atît de expresiv.

— Vă place să vă izolați, Domnișoară !

Baptistine tresări. Străina se strecurase pe nesimțite în spatele ei. Era ceasul plimbării. Așezată pe un balot, Baptistine privea absentă cerul și oceanul abea încrețit de o briză ușoară. Enervată de acea intruziune care o smulgea din visare, se stăpîni și nu lăsă să i se vadă pe chip nemulțumirea. Își căută din ochi prietenele. Acestea se plimbau conștiincios, sporovăind între ele și îi interpelau din cînd în cînd, cu familiaritate, pe corsari.

— Hei, Piet... frumosul meu... nu știam că olandezii sînt de gheață ! glumea Tonton rîzînd provocator.

— Auzi, Néné. tu ce-ai zice de... Gurstrom, ai ? Phii, ce flăcău fain !

— Ia zi, Carapezzi... ce mă-sa pe gheață f... face Domnu' Fokker ? Ne plictisim, zău așa !

Bărbații pufneau în rîs. Baptistine dădu să se ridice de jos ca să-și reia plimbarea. Străina o apucă de braț.

— Nu... nu pleca, nu-ți fie teamă de mine... nu vreau decît să stăm de vorbă, murmură Străina cu un zîmbet ce se vroia liniștitor.

Baptistine simți că i se pune un nod în gît.

— Privește-le, continuă Străina, arătînd cu capul în direcția deținutelor. Sînt fete bune, desigur, dar pînă la venirea dumitale mă simțeam atît de izolată moral... dintre toate dumneata ești singura ființă rafinată. Noi două aparținem unei alte lumi... nu, nu-i nevoie să-mi spui nimic, ... se vede de la o poștă... ai încheieturi atît de delicate... uneori noaptea, te privesc cum dormi... celelalte sînt niște biete țărănci.

— Eu le iubesc așa cum sînt... protestă Baptistine crispată, văzînd că Străina își așează, ca din greșeală, mîna pe genunchiul ei.

— Foarte bine faci... și eu nutresc o mare afecțiune pentru aceste nenorocite, dar ca și dumnata am... fost obișnuită... cu altceva. E greu să te simți părăsită... exilată la capătul lumii, cînd te știi mai nevinovată decît pruncul nou-născut... oftă Străina.

— Da, desigur... o aprobă Baptistine, care nu vroia să se lase trasă de limbă.

Creatura zîmbi trist. Baptistinei i se părea că se joască cu ea precum pisica cu șoarecele.

— Dacă nu sînt indiscretă, care îți este numele adevărat ? o întrebă pe nepusă masă Străina.

— Mă cheamă Baptistine de Bourguignon, răspunse impasibil tînăra fată, privind-o calm în ochi.

— Ce ciudat... aveam impresia că te cunosc de undeva sau că... avem cunoștințe comune... înseamnă că m-am înșelat... Nu, Bourguignon nu-mi spune nimic... Dar... maimuțoiul ăsta de unde-l ai ? întrebă ea agresiv, sfredelind-o cu privirea în vreme ce o cuprindea cu amîndouă mîinile pe după mijloc.

— Oh... l-am găsit... afirmă senin Baptistine care simțea instinctiv că acelei femei nu era bine să-i mărturisească nimic.

— La Versailles... buzunărindu-i pe nobili ! zîmbi insinuant Străina mîngîindu-i abea simțit șoldurile. Baptistine se fistîci. Totuși, hotărîtă să nu se dea bătută, contracară atacul.

— Dar numele dumitale care este ? o întrebă ea smulgîndu-se din strînsoare.

Străina își trase mîinile ca arsă. Surprinsă de acel neașteptat atac, o privi admirativ.

— Numele meu este... este... Julia de Mengden... [1] Odinioară am fost o persoană foarte sus pusă... odinioară... e mult de atunci... trei bărbați mi-au înșelat în chip mîrșav încrederea... unul a cutezat să nu mă iubească... celălalt era complicele lui... într-o zi tot le dau eu de urmă și... mă răzbun... or să plătească cu viața ! șuieră Străina pîndind efectul cuvintelor ei. Cum însă Baptistine habar nu avea de identitatea și de trecutul Juliei de Mengden, nici nu clipi.

— Și al treilea bărbat ce v-a făcut ? se interesă ea politicos.

— După ce s-a slujit de mine, ca să își atingă propriile țeluri, m-a exilat. O să plătească și el pentru ticăloșia lui ! Îți mărtursesc toate astea pentru că îmi

---

[1] A se vedea *Floris cavalerul de Petersburg*.

ești simpatică, dar, te implor, să nu sufli o vorbă altcuiva ! mîrîia Julia de Mengden, destul de dezamăgită de lipsa de reacție a Baptistinei la auzul numelui său.

— Oh, nu te teme și mai ales nu regreta că ai avut încredere să îmi dezvălui această taină, voi ști să o păstrez numai pentru mine ! promise Baptistine ridicîndu-și privirile limpezi spre malefica Străină.

Oricît s-ar fi străduit, aceasta nu putea deslușì nimic în azurul inocent al ochilor ei.

— Ești atît de frumoasă... de fină... mă gîndesc numai la tine... sufletelule ! murmură Julia de Mengden, sărutindu-i în treacăt vîrful urechii.

Baptistine se uită disperată de jur împrejur. Se înăbușea și căuta din ochi pe cineva care să îi sară în ajutor. Ascunsă pe după catargul cel mare, Coapsă de Aur îi arunca priviri furibunde.

— Ah, Coapsă de Aur, de ce nu vii să te așezi în locul meu ? Străina are chef de vorbă iar eu aș prefera să îmi dezmorțesc picioarele ! o chemă Baptistine și rezistînd atracției malefice exercitată asupra ei de Julia de Mengden, se îndreptă înspre borfașă.

— Văd c' s' dă la tine, Frumoaso ! șopti Coapsă de Aur, neștiind ce să mai creadă.

— Nici pomeneală, du-te și stai cu ea.

— Cinstit, nu-i bai ? Atunci dau fuga... ești grozavă ! zîmbi borfașa.

— Fugi, Frumoasa mea... așa, fugi, dar lasă... am eu ac de cojocul tău ! rînji Julia de Mengden rezemîndu-se de parîme fără să catadicsească să își întoarcă măcar capul spre Coapsă de Aur care se apropia de ea cu un aer milog. Baptistine se rezemă de parapet. Se deprinsese să iubească acea imensitate sinilie care le înconjura cît vedeai cu ochii.

— Nu te-ncrede în Străină, ferește-te de ea, Frumoaso ! șopti Tonton pe un ton matern.

— Da, da, e o ticăloasă fără pereche ! Nasul meu nu mă înșeală, neam ! o aprobă Peștișor care trăgea întotdeauna cu urechea la ce se vorbea în preajma ei.

— O vrut să n' se suie 'n cap la toate... Vaca... pîn' să vii tu în cala cu c... de-abia răzbirăm să-i ținem piept... adăogă Bébé, venind lîngă ele.

— Așa-i, tîrfa asta ne-o pus s'te caftim ! bombăni Bébé.

— Eu una, fetelor, zic c' i-o pus gînd rău Frumoasei ! Ochi'n patru, ce mai ! mîrîi Codoașa, uitîndu-se mai cruciș ca oricînd.

— Vă iubesc nespus ! Sînteți nemaipomenit de drăguțe ! exclamă afectuos Baptistine.

Puțin deprinse cu asemenea manifestări de prietenie, borfașele o înghiontiră care mai de care, cocoșind-o de tot,

— Ia-n te uită, pe un' și-a mai plimbat năsucu' ticălosu' ăsta ? exclamă Tonton dînd cu ochii de George-Albert care tocmai sărea de pe dunetă pe punte și de de acolo direct pe umărul Baptistinei. Maimuțoiul părea din cale afară de agitat.

— Gata cu plimbarea ! Valea, păduchioaselor ! urlă Mușcă-Fund.

Corsarii plesniră din bice împingînd fetele spre Sfînta Barbă. Baptistine se întoarse și făcu pe furiș un semn prietenos lui Jeannot. Acesta însă tocmai spăla puntea, cu spatele la ea. Decepționată, Baptistine se întoarse la închisoare, pregătindu-se sufletește să-și petreacă restul zilei cu tovarășele ei. Se tolăni pe paie alături de George-Albert în așteptarea amezii cînd urma să li se aducă mizerabilul lor terci.

— Dar ce l-a apucat pe zăpăcitul ăsta ? rînji Coapsă de Aur, uitîndu-se cu mirare la George-Albert.

Acesta se strîmbă îngrozitor. Ridica brațele, clipea, o trăgea pe Baptistine de păr.

— Ptiu, drace, ai zice că vorbește, nebunu' ! spuse Bébé prăpădindu-se de rîs.

„Ce idioată ! Doar asta și fac !" se burzului George-Albert.

— Vrei să-mi spui ceva, George-Albert ? întrebă Baptistine.

Maimuțoiul dădu afirmativ din cap.

— Ai surprins vreo conversație cînd erai pe dunetă ? continuă să îl chestioneze Baptistine.

George-Albert arătă cu degetul mare în jos.

— Ah ! Te aflai înăuntru ?

— Da ! clipi George-Albert.

— În sufragerie ?

— Acolo... acolo ! aprobă George-Albert.

Fetele se uitau cu gura căscată la Baptistine și la prietenul ei. Tonton își veni cea dintîi în fire.

— Ia zi, frumosule, era și Fokker Diavolul pe acolo ? întrebă borfașa.

— Da ! da ! continuă George-Albert, cu ochișorii strălucind de bucurie, fericit că era atît de bine înțeles.

— O hi ciripit ceva Fokkeru' ? întrebă Peștișor.

— Îhî ! D'apăi cum ? Aoleu, mie nu-mi miroase a bine !

— Ah ! E vorba despre noi toate, nu-i așa, George-Albert ? întrebă Baptistine.

— Da !

— Despre tăti ! Eși sigur ? bodogăni Coapsă de Aur.

George-Albert arătă spre cală.

— O să naufragiem ? exclamă Baptistine care păstrase o amintire destul de neplăcută trombelor de apă și furtunii.

— Nu, nu și nu ! se enervă George-Albert ridicînd din umeri.

— Te pomeni c'o hi vorba de tunuri ? își dădu cu părerea Bănuț.

— Nu... nu !

— Aha, atunci ceva ce se află în cală ? se lumină Baptistine.

— Da !

— Oh ! Negroteii ? întrebă Tonton.

— Ei, iaca, ce-avem noi cu harapii ? pufni disprețuitor Croșeta.

George-Albert întinse pumnișorii ca și cum cineva i-ar fi încătușat lăbuțele. Apoi făcu același lucru cu mîinile Baptistinei, și înălțîndu-se pe vîrfuri se bătu în piept, scoțînd din buzunare niște pistoli imaginari pe care îi dădu lui Tonton.

— Ce... ce Doamne iartă-mă vra să zică aiasta ? mormăi borfașa.

— Explică-ne mai clar, micuțul meu George-Albert ! îl imploră Baptistine.

— Nici acum n-ați priceput, dobitoacelor ? Doar e simplu ca bună ziua ! Monseniorul Fokker vrea să ne vîndă ca pe negri ! rînji Străină cu glas șuierător.

Fetele încremeniră, cutremurate de acea revelație. Abea acum înțelegeau de ce piratul nu o vătămase pe Baptistine cînd o biciuise. Cu toatele erau tratate ca o marfă.

— Ei, da asta nu se poa' ! Doar ne judecară odat' și ne osîndiră la deportare, cu gîndu'că poa' acolo-șa om hi și noi bune la șeva ! Ne-or promis să fim libere ! protestă cu indignare Petecel.

— Du-te și povestește-i asta lui Fokker Diavolul, păsărica mea ! o repezi Tonton sceptică.

Disperate, prizonierele se prăbușiră hohotind pe rogojinile lor. Sclave... urmau să devină sclave...

— D'apăi cum, nu sîntem nici dobitoace de jug și nici negri, ce Dumnezeu, suspină Coapsă de Aur.

— Vrei să știi ceva, eu una cred că bieții de ei nu se deosebesc cu nimic de noi ! murmură Baptistine, după o ușoară ezitare.

De cînd Jeannot îi adresase cuvîntul, prejudecățile începuseră să i se clatine. Negrul acela înalt îi inspira încredere.

— Oh ! D'apăi tu, Frumoaso, ai întotdeauna niște idei aiurea ! oftă Bébé.

— Și un' dracu' vra să ne vînză, Fokkeru' ? întrebă Tonton care găsea întotdeauna cuvîntul potrivit la timpul potrivit.

George-Albert se repezi la un vas plin cu apă, își muie degetele în el și începu să deseneze niște litere pe podeaua de scînduri putrede.

— Eh ! dijaba, puișoru' neichii, noi nu știm carte ! se smiorcăi Peștișor.

— Ba... ra... ta... r... ia... silabisi intrigată Baptistine.

— Nenorocitelor ! Vite umflate ! Proastelor ! Este ascunzătoarea piraților din golful Mexic ! rînji Julia de Mengden.

Baptistine se cutremură. Pentru prima dată, îi era frică.

BARATARIA... acel nume straniu se imprima cu litere de foc în mintea ei.

— Mușcă-Fund mi-a zis că vrei să-mi propui o afacere ? mormăi piratul olandez.

— Da, monsignore Fokker ! spuse Baptistine călcîndu-și pe inimă și acordînd acest „titlu" flibustierului. Acesta o privea cu aerul său obosit.

— Sper pentru tine să fie ceva interesant, altminteri te pun în fiare ! Fokker Diavolul nu se lasă deranjat pentru fleacuri ! tună piratul, răsturnîndu-se pe spate în fotoliul său.

Baptistine privi în jurul ei cu multă curiozitate. Nu pusese niciodată piciorul în cabina căpitanului Robineau unde Fokker își instalase cartierul general. Baptistine oftă. De cînd fusese închisă la Sfînta-Barbă aproape că uitase ce-nseamnă luxul. Printre mobilele și lambriurile din palisandru, tînăra fată se simți dintr-odată murdară și îngălată. Două fotolii confortabile, un cufăr imens, un pat adevărat precum și două comode și o masă completau zestrea acestui „palat". Baptistine se zări într-o oglindă și întoarse furioasă capul într-o parte, jignită că trebuie să se arate în acel hal fără hal dinaintea privirilor ironice ale piratului.

— Monsignore se zvonește că intenționați să ne vindeți în Barataria ? îi spuse Baptistine pe șleau, aranjîndu-și mașinal pletele bogate, îmbîcsite de apa mării.

— *Godverdomme,* îl voi spînzura pe cel care te-a prevenit ! Iar tu vei fi biciuită de moarte ! urlă Fokker Diavolul ridicîndu-se brusc și întinzînd spre ea un pumn amenințător.

— Mă rog, numai că atunci nu veți mai ști ce anume vreau să vă propun, Monsignore ! replică Baptistine.

— Ai dreptate... Vorbește ! mîrîi Fokker încrucișîndu-și brațele peste tunica-i neagră. Rubinele de la butoniere străluceau malefic. Întors cu spatele la fereastră, statura lui impozantă întuneca lumina zilei. Ca să îl privească, Baptistine trebuia să își dea capul pe spate fără să îi poată însă deslușì expresia chipului care rămînea ascuns în penumbră.

— Cam cît credeți că puteți obține pe noi, Monsignore ? întrebă Baptistine.

—Asta depinde de ceilalți căpitani din Barataria, dar dacă la rîndul lor au pus laba pe o pradă bună, vă voi vinde scump, chiar și pe cele urîte sau infirme. Flibustierii s-au săturat de băștinașe și sălbatece, vor femei albe! Am avut într-adevăr mare noroc, mormăi piratul, vizibil satisfăcut de el însuși, dar și tu ai noroc că m-am învoit să te ascult, așadar ce vrei de la mine, șmecherițo?

— Sînt în posesia unei plantații din Louisiana, a unei agenții comerciale în Noul Orléans și a unei scrisori de credit de 10 000 de livre. Vi le ofer pe toate în schimbul libertății mele și a tovarășelor mele! propuse Baptistine.

— Nu ți-e teamă de mine? mormăi piratul cu glas răgușit, schițînd un pas spre ea.

— De loc! replică Baptistine stăpînindu-și tremurul care o cuprindea. Nu mai văzuse nicicînd un bărbat cu asemenea statură.

„Este chiar mai înalt decît Floris" gîndi Baptistine, tulburată și imediat furioasă împotriva ei însăși că se gîndise la ființa detestată. Alungă brusc acea amintire care nu-i da pace.

Uriașul o cerceta cu de-amănuntul, fixind-o cu ochii lui ciacîri, care accentuau impresia că avea două fețe diferite, cîte una de fiecare parte a hidoasei sale cicatrici.

— Toată lumea tremură în fața lui Fokker Diavolul, de ce tu nu... *Verdikkeme?* bodogăni uriașul.

— Monsignore, nu mi-ați răspuns ce părere aveți de propunerea mea? îi tăie obraznic vorba tînăra fată.

— Nu mă interesează... spuse piratul plimbîndu-și degetele înmănușate peste cicatrice.

— Oh! Monsignore Fokker, nu veți mai avea niciodată ocazia să faceți un schimb atît de bun, gîndiți-vă, cu foarte puțină cheltuială vă ofer șansa de a deveni proprietar... Baptistine se opri brusc. Mănușa piratului o prinsese de gît întinzînd spre ea o mînă lungă ca o trompă de elefant.

— Păi sînt deja! rînji Fokker.

Baptistine își înghiți cu greu saliva. Nu era momentul să își piardă cumpătul.

— Ascultați-mă, Monsignore, vă las răgaz să chibzuiți la propunerea mea... sînt încredințată că gîndin-

du-vă la ea, o veți găsi avantajoasă! adăugă Baptistine schițînd o mică reverență care îi îngădui să alunece ca un țipar printre mîinile lui Fokker Diavolul.

— L-ai ucis pe bietul meu Groot pe dunetă, apoi m-ai sfidat, *Verdomme*, cum nimeni nu a îndrăznit să o facă și după toate astea îmi mai și propui un troc păgubaș... ha, ha, ha! hohoti Fokker întinzîndu-și spre ea brațul lung ca o pîrghie.

Baptistine tocmai pusese mîna pe clanță. Fokker o apucă de păr cu blîndețe și o trase molcom spre el, cu un gest cît se poate de firesc.

— Stai aici! Fokker Diavolul nu te-a autorizat să părăsești încăperea! Cine te crezi de vrei să faci întotdeauna totul după capul tău, micuță *Stommeling*? tună piratul, zguduind-o fără răutate.

— Nu... nu, desigur, Monsignore... dar pentru că este foarte ocupată, nu intenționez să o deranjez mai mult pe înălțimea voastră și mă voi reîntoarce la tovarășele mele care mă așteaptă... spuse tînăra fată, ceva mai puțin sigură pe ea.

— Nici nu au altceva mai bun de făcut! Nu eu te-am chemat, *verdikkeme!* Avem de discutat! declară majestuos piratul împingînd-o pe Baptistine spre un fotoliu.

Fokker își scoase calm mănușile.

„O să mă sugrume! Trebuia să îl fi adus cu mine pe George-Albert ca să mă apere!" își spuse tînăra fată îngrozită și hipnotizată de degetele enorme ale uriașului.

Fokker se duse spre ușă și închise calm zăvorul.

Probabil că tînăra fată făcuse o mutră tare caraghioasă pentru că gîtlejul uriașului slobozi un homeric hohot de rîs, care se auzi cu siguranță pînă în cală. Baptistine începea să înțeleagă că venise să se svîrle în gura lupului.

— Ha! Ha! Ha! Nu te teme!... Fokker Diavolul n-a violat niciodată o fată... drept cine mă iei? Ține... să cioc-nim... nu-mi place să beau de unul singur! rînji uriașul umplînd două pocale.

Oarecum mai liniștită, Baptistine se mulțumi să își moaie cu eleganță buzele în vin.

— Am zis să bei...! porunci Fokker dînd peste cap băutura.

„Mai bine să nu-l contrazic!" își spuse Baptistine imitîndu-l. Simți pe limbă gustul de strugure al vinului de Malvoisié, își aminti de Le Gallic. Între timp Fokker îi umpluse iarăși cana. Baptistine își simți sufletul cuprins de remușcări.

Piratul se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Vă mulțumesc, Monsignore, pentru acest vin excelent! zîmbi Baptistine îndreptîndu-se spre ușă.

— Stai jos! rosti calm piratul, apucînd-o de volanul sfîșiat al juponului.

Baptistine căută din priviri celălalt fotoliu dar, fără să își dea seama bine cum, se pomeni așezată pe genunchiul drept al piratului, care o ținea prizonieră între picioarele lui, ca într-o menghină.

— Na! porunci simplu Fokker întinzîndu-i iarăși pocalul cu vin.

„E îngrozitor ce mi se întîmplă, trebuie să inventez ceva și să o șterg de aici!" își spuse Baptistine, mai tulburată decît și-ar fi dorit, de căldura acelei coapse masculine. Pe măsură ce golea al treilea pocal simțea cum întreaga încăpere începe să se învîrtă cu ea. Cicatricea fascinantă a flibustierului șerpuia de la frunte spre bărbie.

— Știi, meseria de pirat nu e totdeauna ușoară... mda, cu toți puii ăștia de *schoft*[1]. Fokker Diavolul nu e așa de crud cum se spune, numai că trebuie să își apere reputația... vezi, pe tine te-aș fi putut ucide... dar am pus biciul pe spinarea ta doar atît cît să îmi impresionez oamenii și prizonierii. Și amăriților ălora aș fi putut să le sucesc gîtul, dar era mai diplomatic să-i părăsesc în voia valurilor cu cîte o vîslă în mînă. De acum vor ajunge în primul port, vor exagera de o mie de ori cele văzute, sporindu-mi renumele... dar cîteodată Fokker Diavolul se simte foarte singur... adăogă el plîngîndu-și de milă, pe măsură ce golea carafa.

Baptistine făcuse ochii mari. Nu se gîndise niciodată că problema putea fi privită și din acel unghi și necazurile flibustierului aproape că o înduioșau.

---

[1] Nemernici.

— Ții la băutură și nu vorbești prea mult! mormăi Fokker punînd-o înapoi pe Baptistine pe picioare, apoi porni împleticindu-se să ia o altă carafă din dulapul din perete.

„Acum e momentul!" gîndi tînăra fată cînd piratul se afla cu spatele la ea și tiptil se îndreptă spre ușă. Trase cu precauție zăvorul. Fokker nu se clintise. Baptistine deschise binișor ușa. Deodată scoase un țipăt. Șfichiul unui bici lung, din piele, șuieră prin aer și se încolăci pe după mijlocul ei, fără să-i producă nici o durere.

— Dă-mi drumul, brută, îți poruncesc! strigă Baptistine cu glas strident.

Fokker Diavolul închise ușa cu o lovitură de cizmă.

— Vreau să plec! Mi-ajunge! Ajutor! Am venit să îți propun un tîrg atît de tot, lasă biciul ăla murdar! tropăi Baptistine trăgînd cu furie de curea ca să scape.

— Ce schimb, frumoaso, eu cunosc un singur schimb: cel dintre un bărbat și o femeie! spuse piratul trăgînd scurt de bici.

— Nu ești decît un făr-de-lege, te disprețuiesc! Nu ești bărbat! urlă Baptistine scoasă din minți. Trăgea cu toate puterile de curea ca să se elibereze, încercînd în același timp să se agațe de ușă.

Fokker rîdea din toată inima. Baptistine observă cu sporită groază că, în ciuda cicatricii sale și a ochilor lui caraghioși, piratul nu era lipsit de farmec. Tînăra fată scoase un geamăt înăbușit. Piratul o ținea în lesă ca pe un cățeluș. Nu se grăbea să o apropie de el, savurînd plăcerea de a o vedea cu părul răvășit, rebelă și totuși fremătîndă.

Baptistine făcu o nouă tentativă de a se elibera, dar se poticni și se prăvăli peste pieptul piratului. Fără să-i pese că ea îl izbea cu pumnii și cu picioarele, acesta o cuprinse cu amîndouă mîinile pe după șolduri, o ridică în aer ca pe un fulg și o propti de masă. În brațele colosului Baptistine nu cîntărea nici cît un fir de pai. Fokker strecură mînerul biciului într-un sertar, pe care îl propti cu coapsa, fără să-i pese de țipătele fetei.

— Dar... nu ai dreptul! Ce înseamnă asta? strigă Baptistine.

— Mi-ai propus o afacere... ești frumoasă... caraghioaso... și ai norocul să îi placi lui Fokker Diavolul, tună piratul lipindu-și trupul masiv de al tinerei fete.

— Lasă-mă... dă-mi drumul! gîfîi Baptistine care se străduia să își recapete sîngele rece.

Cu forța unui taur, Fokker Diavolul o îndoi puțin spre spate. Suflarea bărbatului devenea scurtă. Fără să se grăbească, își plimba mîinile pe trupul Baptistinei, mîngîind-o cu o blîndețe de care aceasta nu l-ar fi crezut capabil. Degetele piratului urcau spre gît apoi coborau spre mijlocelul zvelt. Baptistine încă mai încerca să se apere.

— Îți place asta *Godverdomme*, să nu zici că nu... îți lipsea asta, ticăloasă mică! ricană Fokker ridicîndu-i fusta.

Baptistinei îi venea să urle. Ar fi dorit să îi reziste, să îi arunce în obraz întreg disprețul ei. Degetele bărbatului o frigeau, îi aprindeau flăcări în trup. Oglinda îi întorcea imaginea ei, goală, în brațele unui individ căruia nu îi vedea decît umerii.

„Are dreptate, sînt o tîrfă, dar dacă m-ar vedea Floris, aș fi pe deplin răzbunată!" gîndi ea cu satisfacție.

Uitînd de toate și de tot se lăsă în voia lui.

— Ai să rămîi aici! propuse simplu Fokker ceva mai tîrziu.

— Bine dar... trebuie să mă reîntorc la tovarășele mele! protestă Baptistine.

— Nu îți interzic să le vezi! mormăi piratul plesnind-o cu afectuoasă recunoștință peste frumoasa ei crupă.

„De fapt, l-am judecat greșit, este chiar foarte drăguț!" își spuse tînăra fată. Perplexă își privea amantul care se spălă.

— Da, îmi placi, zăpăcită mică, te potrivești cu mine mai mult decît oricare altă femeie și... cred că nici eu nu îți displac prea tare! adăugă Fokker Diavolul cu un rînjet infatuat.

— Oh! Nu vreu să îți faci iluzii în privința mea... de fapt m-ai violat! protestă Baptistine îmbufnată, în vreme ce — cam tîrziu — se străduia să își acopere sînii cu resturile bluzei.

— *Verdomme!* Atunci înseamnă că vocabularul olandez nu acordă același înțeles cuvîntului viol! Tu,

prințeso, ești cea care l-a posedat pe Fokker Diavolul ! răspunse piratul într-un hohot nestăvilit de rîs pe cînd își turna alcool pe piept și pe obraz.

Baptistine zîmbi. Dintr-odată îi revenise întreaga bună dispoziție !

Alizeele împingeau constant *Frumoasa din Louisiana* în direcția golfului Mexic, spre destinul ei. Uneori la orizont se ivea cîte o pînză. Prudent, Fokker fugea din calea ei, nedorind să își primejduiască prețioasa încărcătură. Baptistine își reluă, firesc locul ei de mare doamnă, pe dunetă. Trăia cu Fokker Diavolul într-o desăvîrșită armonie, împărțind cu el bucatele la orele de masă, camera pe parcursul zilei și așternutul în fiecare noapte. Banditii nu îndrăzneau să cîrtească împotriva căpitanului lor, întrucît acesta le declarase sus și tare că avea să o răscumpere pe Baptistine la prețul cel mai ridicat, urmînd să le ofere întreaga sumă spre a o împărți frățește între ei. Așa se și cuvenea. Cîtă vreme nu pierdeau nimic, piraților puțin le păsa de amorurile căpeteniei lor.

— Ești tare, Frumoaso !

— Ai dat-o gata pe Coapsă de Aur !

— Ești mai tare ca Peștișor ! se extaziau fetele în culmea admirației, văzînd-o că reapare în mijlocul lor cu dulciuni, cadouri și explicații.

Crezuseră că piratul o ucisese pe tînăra lor tovarășă de nefericire și acum nu se mai săturau să audă pățania, ce-i drept ușor modificată, din gura Baptistinei care roșea încurcată, în timp ce istorisea totul, cu lux de amănunte, unele reale, unele inventate.

George-Albert prefera să își păstreze părerile pentru el. Neașteptata ascensiune a prietenei sale îi convenea în unele privințe, începînd cu vinul de Malaga, dar îl neliniștea în altele. Stimabilul personaj se întreba cît de morală era acea afacere.

Triumfătoare, Baptistine venea zilnic să facă o plimbare cu prietenele ei, fără să ia în seamă privirile dușmănoase pe care i le arunca Străina. Julia de Mengden îi purta pică de cînd tînăra fată îi respinsese avansurile și le acceptase pe cele ale piratului. Acesta devenea pe zi ce trece mai blînd și mai atent, împlinindu-i Bap-

tistinei cele mai mici dorințe. Cu mirare, tînăra descoperea încîntată că uriașul ei era de fapt un mare sentimental pe care îl putea manevra după bunul său plac.

— *Godverdomme*, a murit un negro azi dimineață! bombăni Fokker urcînd pe dunetă. Pierd 200 de piaștri!

— Tu ești de vină, răspunse Baptistine într-o doară.

— Cum așa? Îi hrănesc și în plus animalele astea se plimbă pe punte o dată pe zi. Să știi că nu mulți proprietari de negri se poartă așa de bine cu ei ca Fokker Diavolul! protestă mînios piratul.

Baptistine pufni în rîs.

— Ei bine! Proprietarii de negri nu sînt prea deștepți, în cap cu tine. Dacă negrii arată rău, îi vei vinde prost. Ia să te văd și pe tine stînd cît e ziulica de lungă în fundul calei. Să știi că nu e de loc vesel! La sosire n-ar da nimeni pe tine nici o ceapă degerată. Dacă vrei să faci mai mulți bani, ocupă-te ca lumea de ei! replică senin Baptistine.

— Doar n-oi fi vrînd acuma ca Fokker Diavolul să-i legene și pe ei în fiece seară, drăcoaico, în loc să o facă cu tine! rîse piratul, ciupind-o de mijloc.

— Zău că n-ai pic de minte! Mută-i, de pildă, lîngă prima baterie. Ar avea aer și lumină, asta le lipsește cel mai mult.

— *Verdikkemme!* Și dacă ne pomenim că trebuie să ne luptăm?

— Îi pui să coboare...

— Mda... ai răspuns la toate... Haide nu te supăra, știu că ai dreptate. Ești o adevărată femeie de afaceri, prințesc. E mai bine ca viermii ăștia să fie în formă. O să ni se dea mai mult pe ei, în Noul Orléans! spuse piratul plescăind din buze.

— Îi vei vinde chiar tu, Fooker? se miră Baptistine.

— Da, mititico!

— Și nu riști să fii arestat? murmură Baptistine.

— Ha, ha! Golful Barataria este inexpugnabil. Nimeni nu poate ajunge pînă acolo venind dinspre mare. Ancorez acolo corabia mea și apoi pornesc spre Noul Orléans pe un drum secret, prin mlaștini, cu o barcă cu opt vîslași. Fokker traversează micul și marele lac Barataria apoi o nesfîrșită pădure virgină. Nimeni nu îndrăznește să se aventureze pe acolo și nimeni în afară

de indieni nu știe că lacurile comunică între ele. Odată ajunși la Noul Orléans, nimeni nu va îndrăzni să se atingă pe Fokker Diavolul și de nici unul din căpitanii din Barataria !

— Cum este Louisiana ? întrebă fascinantă, Baptistine.

— Imensă, mititico, mare cît... de zece ori... de douăzeci de ori... Franța și Olanda... Nu i se știe capătul... Dar, pînă în Arcadia [1], zisă și Noua Scoție, se poate urca cu piroga pe Mississipi și Missouri fără să părăsești Louisiana... am făcut asta cînd eram mai tînăr... ! murmură Fokker visător.

— Ah ! Și Noul Orléans seamănă cu Parisul ? se interesă Baptistine curioasă.

— Ai să vezi ! Te voi lua cu mine, prințesă, ca să îi cedăm pe negri celui care va da mai mult !

— Fokker, chiar crezi că avem dreptul să vindem ființe omenești ? întrebă Baptistine cu un glăscior abia auzit.

— Ascultă, prințesă, negrii nu sînt ființe omenești și la urma urmei procedez și eu întocmai ca prea-cinstiții negustători din La Rochelle sau din Bordeaux care își cumpără patentele de traficanți de negri cu binecuvîntarea preoților și a regelui tău. Haide, nu face mutra asta, mititico... o să îi scoatem la aer proaspăt, ca pe niște altețe, pe harapii tăi. Acum ești mulțumită ? Cît despre prietenele tale, vor fi cumpărate de niște flibustieri, băieți-buni, care le vor face foarte fericite... hai... prințeso... vino ! bodogăni blînd Fokker îndoind-o de mijloc pe Baptistine.

Uriașul o manevra ca pe o comoară, iar ea se juca cu el ghemuindu-se pe genunchii lui, ca o pisicuță.

— Ai avut capul despicat în două, Fokker ? zîmbi Baptistine trecîndu-și lacom degetele peste formidabila lui cicatrice.

— Aproape, prințesă... dar asta înainte să mă apuc de piraterie.

— Cum ai devenit Fokker Diavolul ?

— Din întîmplare, prințesă... în urma unei răzmeriță ! murmură uriașul închizîndu-i gura cu un sărut.

---

[1] Canada.

Nu-i plăcea să vorbească de trecutul lui.

Baptistine se lăsă în voia destinului. Crezînd că dăduse totul uitării, se simțea pe deplin fericită. Prezența lui Mușcă-Fund și a lui Gontrand d'Aubigny care părea că se înțeleg de minune nu o deranja cu nimic pe Baptistine. Unele zgomote provenite din fosta ei cameră îi dăduseră de înțeles că secundul și cavalerul se dedau la același gen de jocuri ca și Străina cu Coapsă de Aur. Baptistine medită la asta o dimineață întreagă. Învăța să cunoască viața.

— Ne aplopiem de țălm, nu mai e mult, Don'șoală Batitine ! șopti Jeannot în aceeași zi.

— De unde știi ? zîmbi tînăra fată.

— Jeannot știe... Uiti... apa făcut mai velde. Soale mai cald. Frumoși peștișoli loz, vin sple noi și... apoi pești mali înhăț la cei micuți... Jeannot foalte bun camalad cu cei de lîngă tunuli mali. Vede tot datolită acum la tini. Da, don'șoală Baptistine, foalte culînd ajungem la țărm.

Negrul părea mai vesel ca oricînd. Prietenii lui își recăpătaseră și ei pofta de viață. Își pierduseră culoarea nesănătoasă, cenușie. De cînd fuseseră mutați lîngă prima baterie pielea lor redevenise lucioasă ca abanosul.

— Prietenii tăi nu vorbesc franceza ! Cum se face că tu o știi ? îl întrebă intrigată Baptistine pe Jeannot.

— Sclav fost, Don'șoală ! spuse Jeannot umflîndu-și bustul superb și mușchiulos.

— Aici ?... Adică, vreau să spun, în Louisiana ?

— Da, Don'șoală... Jeannot fugit la țala lui la Africa, pe colabie male... el ascuns nouăzeci zile lungi. Jeannot îndlăgostit fost... eh... așa e viața ! Dacă pe Jeannot lecunoscut la Noul Orléans, Jeannot bătut de moalte, pușcat Don'șoală Batitine ! suspină uriașul negru clătinînd din cap.

— Dar este îngrozitor, ce-mi spui. Stai să ne gîndim... Nu vreau să fii recunoscut. Cum să facem ? Trebuie să existe un mijloc... Ai părinți ? întrebă brusc Baptistine.

— Da, Don'șoală... Mam bun tat' bun... suloli... zîne... țoli plecat, despălțit, sclavi... !

— Doamne ce tristețe... Și ai o credință ? murmură Baptistine cu lacrimi în ochi.

— Ca tini, Don'șoală, Bun Dumnezeu acolo sus, vede tot la Jeannot! zîmbi băiatul sărutînd o medalie ieftină pe care o purta la gît, singurul bun care îi mai rămăsese pe acel pămînt.

După conversația avută cu Jeannot, Baptistine cădea din ce în ce mai des pe gînduri.

„Scoală-te, frumoasă leneșă" mormăi George-Albert într-o dimineață.

Baptistine întinse un picior. Fokker Diavolul se ridicase deja din pat. Tînăra fată se întinse cu voluptate pregătindu-se să adoarmă la loc.

George-Albert declanșă marea ofensivă a trezirii: țopăieli ritmate, gîngurit și giugiuleli drăgăstoase.

Resemnată, Baptistine se sculă. Îl cunoștea pe George-Albert și știa că din clipa cînd acesta își punea ceva în cap, era inutil să i te împotrivești.

— Oh! Doamne, George-Albert... nu se poate! exclamă deodată Baptistine împingînd oblonul ca să privească prin hublou. Corabia de-abea dacă se mai legăna.

„De cînd mă omor să ți-o spun!" se strîmbă maimuța. Surescitată, tînăra fată se repezi pe punte, zîmbind veselă. Aici domnea o vînzoleală de nedescris. Piratii strîngeau pînzele. În picioare pe dunetă, Fokker Diavolul împărțea comenzi.

„Pămînt... pămînt... bine c-a dat Dumnezeu!"... mormăi George-Albert mai nerăbdător să debarce cum nici Cristofor Columb nu fusese după un asemenea periplu.

Baptistinei îi pierise graiul. De emoție își înfipsese unghiile în lăbuța maimuțicii, cît pe ce să i-o zdrobească.

Două insule plate și nisipoase barau aproape în întregime golful unduios al Baratariei. În spatele unei trecători înguste, aparent imposibil de traversat de către o corabie de mare tonaj, tînăra fată zări o stranie pădure de copaci dezgoliți. Erau catargele flotei piraților.

Stoluri de becațe zburătoare pe deasupra valurilor lenese. Puii de pelicani se cufundau lacom, pînă la umeri, în ciocurile larg deschise ale mamelor lor.

— Louisiana! zîmbi Baptistine respirînd cu nesaț parfumul îmbătător de iasomie adus de adierea zefirului.

— Infern sau paradis? Trădătoareo! rînji în spatele ei Străina, care izbutise să se strecoare pe punte.

Baptistine ridică din umeri. O corăbioară călăuză, cu pînză neagră, ieșea în întîmpinarea lor.

CAPITOLUL XXXIV

— Stăpînu' Mazulo,
La el în bilo'
Pălea un bloscoi
Căzut în butoi.
Bum, dum,
Dansează Caliba
Bum, dum,
Dansează în cel,
Ah, soaltă amală,
De dol, am să piel,
Bum, dum,
Badabum.

Baptistine împreună cu George-Albert sui în barca cu opt vîslași a lui Fokker Diavolul. Negrii ramau de zor în ritmul tristei lor melopei. Restul ambarcațiunilor îi urmau la mică distanță. Mușcă-Fund și Gontrand d'Aubigny se aflau în cea din urmă barcă.

Frumoasa din Louisiana aruncase ancora la adăpost, între cele două insulițe din spatele îngustei trecători. Pe insula cea mare se zăreau cîteva bordeie acoperite cu stuf. În pragul lor, flibustierii îmbrăcați în zdrențe colorate se adăposteau de soare încă fierbinte. Galvanizați de apariția lui Fokker, care stătea în picioare, ca un amiral în fruntea flotei și a „capturii" sale, săriră brusc în picioarea.

— Ei ! Mons'gnore Fokker ! Frumusețea asta de pradă ai adus-o pentru frații de pe coastră ?

— *Stommeling ! Verdomme !* Ce tîrfe frumoase !

— Vino să-mi vezi coliba, Fräulein, tu, a mai grasă...

— Tacă-ți fleanca... *Lamme Leendert !*[1]

— *Huresohn,*[2] le vinzi scump, Fokker Diavole ?

---

[1] Picior de lemn.
[2] Pui de tîrfă.

— Ticălosul, e bogat acum !

— Da, pe blonda de lîngă tine n-o putem cumpăra ?

— Hei, frumoşilor, ia priviţi ce are Coapsă de Aur aici ! spuneau fetele ridicîndu-i acesteia din urmă fustele şi rîzînd cu poftă. Banditii alergau pe nisipul cald. Rîdeau, scoteau exclamaţii în toate limbile, făceau gesturi obscene la adresa prizonierilor. De fel supărate, dimpotrivă, acestea le răspundeau la fel de verde.

După cum prevăzuse Fokker, preţurile suiau cu repeziciune. Pe Insula cea Mare[1] bărbaţii nu mai văzuseră cam de multişor femeie cu pielea albă.

Impasibil, Fokker Diavolul dădu ordin scurt. Vîslaşii ocoliră insula, evitară un recif şi se îndreptară spre un port în miniatură amenajat chiar între stînci. Aici doar bărcile puteau trage la ţărm.

Baptistine şi George-Albert săriră cu agilitate pe chei şi încremeniră uluiţi. Insula era o tabără fortificată, infinit mai bine organzată decît cea a lui Maurice de Saxa de la Fontenoy. Bronzaţi, cu pielea tăbăcită de vîntul sărat al mării, piraţii trudeau la debarcarea tunurilor şi a armelor. Bastioane bine ascunse privirii păzeau trecătoarea.

Baptistine, pe care Fokker Diavolul o trăgea după el spre coliba lui, urmărit în aclamaţiile flibustierilor, întorcea capul la fiecare pas. Piraţii le dădeau tircoale, se îmbulzeau în spatele lor, parte din ei trenţăroşi sau pe jumătate dezbrăcaţi, parte eleganţi ca nişte prinţi. Unii purtau cercei de diamant sau smarald, coliere, paruri şi brăţări pe care nu le-ar fi dispreţuit nici reginele. Cîţiva n-aveau un ochi, un braţ sau un picior. Un nenorocit de olog, cu urechile retezate, cîrpea nişte vele. Privind-o pe Baptistine scoase un soi de lătrat de neînţeles. Îngrozită, tînăra fată observă că nenorocitul deschisese o gură hidoasă fără limbă. Baptistine păşea anevoie pe uscat. Dezobişnuită, i se părea întruna că simte corabia clătinîndu-i-se sub tălpi. Oamenii lui Fokker Diavolul încuiară cu grijă prizonierele într-o cabană mare, punîndu-le la dispoziţie tot ce le trebuia ca să se spele şi să-şi facă nevoile şi înarmaţi pînă-n dinţi se puseră de caraulă în jurul cabanei. Păreau să nu aibă de

[1] Cea mai importantă insulă din Barataria.

fel încredere în ceilalți bandiți de care se temeau încă mai abitir decît de borfașele capturate. Baptistine locuia alături împreună cu George-Albert în coliba foarte confortabilă a lui Fokker. Deși în principiu se bucura de toată libertatea, nu cuteza să scoată nasul afară. De altfel, trei bandiți de ai lui Fokker o păzeau și pe ea, cu muschetele încărcate, gata să tragă la nevoie asupra celorlalți flibustieri. Acea atmosferă încărcată o călca pe nervi.

— Hei, Frumoaso ! cum te simți ? îi strigă Tonton printr-o crăpătură dintre scînduri.

— Nu știu ! răspunse sincer Baptistine care, după ce se spălase, se întinsese pe pat, în vreme ce George-Albert plecase să „viziteze" insula.

Din depărtare se auzea melopeea negrilor. Flibustierii îi înghesuiră ca pe niște vite în mijlocul unui soi de staul. Istovită, și cu nervii la pămînt, Baptistine adormi buștean fără să îl mai aștepte pe Fokker.

— Diseară mă însor cu tine ! declară majestuos piratul, ivindu-se în pragul ușii, a doua zi dimineață.

— Dar ce maniere sînt astea ? Asta-i bună ! Și în primul rînd de ce m-ai lăsat singură toată noaptea ? Unde ai plecat ? replică Baptistine îmbufnată, evitînd să-i răspundă.

— He ! He ! Prințesă ! cum s-ar zice, nu te mai poți lipsi de Fokker al tău ? spuse rîzînd uriașul. Am avut treabă, mititico, și încă n-am isprăvit. Descărcatul unei corăbii nu-i o glumă ! Haide, fă-te frumoasă pentru căsătoria noastră ! repetă Fokker Diavolul, plesnind-o ușor peste crupă.

— Păi... aveți un preot, aici în Barataria ? bolborosi uluită tînăra fată.

Orice și-ar fi putut închipui, numai că într-o bună zi piratul va deveni soțul ei, nu.

— Ha, ha, ha ! Ai un haz nebun, mă faci să mor de rîs, nu alta, prințesă ! Trimit după tine la ora mesei ! adăugă hohotind gros, piratul. Apoi se răsuci pe călcîie și plecă să se alăture oamenilor lui.

— Oricine ai fi, te iau, nu-ți cer nici un fel de socoteală despre trecut, răspunzi doar pentru viitor ! spuse Fokker Diavolul cu glas de stenor, ținîndu-și „logodnica" de mînă dinaintea consiliului său de căpitani.

Unul dintre ei o ţintea pe Baptistine cu ochii lui şaşii. Îi întinse o puşcă lui Fokker. Tînăra fată tresări. Deschise gura să spună ceva... dar fu fulgerată de privirile tuturor : nevasta unui corsar nu avea voie să vorbească în timpul ceremoniei.

— Dacă îmi vei greşi, ea nu va greşi ! adăugă Fokker Diavolul lovind crosa armei cu un gest ameninţător şi „biblic".

— Trăiască mirii ! strigară corsarii ridicîndu-şi pocalele cu vin.

Concisă, formula căsătoriei nu lăsa loc nici unei neînţelegeri.

Baptistine se întoarse la locul ei în aclamaţiile tovarăşelor sale, aşezate mai la o parte. Baptistine le zîmbi drăgălaş, apoi îşi privi soţul. Acesta se fălea în faţa celorlalţi căpitani.

„În orice caz a mers mai repede ca la biserică !" gîndi cu insolenţă tînăra fără minte, căutînd din ochi aprobarea lui George-Albert.

Prietenului ei puţin îi păsa de problemă : tolănit sub un arbust spinos savura o halbă de Malaga. Soarele sta să asfinţească. Corsarii cinau în jurul unor focuri de tabără. Doar căpitanii stăteau aşezaţi la o masă. Oamenii lor îi serveau şi apoi se aşezau la oarecare distanţă, cît mai departe de femei. Instalată lîngă „soţul" ei, la „masa regală", Baptistine constata că pirateria care nu respecta nimic pe pămînt dovedea un neaşteptat cult al ierarhiei.

— Iar acum, prieteni, vom trece la licitarea acestor frumuseţi venite de la Paris şi la căsătoria lor cu fericiţii fraţi care le vor fi cumpărat cu un preţ bun ! strigă Fokker Diavolul bine dispus, în vreme ce ataca o porţie de rechin prăjit.

Mușcă-Fund le făcu semn femeilor să se ridice în picioare.

— Bine zis, monsignore Fokker ! îl aclamară oamenii care se apropiau de masa căpitanilor, tîrîndu-şi cizmele de nisip.

— Numai că tu, Fokker, ţi-ai şi adjudecat-o pe cea mai frumoasă ! rînji cu voce tare căpitanul care îi înmînase puşca pentru „căsătorie".

Se lăsă o liniște de moarte. Baptistinei i se păru că o boare înghețată trece pe deasupra asistenței.

— Vorbești prea mult Picior de Lemn ! O să-mi plătesc femeia la cel mai mare preț. Oamenii mei știu asta și le voi înmîna întreaga sumă ! strigă Fokker Diavolul sărind în picioare cu ochii turbați de mînie.

— Drept ar fi fost să o pui la licitație împreună cu celelalte, ca fiecare dintre căpitani să aibă șansa de a o cumpăra ! șuieră Picior de Lemn care nu înceta să o fixeze pe Baptistine.

Aceasta își plecă ochii și îi întoarse spatele. Individul o dezgusta ca un șarpe veninos pe care ar fi vrut să îl striveaescă sub călcîi.

— Cunoști legea, Picior de Lemn. Acum această femeie este a mea. Sîntem căsătoriți în toată legea. Pentru ea, le ofer oamenilor mei douăzeci de mii de piaștri, *Verdomme*, cred că nimeni nu mai are ceva de spus ! tună uriașul. Un murmur aprobator îi însoți vorbele.

— Eu aș fi dat patruzeci de mii de piaștri pentru această frumusețe ! declară Picior de Lemn cu pumnalul pe care îl azvîrli ca din greșeală pe masă.

— *Godverdomme schoft* ![1] Ofer șaizeci de mii de piaștri pentru nevasta mea ! Hai ? Asta îți închide botul nemernic de șobolan împuțit ! răcni Fokker măturînd de pe masă, cu un gest furios, resturile de rechin.

— Ce ? Ce se întîmplă iarăși ? sări în sus George-Albert care se pomenise cu resturile de mîncare pe nas.

Din ce în ce mai interesați de cearta dintre cei doi căpitani, corsarii făcuseră pe nesimțite cerc în jurul lor,

— Ești un zgîrcit Fokker, eu propun o sută de mii de piaștri ! rînji Picior de Lemn, strecurîndu-și o mînă sub masă în vreme ce cu celaltă mînă se juca cu pumnalul.

— Șacal putred, cer dreptate fraților de pe coastă ! urlă Fokker Diavolul trăgînd sabia din teacă pentru a-l provoca pe Picior de Lemn.

— Păzea ! strigă Baptistine care văzuse gestul înaintea lui Fokker. Se auzi o împușcătură. O pată roșie mai mare decît rubinele de pe tunica lui se lățea pe pieptul lui Fokker care scăpă sabia din mîna rămasă fără vlagă.

---

[1] Ticălosul dracului !

— Oh ! nu... nu... Fokker... Fokker... ! urlă tînăra fată repezindu-se să-şi ajute „soţul".

— Monsignore... monsignore Fokker... răcni Muşcă-Fund, ţîşnind spre căpitanul său.

Picior de Lemn făcu un semn discret oamenilor săi. Doi dintre ei crăpară dintr-o lovitură capul secundului. Creierii acestuia se împrăştiară în zdrenţe sîngerinde.

— Aooh ! urlă cu glas strident Gontrand d'Aubigny aruncîndu-se peste trupul încă fremătînd al lui Muşcă-Fund. Nici unul dintre oamenii lui Fokker nu îndrăznea să se mişte. Hohotind, Baptistine încerca să îl susţină pe corsar, ajutată de George-Albert. Uriaşul se prăvăli pe spate, în nisip. O spumă roşiatică îi mustea pe buze.

— Fokker... Fokker... nu mă părăsi... gemu tînăra fată, aplecîndu-se deasupra lui.

— Te iu... Prinţesă... Fugi... crezu că aude Baptistine. Uriaşul îi zîmbea cu ochii larg deschişi.

— Acuma da, conform legii, o cumpăr pe văduva lui ! tună Picior de Lemn.

Nimeni nu ridică vocea ca să îl contrazică. Năucă, Baptistine se simţi smulsă de lîngă Fokker. Totul se petrecuse atît de repede, încît aproape că nu putea înţelege cum de trădătorul izbutise să îl ucidă pe Fokker, uriaşul.

„Pedepsită... m-a ajuns pedeapsa divină..." aiura Baptistine amintindu-şi cu remuşcare de Le Gallic. Cît de uşor îl uitase în braţele lui Fokker !

— Blestemată... sînt blestemată... nu e bine... sînt un monstru ! gemea tînăra fată.

Vag, ca prin ceaţă, abia dacă auzea încurajările prietenelor sale.

— Poftim cei o sută de mii de piaştri ! Sînt de aur, nu de hîrtie, ha, ha ! tună Picior de Lemn trăgînd-o cu brutalitate de braţ pe Baptistine în timp ce unul din oamenii lui punea pe masă un sac zornăitor.

Banditii lui Fokker se apropiară să numere banii. Cu începere din acea clipă Baptistine pierdu cu desăvîrşire noţiunea timpului. Incapabilă să reacţioneze, căzuse într-un fel de transă.

— Oricine ai fi, te iau, nu-ţi cer socoteală de trecut, răspunzi doar de viitor... dacă îmi vei greşi... ea nu

va greși ! scîrțîia vocea lui Picior de Lemn care își ținea fudul „soția" pe după mijloc.

Baptistine pricepea ca prin vis că se căsătorise pentru a doua oară în aceeași seară.

La urechi îi parveneau ca de pe altă lume ecourile licitării femeilor deportate. În tabăra piraților alcoolul curgea în valuri. Disperată, Baptistine caută ajutor împrejurul ei. George-Albert parcă intrase în pămînt. Picior de Lemn răcnea tot soiul de obscenități sufocîndu-o cu răsuflarea lui care duhnea a vin. Tînăra fată știa că mai bine moare decît să se lase mîngîiată de oribilul căpitan. De cîte ori acesta își apropia obrazul de al ei, i se întorcea stomacul pe dos.

La căderea nopții, beția se generalizase.

De acum rosteau telegrafica formulă a căsătoriei, „mirii" beți morți, își trăgeau noile neveste în cîte un tufiș din imediata vecinătate. Unii dintre ei nu se jenau să profite pe loc de soțiile proaspăt cumpărate, spre deliciul camarazilor lor, încîntați de spectacol. Cei cu spirit mai dezvoltat al afacerilor le „închiriau" contra unei sume de bani negociabile, celor care nu avuseseră posibilitatea să țină piept licitației.

— Acum e rîndul tău, văduvă Fokker, te-am plătit destul de scump ! mormăi Picior de Lemn, îmbrîncind-o pe Baptistine spre coliba lui.

— Ajutor ! Ajutați-mă... Nu... nu vreau ! urlă tînăra fată îngrozită, știind ce o aștepta.

Un pumn de fier se abătu asupra ei. Picior de Lemn o pălmui cu furie. Bruta era atît de violentă, încît de furie și de durere, năucită în bătaie, Baptistinei îi dădură lacrimile.

„Cred că mi-a spart nasul !" își spuse ea resemnată, văzînd că din nări îi țîșnise un șuvoi de sînge. Cînd simți că îi muiase cerbicia, Picior de Lemn o înșfăcă de păr și începu să o tîrască spre colibă în aclamațiile ciracilor lui care de-abia se mai țineau pe picioare.

— Las' că te dresez eu ! mormăi Picior de Lemn trîntind ușa în urma lor.

Baptistine încercă să se eschiveze. Obrazul lucios al banditului se aplecă deasupra ei în vreme ce îi răsucea răutăcios brațul la spate.

Mînată de un reflex salvator Baptistine îl izbi cu genunchiul la locul potrivit. Bărbatul se frînse în două.

— Vacă nemernică ! Vezi tu pe dracu' ! urlă piratul năpustindu-se din nou asupra ei.

Picior de Lemn gîfîia ca un bivol. Baptistine îl scuipă în obraz urlînd dezgustată. Crezuse că orice trup de bărbat îi poate trezi simțurile. Bruta aceea puhavă și vîscoasă îi făcea însă scîrbă. Individul era mai puternic decît ea. O frînse la pămînt, desfăcîndu-i cu sadism pulpele. Baptistine se zbătea cu groaza morții în suflet. Pe neașteptate, capul banditului îi căzu moale pe umăr. Baptistine, amețită, împinse într-o parte matahala inertă. O umbră îi întinse mîna.

— Veni lepidi, don'șoală !

— Jeannot ? întrebă Baptistine holbîndu-se neîncrezător.

Negrul îi zîmbi în întuneric. Baptistine nu îi vedea decît dinții albi.

— Polcu' ticălos, adolmit pentlu buca'de vleme ! șopti satisfăcut Jeannot ajutîndu-și prietena să se ridice de jos. Obrazul Baptistinei împietri.

— Omoară-l ! Omoară-l ! șopti tînăra uitîndu-se cu ură la Picior de Lemn.

George-Albert întredeschise încetișor ușa și le făcu semn : calea era liberă.

— Nu-i vleme de omolît bestie ! Vini, Plințes Micuț ! șopti Jeannot trăgînd-o pe tînăra fată pe urmele lui George-Albert.

Cei trei prieteni se tîrîră cu grijă pînă în spatele colibei. Văzînd și alte umbre negre care se furișau spre port, Baptistine înțelesese că George-Albert dăduse fuga și îi eliberase pe Jeannot și pe ceilalți negri ca să vină în ajutorul ei. Banditii erau prea beți ca să observe siluetele care se tîrau prin nisip. Marea insulă Barataria nu mai era păzită decît de o bandă de bețivi.

— Unde mergem, Jeannot ? murmură Baptistine venindu-și în fire de cum dădu cu ochii de bărcile ancorate în port.

— La Noul Orléans, se poate ulca plin mlaștini, Don'șoală Micuț !

— Da, știu ,pe drumul secret al piraților. Mi-a vorbit Fokker de el ! șopti Baptistine.

Neștiind ce hotărîre să ia, îngenunghe în spatele unei stînci ca să reflecteze. George-Albert o trase de mînă. Trebuiau să se grăbească. Riscau să fie văzuți de pe plajă. Ceilalți negri se tupilau în bărcile lor.

— Nu flică de nimic cu Jeannot ! spuse negrul, interpretînd greșit ezitarea Baptistinei.

— Nu de asta-i vorba ! Mă gîndesc că pe tine te vor aresta imediat împreună cu ceilalți. Veți fi iarăși sclavi... !

Jeannot ridică brațele spre cer în semn de neputință și resemnare în fața destinului.

— Spune-mi, ai putea trece o corabie prin strîmtoare ? întrebă Baptistine străfulgerată de o idee genială. În noaptea înstelată ochii ei străluceau ireal.

— Da... cred că da... știu țin cîlmă dleaptă și plieteni la mini cunosc pînze... afirmă mîndru Jeannot.

— Bine, atunci haide să le căutăm pe prietenele mele, nu vreau să le părăsesc... hotărî Baptistine.

— Ești sigulă ? întrebă Jeannot scărpinîndu-se în ceafă.

— Da... da... fugi după ele ! Și tu George-Albert, du-te ! Acuma știu ce am de făcut... Trebuie să pun mîna pe actele plantației mele. Cred că se află încă pe corabie... Cînd vom ajunge la Noul Orléans veți fi liberi Jeannot ! afirmă Baptistine surescitată. Dar mai înainte vreau să mă răzbun pe toți acești nemernici.

Zefirul luă cu sine ultimele ei cuvinte. Jeannot n-o ma auzi. Se strecura deja ca o panteră tăcută spre locul beției. Cei mai mulți corsari sforăiau, trăzniți de aburii alcoolului. „Miresele" lor zăceau epuizate pe plajă ori în colibe. Secondat de George-Albert, Jeannot trecea ca o umbră de la una la alta.

— Plințes Micuț aștept' la polt mic... vino lepede... polcii dolm, clocesc băutula...

Fără să mai piardă vremea să întrebe ceva, borfașele se strecurau pe furiș spre port. Acolo Baptistine le dezvălui în cîteva cuvinte intențiile ei. Nici un glas nu se împotrivi. Făptura ei plăpîndă degaja o asemenea autoritate încît borfașele o ascultau fără să crîcnească. Străina ajunse cea din urmă. Pusă la curent cu întreg planul, șovăi.

— Prea bine, rămîi, probabil că ţi se potriveşte anturajul, spuse dispreţuitor Baptistine, întorcîndu-i spatele ca să urce în barcă.

— Ei, şi tu, Frumoaso, cum să o lăsăm aici, e de-a noast'... protestă Tonton al cărei gabarit aproape scufunda barca.

— Gura, Tonton... dă-i drumul ! tună Baptistine. Găsise cea mai bună formulă de a se adresa deportatelor. Acestea nu mai spuneau nici pîs. Spăsită, Străina sări la rîndul ei în barcă. Negrii dezlegară fără zgomot frînghiile.

— Luaţi-mă şi pe mine... lăsaţi-mă să vin şi eu cu voi ! şopti un glas. Era cavalerul d'Aubigny. Baptistine uitase cu desăvîrşire de el. Îi făcu semn să se suie în ultima ambarcaţiune. Luna tocmai se ascundea după un nor.

„Diavolul este cu noi !" rînji George-Albert izbutind fără voia lui un reuşit joc de cuvinte.

Zgomotul imperceptibil al vîslelor opintindu-se în furcheţi era înghiţit de suprafaţa apei abia încreţită. Înaintea lor, la aproximativ trei sute de metri, neagră, ameninţătoare, se legăna flota piraţilor. Baptistine se aplecă spre Jeannot. Băiatul vîslea de zor. Muşchii zdraveni dansau pe spinarea lui lată. Tînăra fată şopti cîteva cuvinte la urechea salvatorului ei.

— Tii, că bine zici, Plinţes Micuţ. Jeannot făcut tleaba cu buni tovalăşi la el ! se învoi acesta.

— Nu... merg şi eu cu tine ! hotărî Baptistine.

„Şi eu !" bombăni George-Albert.

Încremeniţi de spaimă, în bărcile lor, fugarii lunecau ca nişte fantome, pe undele liniştite.

CAPITOLUL XXXV

— Hei ! Beţivilor ! Treziţi-vă ! Porcilor ! Scularea ! N-auziţi ? Corăbiile au pornit în derivă ! urlă un glas împleticit.

Cocîrjaţi de loviturile de cizmă primite în coaste, corsarii se ridicau de jos gemînd. Îşi trăgeau pe ei nădragii şi priveau năuci fenomenul.

Corăbiile slobozite din ancore eşuau lamentabil pe fundul golfului şi pe plajele insulelor. Una cîte una se înclina şi se prăbuşea pe o parte, ca nişte păsări mari, bolnave. Un vas împotmolit de-a latul trecătoarei bloca accesul oricui ar fi vrut să intre sau să iasă din port.

— Căţelele !

— Negrii !

— Muierile !

— Drace !

— *Schoft !*

— Sabie şi cuţit !

— Prindeţi-le !

— Ea e... priviţi... acolo... ! urlă Picior de Lemn ieşind cu paşi nesiguri din colibă şi arătînd furios cu braţul înspre un spectru care aluneca liniştit prin trecătoarea dintre cele două promontorii.

Împinsă de curent, *Frumoasa din Louisiana* se depărta impetuos spre larg.

Baptistine pufni în rîs înţelegînd stupefacţia fibustierilor din Marea-Insulă. Tremura cuprinsă de un soi de euforie. Chiar dacă urmau să fie prinşi sau omoriţi, oricum împreună cu Jeannot şi George-Albert izbutise o lovitură de maestru. Flota piraţilor şi trecătoare deveniseră inutilizabile pentru o bună bucată de vreme. Baptistine simţea sub tălpi puntea solidă a „corabiei" sale. Sîngele lui Cartouche clocotea în vinele ei.

Ici-colo, pe promontoriul dinspre nord-vest începeau să se aprindă torţe. Boptistine scrută prin lunetă canalul încercînd să ghicească ce noi primejdii îi pîndeau.

— Atenţie, o stîncă la babord ! strigă tînăra fată.

— Bun Dumnezeu cale eşti sus ! Ajută la bietu' Jeannot ! Ascultă bini la Jeannot, bun Dumnezeu ! se ruga cu voce tare bietul negru învîrtind timona.

„Misericordie, fie ca Atot-Puternicul să nu fie surd!" clănţănea din dinţi George-Albert. Înspăimîntat de moarte îşi înfundă tricornul pe cap şi închise ochii, preferînd să nu vadă recifele spumegînde.

Fie că Jeannot era un excelent cîrmaci, fie că se afla în graţiile personale ale Domnului, oricum evita cu abilitate stîncile.

— Hei ! Trag asupra noast', idioţii ! strigară într-un glas borfaşele.

— Gura... fetelor ! mai bine ajutați-i pe bărbați ! urlă Baptistine exasperată de văicăreala lor.

Bubuituri asurzitoare cutremurară liniștea nopții. Ploua cu ghiulele. Banditii ţineau cu tot dinadinsul să îi împiedice pe fugari să ajungă în golful Mexic, chit că riscau să își sabordeze propria captură. Ghiulelele pleşcăiau în apă.

Calmate de tonul poruncitor al Baptistinei, borfașele se repeziră să dea o mînă de ajutor negrilor care înălțau velele. Nu era de loc treabă ușoară. Prea puțini la număr, nu izbuteau să execute manevrele reclamate de imensitatea catargului.

Beți de libertate, foștii sclavi se cățărau agil pe gabii. Înainte de a cădea în sclavie, majoritatea acelor oameni cu suflet simplu și cinstit fuseseră pescari pe coastele țărilor lor. Lipsa lor de cunoștințe era compensată de instinctul marinăresc și de cel al conservării, care face minuni.

Doar Străina rămînea ostentativ așezată pe un maldăr de parîme. Rînjea dispreţuitor sfidînd-o fățiș pe Baptistine. Dimpotrivă, spre marea surprindere a tinerei fete, cavalerul d'Aubigny trudea cot la cot cu ceilalți, ba chiar de multe ori dădea cîte un sfat preţios.

„Calitățile lui de marinar s-au dezvoltat în patul lui Mușcă-Fund !" își spuse ironic Baptistine, văzînd cum cavalerul înălța vela mare, secondat de doi negri vînjoși.

— Aah ! strigă George-Albert arătînd un vîrtej periculos.

— La dreapta, Jeannot ! porunci Baptistine.

Tînăra fată aplecă instinctiv capul. Un nou val de ghiulele trecu șuierînd pe lîngă ei prăbușindu-se în ocean la cîteva braseuri de provă. Caravela fremătă.

Tînăra fată îl zări pe cavaler care le făcea semn borfașelor și negrilor că se pot ridica din nou în picioare. Toți erau uzi leoarcă, dar nimeni nu fusese rănit.

„Dar eu ?... Doamne, Dumnezeule, eu cum sînt ? Cu ce drept îl judec !" gîndi Baptistine cuprinsă de remuşcări.

Simțea o greutate pe inimă. O sudoare rece îi umezea fruntea, scurgîndu-i-se pe spinare și între omoplați. Îl privi pe Jeannot. Acesta, aproape culcat deasupra ti-

monei, ca în spinarea unui cal nărăvaș, își mormăia de zor rugăciunea. Mai avea de trecut un ultim obstacol.

— Atenție, Jeannot, curentul, la stînga ! șopti Baptistine, cu fălcile încleștate de emoție. Puse mîna pe brațul prietenului său. Acesta zîmbi. Ca prin farmec, Baptistinei îi pieri spaima. Era sigură că aveau să reușească. Corabia tocmai trecea la o zvîrlitură de praștie de promontoriu. Baptistine zărea siluetele corsarilor care se foiau haotic. Ghicea sau poate chiar auzea comenzile furibunde ale lui Picior de Lemn.

— Foc ! Foc ! Sconcșilor ! Ghiulelele șuierau, trecînd razant cu pupa. Din fericire, încă beți turtă, pirații țînteau greșit. Baptistine țîșni pe dunetă. Țintă vie, se oferea privirii lor.

— VOM REVENI ÎN BARATARIA ! strigă ea dezlănțuită, fluturîndu-și batjocoritor mîna.

„Da, da, așa că... păziți-vă fundurile... !" mormăi George-Albert, dansînd obraznic pe punte. O grindină de focuri de muschetă se descărcă asupra lor. Gloanțele ricoșau în jurul Baptistinei, treceau pe lîngă pletele-i fluturate de vînt și se izbeau de basorelieful pupei. Baptistine izbucni în rîs. Se simțea de neînvins. Briza tonică îi umflă plămînii ca pe niște pînze de corabie.

„Au ! Au ! Dobitocii n-au nici un fel de educație, iau bun tot ce le spui !" mormăi George-Albert frecîndu-și posteriorul zgîriiat de un glonț.

Un urlet de furie neputincioasă răspunse Baptistinei. Umbra amenințătoare a lui Picior de Lemn se profila deasupra stîncilor. Rămăsese cu buzele umflate. Prețioasa pradă îi scăpase printre degete.

Corabia își urma impetuos calea. Depășind peninsula dinspre nord-vest se avînta acum spre larg, în briza răcoroasă a zorilor.

Abia tulburată de fîșîitul pînzelor și de țipetele pelicanilor, tăcerea majestuoasă a oceanului îi copleși dintr-odată pe fugari. Se priviră aiuriți nevenindu-le să creadă că izbîndiseră.

— Uraa ! uraa pentru Fromoasa ! răcni pe neașteptate Tonton, sărind de gîtul Baptistinei și sărutînd-o zgomotos pe amîndoi obrajii.

Ieșirea ei avu darul de a destinde brusc atmosfera.

— Ptiu, le'o făcurăm puilor ăia de căţea ! rînji Codoaşa.

— Poat' crapă şi scăparăm lumea de'o belea ! îşi dădu cu părerea Coapsă de Aur.

— Cîini nenorociţi ! scuipă Néné.

— Hei ! S'trăiască Frumoasa noast' !

— Ura şi pent' Jeannot !

— Mare pişicher, negroteiul ! chicoteau entuziasmate fetele. În culmea fericirii, o felicitau pe Baptistine, o sărutau şi îl înghionteau zdravăn în spinare pe îndemînatecul „pilot" care le trecuse cu bine prin strîmtoare.

— Mulţumit la Plinţes Micuţ ! surîdea Jeannot primind toate acele dovezi de entuziasm cu obişnuita lui modestie. Holbînd ochii, flăcăul se mira mai tare decît toţi de nesperata lui performanţă. Camarazii lui dansau şi cîntau pe limba lor, bătînd din palme şi bîţîindu-se frenetic. Cavalerul d'Aubigny manifesta o satisfacţie mai nuanţată, de mare şi rafinat senior. Nu se dădea în lături să îi frecventeze pe corsari, în acelaşi timp însă, cînd vroia, ştia să păstreze distanţele.

Baptistine rîdea, plîngea, se înăbuşea de bucurie. Îl luă de gît pe Jeannot şi îl sărută frenetic.

„Şi cu mine cum rămîne ? Cu mine, singurul rănit în luptă ? Pe mine mă uitaţi, ca de-obicei !" protestă George-Albert ţopăind în mijlocul grupului cu intenţia de a le arăta tuturor urmele tragice înscrise pe poponeţul lui.

— Ei, şi acum, Doamnă, după ce v-a izbutit mica lovitură de maestru, ne puteţi spune ce ne vom face în mijlocul oceanului ? rînji răutăcios Julia de Mengden.

Aşezată pe un colac de salvare cu picioarele încrucişate şi cu juponul ostentativ ridicat deasupra genunchilor Străina se legăna înainte şi înapoi dominînd asistenţa cu o privire autoritară.

— Auzi ? Mai tacă-ţi fleanca, Străino ! o sfătui cu înţelepciune Tonton.

Un murmur aprobator se ridică din rîndul fetelor. Baptistine le făcu semn cu mîna să-şi înceteze comentariile şi schiţă cîţiva paşi în direcţia blestematei fiinţe.

— Doamnă, dacă nu vă simţiţi bine în tovărăşia noastră trebuia să fi rămas în compania acelor bărbaţi

galanți ! o ironiză Baptestine cu mîinile în șold, privind-o de sus.

— Numai cînd mă uit la dumneata, mi se face greață ! șuieră printre dinți Străina.

— Serios ? Atunci aruncați-vă în apă ! pufni în rîs Baptistine, imitată de corul borfașelor.

— Am să fac ce am să poftesc ! tună cealaltă, pălind de furie.

— Nici pomeneală ! Drept cine te crezi ? În timpul evadării te-am văzut șezînd cu brațele încrucișate pe cînd toate celelalte dădeau o mînă de ajutor. Ești singura care n-a făcut nimic ! îi reproșă Baptistine fără să își piardă cumpătul.

— O femeie ca mine nu acceptă ordine de la o puștoaică tîmpită și de la un negrotei cretin ! mîrîi Străina, scuturîndu-și pletele ca o fiară.

Baptistine își aminti fulgerător de scena de la pension cînd pentru a apăra onoarea Jeanne-Antoinettei, o luase la bătaie pe micuța Fondandège. Deși trecuseră ani de atunci, reacțiile ei rămăseseră la fel de nestăpînite. Țîșni ca o pisică turbată spre Străină și o apucă pe picioare înainte ca Julia de Mengden să apuce să îi ghicească intențiile. Dezechilibrată, scorpia căzu pe spate, dar suplă ca un șarpe se ghemui și, împinsă ca de un resort, sări drept în picioare apucînd-o de gît pe Baptistine și înfigîndu-i cu toată puterea unghiile în carotidă. Baptistine izbuti să se elibereze din strînsoarea ucigașă și o înșfăcă de plete. Căzură una peste alta pe punte, cărîndu-și pumni, zgîriind, mușcînd, izbindu-se cu pumnii în cap și peste sîni, într-o luptă corp la corp, pe viață și pe moarte.

— Plinţes Micuţ ! Plinţes Micuţ ! zbieră Jeannot disperat repezindu-se să le despartă pe cele două combatante.

— Nu, Ciocolată, lasă-le ! porunci Tonton, cu autoritate de senator roman.

— Păi dac' a bătlînă o lasă lată ? protestă africanult, îngrozit.

— Neamule, asta-i legea noastră, a borfașelor ! mîrîi Codoașa, mijindu-și un ochi ca să vadă mai bine.

— Bine zis ! Gagicilor, care din două dă borșu' ăleilalte, aia ni-i șefa, clar ? strigă Croșeta care deschi-

dea rareori gura în schimb avea grijă ca totul să fie bine rostuit, inclusiv asasinatele ... specialitatea ei !

Bravii negri, care nu pricepeau o boabă din spusele femeilor, clătinau dezaprobator din cap, strîngîndu-se în jurul lui Jeannot pe care îl socoteau un soi de căpetenie a lor. Impasibil, cavalerul d'Aubigny urmărea trînta muierilor. Un rictus dezgustat îi strîmba obrazul. Tăvălindu-se cu furie, cele două femei își dezgoleau feminitatea. Julia de Mengden era mai înaltă, mai solidă și mai puternică, în schimb Baptistine avea avantajul tinereții, al curajului și al iuțelii. Parînd abil loviturile adversarei, se bătea din simpla dorință de a-i da în public o usturătoare lecție. Deodată însă scoase un urlet de durere. Străina o apucase cu răutate de un sîn și i-l răsucea cu sadică ură, de ai fi zis că vrea să i-l rupă. Baptistine îi vedea ochii demenți, ucigași, cu pupilele dilatate. Disperată o izbi cu șoldul. Pricepuse că inamica ei își pusese în gînd să o omoare. Străina se rostogoli pe o parte. Baptistine dădu să se ridice, dar schimbînd brusc tactica, cealaltă o înșfăcă de cap și petrecîndu-și cotul pe după gîtul ei, o strînse ca într-o menghină. Baptistine simțea că se înăbușă. Trupul i se zbătea spasmodic. Străina își întindea degetele lungi și coroiate spre orbitele ei, cu intenția de a-i scoate ochii. Între timp, aidoma unei caracatițe, o tîra inextricabil spre balustradă. Era evident că țintea să o arunce peste bord și să se descotorosească de ea prin înec. Baptistine știa că dacă apuca să cadă în ocean, era pierdută și încerca din răsputeri să i se împotrivească. Se agăța de parîme, se prindea cu brațele de scripeți, străduindu-se să întîrzie cît mai mult apropierea de marginea corăbiei, își împlînta unghiile în burta mușchiuloasă, ca de bărbat, a adversarei sale. De disperare că nu își poate ajuta stăpîna, George-Albert își smulgea furios părul din nas, storcîndu-și creierii să găsească o modalitate de a interveni, fără să dea de bănuit celor din jur. Deodată chipul i se lumina. Îi venise o idee genială. Se cățără cu agilitate pe o gabie. Baptistine rezista cu disperare. Străinei care se căznea să o azvîrle peste bord. Lăsată pe spate peste balustradă, se agăța de pletele nemernicei care o împingea puțin cîte puțin spre undele înspumate. Cu ultimele fărîme de energie, Baptistine zvîcni în sus și

o mușcă de mînă pe Străină. Aceasta mugi de durere și o izbi cu genunchiul în burtă. Baptistine se cocîrjă instinctiv. Cu un răget victorios, Străina o înșfăcă de subțiori cu intenția de a o rostogoli peste bord, dar în aceeași clipă un jet călduț o plesni peste ochi. Descumpănită, Străina își ridică instinctiv privirea în sus.

— Huresohn, urlă blestemata creatură. Cum nu dispunea de nici un alt mijloc de a ajuta pe Baptistine, George-Albert apelase cu infinită satisfacție la singura lui armă naturală, ușurîndu-se în capul Străinei.

Profitînd de acel scurt moment de neatenție al adversarei, Baptistine se smulse din strînsoarea ei, apucă de jos un maldăr de parîme făcute colac și i-l azvîrli fulgerător în obraz. Străina crezuse că Baptistine se afla la capătul puterilor. Luată prin surprindere de rapiditatea contraatacului, își pierdu echilibrul și se încurcă în frînghii. Rolurile se inversau. Baptistine se aruncă asupra ticăloasei, o pălmui cu sete de-o făcu să-i zornăie creierii, o trînti la pămînt și începu să izbească în ea cu picioarele ca într-un clopot. Stînjenită de povara parîmelor, furioasă și neputincioasă, Străina făcea spume la gură. Baptistine avea obrazul zdrobit și din nas i se prelingea o șuviță de sînge. Proptindu-și genunchiul în pieptul adversarei sale, o înșfăcă brutal de plete și îi dădu capul pe spate.

— Ei ?... Cine... ? Cine comandă aici ? șuieră Baptistine.

— Rhaaa !... Te urăsc ! mîrîi Străina tresăltînd spasmodic sub șoldurile tinerei fete care se așezase călare peste ea. Julia de Mangden aruncă o privire veninoasă spre grupul borfașelor, ca și cum le-ar fi învinuit că nu o ajutau, în timp ce cu mîinile pipăia puntea, în căutarea unei arme.

— Păzea ! strigară într-un glas borfașele.

Baptistine se feri în lături. Între degetele Străinei lucea lama unui stilet. Baptistine își spuse că numai Coapsă de Aur i-o putuse strecura, pe nevăzute. Lovitura se pierdu în gol. Dacă nu s-ar fi dat la o parte, Baptistine ar fi primit stiletul drept în frunte.

Suplă ca o trestie, Baptistine se ridică de jos, își luă vînt și sări cu amîndouă picioarele drept pe brațul Străinei. Osul se frînse cu un troznet sec. Nemernica

scoase un urlet de durere. Baptistine se aplecă spre ea, îngenunche și cu vîrful stiletului mîngîie abea simțit gîtul învinsei. Străina își înghiți gemetele de durere și tăcu. Privind-o cu ochi dispreţuitori, refuza să îi implore mila. Știa că dacă s-ar fi aflat în locul Baptistinei, nu s-ar fi codit să îi împlînte cuțitul în carotidă. Cele două dușmance se înfruntară o clipă din priviri. Gîfiind, Baptistine șovăia. În sufletul ei se dădea o luptă aprigă. Întoarse capul spre tovarășele ei și spre grupul negrilor care se apropiaseră pe nesimțite de cele două femei.

— Ți-e de ajuns, gata pe ziua de azi ! hotărî Baptistine ridicîndu-se în picioare.

Cu un gest romantic, azvîrli stiletul în ocean încercînd să își stăpînească tremurul nervos.

— Îi facem vînt și ei în baltă ? propuse îndatoritor Codoașa.

— Nu, și-a primit lecția ! Îngrijiți-o ! răspunse cu mărinimie Baptistine, cu toate că ea însăși se afla la un pas de leșin.

— De-acu' tu ne ești căpetenie, Frumoaso ! tună Tonton, în culmea fericirii.

— D'apăi da, te-om urma pîn' la capătu' lumii !

— Trăiască prințesa noast' ! aclamară vesel borfașele.

— Da, da, plințes micuț, facem tot ce poluncești la noi. Avem încledele la tini ! încuviință Jeannot.

Baptistine nu-și dorea nimic altceva decît să se întindă la orizontală. Din păcate, nici nu putea fi vorba de așa ceva. Noua ei calitate de șefă nu îi îngăduia să leșine ori să se arate slabă de înger.

— Ia zi, Frumoaso, cu harapii ș'fașem ? De'amu's sclavii noștri ? strigă Néné.

— D'apăi sigur, cum altfel ? exclamară celelalte borfașe.

— Ha, ha, o s'fim servite ca nișt' cocoane !

O pală de aer sărat răcori obrazul Baptistinei. Împingîndu-și spre spate buclele rebele, tînăra fată sări pe dunetă, ca să poată fi văzută și auzită de toată lumea.

— Ar trebui să vă fie rușine ! Ce erați cu toatele pînă mai adineauri ? Niște prizoniere, niște exilate pe care nimeni nu dădea doi bani. Priviți-vă umerii însemnați cu floarea de crin. Societatea vă respinge ca și pe ei. Voi sînteți însemnate cu cîte o floare de crin, ei cu

cîte un număr. Și eu am fugit de undeva. Împreună ne vom croi un alt destin. Împreună vom lupta și NIMENI nu va mai fi SCLAV! strigă Baptistine, mirată de propria-i elocință.

„Asta zic și eu discurs!" o aprobă George-Albert, sărindu-i în brațe.

Însîngerată, cu pletele bălaie fluturînd în vînt, Baptistine Bourguignon se preschimba într-o femeie de temut, dîrză, autoritară și dreaptă. Cavalerul d'Aubigny o privea cu un amestec de spaimă și de admirație.

— Tlăiască plințes micuț! ovaționară Jeannot și prietenii săi. Rușinate, borfașele lăsară nasul în pămînt.

— D'apăi... mda... nu t' mînia pi noi, Frumoaso, z'șeam și noi așa... vorbe d'șagă! mormăi Bănuț.

— Ș'amu, Frumoaso, ia zi tu, că ești școlită, ce dracu' facem? întrebă Tonton, posomorîtă.

Delta nisipoasă a Mississipi-ului se pierdea în zare. clipă un convoi de nave franceze se angaja pe cursul giganticului fluviu, suind agale spre Noul Orléans. Rezemat de bastingaj, un bărbat cu ochi verzi nu își putea desprinde privirea de linia orizontului.

Baptistine zîmbi.

— Ne răzbunăm... uităm... și... TRĂIM!

Un apus purpuriu împroșca cerul cu pete ca de sînge.

Frumoasa din Louisiana își urma destinul.

— SFÎRȘIT —

Consilier editorial: **Hariton MARCU**
Director: **Elena DIJMĂRESCU**

Tiparul executat la I. P. „Filaret" III cd. 16/93

Ciclul FLORIS

Capete încoronate, căpetenii de oștiri, gentilomi și corsari traficanți de sclavi își dispută dragostea frumoasei Baptistine, sora fraților Floris și Adrien de Villeneuve-Caramey. În vălmășagul bătăliilor terestre și navale, zvăpăiata și orgolioasa fecioară descoperă primii fiori ai iubirii. Călăuzită de destin spre fabuloase aventuri, refuză fastul și intrigile Versaillesului căutînd refugiu în mirifica Lume Nouă. Dar amintirea alesului inimii o urmărește dureros. Îl va regăsi oare?

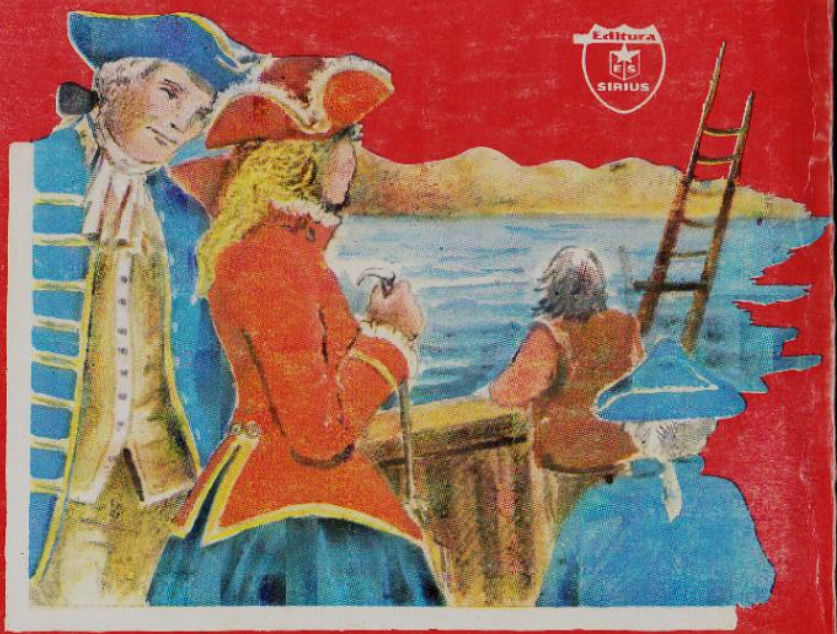

ISBN 973-95774-3-1

878 + 2 TL = 880 lei